

OŠO
STEBUKLO BEIEŠKANT

II tomas

*Iš anglų kalbos vertė
Svamis Prembuda -
Mečislovas Vrubliauskas*

Išleido Prembuda ir Meditacijos centras „Ojas“

www.dhyan.eu

Vilnius, **Odžas**,
1996

OSHO
IN SEARCH OF THE
MIRACULOUS VOLUME 2

Turinys

UDK 23/28

OŠ-09

Versta iš:

Osho. In Search of the Miraculous Volume 2

ISBN 81-7261-001-7

Rebel Publishing House Pvt. Ltd.

50 Koregaon Park, Poona 411 001 India

Bagvanas Šri Radžnišas dabar žinomas tiesiog kaip Ošo.

Ošo yra paaiškinęs, kad jo vardas yra kilęs iš Viljamo Džeimso žodžio „okeaniškas“, kuris reiškia „ištirpęs vandenyne“. Žodis „Ošo“ buvo naudojamas Tolimuosiuose Rytuose ir reiškia „Palaimintas, Tas, kurį Dangus Apipila Gėlėmis“.

Knygoje yra devyni Ošo diskursai apie kundalini energiją, apie septynių žmogaus kūnų ir čakrų funkcijas, paaiškinta a-u-m ir kryžiaus simbolių kilmė, išsamiai atskleistos šaktipat ir malonės sąlygos bei poveikis meditatoriui, vyro ir moters harmonijos perspektyvos, tantras ezoterinės dimensijos bei kai kurios okultinės gelmės.

ISBN 9986-727-02-2 (2 tomas)

ISBN 9986-727-01-4 (2 tomai)

© Osho International Foundation, 1984

The Mystic Experience (Vol 1+2)

© M. Vrubliauskas, 1995

© Meditacijos centras „Ojas“, 2010 (elektroninis leidimas)

Turinys.....	4
VERTĖJO ŽODIS	5
ĮVADAS	7
1 IŠORINĖ PAGALBA ŽADINANT KUNDALINI ENERGIJĄ	9
2 MEDITATORIAUS SUBRENDIMAS DVASINIAME KELYJE.....	38
3 KUNDALINI KELIAS: AUTENTIŠKUMAS IR LAISVĖ	65
4 SEPTYNIŲ KŪNŲ IR SEPTYNIŲ ČAKRŲ MISTERIJA.....	95
5 RELIGIJOS OKULTINĖS MISTERIJOS	128
6 ŠAKTIPAT: KŪNO-ELEKTRIŠKUMO MISTERIJOS	163
7 KUNDALINI - TRANSCENDENTIŠKUMO DISCIPLINA.....	185
8 TANTROS EZOTERINĖS DIMENSIJOS	212
9 KUNDALINI IR DVASINGUMO OKULTINĖS GELMĖS	239
APIE OŠO	267
Meditacinis Resortas - Ošo Tarptautinė Komuna.....	269
Papildoma informacija.....	271
ŽODYNĖLIS.....	272
Meditacijos mokykla	274
MEDITACIJA – SIELOS DALIJIMASIS	277

VERTĖJO ŽODIS

Kiekvieną žingsnį užpildyti meile, kiekvieną veiksmą atlikti sąmoningai, sąskambyje su visuma, su egzistencija. Kurti. To trokšta kiekvieno žmogaus širdis, kiekviena siela. Kuriant gyvenimas prisipildo palaimos, didingo dėkingumo ir visiško paprastumo. Tuomet mes neieškome šventyklų ir stabų, tuomet visur šventovė.

Visi gyvena prasmingai, visi savo vietoje, visur tiesa ir natūralumas. Niekas neapsimetinėja, ne vaidina ir nesukčiauja. Tik žmogus. Visa egzistencija laiminga, tik žmogus nelaimingas. Religijos ir ideologijos perplėšė žmogų, supriešino jį su visuma ir žmones tarpusavyje. Sunku rasti gyvą religiją, kuri skleistų džiaugsmą, gaivintų kūną ir sielą, kuri nebūtų sektantiška (lotyniškai *sectio* reiškia perpjovimas, dalis) ir nedalintų žmogaus ir pasaulio į dalis, į Dievą ir velnią. Religijos nupjovė žmogaus šaknis ir išvarė jį iš rojaus.

Ši knyga mokslininkui, kuris ieško tiesos, ši knyga vienuoliui, kuris ieško Dievo ir aiškinasi, kas jungia kūną su siela. Ši knyga tiems, kurie nori suprasti, kodėl žmonėse nėra meilės ir kaip ji atsiranda. Kas yra po mirties? Čia rasime ir giliausių simbolių išaiškinimą, kelio nuo žmogaus iki Dievo aprašymą ir t. t. Tai knyga ne tikinčiajam, o ieškančiajam. Ieškančiajam laimės, savęs ir tiesos.

Aš suradau Ošo, ieškodamas atsakymų moksliniuose regėjimo tyrimuose. Buvo aišku, jog mokslas yra aklavietėje, nes pamesta visuma. Tuo tarpu atsakymai į esminius klausimus yra ir jie prieinami. Pažinimo keliai atviri. Jie žinomi tikrai religijai, mokslui apie vidinį žmogaus pasaulį, kuris siejasi su mokslu apie išorinį pasaulį. Iš tikrųjų mokslas yra vienas, nes vieninga pati visuma.

Bagvanas Šri Radžnišas - aukščiausio sąmoningumo būtis - dabar žinomas tiesiog kaip Ošo. Tai vardas, kuris apibūdina patyrimą ir būseną. Ošo reiškia okeaniškas – ištirpęs nebūties vandenyne. Ošo reiškia palaimintas, tas, kurį dangus apipila gėlėmis.

Ošo religinis genijus gimė iš meile perpildytos širdies ir genialaus proto vienovės. Iš daugiau kaip šešių šimtų Ošo knygų „Stebuklo beieškant“ yra pirmoji knyga lietuvių kalba. Pagaliau nuo intelektualių samprotavimų galime užtelėti ir žengti anapus logikos, vilties ir

tikėjimo. Žengti į tiesioginį religinį patyrimą, į pažinimą ir meilę. Gyvybės paslaptis yra besąlygiška meilė. Žemė atsirado iš Meilės. Tai nuostabiausia vieta Visatoje. Ir jei čia mums negera, tai kažkas negerai pačiuose mumyse; galbūt mūsų mąstyme, įsitikinimuose ar tikėjime.

Leidėjai ieškojo, kaip išreikšti tai, ko dar nėra kolektyvinėje žmonių patirtyje, ko dar nėra kalboje. Kai kuriuos potyrius, galimas dalykas, yra patyręs tik vienas kitas žmogus, o apie kai kuriuos religinius potyrius krikščioniškas pasaulis nieko nežino ar nerašo.

Nuostabu, kad tai, kas aprašyta šioje knygoje, patiriama Ošo meditacijose, dvasinės terapijos kursuose. Juose kuriamos sąlygos, atmosfera ir erdvė, kurioje žmogus pajaučia harmoniją ir meilę, dvasiškai bunda.

*Su meile
Sv. Prembuda*

IVADAS

„Taip“, „ne“ ir „oje“ yra vieninteliai žodžiai, kurie iš tikrųjų yra reikalingi...“ Šiuos perlo žodžius aš išgirdau prieš daugelį metų, kai apimta pagarbos ir baimės keliavau su draugu Kolorado olomis ir vėl dažnai prisimindavau paskutinę savaitę, kai visomis pastangomis bandžiau parašyti įvadą šiai knygai.

Taigi... Oje! Dabar tai suprantu geriau ir galiu papasakoti trumpą istoriją. Maždaug prieš dvejus metus tyrimų laboratorijoje ieškojau Ošo citatų apie kūno ugdymą, kai mano rankos kaip magnetas palietė Ošo knygos „Mistiniai potyriai“ rankraštį, kuriame Ošo supažindina su dinamine meditacija, smulkiai ir nuosekliai kalba apie kundalini energijos judėjimą kūne kaip mokslininkas, aprašantis elektronų judėjimą atomo sprogimo metu.

Kai Ošo vienu po kito dalijosi „vidinio protrūkio“ dėsnių intuityviais atradimais, aš buvau tiesiog apimta transo. Po to nubėgau į informacijos biurą ir paklausiau, kodėl tokios vertingos medžiagos nėra komunos knygyne. „Ten, ten“, - man pasakė biuro žmonės, - „pirmi devyni skyriai jau išleisti knygos „Stebuklo beieškant“ pirmame tome, o likusi medžiaga yra numatyta išleisti...“

Taip mes patekome į dabartį ir aptikome Ošo, kalbantį apie ezoteriškiausius dalykus visiškai praktišku ir žemišku būdu:

„Jūsų kundalini yra mieganti energija. Jos ribos tęsiasi nuo sekso centro iki smegenų...“

„Kas įdomiausia, tai faktas, kad tarp šių dviejų taškų jūs niekur negalite pailsėti, jūs niekur negalite sustoti...“

„Delsti viduryje nėra nei teisinga, nei natūralu, nei prasminga. Lyg žmogus užliptų ant kopėčių ir sustotų pusiaukelėje. Jam mes sakytume: „Daryk viena iš dviejų - arba lipk aukštyn, arba leiskis žemyn, nes kopėčios nėra namas. Stovėti pusiaukelėje yra beprasmiška.“ Nieko nėra beprasmiškesnio, kaip sustoti kopėčių pusiaukelėje. Tai, ką žmogus turėtų daryti, yra arba užlipti kopėčiomis į viršų, arba nusileisti žemyn.“

„Paprastai kalbant, stuburas yra kopėčios. Tai kopėčios, kuriose kiekvienas slankstelis yra laiptelis. Kundalini prasideda nuo žemiausio centro ir pasiekia pačią viršūnę. Jei ji pasiekia aukščiausią centrą, tuomet

neišvengiamas protrūkis. Jei ji lieka žemiausiame centre, tuomet bus tik seksualinis išsikrovimas. Protrūkis neišvengiamas pirmu atveju ir iškrova - antru atveju. Šie du dalykai turi būti gerai suprasti.“

Kaip užlipti kopėčiomis? Ši knyga yra žemėlapis, vidinės alchemijos mokslo kelionės vadovas.

Ką reiškia priimti šaktipat iš Meistro? Kas yra malonė? Kuo skiriasi kundalini energijos judėjimas vyre ir moteryje? Kaip ji pasireiškia judėdama per septynias čakras? Ką iš tikrųjų reiškia sakymas „susiliejęs su vidiniu vyru ar vidine moterimi“? Kokia yra tantras prasmė ir kaip gali mylimieji padėti vienas kitam judėdami nuo žemiausio centro į aukščiausią?

Ir pagaliau vėl ir vėl Ošo primena mums, kad stebuklo ieškojimas yra vidinis ieškojimas ir reikia nepasimesti kitame, bet būti įsimylėjėliu ir šeimininku:

„Priimkite impulsą iš bet kur, iš kur jis ateitų: jis vėl ir vėl dings. Tai negali būti nuolat, kadangi jis ateina iš kito... Todėl priimkite tai, ką gaunate, tyliai, būkite dėkingi ir tęskite kelionę. Jeigu jūs aptinkate, kad kažkas ateina ir vėl dingsta, tuomet ieškokite vidinės versmės, kuri negali būti prarasta. Tuomet neįmanoma prarasti, jūsų pačių turtai yra begaliniai. Tai, ką duoda kiti, visuomet gali būti prarasta. Nebūkite vargšas, neprašykite iš kitų. Tai, ką jūs priimate iš kitų, turėtų būti jūsų pačių ieškojimo pradžia.“

Taip, Ošo, taip.

Ma Deva Nirveša

1 IŠORINĖ PAGALBA ŽADINANT KUNDALINI ENERGIJĄ

Nargolo meditacijos stovykloje jūs sakėte, kad šaktipat - dieviškos energijos perdavimo - prasmė yra ta, jog ji nusileidžia į meditatorių. Vėliau jūs sakėte, kad yra skirtumas tarp šaktipat ir malonės. Šie du tvirtinimai atrodo prieštaringi. Prašom paaiškinti.

Tarp šių dviejų dalykų yra nežymus skirtumas, lygiai kaip tarp jų yra ir panašumo. Iš tikrųjų jų požymiai persipina. Šaktipat yra dieviška energija. Faktiškai nėra jokios kitos energijos, kaip tik dieviška. Kaip ten bebūtų, bet šaktipat atveju asmuo funkcionuoja kaip mediumas. Nors aukščiausiu požiūriu asmuo yra taip pat dieviškumo dalis, tačiau pradinėje pakopoje individas funkcionuoja kaip mediumas.

Tai panašu į žaibą, kuris nušvinta danguje, ir į elektros šviesą, kuri šviečia namie: veikia ta pati energija, tačiau šviesa, kuri šviečia namie, atkeliauja per mediumą, už kurio akivaizdžiai matosi žmogaus ranka.

Žaibe, kuris švysteli lietui lyjant, yra ta pati dieviška energija, bet tai nėra žmogaus veiklos pasekmė. Jei žmonijos neliks, žaibai toliau žaibuos padangėje, bet elektros lempučių neliks. Šaktipat panašu į elektros lemputę, kurioje žmogus yra mediumas; malonė yra lyg žaibas danguje, kuri atsitinka be mediumo.

Asmuo, kuris pasiekia tokį energijos lygį, kai gali kontaktuoti su dieviškumu, gali būti mediumas, nes jis yra geresnė priemonė negu jūs šiame hepeninge. Jis susipažinęs su energija ir jos poveikiu. Energija gali įeiti į jus per jį greičiau negu tiesiai. Jūs esate visiškai nesusipažinę, nesubrendę; tas žmogus yra tinkamai paruošta priemonė. Jeigu energija įeis per jį, ji įeis žymiai lengviau, kai yra tinkamas mediumas.

Antra, toks asmuo yra siauras kanalas, per kurį jūs priimate energiją, bet tik pagal savo galimybes. Jūs galite sėdėti prie elektros šviesos namuose ir skaityti kaip prie valdomos šviesos; jūs negalite skaityti švystelint žaibui danguje todėl, kad jis nėra valdomas.

Todėl jei netikėtai atsitinka taip, kad asmuo yra tokioje būsenoje, kai į jį gali nusileisti malonė arba susikurti tokia situacija, kurioje gali su juo atsitikti šaktipat be mediumo, tuomet yra įvairios galimybės, kad jis susižalos arba taps pamišėliu. Energija, kuri nusileidžia į jį, gali būti per didelė, o jo sugebėjimas ją išlaikyti per mažas, todėl gali būti suardyta jo sveikata. Tuomet nežinomas, neįprastas potyris, kuris gali būti džiaugsmingas, tampa skausmingu ir nepakenčiamu.

Panašu į tai, kai žmogus būna tamsoje daugelį metų ir staiga išeina į dienos šviesą: jis adaptavosi gilioje tamsoje ir dabar negalės nieko matyti saulės šviesoje. Jo akys buvo įpratusios matyti tamsoje, taigi jos neišlaikys akinančios šviesos ir užsimerks.

Kartais gali taip atsitikti, kai į jus nesąmoningai nusileidžia didžiulis malonės energijos kiekis; jei jūs nesate pasiruošę, tuomet jos poveikis gali būti fatališkas, destruktivus. Į jus ji pateko nesąmoningai, todėl toks atsitikimas gali tapti nelaime. Malonė taip pat gali tapti žalinga ir destruktivia.

Šaktipat atveju nelaimingo atvejo galimybės yra labai mažos, beveik lygios nuliui, kadangi tuomet yra asmuo, kuris funkcionuoja kaip mediumas, kaip priemonė. Per jį pereinant energijai, ji tampa švelnia ir minkšta, o mediumas taip pat gali reguliuoti energijos intensyvumą. Jis gali leisti tekėti per jus tik tokiam energijos kiekiui, kurį jūs galite išlaikyti. Bet atsiminkite, mediumas yra tik priemonė, o ne energijos šaltinis.

Jeigu asmuo sako, kad jis *daro* šaktipat, kad jis perduoda energiją, tai jis klysta. Tai panašu į elektros lemputę, pareiškiančią, kad ji yra šviesos daviklis. Dėl to, kad šviesa yra išspinduliuojama iš lemputės, lemputė gali apgaudinėti, pareikšdama, kad ji sukuria šviesą. Bet yra ne taip. Ji nėra pirminis šviesos šaltinis, o tik jos pasireiškimo mediumas. Todėl asmuo, kuris pareiškė, kad jis gali atlikti šaktipat, taip pat klysta kaip ir lemputė.

Energija, kuri yra perduodama, visuomet yra dieviškumo energija. Bet jei asmuo tampa mediumu, mes tai galime vadinti šaktipat. Jei

mediumo nėra ir energija nusileidžia netikėtai, ji gali būti žalinga. Tačiau jeigu žmogus pakankamai ilgai laukė, jei žmogus meditavo su begaline kantrybe, tuomet šaktipat gali atsitikti ir kaip malonė. Tuomet nebus mediumo, bet nebus ir nelaimės. Meditatoriaus begalinis laukimas, neribotas kantrumas, jo nesvyruojantis pasišventimas ir nuolatinis ryžtas išugdė jame galimybę praleisti begalybę. Tuomet nebus nelaimės. Atsitikimas gali įvykti dviem būdais - su mediumu ir be jo. Jeigu mediumo nėra, tuomet jis jaus tai ne kaip šaktipat, bet kaip malonę iš anapus.

Tarp šių dviejų dalykų yra ir bendrumų, ir skirtumų. Aš suteikiu prioritetą malonei, kiek tai yra įmanoma; niekuomet, kiek tai įmanoma, neturėtų būti mediumo. Bet tam tikrais atvejais tai įmanoma, kitais atvejais - neįmanoma. Pastariesiems, užuot keliavus begalinį gyvenimų skaičių, būtų gerai asmens, kuris gali būti mediumas praleidžiant dievišką energiją jiems žemyn, buvimas. Tik toks asmuo gali tapti mediumu, kuris nebeturi individualaus ego. Tuomet rizika yra beveik lygi nuliui, nes toks asmuo, tapdamas mediumu, netaps guru: jis nėra asmenybė, kuri gali tapti guru. Gerai supraskite šį skirtumą.

Kai asmuo tampa guru, jis juo tampa jūsų atžvilgiu; jei asmuo yra mediumas, jis yra mediumas universalios būties atžvilgiu, tuomet jis nieko nedaro su jumis. Ar jūs supratote skirtumą?

Ego negali egzistuoti be santykio su jumis. Taigi tikrasis guru yra tas, kuris netampa guru. *Sadguru (sadguru)* apibrėžimas, tikro Meistro apibrėžimas yra toks, kad jis netampa guru. Tai reiškia, kad tas, kuris pats save paskelbė guru, neturi guru kvalifikacijos. Nėra didesnės diskvalifikacijos, kaip pasiskelbti mokytoju-guru; tai rodo ego buvimą, tai rodo, kad šiame asmenyje yra ego, ir tai yra pavojinga.

Jei asmuo netikėtai pasiekia tuštumos būseną, kurioje ego visiškai dingsta, tuomet jis gali tapti mediumu. Tuomet arti jo ar jam esant gali atsitikti šaktipat ir tuomet nėra pavojaus. Tada nei jums, nei mediumui, per kurį teka energija, nėra pavojaus.

Aš suteikiu prioritetą malonei. Kai ego numiršta ir asmuo nebėra individualybė, tuomet, kai šios sąlygos yra įvykdytos, šaktipat tampa beveik malone.

Jei individas tokioje būsenoje nepasimeta, tuomet šaktipat yra labai arti malonės. Tuomet tiesiog buvimas šalia jo gali sukelti

hepeningą. Toks asmuo jūsų atžvilgiu bus tiesiog asmuo, bet iš tikrųjų, jis yra vienovėje su dieviškumu. Bus geriau, jei pasakysime, kad jis tapo dieviškumo rankomis, ištiestomis link jūsų. Jis yra arti jūsų. Šiuo metu šis žmogus yra visumos instrumentas. Jei toks asmuo tokioje sąmoningumo būsenoje kalba pirmuoju asmeniu, mes tikriausiai nesuprasime jo. Kai toks asmuo sako „Aš“, jis turi omeny aukščiausią „Aš“, bet mums yra sunku suprasti jo kalbą.

Krišna (Krishna) gali pasakyti Ardžunai (Arjuna): „Palik viską ir atsiduok man.“ Tūkstantmečiais mes svarstome žodžius tokio asmens, kuris sako: „Atsiduok man.“ Jo tvirtinimas, atrodo, patvirtina jo ego egzistavimą. Bet šis žmogus gali tai pasakyti, nes jame nebėra ego. Dabar jo „Aš“ reiškia kažkieno ištiestą ranką ir tas kažkas, kuris yra už jo, sako: „Atsiduok man - man vieninteliui.“ Šie žodžiai, tik šie žodžiai yra neįkainojami. Krišna sako: „Atsiduok man, vieninteliui.“ „Aš“ niekad nebūna vienas - visuomet daug. Krišna kalba iš tos vietos, kur „Aš“ yra vienintelis ir tai nėra ego kalba.

Bet mes žinome tik ego kalbą, todėl mums atrodo, kad Krišna pareiškia egoistišką tvirtinimą, išsakydamas Ardžunai atsiduoti jam. Bet tai yra klaida. Mes visuomet galime dvejopai pažiūrėti į dalykus: viena - tai per mūsų pačių požiūrį, - dėl to mes nuolat apsirinkame; ir antra - požiūris iš dieviškumo taško, iš kurio žiūrėdami mes niekad neapsiriksime. Taigi įvykis gali atsitikti per tokį asmenį, kaip Krišna, kuris nebeturi individualaus ego.

Šaktipat ar malonė yra labai prieštaringos periferijoje; tačiau abu dalykai yra labai arti vienas kito centre. Aš suteikiu pirmenybę erdvei, kurioje sunku atskirti šaktipat nuo malonės. Tai labai naudinga, tai labai vertinga.

Vienas Kinijos vienuolis labai iškilmingai šventė guru gimtadienį. Žmonės paklausė jo, kieno gimtadienį jis švenčia, kadangi jis visuomet sakydavo, kad niekada neturėjo jokio guru ir kad joks guru nereikalingas. Tai ką gi jis darė? Jis prašė neklausinėti jo, bet žmonės primygtinai reikalavo: „Šiandien yra guru diena - ar tu turėjai guru?“

Vienuolis pasakė: „Nestatykite manęs į sunkią padėtį. Aš geriau tylėsiu.“

Bet kuo ilgiau jis tylėjo, tuo labiau žmonės jį ragino: „Kas atsitiko? Ką jūs švenčiate? - tai Meistro pagarbos diena. Argi tu turėjai Meistrą?“

Vienuolis tarė: „Jeigu jūs jau taip primygtinai reikalaujate, aš šį tą jums pasakysiu. Šiandien aš prisimenu žmogų, kuris atsisakė būti guru man, nes jei jis būtų mane priėmęs mokiniu, aš būčiau paklydęs. Tą dieną, kai jis atsisakė mane priimti mokiniu, aš buvau labai piktas, bet šiandien aš noriu jam labai žemai, su dideliu dėkingumu nusilenkti. Jeigu jis būtų norėjęs, jis būtų tapęs mano guru, nes aš jį prašiau priimti mane, bet jis nesutiko.“

Žmonės toliau klausinėjo: „Tai kodėl jūs dėkojote jam, jeigu jis atsisakė jūsų?“

Vienuolis pasakė: „Bus pakankama pasakyti, kad, netapdamas man guru, šis žmogus padarė man tai, ką gali padaryti guru. Todėl mano dėkingumas jam yra dvigubas. Jeigu jis būtų tapęs mano guru, tuomet būtų reikėję duoti ir imti iš abiejų pusių. Aš būčiau palietęs jo kojas, pabandęs jį garbinti ir šlovinti. Visas reikalas būtų užbaigtas. Bet šis žmogus net nepaprašė pagarbos ir netapo mano guru. Todėl mano skola jam yra dviguba. Tai absoliučiai buvo vienpusiška: jis davė, o aš negalėjau jam net padėkoti, kadangi jis net tam nepaliko galimybės.“

Tokioje situacijoje kaip ši nelieta jokio skirtumo tarp šaktipat ir malonės. Kuo šis skirtumas yra didesnis, tuo nuošaliau laikykitės nuo jo; kuo mažesnis skirtumas, tuo geriau. Todėl aš pabrėžiu malonę. Tą dieną, kai šaktipat visiškai priartės prie malonės, taip arti, kad jūs negalėsite atskirti šaktipat nuo malonės, žinokite, kad atsitiko didelis dalykas. Kai jūsų namų elektra taps netrukdomu ir natūraliu žaibu danguje ir begalinės energijos dalimi, jūs turėtumėte žinoti, kad tuo momentu atsitikęs šaktipat yra ekvivalentiškas malonei. Atsiminkite tai, ką aš pasakiau.

Nargolo meditacijos stovykloje jūs sakėte, kad energija arba kyla iš mūsų aukštyrų ir pasiekia dieviškumą, arba dieviškumo energija nusileidžia ant mūsų ir susilieja viduje. Jūs sakėte, kad pradžioje kyla kundalini, o vėliau atsitinka dieviškumo malonė. Dar vėliau jūs sakėte,

kad tuomet, kai mūsų viduje mieganti energija susitinka su milžiniška begalybės energija, mumyse įvyksta pratrūkimas, kurį vadina samadhi. Ar pažadintos kundalini ir malonės vienvė yra absoliučiai būtina pasiekti samadhi? Ar kundalini evoliucija iki sahasraros primena Dievo malonės hepeningą?

Sprogimas niekad neatsitinka tik su viena energija. Sprogimas yra dviejų energijų vienvė. Jeigu sprogimas būtų įmanomas tik esant vienai energijai, tuomet tai seniai jau būtų atsitikę.

Panašu į tai, kad jūs turite degtukų dėžutę ir netoli jos padedate degtuką: jie gali gulėti šalia labai daug laiko, bet nebus jokios liepsnos. Nėra jokio skirtumo, koks mažas atstumas yra tarp jų - pusė centimetro ar ketvirtis centimetro - nėra skirtumo, - bet kuriuo atveju nebus jokių pasekmių. Sprogimui yra būtina dviejų daiktų trintis, tik tuomet atsiras ugnis. Ugnis yra paslėpta abiejuose. Nėra jokio būdo išgauti ugnį tik su vienu iš jų.

Sprogimas įmanomas tik tuomet, kai susitinka dvi energijos. Todėl individo viduje mieganti energija turi pakilti iki sahasraros, tik tuomet yra įmanoma vienvė, sprogimas. Niekur kitur, išskyrus sahasraros tašką, vienvė neįmanoma. Panašu lyg jūsų kambario durys yra uždarytos, o saulė šviečia lauke. Šviesa lieka anapus durų. Jūs judate kambario viduje iki durų, bet vis negalite susitikti su saulės šviesa. Tik tuomet, kai durys atsidaro, jūs gali apšviesti saulės šviesa.

Aukščiausias kundalini taškas yra sahasrara. Tai durys, prie kurių mūsų laukia malonė. Dieviškumas visuomet laukia prie tų durų. Tik jūsų nėra prie jų: jūs esate kažkur toli viduje. Jūs turite ateiti prie durų. Tik šioje vietoje galima vienvė ir ši vienvė pasireiškis sprogimu. Tai vadiname sprogimu, nes tuomet jūs iš karto dingsite; jūsų daugiau neliks. Degtukas turi sudegti kibirkšties metu, nors degtukų dėžutė liks. Degtukas ir jūs virsite pelenais ir įsiliesite į beformiškumą.

Įvykio metu jūs dingsite. Jūs būsite prarastas; jūs būsite sudaužytas ir išmėtytas; jūsų nebeliks. Jūs nebūsime tas, kas buvote iki durų atidarymo. Viskas, kas buvo jūsų, dings. Tik tas, kuris laukia anapus durų, liks, o jūs tapsite jo dalimi. Tai negali atsitikti su vienu jumis jumoje. Šiam sprogimui būtina, kad jūs pasiektumėte begalinę kosminę energiją. Jumoje mieganti energija turi būti pažadinta ir turi pakilti

aukštyn iki sahasraros, kurioje amžiais jos laukia kosminė energija. Kundalini kelionė prasideda nuo miegančio centro ir baigiasi ties ta riba, kurioje jūs dingsite.

Taigi vienos ribos yra fizinės, kurias mes turime priimti kaip savaime suprantamas. Bet tai nėra reikšmingos ribos. Jei mano rankos nupjautos, tai nėra labai reikšmingas dalykas man. Jei mano kojos nupjautos, kūnas taip pat nelabai kentės, nes aš vis dar lieku. Kitais žodžiais tariant, aš vis dar lieku, nepaisant to, kad keičiasi mano fizinės ribos. Netgi jei aš neturiu akių arba ausų, aš vis dar lieku. Taigi jūsų tikrosios sienos yra ne kūno sienos; tikroji jūsų riba yra sahasraros centras, už kurio jūsų nėra. Kai jūs užinate už šios ribos, jūsų nėra; jūs negalite likti.

Kundalini yra jūsų mieganti energija. Jos ribos tęsiasi nuo sekso centro iki centro viršugalvyje. Štai kodėl mes nuolat jaučiame, kad galime disidentifikuotis su visomis kitomis kūno dalimis, bet negalime nutraukti savo identifiškumo su veidu ir galva. Lengva sutikti, kad „Aš galiu neturėti rankų“, bet žiūrint į veidrodį, sutikti, kad „Aš nesu šis veidas“, yra labai sunku. Veidas ir galva yra ribos. Todėl žmogus yra pasiruošęs prarasti viską, bet ne savo intelektą.

Kartą Sokratas kalbėjo apie pasitenkinimo jausmą, sakydamas, kad tai yra didžiulis turtas. Kažkas paklausė jo, kam jis suteiktų prioritetą, ar būti nepatenkintas Sokratas, ar patenkinta kiaulė. Sokratas atsakė: „Aš pasirenku nepatenkintą Sokratą, o ne patenkintą kiaulę, kadangi patenkinta kiaulė nežino apie savo pasitenkinimą. Nepatenkintas Sokratas galiausiai žino apie savo nepasitenkinimą.“ Šis žmogus, Sokratas, sako, kad žmogus yra pasiruošęs viską prarasti, bet ne savo intelektą - netgi tuomet, kai jis yra nepatenkintas intelektu.

Intelektas yra labai arti sahasraros, septintosios ir paskutiniosios čakros. Tiksliau šnekančiam, mes turime dvi ribas. Viena yra sekso centras; žemiau šio centro prasideda gamtos pasaulis. Sekso centre nėra skirtumo tarp medžių, paukščių, gyvūnų ir mūsų. Šis centras yra aukščiausias jiems, tačiau žmogui tai yra pirmas taškas, starto linija. Kai mes labiausiai orientuoti į sekso centrą, mes irgi esame gyvuliai. Kita mūsų riba yra intelektas. Jis yra arti mūsų kitos ribinės linijos, už kurios prasideda dieviškumas. Už šio taško mes jau nesame mes; tuomet mes

priklausome dieviškumui. Tai šios linijos yra mūsų ribos ir tarp jų juda mūsų energija.

Rezervuaras, kuriame miega mūsų energija, yra arti sekso centro. Štai dėl ko devyniasdešimt devyni procentai žmogaus minčių ir svajonių siejasi su šiuo rezervuaru. Neturi reikšmės, kokią kultūrą demonstruoja visuomenė, kokias melagingas dingstis demonstruoja visuomenė, žmogus gyvena čia ir tik čia: jo veikla sukasi apie sekso centrą. Kai jis uždirba pinigus, tai taip pat seksui; jei jis pasistato namą, tai skirta seksui; jei jis pasiekia prestižą, jis tai daro dėl sekso. Visos mūsų šaknys siejasi su seksu.

Tie, kurie supranta esmę, kalba apie du tikslus - seksą ir laisvę. Kiti du tikslai - turtas ir religija - yra tik priemonės. Turtas yra sekso atsargos, todėl kuo seksualesnė era, tuo ji labiau orientuota į turtą. Kuo amžiuje labiau ieškoma išsilaisvinimo, tuo labiau trokštama religijos. Religija yra tik priemonė, kaip ir turtas yra tik priemonė. Jei jūs trokštate išsilaisvinti, tuomet priemone tampa religija. Jei jūs ieškote seksualinio pasitenkinimo, tuomet priemone tampa turtas. Taigi yra du tikslai ir dvi priemonės - nes yra dvi ribos.

Įdomu pažymėti, kad tarp šių dviejų kraštinių ribų jūs niekur negalite pailsėti, jūs niekur negalite sustoti. Daug žmonių turi didelių problemų, nes jie neturi troškimo išsilaisvinti, bet jie tampa priešiškais sekso atžvilgiu ir dėl to jaučia didelį nemalonumą. Jie apsistoja toliau nuo sekso centro, bet nenori judėti į laisvę. Juos lydi abejonės ir netikrumas, o tai yra labai sunku, labai skausminga, tai iš tikrųjų pragaras. Jie gyvena slegiami vidinio sąmyšio.

Užsibūti viduryje nėra nei teisinga, nei natūralu, nei prasminga. Tai panašu į žmogų, kuris lipa kopėčiomis ir sustoja pusiaukelėje. Mes jam sakysime: „Daryk vieną: arba kilk aukštyn, arba leiskis žemyn, kadangi kopėčios nėra namas ir sustoti pusiaukelėje yra beprasmiška.“ Asmeniui negali būti nieko beprasmiškesnio, kaip sustoti kopėčių pusiaukelėje. Tai, ką jis gali daryti, tai arba kopti aukštyn iki kopėčių viršaus, arba leistis iki kopėčių apačios.

Paprastai kalbant, kopėčios yra stuburas. Šių kopėčių kiekvienas slankstelis yra laiptelis. Kundalini prasideda nuo žemiausio centro ir pasiekia pačią viršūnę. Kai ji pasiekia aukščiausią centrą, tuomet neišvengiamas sprogimas. Jei ji lieka žemiausiame centre, tuomet bus tik

seksualinis išsikrovimas, ejakuliacija. Šie du dalykai turi būti gerai suprasti.

Jei kundalini lieka žemiausiame centre, tuomet įmanomas tik seksualinės energijos išsikrovimas. Jei ji pasiekia aukščiausią centrą, tuomet garantuotas sprogimas. Abiem atvejais įvyksta sprogimas ir abiem atvejais reikalingas kitas. Seksualiniam išsikrovimui reikalingas kitas, netgi jei tai yra tik vaizduotėje. Bet jūsų energija nelieka apačioje, kadangi tai yra tik jūsų būties pradžia. Jūs esate žymiai daugiau negu tai ir jūs esate pažengę nuo čia aukšty. Gyvuliai yra visai patenkinti šiame taške ir todėl jie nieško laisvės.

Jei gyvuliai galėtų rašyti šventraščius, jie parašytų, kad verta siekti tik dviejų dalykų: turtų ir sekso. Turtai tinka gyvulių pasauliui. Gyvulys, kuris turi daugiau svorio, daugiau jėgos, bus turtingesnis. Jis laimės prieš kitus ir sekso varžybose: jis pasiims sau dešimt patelių. Ir tai taip pat yra turtų forma. Papildomą naudą prie jo kūno turi jo turtai.

Žmogus turi pasiekti tai, kas bet kuriuo metu galėtų būti paversta „naudą“. Karalius gali laikyti tūkstančius karalienių. Buvo metas, kai žmogaus turtai buvo matuojami jo turimų žmonių skaičiumi. Jei žmogus yra neturtingas, kaip jis gali išlaikyti keturias žmonas? Šiandien šis kriterijus evoliucionavo ir juo tapo išsilavinimas arba banko sąskaita. Seniau žmogaus turtingumo kriterijus buvo žmonių skaičius. Štai kodėl senųjų laikų herojų žmonių skaičiaus išpūtimas turi būti sumažintas, nes jis yra daugelį kartų padidintas.

Štai pavyzdys apie šešiolika tūkstančių Krišnos karalienių. Krišnos laikais nebuvo kito būdo, kaip išreikšti jo didingumą: „Jei Krišna yra didingas žmogus, tai kiek gi jis turi žmonių?“ Taigi mes turime sužadinti vaizduotėje milžinišką šešiolikos tūkstančių būrį, kuris tuo metu buvo įspūdingas, nors šiandien taip gali ir neatrodyti, nes tai susiję su žmonijos gyventojų skaičiaus išaugimu. Tais laikais nebuvo tiek daug žmonių. Afrikoje netgi šiandien yra bendruomenės, kuriose yra tik trys žmonės. Jei jiems būtų pasakyta, kad žmogus turi keturias žmonas, tai būtų neįmanomas skaičius, nes jie nieko nežino virš skaitmens trys.

Sekso srityje reikalingas kitas. Jei kito asmens nėra, reikalingą efektą gali sukelti ir kito įsivaizdavimas. Štai kodėl buvo manoma, kad jei Dievas yra tik vaizduotėje, tai ir tuomet sprogimas įvyks. Buvo sukurta ilga *bhakti* - atsidavimo kelio tradicija, kurioje tokiam sprogimui

sukelti buvo pasitelkiama vaizduotė. Iš tikrųjų, jei vaizduotei padedant įmanoma ejakuliacija, kodėl negali įvykti pratrūkimas sahasraroje? Tai davė pradžią naujai tradicijai sutikti Dievą galvoje padedant vaizduotei. Bet iš tikrųjų tai nebuvo įmanoma. Ejakuliacija yra įmanoma vaizduotei padedant, kadangi ji yra realiai patirta; dėl to mes ją galime įsivaizduoti. Bet mes nebuvome susitikę su Dievu, todėl jo negalima įsivaizduoti. Galime įsivaizduoti tik tai, ką jau esame patyrę.

Jei žmogus yra patyręs tam tikros rūšies malonumą, jis visuomet gali patogiai atsisėsti, vėl išsikviesti potyrį ir juo džiaugtis. Kurčias asmuo negali girdėti sapnuose, nesvarbu, kaip ryžtingai jis tai bandytų padaryti; jis negali netgi įsivaizduoti garso. Panašiai yra su aklu žmogumi, kuris negali įsivaizduoti šviesos. Bet jei žmogus prarado regėjimą vėliau, jis visuomet gali įsivaizduoti šviesą. Tiksliau sakant, tuo metu jis gali *matyti* šviesą tik sapnuose, nes jis nebeturi sveikų akių. Taigi mes galime įsivaizduoti tai, ką patyrėme, bet nėra būdo vaizduotėje pamatyti tai, kas niekad nebuvo pergyventa.

Pratrūkimas yra ne mūsų potyris, todėl vaizduotė čia nepadedą. Mes iš tikrųjų turime judėti vidun, ir tai turi atsitikti. Todėl sahasraros čakra yra jūsų aukščiausia riba, kurioje *jūs* baigiatės.

Aš anksčiau sakiau, kad žmogus yra kopėčios. Šiame kontekste labai vertingi Nyčės (Nietzsche) žodžiai. Jis sakė: „Žmogus yra tiltas tarp dviejų amžinybių.“ Viena amžinybė - kuri neturi pabaigos - yra gamta ir kita amžinybė yra dieviškumas, kuri taip pat yra begalinė, beribė. Žmogus yra tiltas, švytuojantis tarp šių dviejų amžinybių. Todėl žmogus nėra poilsio vieta. Jis turi eiti į priekį arba atgal. Negalima pastatyti namų ant šio tilto. Bet kas, pabandęs tai padaryti, gailėsis, kadangi tiltas nėra tinkama vieta namui, tai yra tik priemonė pereiti nuo vieno galo į kitą.

Fatehpur Sikryje Akbaras (Akbar) pastatė visų religijų šventyklą. Jis svajojo apie vieną religiją, kurią pavadino Deen-e-Illahe - visų religijų esencija. Todėl jis ant durų įrėžė Jėzaus Kristaus posakį. Jame buvo pasakyta, kad šis pasaulis yra tik poilsio vieta, bet ne nuolatiniai namai. Jūs negalite sustoti čia ilgesniam laikui, jūs negalite čia sustoti amžiams. Tai tik vieta kelionės poilsui. Tai tik pagrindas stovyklavietei, keliautojo palapinei, kurioje jis gali apsistoti vienai nakčiai ir ryte atnaujinti kelionę. Mes tik stabtelime čia, kad aušroje po nakties poilsio

galėtume vėl pradėti kelionę. Nėra kito tikslo. Mes neliksime čia visiems laikams.

Žmogaus būtis yra kopėčios, kuriomis reikia užkopti, todėl jis visuomet yra įtampoje. Nėra teisinga sakyti, kad žmogus yra įsitempęs; tiksliau bus sakant: žmogus yra įtampa. Tiltas visuomet yra įsitempęs; įsitempęs todėl, kad tai yra tiltas. Tai daiktas, kuris guli tarp dviejų kraštų. Žmogus taip pat yra neišvengiamai įsitempęs, todėl jis niekuomet nėra ramus. Tik tuomet, kai jis elgiasi kaip gyvulys, jis patiria truputį ramybės arba kai pasiekia tą vietą, kurioje tampa dievišku. Įtampa sumažėja, kai jis tampa gyvuliu; tuomet jis nusileidžia kopėčių laipteliais žemyn ir atsistoja ant žemės, ant vietos, kurią jis pažįsta jau tūkstančius gyvenimų. Žmogus gali sumažinti įtampą nemalonumus. Jis gali sumažinti įtampą seksu arba kitais potyriais, susijusiais su seksu, tokiais kaip alkoholis, narkotikai ir t. t., kurie taip pat jį perkelia į laikiną nesąmoningumo būklę. Bet jūs galite būti toje būsenoje tik trumpą laiką, net jeigu norite, jūs negalite likti gyvulio būsenoje nuolat. Net blogiausias žmogus gali būti gyvulys tik trumpą valandėlę.

Žmogus, kuris žudo kitą, akimirksniu tampa gyvuliu. Jeigu jis truputėlį luktelėtų, tikriausiai negalėtų to padaryti. Tapsmas gyvuliu yra kažkas panašaus į šuolį: trumpą laiką jis yra ore, po to vėl nukrinta ant žemės. Netgi blogiausias žmogus nėra blogas amžinai, jis negali toks būti. Tai tęsiasi neilgai, kitu metu jis yra toks pat normalus, kaip ir kiti asmenys. Trumpam laikui jis patiria komfortą, kadangi nukrinta atgal ant žemės, ant kurios nėra įtampų. Štai kodėl mes nerasime įtampų gyvuliuose.

Pažiūrėkite į jų akis: jose nėra įtamos. Gyvuliai niekad netampa pamišusiais, jie nesižudo, jie neserga širdies ligomis. Nors tai atsitinka gyvuliams, kurie yra žmogaus vergijoje - kai jiems tenka traukti žmogaus vežimą arba jie tampa namų numylėtiniu. Tai visai kitas dalykas. Kai žmogus bando tempti su savimi per tiltą gyvulius, prasideda naujos problemos.

Jeigu paklydęs šuo įeina į kambarį, jis eis ten, kur jam malonu, bet jeigu naminis šuo įeis, tai atsitūps ten, kur jam nurodyta. Jeigu šuo yra prijaukintas ir tampa naminiu, tai jis palieka gyvulių pasaulį. Jis patirs problemas. Jis yra gyvulys, kuris turės pergyventi ir žmogaus įtampas.

Todėl jis visuomet bus vargšas. Jis visuomet lauks komandos išbėgti iš kambario.

Žmogus gali nukristi atgal į gyvulio būseną tik momentui. Štai kodėl mes sakome, kad visi mūsų džiaugsmas yra trumpalaikiai. Džiaugsmas gali būti ir amžinas, bet ten, kur mes jo ieškome, jis yra tik praeinanti būsena. Mes bandome rasti laimę patekę į gyvulio būseną, bet ji gali būti tik labai trumpa. Mes negalime likti gyvulio būsenoje ilgai. Sunku grįžti į ankstesnę egzistencijos būseną. Jeigu jūs norite grįžti į vakarykšnią dieną, galite užsimerkti ir ją įsivaizduoti, bet ar ilgai? Kai jūs atsimerkiate, pamatote save ten, kur esate.

Jūs negalite sugrįžti. Priverstinai trumpam jūs tai galite padaryti, bet po to gailėsitės. Štai kodėl visi laikini malonumai sukelia mūsų apgailestavimą. Po to jūs vėl pajaučiate, kad visos pastangos buvo veltui, tačiau po kelių dienų tai pamirštate ir vėl ir vėl darote tą pačią klaidą. Trumpas džiaugsmas gali būti pasiektas gyvulio būsenoje, bet amžinas džiaugsmas yra surandamas tik susilieję su dieviškumu. Ši kelionė turi būti baigta jūsų pačių būtyje. Jūs turite pereiti tiltą nuo vieno galo iki kito; tik tuomet įvyks sprogimas.

Todėl aš laikau seksą ir samadhi ekvivalenčiais. Tam yra priežastys. Iš tikrųjų tik šie du įvykiai ir yra ekvivalentiški. Sekse mes esame viename tilto gale ant žemiausio kopėčių skersinuko, ant kurio esame vienovėje su gamta; samadhi būsenoje esame kitame tilto gale ant aukščiausio kopėčių skersinuko, ant kurio esame vienovėje su dieviškumu. Abu sukelia vienovę; abu yra tam tikra prasme sprogimai. Abiem atvejais tam tikra prasme jūs nustojote egzistavę: sekse jūs pametate save momentui, samadhi būsenoje - amžiams. Abiem atvejais jūs nustojate buvę. Ankstesnė būsena yra labai trumpas prasiveržimas, o po to jūs vėl rekristalizuojatės, kadangi ten, kur jūs atėjote, yra žemiausia būsena, į kurią jūs negalite sugrįžti. Bet jeigu įsilieję į dieviškumą, jūs negalite rekristalizuotis.

Sugrįžimas į gyvulišką būseną yra neįmanomas. Tai absoliučiai neįmanoma. Tai kaip viltis, kad suaugęs gali apsivilkti vaiko rūbus. Jūs esate vienovėje su absoliutu, kaipgi galite sugrįžti atgal į individualybę? Tuomet individualybė pati tampa tokia maža ir nereikšminga vieta, kad jūs negalite į ją įeiti. Dabar jūs negalite net įsivaizduoti, kaip jūs čia galėjote būti. Individualybės dalykai čia baigiasi.

Pratrūkimui reikalingi du dalykai: jūsų kelionė viduje turi pasiekti aukščiausią tašką, sahasrą ir ten susitikti su dieviškumu...

Reikėtų paaiškinti, kodėl vadiname šį centrą sahasrą. Šis pavadinimas nėra atsitiktinis, nors daugelis kalbų evoliucionuoja atsitiktinai, nuolat jas vartojant. Mes vartojame žodį durys: ir koks nors kitas žodis gali būti lengvai pavartotas išreikšti tą patį dalyką. Pasaulyje yra tūkstančiai kalbų ir turėtų būti tūkstančiai žodžių, kurie reiškia duris ir perteikia tą pačią prasmę. Bet tuomet, kai dalykas nėra atsitiktinis, daugelis kalbų turės panašumo. Todėl žodis durys arba *dvar* (*dwar*) išreiškia daiktą, pro kurį mes einame vidun ir išorėn. Todėl visose pasaulio kalbose žodis durys turi šią prasmę. Tai yra ne atsitiktinio pergyvenimo dalis. Todėl erdvės, pro kurią įeiname ir išeiname idėja yra tinkamai išreiškiama žodžiu durys.

Žodis sahasra taip pat atsirado ne atsitiktinai, o kaip potyrių pasekmė. Vos patyrę jūs jaučiate, lyg jumyse netikėtai pražysta tūkstančiai pumpurų. Mes sakome - tūkstančiai, turėdami omeny begalybę ir mes tapatiname tai su gėlėmis, nes šis potyris yra panašus į žydėjimą. Mumyse kažkas buvo uždaryta ir atsiveria lyg pumpuras. Žodis *žiedas* yra vartojamas atsivėrimo ir žydėjimo kontekste. Tai nepanašu, lyg sužydėtų vienas ar du žiedai - sužydi tūkstančiai žiedų.

Todėl šį potyrį pavadinti „lotosu su tūkstančio vainiklapių žiedo atsivėrimu“ yra natūralu. Ar jūs matėte kada nors išsiskleidžiant lotosą ryto saulės spinduliuose? Stebėkite atidžiai. Prieikite arti prie tvenkinio, kuriame yra lotosas, ir tyliai stebėkite, kaip žiedas lėtai atveria vainikus. Po to galėsite vizualizuoti šį pojūtį, lyg tūkstančio vainikų lotosas atsiveria jūsų galvoje. Tuomet galėsite šį potyrį nors šiek tiek įsivaizduoti.

Yra žinomas ir kitas nuostabus eksperimentas: potyris sekse. Tie, kurie giliai ištyrė seksą, taip pat jaučia žydėjimą, bet tai labai trumpalaikis potyris. Kažkas viduje sužydi, bet tuoj pat vėl užsidaro.

Tarp šių dviejų potyrių yra skirtumas. Sekso potyryje žiedas jaučiamas lyg kabantis žemyn, kai tuo tarpu samadhi potyryje juntami aukštyn prasiveriantys vainiklapiai. Šis skirtumas gali būti pajaustas tik po abiejų potyrių. Natūralu, kad žiedai, kurie žydi žemyn, sujungia jus su žemesne sritimi, tuo tarpu žiedai, kurie skleidžiasi aukštyn, sujungia jus su aukštesne sritimi. Iš tikrųjų ši neryški anga įveda jus į kitą sritį.

Tai atsidaro durys - durys, per kurias kažkas įeina vidun ir įvyksta prasiveržimas.

Todėl abu dalykai yra reikalingi. Jūs turite keliauti iki sahasros, kur *kažkas* jūsų laukia. Ir nebus teisinga pasakius, kad kažkas ateis ten, kai jūs pasieksite; tas kažkas jau laukia ten, kol šis hepeningas atsitiks.

Ar kundalini pradeda tekėti link sahasros tik šaktipat atveju?

Ar prasiveržimas įvyksta tik tuomet?

Jei yra taip, ar tai reiškia, kad samadhi gali būti pasiektas per kitą?

Tai turi būti tinkamai suprasta. Egzistencijoje, gyvenime nėra atvejo, kuris būtų toks paprastas, kad gali būti suprastas tik vienu aspektu; į tai mes turime pažiūrėti iš daugelio pozicijų. Jei aš daužau plaktuku duris ir durys atsidaro, aš galiu sakyti, kad durys atsidarė daužant plaktuku. Tam tikra prasme yra teisinga - jei aš nebūčiau kalęs durų, jos nebūtų atsidariusios. Po to aš tuo pačiu plaktuku daužau kitas duris, bet mano plaktukas sulūžta, o durys neatsidaro - tuomet... Tuomet mes sužinome ir apie kitus faktorius: kai aš daužiau pirmas duris ir jos atsidarė, tai vyko ne vien dėl plaktuko. Durys buvo pasiruošusios atsiverti. Galbūt jos buvo senos, galbūt jos buvo silpnos, tačiau bet kuriuo atveju buvo pasiruošusios atsidaryti, todėl atidarant duris jos ir plaktukas prisidėjo apylygiai. Vienu atveju daužant plaktuku durys atsidarė, kitu atveju plaktukas sulūžo, o durys neatsidarė.

Šaktipat atveju viskas vyksta ne vien dėl šaktipat. Iš kitos pusės, meditatorius yra tokios būsenos, kad jis vidiniai yra pasiruošęs, todėl ir nedidelis stumtelėjimas tampa efektyviu. Jei šis impulsas nebūtų perteiktas šaktipat, tai meditatoriui reikėtų truputį daugiau laiko tam, kad pasiektų sahasrą. Todėl kundalini pasiekia sahasrą ne tik dėl šaktipat; šaktipat tik sutrumpina laiką, daugiau nieko. Meditatorius bet kuriuo atveju būtų pasiekęs sahasrą.

Sakysime, aš nedaužiau durų, bet senos durys tam tikru metu nugriuvo: tuomet jos galėjo nugriūti dėl silpno vėjo gūsio. Net jei nėra vėjo, laikui bėgant jos nugrius savaime. Tuomet bus sunku paaiškinti,

kodėl ir kaip jos nugriuvo, nors tas laikas artėjo. Daugiausia, kam galėjo turėti įtakos daužymas plaktuku, yra laiko tarpas.

Žinoma, kad dieviškumo švystelėjimas atsitiko Svami Vivekanandai (Swami Vivekananda) arti Ramakrišnos (Ramakrishna). Jei Ramakrišna būtų vienas atsakingas už šį atsitikimą Vivekanandoje, tuomet tai galėjo atsitikti ir su visais kitais, kurie atėjo pas jį. Jis turėjo šimtus mokinių. Jei Vivekananda būtų vienas atsakingas už tai, tai galėjo atsitikti seniai iki to. Jis buvo aplankęs daug žmonių iki to, kol atėjo pas Ramakrišną, bet tai neatsitiko. Taigi Vivekananda buvo pasiruošęs tokiam atsitikimui, ir Ramakrišna buvo pasiruošęs tam savo būdu.

Kai pasiruošimas ir hepeningo galimybė susitinka tam tikrame taške, tuomet tiesiog sutrumpėja laikas iki tokio hepeningo. Galėjo atsitikti, kad Vivekananda nebūtų susitikęs Ramakrišnos tuo momentu, tuomet toks įvykis galėjo atsitikti vieneriais metais vėliau, dviem metais vėliau, galbūt kitame gimime ar netgi po dešimties gimimų. Laikas čia nėra reikšmingas. Jei asmuo bręsta tokiame įvykiui, tai anksčiau ar vėliau hepeningas atsitiks.

Laikas gali būti sutrumpintas. Be to, labai svarbu suprasti, kad laikas yra fikcija, haliucinacija; todėl jis nėra labai reikšmingas. Faktiškai laikas yra panašus į sapno fenomeną, kuris neturi didelės vertės. Jūs galite prigulti, trumpai numigti, ir praeis vos minutė, bet per šį trumpą laiką jūs galite pamatyti savo gyvenimo nuo vaikystės iki senatvės sapną su visais faktais ir įvykiais. Pabudus bus sunku patikėti, kad toks ilgas sapnas su tiek daug įvykių tęsėsi ne ilgiau kaip minutę. Iš tikrųjų laiko mastelis sapne yra visiškai kitoks. Sapne galima turėti pinigų, pergyventi daug įvykių per mažą laiko tarpą, tačiau tai iliuzija.

Žinoma, kad kai kurie vabzdžiai gimsta rytą, o vakare numiršta. Mes sakome: „Vargšai tvariniai!“ Mes nežinome, kad per šį trumpą laiką vabzdžiai nugyvena visą savo gyvenimą ir jų potyris yra toks pat, kokį mes patiriame per septyniasdešimt metų. Todėl nėra didelio skirtumo: tokie vabzdžiai pasistato namą, susiranda žmoną, susilaukia vaikų, kovoja su kitais ir netgi tampa sanjasiniais - ir visa tai per dvylika valandų. Jų laiko suvokimas yra kitoks. Mes gailimės jų, kad jiems duotas toks trumpas laikas, o jie tikriausiai gailisi mūsų, kad turime taip nuobodžiai leisti septyniasdešimt metų, kad mummyse atsitiktų tai, kas

juose atsitinka per dvylika valandų. Kokie nuobodūs mes esame jų požiūriu!

Laikas priklauso nuo proto, tai mentalinė esybė. Laiko pojūtis svyruoja, keičiantis proto būsenai. Kai mes esame laimingi, laikas prabėga greitai. Kai kenčiame, laikas darosi labai ilgas. Kai jūs sėdite prie giminaičio mirties valandą, naktis, atrodo, niekada nepasibaigs; saulė, atrodo, niekada nepatekės. Atrodo, lyg tai būtų paskutinė pasaulio naktis ir ji niekada nepasibaigs, atrodo, saulė niekada nepatekės.

Liūdesys prailgina laiką. Liūdesyje jūs norite, kad laikas prabėgtų greitai. Kuo stipresnis jūsų noras, kad laikas praeitų greitai, tuo lėčiau, atrodo, jis slenka, nes tai reliatyvus potyris, nors pats laikas iš tikrųjų juda normaliu greičiu. Kai mylimasis laukia mylimosios, jis jaučia, kad ji ilgai neateina, nors iš tikrųjų ji eina visiškai normaliu greičiu. Jis nori, kad ji atskristų lėktuvu.

Taigi laikas liūdesyje atrodo lėtas. Kai esate laimingi, kai jūs susitinkate savo draugus ar mylimą, vakaras, naktis bendraujant praeina, ir aušra ateina taip greitai, kad jūs nustembate, jog naktis jau praėjo. Laiko suvokimas yra skirtingas laimės ir liūdesio būsenose.

Laikas priklauso nuo proto, todėl jo pojūtis gali būti keičiamas veikiant protą iš išorės. Jeigu jūs mušite galvą lazdele, suprantama, kad galva bus žalojama. Jūsų kūnas taip pat gali būti sužalotas iš išorės, taip pat ir jūsų protas. Bet jūs negalite būti smūgiuojamas iš išorės, kadangi nesate nei kūnas, nei protas. Bet taip, kaip yra dabar, galvojate, kad jūs esate kūnas ir protas, taigi kūnas ir protas gali būti paveikti. Ir veikiant jūsų kūną-protą, laiko mastelis taip pat skirtingais būdais veikiamas, šimtmečiai gali atrodyti akimirksniu ir atvirkščiai.

Tuo momentu, kai jūs pabundate, apstulbstate. Jau praėjo du tūkstančiai metų po Jėzaus, penki tūkstančiai metų po Krišnos ir daug metų po Zaratustros ir Mozės. Bet jūs nustebsite sužinoję, kad tuo momentu, kai prabusite, jūs sakysite: „O Dieve, jie taip pat ką tik prašvito!“ Tuomet laikas visiškai nustoja egzistuoti. Tuo metu tūkstančiai metų tampa panašiais į sapną.

Kai jūs pabundate, visi prabunda. Tarp šių dviejų dalykų nėra jokio laiko tarpo. Tai sunku suprasti. Tuo momentu, kai jūs pabundate, jūs tampate Budos (Buddha), Kristaus, Mahaviros (Mahavira) ir Krišnos

amžininkais. Jie bus greta jūsų taip, lyg ką tik prašvito su jumis. Tarp šių dviejų dalykų nėra nė akimirkos skirtumo - to negali būti.

Jeigu nupiešime ratą ir nuvesime daugybę linijų nuo centro link periferijos, mes aptiksim, kad atstumas periferijoje tarp dviejų linijų bus didžiausias. Po to, jeigu judėsite išilgai šių linijų link centro, atstumas tarp dviejų linijų mažės ir mažės iki tol, kol centre susilies į tašką be jokio atstumo. Visos linijos tame taške tampa vienu. Todėl tuo metu, kai asmuo pasiekia šio gilaus potyrio centrą, atstumai, kurie buvo periferijoje - du tūkstančiai, penki tūkstančiai metų - dingsta. Bet sunku asmeniui, esančiam centre, paaiškinti potyrį, kadangi jo klausytojai yra periferijoje ir jų kalba yra periferijos kalba. Štai kodėl yra didelė nesusipratimų galimybė.

Kartą pas mane atėjo žmogus. Jis buvo atsidavęs Jėzui. Jis paklausė mane: „Ką jūs manote apie Jėzų?“

Aš atsakiau: „Nedera išsakyti nuomonę apie save.“

Jis nusteбęs pažiūrėjo į mane. „Jūs tikriausiai neišgirdote manęs“, - jis pasakė. „Aš jūsų klausiu nuomonės apie Jėzų.“

Aš pasakiau: „Aš jaučiu, kad jūs neišgirdote manęs. Aš pasakiau, kad nedera išsakyti nuomonę apie save.“ Jis pažiūrėjo apstulbintas. Tuomet aš paaiškinau jam: „Jūs galite svarstyti apie Jėzų ilgai, kol jo nepažįstate. Tą momentą, kai jūs žinote, nebus skirtumo tarp jo ir jūsų, kaip jūs galite tuomet sudarinėti nuomonę?“

Kartą menininkas atėjo pas Ramakrišną, atsinešęs su savimi Ramakrišnos paveikslą ir parodė jam. Jis pasiteiravo Ramakrišnos, ar jam patinka paveikslas, bet pamatė, kad Ramakrišna pasilenkė ir kakta palietė pėdas, vaizduojamas paveiksle. Ten buvę žmonės pamanė, kad įvyko klaida, kažkoks nesusipratimas. Tikriausiai jis nesuprato, kad tai yra jo paties paveikslas. Todėl menininkas priminė jam, kad čia yra jo paties paveikslas, kuriam jis nusilenkė.

„Aš užmiršau apie tai“, - atsakė Ramakrišna. „Šis paveikslas yra tokiame giliame samadhi - kaipgi jis gali būti mano? Samadhi būsenoje nėra „aš“ ir nėra „jūs“. Taigi aš nusilenkiu samadhi. Gerai, kad jūs priminėte man apie tai, nes žmonės juoktųsi.“ Bet žmonės jau juokėsi.

Periferijos kalba yra skirtinga nuo centro kalbos. Kai Krišna sako: „Aš buvau tas, kuris buvo Rama“ ir kai Jėzus sako: „Aš buvau atėjęs anksčiau ir sakiau jums“, ir kai Buda sako: „Aš vėl ateisiu“, jie kalba centro kalba, ir tai mums sunku suprasti. Budistai laukia vėl ateinant į žemę Budos. Tiesa yra tokia, kad jis yra atėjęs daug kartų. Bet jei jis ateis, jis nebus pažintas, kadangi nėra būdo vėl ateiti ta pačia forma. Anas veidas buvo kaip veidas sapne ir jis prarastas amžiams.

Centre nėra laiko. Todėl prašvitimo hepeningas arba prašvitimo momentas gali būti pagreitinamas arba pavėlintas; jis gali būti pagreitinamas žymiu mastu. Tai gali atsitikti šaktipat būdu.

Paskutinėje savo klausimo dalyje jūs klausėte apie kito indėlių samadhi patyrimą.

Kitas tokiam įvykiui yra tikrai todėl, kad jūs stipriai įsikibę į savo ego ribas. Todėl Vivekananda galvoja, kad tai atsitiko dėl Ramakrišnos. Jei Ramakrišna galvotų tuo pat būdu, tai būtų neprotinga. Ramakrišnai šis pergyvenimas vyko kitu būdu. Buvo panašu į tai, kad dešinė ranka yra sužalota, o kairė ranka bando paimti vaistus. Tokiu atveju dešinė ranka gali galvoti, kad kažkas kitas bando ją gydyti ir gali padėkoti arba atsisakyti gydymo. Dešinė ranka gali sakyti: „Aš nepriimu kitų pagalbos, aš esu nepriklausoma.“ Bet ji nežino, kad ta pati energija veikia kairę ranką, kuri veikia ir dešinę ranką. Kai asmeniui padeda kitas asmuo, tai iš tikrųjų nėra kitas; tai jūsų pačių pasiruošimas, kuris iškviečia šią pagalbą iš jūsų pačių kitos gilios dalies.

Yra žinoma Egipto antikinė knyga, kurioje sakoma: „Niekad neieškokite Meistro. Jis pasirodys prie jūsų durų tuo momentu, kai būsite pasiruošę.“ Ir joje taip pat sakoma: „Netgi jei jūs išeisite jo ieškoti, kaip jūs jo ieškosite? Kaip atpažinsite jį? Jei jūs pakankamai pasiruošę atpažinti Meistrą, tuomet jumyse nieko netrūksta.“

Todėl visuomet Meistras atpažįsta mokinį. Mokinys niekada negali atpažinti Meistro. Tai negalima, tam nėra jokio kelio. Jeigu jūs negalite surasti savo paties vidinės būties, kaip jūs atpažinsite Meistrą? Tą dieną, kai esate pasiruošę, kažkieno ranka, kuri iš tikrųjų yra jūsų pačių, atsiranda kaip vadovas jums pagelbėti. Ta ranka yra kito ranka tol, kol jūs to nežinote. Tą dieną, kai jūs sužinosite, jūs net nelauksite tam, kad padėkotumėte.

Japonijoje zen vienuolynuose yra nuostabus paprotys. Kai meditatorius ateina į vienuolyną mokytis meditacijos, jis atsineša su savimi kilimėlį, pasitiesia ant žemės ir atsisėda ant jo. Kiekvieną dieną jis medituoja ant kilimėlio ir vieną dieną išeina. Tą dieną, kai meditacija atsitinka, jis susivynioja kilimėlį ir tiesiog išeina. Meistras supranta, kad meditacija atsitiko. Jis nelaukia padėkos, kam to reikia? Ir kas kam dėkos? Meditatorius neprataria nė žodžio. Meistras mato, kaip meditatorius susisuka savo kilimėlį ir viską supranta. Atėjo laikas susisukti kilimėlį. Tai gerai. Nėra jokios būtinybės atšvęsti padėkos formalumus. Kas turi dėkoti? Ir jeigu meditatorius padaro tokią klaidą, Meistras gali trinkelėti jam lazda, nurodydamas, kad kilimėlį reikia išvynioti, nes meditacija dar neatsitiko.

Kito idėja priklauso nemokšiškumui; kitaip kurgi yra tas kitas? Tai vienas miriadų formose; tai tas vienas, kuris keliauja daugybėje kelionių; tai tas vienas nesuskaitomuose veidrodžiuose. Iš tikrųjų yra tik vienas daugybėje veidrodžių, nors tam, kuris žiūri, tai yra kitas.

Žinoma Sufijų istorija. Šuo paklydo rūmuose. Tuose rūmuose sienos ir lubos buvo padarytos iš veidrodžių, todėl šuo pateko į didelį keblumą. Kur jis nepasiziūrėdavo, visur buvo šunys, šunys ir tik šunys. Jis labai suglumo: tiek daug aplinkui šunų! Jis buvo vienas, o jį supo tiek daug šunų. Nesimatė kokio nors būdo ištrūkti, kadangi durys taip pat buvo iš veidrodžių, taigi juose taip pat matėsi šunys. Po to jis pradėjo loti, bet ir šunys veidrodžiuose pradėjo loti kartu. Kai jų lojimas užpildė visą patalpą, šuo buvo įsitikinęs, kad jo baimės pagrįstos, kad jo gyvenimas pavojuje. Jis lojo toliau, ir visi šunys lojo dar garsiau. Jis bėgiojo kautis su jais; šunys veidrodyje elgėsi panašiai. Per naktį jis išseko, lodamas ir kovodamas su šunimis veidrodžiuose, nors jis buvo ten vienas! Rytą jis buvo sargybinių rastas rūmuose negyvas. Šuo baigė gyvenimą lakstydamas, lodamas ir kovodamas su atspindžiais, nors jis buvo ten vienas. Kai jis nudvėس, triukšmas liovėsi, veidrodžiai nutilo.

Aplink daugybę veidrodžių, ir kai mes matome kitą, tai yra tiesiog mūsų pačių atspindys skirtinguose veidrodžiuose, kitas yra saviapgaulė. Nuomonė, kad mes padedame kitiems, yra iliuzija, nuomonė, kad mums padeda kiti, taip pat yra iliuzija. Iš tikrųjų kitas kaip kitas yra tik iliuzija.

Kartą tai supratus, gyvenimas tampa paprastu. Tuomet nei jūs ką nors darote kitam, priimdamas jį kitu, nei kitas, priimdamas jus kitu, daro ką nors jums. Tuomet juo esate išsiplėtęs jūs pats. Jeigu paduodate kam nors pagalbos ranką kelyje, jūs padedate sau pačiam. Jeigu kas kitas jums ištiesia pagalbos ranką, tai jis irgi padeda sau pačiam. Bet toks supratimas atsiranda tik po aukščiausio patyrimo. Iki tol kitas iš tikrųjų yra kitas.

Kartą jūs sakėte, kad šaktipat pasirodė Vivekanandai žalingu.

Ne šaktipat buvo žalingas Vivekanandai, bet tai, kas buvo po to. Žinokite, kad laimėjimų ir praradimų idėja priklauso sapnų būsenai; tai nėra anapus sapnų.

Ramakrišnos padedamas, Vivekananda patyrė samadhi blyksnį, kurį jis būtų patyręs ir natūraliu savo paties būdu. Bet daug vėliau. Pateiksiu pavyzdį: aš kalu į duris plaktuku, ir durys nukrinta, bet aš tuo pačiu plaktuku vėl galiu duris įtvirtinti vinimis. Plaktukas gali numušti duris ir jas pritvirtinti - abiem atvejais naudojamas tas pats plaktukas.

Ramakrišna turėjo keblumą, todėl jiems išspręsti jis turėjo pasinaudoti Vivekananda. Ramakrišna buvo mažaraštis, paprastas, neišsilavinęs. Jo potyris buvo gilus, bet jis neturėjo priemonių jį išreikšti, išsakyti. Tam, kad jo patyrimas būtų perteiktas pasauliui, buvo būtina kaip priemonę, kaip mediumą panaudoti kitą asmenį. Jei šito nebūtų buvę padaryta, jūs niekada nebūtumėt girdėję apie Ramakrišną. Tai buvo daroma iš užuojautos, kai jis bandė perteikti savo potyrį per kitą asmenį.

Jei aš aptikau kažkokius turtus savo name ir esu luošas, aš užlipu ant kito asmens pečių tam, kad pristatyčiau turtą į jūsų namus, tuomet aš pasinaudosiu to žmogaus pečiais. Jis turės kai kurių nepatogumų ir sunkumų, nešdamas mane, bet mano ketinimas buvo pristatyti turtus jums. Dėl to, kad esu luošas ir negaliu išeiti laukan paskelbti naujieną, turtai gali likti neperduoti visiems laikams.

Tokia problema iškilo Ramakrišnai; ji neiškilo Budai. Budos asmenybėje abu - Ramakrišna ir Vivekananda - buvo kartu. Buda galėjo išreikšti tai, ką jis žinojo; Ramakrišna negalėjo išreikšti to, ką žinojo. Jam buvo reikalingas kitas asmuo, kuris galėtų būti priemonė jo

išraiškai. Taigi jis parodė Vivekanandai vidinių turtų blyksnį, bet tuoj pat pasakė jam, kad jis saugos raktą su savim ir atiduos jį Vivekanandai atgal tik likus trims dienoms iki jo mirties.

Vivekananda pradėjo verkti ir prašyti Ramakrišnos nepasiimti atgal to, ką jam davė. Ramakrišna pasakė jam: „Tu turi padaryti darbą. Jei įeisi į samadhi, tu būsi prarastas amžiams, ir mano darbas nukentės. Bus gerai, jeigu tu nepatirsi samadhi iki tol, kol mano darbas nebus užbaigtas, kadangi tu gali dirbti tik kol pasieksi samadhi.“ Ramakrišna nežinojo, kad žmonės gali dirbti ir samadhi būsenoje. Jis to nežinojo, kadangi jis pats po samadhi negalėjo nieko daryti.

Paprastai mes vadovaujamės savo pačių patyrimu. Kai Ramakrišna patyrė samadhi, jis negalėjo nieko daryti. Jis negalėjo ilgai kalbėti - kalbėjimas jam buvo labai sudėtingas dalykas. Netgi jei kas nors pasakydavo žodį Ram, jis patekdavo į transą. Kas nors praeidamas pro šalį pasveikindavo jį „Džai Ramdži (Jai Ramji)“, ir jis dingdavo iš šio pasaulio. Jam buvo sunku likti sąmoningu netgi paminėjus kokį nors Dievo vardą, tokį kaip Ram. Tai iš karto primindavo jam apie kitą pasaulį. Kas nors galėjo pasakyti „Alah (Allah)!“, ir jis pradingdavo. Jei pamatydavo mečėtę, jis pradingdavo samadhi, jis negalėjo išeiti iš ten. Eidamas keliu, jis galėjo išgirsti pamaldžią melodiją ir tuoj pat patirdavo transą.

Taigi pagal savo paties potyrį jis buvo teisingas, galvodamas, kad tas pats gali atsitikti ir Vivekanandai. Todėl jis pasakė Vivekanandai: „Tu turi atlikti didžiulį uždavinį ir po to galėsi įeiti į samadhi.“ Visas Vivekanandos gyvenimas praėjo nepasiekus samadhi, ir tai kėlė jam didžiulį skausmą.

Bet prisiminkite, kad skausmas priklauso sapnų pasauliui. Tai panašu į nemalonų sapną. Tris dienas iki mirties jis atgavo raktą, bet iki tol jis patyrė didžiulį skausmą. Laiškai, kuriuos jis rašė penkias-septynias dienas iki savo mirties, yra pilni skausmo, sielvarto ir kankinimosi, kuris augo ir augo su nenustygstančiu troškimu to, ką jis patyrė tik vienintelę akimirka.

Jūsų troškimas nėra toks intensyvus, nes jūs visiškai nežinote, kas tai yra. Vienintelė ekstazės akimirka, ir troškimas prasidės. Jūs galite suprasti tai tokiu būdu: jūs stovite tamsoje, laikydamas savo rankoje apvalainuką, galvodami, kad tai yra didelės vertės akmuo. Jūs esate labai

laimingas. Staiga švysteli žaibas, ir jūs aptinkate, kad prieš jus yra briliantų telkiniai, nors laikote rankoj tik vandens nugludintą akmenuką. Žaibas užgeso, bet jūs supratote, kad turite pranešti kitiems, kurie laiko apvalainukus savo rankose, kad šalia jų neįkainojamas turtas. Vėliau žaibas nešvies, o jūs turite perteikti žmonėms apie turtus, kurie laukia jų ateityje. Todėl Vivekananda turėjo ypatingą uždavinį, kuris buvo būtinybė jam ir papildomas Ramakrišnai; tai, ko nebuvo Ramakrišnoje, turėjo būti papildyta per kitą asmenį.

Taip atsitinka dažnai. Jei vienas asmuo negali atlikti kažkokio specifinio uždavinio, gali būti reikalingi trys ar keturi kiti žmonės. Kartais vienam žmogui atlikti savo misiją reikalinga nuo penkių iki dešimties žmonių. Ramakrišna tai darė iš užuojautos, bet tai sudarė keblumus Vivekanandai.

Todėl sakau: venkite šaktipat tiek, kiek įmanoma. Tiek, kiek galite, stenkitės patirti malonę. Šaktipat yra tiek naudingas, kiek jis yra panašus į malonę, kuri nepririša, kuri visiškai nesąlygoja, kuri yra absoliučiai nesąlygojanti ir kurioje niekas nesako: „Aš tam tikram periodui saugosiu nuo to rakta.“

Šaktipat atsitiks, mediumui net nepasiteiravus, kas atsitiko. Jeigu norėsite jam padėkoti, jūs netgi nežinosite, kur jį rasti; tuomet jums bus lengva. Bet kartais, kai kam nors panašiai kaip Ramakrišnai reikalinga kito pagalba, nėra kito būdo tai įvykdyti, kaip šis atvejis, kitaip Ramakrišnos potyris būtų prarastas, neišreikštas. Jam buvo reikalingas mediumas išreikšti potyrį, ir Vivekananda tai padarė.

Štai kodėl Vivekananda visuomet sakydavo, kad tai, ką jis sako, nepriklauso jam. Kai jis buvo išgarbintas Amerikoje, jis sakė, kad yra skausminga, kadangi visa pagarba priklauso kitam, apie kurį jie neturi jokio supratimo. Ir kai kažkas pavadino jį didingu žmogumi, jis pasakė: „Aš net neužsitarnavau būti dulkėse prie šio didingo žmogaus, kuris yra mano Meistras, kojų.“ Bet tiesa yra tokia, jei Ramakrišna būtų nuvykęs į Ameriką, jį būtų uždarę į psichiatrinę ligoninę, jis būtų buvęs gydomas psichiatrinėje ligoninėje. Niekas nebūtų išgirdęs apie jį, greičiau jau jis būtų apskelbtas pamišusiu.

Mes dar neišmokome skirti įprastinio pamišimo ir dieviško pamišimo, todėl Amerikoje abiejų tipų žmonės būtų uždaryti pamišėlių namuose. Būtų gydoma Ramakrišnos psichika, tuo tarpu Vivekanandai

buvo suteikta didelė garbė - kadangi tai, ką Vivekananda sakė, buvo suprantama. Jis pats negalėjo pakilti iki dieviško pamišimo. Jis buvo paprastas kurjeris, paštininkas, kuris atnešė Ramakrišnos laišką ir perskaitė žmonėms užsienyje. Jis gerai mokėjo skaityti.

Mula Nasrudinas (Mulla Nasruddin) buvo vienintelis raštingas žmogus kaime - ir jūs galite įsivaizduoti jo raštingumo vertę tokiu atveju - kiekvienas kaime, kai reikėdavo parašyti laišką, ieškodavo jo. Vienas žmogus atėjo pas jį ir paprašė parašyti laišką. Nasrudinas pasakė, kad jis nerašys, kadangi sužalota jo koja. Žmogus pasakė: „Ką jūs darote su koja, rašydamas laišką? Ar jūs rašote ne ranka?“

Nasrudinas pasakė: „Jūs nesuprantate. Kai aš parašau laišką, tik aš vienintelis ir galiu jį perskaityti. Todėl aš turiu pats eiti į kitą kaimą ir jį perskaityti. Aš parašysiu laišką, o kas jį perskaitys? Man labai skauda kojas. Tol, kol aš negaliu vaikščioti, aš nerašysiu jokio laiško.“

Todėl kai tokie žmonės, kaip Ramakrišna, parašo laišką, tik jie ir gali jį perskaityti, nes jie yra pamiršę mūsų kalbą ir jų kalba mums yra nesuprantama. Mes laikome tokius žmones pamišusiais. Todėl tokie žmonės turi ieškoti ir tarp mūsų išsirinkti kurjerį, kuris gali rašyti mūsų kalba. Toks žmogus yra panašus į paštininką. Todėl neapsigaukite Vivekanandos atveju. Jis neturi savo paties patyrimo. Tai, ką jis sako, yra kito potyris. Jis yra savo meno žinovas, jis turi didelę patirtį, vartodamas žodžius, bet neturi savo potyrio.

Dėl šios priežasties mes galime aptikti, kad savo pokalbiuose Vivekananda buvo per daug užtikrintas. Jis pabrėžia savo požiūrį daugiau negu reikia ir tai kompensuoja jo nežinojimą. Jis pats žino, kad tai, apie ką kalba, nėra jo pergyvenimai. Išmintingas, kad ir kaip bebūtų, visuomet svyruoja: jis baiminasi, kad negalės išsakyti viso potyrio taip aiškiai, kaip pats jį jaučia. Jis kontempliuos tūkstančių būdų, kol tai išsakys, ir vis dar jaus, kad tai, ką išsako, yra ne visiškai tai, ką nori išreikšti. Tas, kuris nežino, sako nesvarstydamas ir sako tai, ką turi pasakyti. Jis nesvyruoja, kadangi tiksliai girdi, ką turi pasakyti.

Bet tai yra sudėtinga prašvitusiam, tokiam kaip Buda. Jis neatsakydavo į tam tikrus klausimus. Jis kartais sakydavo: „Atsakyti į šį klausimą yra gana sudėtinga.“ Todėl žmonės sakydavo: „Mūsų kaime

yra geresni žmonės, kurie gali atsakyti į visus mūsų klausimus. Jie yra išmintingesni negu Buda. Mes klausiamo jų, ar yra Dievas, ir jie „taip“ arba „ne“ atsako su įsitikinimu. Buda negali atsakyti, nes jis nežino.“

Bet Budai buvo sudėtinga atsakyti „taip“ ar „ne“, todėl jis svyruodavo ir sakydavo: „Paklauskite ką nors kita, tik ne tai.“ Natūralu, kad žmonės sakė, jog jis nežino ir kad jis turi pripažinti savo nemokšišumą. Bet Buda to taip pat negalėjo pripažinti, kadangi jis *žinojo*. Iš tikrųjų Buda kalba kitokia negu mūsų kalba ir dėl to atsiranda keblumai.

Todėl vėl ir vėl atsitinka, kad daug panašių į Ramakrišną žmonių palieka šį pasaulį nepasidaliję savo žinojimu. Jie negali. Labai retas sutapimas, kad asmuo, kuris žino, tuo pat metu gali ir išreikšti. Kai yra toks sutapimas, mes tokį asmenį vadiname *tirthankara*, *avataru*, pranašu ir t. t. Todėl prašvitusių žmonių skaičius neapsiriboja tais, kurie kalbėjo. Be jų yra buvę daug kitų, kurie neperteikė savo žinojimo.

Kažkas paklausė Budos: „Pas jus čia yra tūkstančiai *bhikhu* (*bhikkhu*) ir jūs jau keturiasdešimt metų mokote žmones. Ar daug žmonių pasiekė tą sąmoningumo lygį, kuriame esate jūs?“

Buda pasakė: „Daugelis pasiekė.“

Tuomet asmuo paklausė: „Bet mes jų negalime atpažinti taip, kaip galime atpažinti jus?“

Buda pasakė: „Jūs negalite jų atpažinti, kadangi yra skirtumas: aš galiu kalbėti, o jie ne. Jei aš taip pat tylėčiau, jūs neatpažintumėte manęs. Jūs pažįstate tik žodžius; jūs negalite pažinti prašvitimo. Tai tik atsitiktinis sutapimas, kad aš žinau ir taip pat galiu tai išsakyti.“

Kai kurių problemų turėjo ir Vivekananda, kurias turėjo išspręsti. Šie keblumai buvo neišvengiami. Ramakrišna iš grynos būtinybės perteikė per jį. Vivekananda jautė praradimą, bet šis praradimas priklauso sapnų pasauliui. Bet kodėl ką nors reikėtų prarasti sapnuose? Jeigu jau reikalingi sapnai, kodėl jie neturėtų būti malonūs?

Žinoma Ezopo pasakėčia.

Kartą katė miegojo po medžiu ir sapnavo. Ėjo pro šalį šuo ir taip pat prigulė po medžiu pailsėti. Katė, atrodo, sapnavo malonų sapną, ir šuo norėjo išsiaiškinti, apie ką tai galėtų būti.

Kai katė pabudo, šuo paklausė jos apie sapną. Katė pasakė: „O, tai buvo malonus sapnas. Visas dangus lijo pelėmis.“

Šuo paniekinančiai pažiūrėjo į ją ir pasakė: „Kvaila! Niekad nelyja pelėmis. Mes taip pat sapnuojame, bet mūsų sapnuose visuomet lyja kaulais - ir mūsų šventraščiuose taip pat rašoma, kad lyja kaulais. Pelėmis niekuomet nelyja, kvaila tu katė! Jei jau sapnuoji, tai sapnuok kaulus.“

Šunims prasmingi kaulai. Kodėl jie turėtų sapnuoti peles? Bet katei kaulai yra nevertingi.

Todėl aš sakau jums: jeigu jūs turite sapnuoti, kodėl jūsų sapnai turėtų būti nemalonūs? Jeigu jūs pabudę, tuomet pasistenkite viską atlikti savo sugebėjimais, savo ryžtu - nelaukite paramos iš kitų asmenų. Pagalba ateis, bet tai jau kitas dalykas. Jūs neturite laukti ir tikėtis kitų pagalbos, kadangi kuo daugiau tikėtės, tuo silpnesnis jūsų ryžtas. Nustokite iš viso galvoti apie pagalbą. Nelaukite paramos ir tegul jūsų pastangos bus totalios, prisiminkite, kad jūs esate vienišas. Pagalba ateis iš įvairiausių šaltinių - bet tai iš viso yra kitas dalykas.

Dėl to aš pabrėžiu būtent jūsų valią, kad kiti jums netrukdytų. Jei jūs ką nors iš ko nors gausite, tai visuomet bus neprašyta ir nelaukta. Tai ateis kaip vėjas ir bet kuriuo metu kaip vėjas gali jus palikti.

Štai kodėl aš sakau, kad Vivekananda patyrė praradimą ir tol, kol gyveno, jis aštriai tai jautė. Jo klausytojai buvo nepaprastai sužavėti. Kai jis kalbėdavo, jie patirdavo dieviškumo švystelėjimus. Bet pats sau Vivekananda žinojo, kad tai neatsitiko su juo. Man būtų baisu, jei aš turėčiau atnešti jums naujieną apie kažką skanaus ir apie tai, ko aš pats nepatirčiau. Galbūt kartą aš tai paragavau, bet mano sapnas buvo nutrauktas. Įsivaizduokite, kad po to aš sakau jums: „Daugiau apie tai nesvajokite, bet eikite ir papasakokite kitiems.“ Taip buvo su Vivekananda. Jam tai buvo sunkus išmėginimas, bet jis buvo stiprus žmogus, jis išlaikė tuos išbandymus. Tai įvyko iš užuojautos, bet nereiškia, kad jūs taip pat turėtumėte pakelti tokius išmėginimus.

***Vivekananda turėjo samadhi potyrį per artumą su Ramakrišna.
Ar tai buvo autentiškas potyris?***

Tai būtų geriau vadinti preliminariniu pergyvenimu. Autentiškumo klausimas čia nėra svarbus. Tai iš tikrųjų buvo tik preliminarinis pergyvenimas, kuriame patiriamas dieviškumo švystelėjimas. Toks švystelėjimas negali būti labai gilus ar dvasinis. Toks atsitikimas įvyksta ties riba, kurioje protas baigiasi ir prasideda siela. Šiame gylyje yra tik psichinis potyris; todėl švystelėjimas dingsta. Bet Vivekanandos atveju jam nebuvo padedama judėti gilyn, nes Ramakrišna bijojo. Jis nenorėjo leisti eiti giliai; kitaip šis žmogus nebūtų jam naudingas. Ramakrišna buvo taip susirūpinęs savo vizija, kad jam niekad neatėjo į galvą, jog jo koncepcija apie žmogaus nenaudingumą pasauliui nebuvo šimtu procentų teisinga.

Buda po prašvitimo kalbėjo keturiasdešimt metų; panaši situacija buvo su Jėzumi ir Mahavira. Jie neturėjo problemų. Bet su Ramakrišna buvo kitaip. Jis susidūrė su problema, problema visuomet buvo jo paties prote. Štai kodėl jis leido Vivekanandai tik trumpą dieviškumo akimirką. Tai buvo autentiška tuo požiūriu, kaip ji vyko, bet ji buvo pirminė. Pergyvenimas nebuvo pakankamai gilus; kitaip Vivekananda būtų susidūręs su sunkumais grįždamas atgal.

Ar gali būti dalinis samadhi potyris?

Ne dalinis, bet preliminarinis. Tarp šių dviejų dalykų yra skirtumas. Samadhi potyris negali būti dalinis, bet gali būti mentalinė samadhi vizija. Potyris yra dvasinis; vizija yra mentalinė. Jei aš stoviu ant kalno viršūnės ir žiūriu į jūrą, aš iš tikrųjų matau jūrą, bet per atstumą. Aš nestoviu ant kranto, aš neliečiu ir neragauju jos vandens, aš neneriu į ją ir nesimaudau. Aš matau jūrą nuo kalno viršūnės. Argi šis potyris yra dalinis?

Ne. Nepaisant to, kad aš nepaliečiau nė lašo vandenyno, jūs negalite pavadinti mano potyrio neautentišku. Aš mačiau vandenyną nuo kalno viršūnės, nors nebuvau su juo vienovėje. Tuo pačiu būdu jūs galite pamatyti sielą nuo aukščiausios kūno viršūnės.

Kūnas turi savo viršūnes - ši viršūnė yra patiriama. Jei jūs patirsite labai gilų kūno pergyvenimą, jūs galite pajauti jame sielą. Jei jūs

visiškai sveikas ir jaučiate kūno gerovę, jei kūnas perpildytas energijos, jūs galite pasiekti kūno viršūnes, nuo kurių pamatoma siela. Jūs patirsite, kad esate ne kūnas, kad jūs esate kažkas kitas. Jūs nesužinosite, kas yra siela, bet jūs pasieksite aukščiausią kūno viršūnę.

Protas taip pat turi savo viršūnes. Pavyzdžiui, kai jūs giliai mylite, kalbama ne apie seksą, kadangi seksas turi tik kūno galimybes. Tačiau net ir sekse, kai jūs pasiekiate seksualinio pergyvenimo viršūnę, jums švystelės siela. Kaip ten bebūtų, tai bus labai tolimas švystelėjimas - švystelėjimas nuo tolimiausio galo. Jei jūs pajausite gilią meilę, jei jūs sėdėsite šalia savo mylimojo ir tą akimirką, kai joks žodis nepertraukia tylos, vien tik meilė juda tarp judviejų, nieko nedaroma ir netrokštama, tik meilės bangos juda nuo vieno į kitą, tokiais meilės momentais jūs galite pasiekti aukštį, iš kurio švystelės siela. Taigi mylimieji gali pamatyti sielos švystelėjimą.

Menininkas piešia paveikslą. Jis visiškai įsijautęs į tai, ką daro, ir tuo momentu jis tampa Dievu, kūrėju, kadangi patiria tai, ką patyrė Dievas, kai kūrė pasaulį. Šis aukštis pasiekiamas prote. Šio švystelėjimo momentu žmogus jaučiasi kaip kūrėjas. Daug kartų toks žmogus gali suklysti galvodamas, kad tokio potyrio pakanka. Šis potyris gali atsitikti muzikoje, poezijoje, natūraliame grožyje ir dėl kitų panašių dalykų. Bet tai yra labai tolimos viršūnės. Kai jūs esate visiškai ištirpęs samadhi, atsitinka savirealizacija. Išorėje yra daugybė viršūnių, nuo kurių gali būti pamatoma siela.

Todėl Vivekanandos potyris atsitiko prote, nes, kaip jums sakiau, kitas gali įeiti į jus iki proto viršūnės ir gali pakelti iki jos.

Pažiūrėkite į tai tokiu būdu: aš paimu mažą vaiką ant pečių, ir jis dairosi aplink. Po to aš jį padedu ant žemės - nes mano pečiai negali būti jo pečiai. Jo paties kojos yra mažos ir dar reikės daug laiko jam augti iki mano ūgio. Bet pakeltas ant mano pečių jis matė ir dabar apie tai, ką matė, gali pasakoti kitiems. Žmonės gali nepatikėti juo, jie sakys, kad to neįmanoma pamatyti esant jo aukštyje. Bet tai įmanoma esant ant kito pečių ir iš ten žiūrint. Visos šios galimybės yra prote; būtent dėl to jie nėra dvasiniai.

Visuomet tai neautentiška, bet pradinis elementarus pergyvenimas. Elementarus pergyvenimas atsitinka arba kūne, arba prote. Ir jis nėra dalinis; jis yra pilnas, bet apribotas proto erdve. Tai ne siela, kadangi

patyrus sielą neįmanoma sugrįžti atgal. Sielos lygyje niekas negali laikyti jūsų rakto; niekas negali pasakyti, kad kai jis grąžins raktą, tik tuomet tai atsitiks. Niekas kitas to negali pasakyti. Jei per mediumą turi būti atliktas koks nors specialus uždavinys, tuomet jis turi būti sustabdytas prieš transcendencijos tašką; kitais atvejais atsiras keblumai.

Taigi todėl Vivekanandos potyris buvo autentiškas, bet jo autentiškumas yra psichinis, ne dvasinis. Ir tai, kaip ten bebūtų, nėra menkas įvykis; tai neatsitinka su visais. Tai reikalauja labai pajėgaus ir subrendusio proto.

Ar mes galime pasakyti, kad Ramakrišna eksploatavo Vivekanandą?

Tai gali būti pasakyta, bet taip neturėtų būti sakoma, nes šiame žodyje yra pasmerkimas. Jis neeksploatavo jo tam, kad ką nors laimėtų sau; jo idėja buvo ta, kad per Vivekanandą kiti turės naudos. Jis eksploatavo jį tik tuo požiūriu, kad iš to bus nauda. Yra didelis skirtumas tarp eksploatavimo ir panaudojimo. Jeigu aš tariusi su kuo nors arba noriu ką nors panaudoti savo ego labui, tuomet tai eksploatavimas. Jei aš darau kažką pasauliui, Visatai, kam nors kitam, tuomet nekyla eksploatavimo klausimo.

Kas gali garantuoti, kad jei Ramakrišna nebūtų parodęs šio švystelėjimo, Vivekananda būtų tai patyręs savo gyvenime? Tai gali nuspręsti tik tas, kuris yra prašvites. Aš jaučiu, kad taip šiuo atveju ir būtų buvę, bet negaliu pateikti kokių nors įrodymų. Kai Ramakrišna pasakė Vivekanandai, kad prieš tris dienas iki mirties jis atgaus raktą, tai galėjo reikšti, kad pagal Ramakrišną Vivekananda savo pastangomis pasieks samadhi prieš tris dienas iki savo mirties. Po to, kai iškilo rakto grąžinimo klausimas, Ramakrišna buvo jau miręs, bet raktas buvo sugrąžintas tiksliai, kaip tai buvo pasakyta.

Tai įmanoma, kadangi jūs nepažįstate savo asmenybės taip giliai, kaip asmuo, kuris giliai pažįsta save. Iš savo paties gylio jis gali žinoti apie jūsų potencialą. Jis netgi gali pasakyti, kada jūs pasieksite, jei jūs galite eiti savo paties kojomis.

Sakykite, kad jūs pradėjote keliauti ir jūsų kelyje yra kalnas. Aš žinau kelią, laiptus į kalną, kiek laiko trunka jį nueiti ir su kokiais

netikėtumais jūs susidursite. Be to, aš mačiau jus, lipantį į kalną, ir galiu pasakyti, pavyzdžiui, kad jums reikės trijų mėnesių į jį įlipti. Aš galiu nustatyti, kad jums reikės tiek laiko pagal jūsų greitį ir kaip jūs vaikščiojate, ir pagal būdą, kaip jūs keliaujate. Jei aš jus pakėliau kelyje ir leidau žvilgtelėti į viršūnę, po to aš jus palikau, kur buvote, pasakydamas, kad per tris mėnesius jūs pasieksite tikslą, tai negali būti laikoma pagrindu, jog aš jus išnaudoju. Viskas viduje yra taip subtilu ir kompleksiška, kad jūs to negalite žinoti iš išorės.

Pavyzdžiui, Nirmala vakar išvyko namo ir kažkas jai pasakė, kad ji mirs būdama penkiasdešimt trejų metų. Po to aš garantavau jai, kad ji nemirs būdama penkiasdešimt trejų metų. Tai ne aš jai garantuoju: ji pati tai padarys. Jei tokio amžiaus ji nemirs, ji sakys, kad tai mano indėlis, jog ji gyvena.

Vivekananda pasakytų, kad raktas jam buvo gražintas trys dienos iki jo mirties, bet kas gali gražinti raktą?

Ar taip galėjo būti, kad Ramakrišna žinojo, jog Vivekananda turės išgyventi didelių dvasinių pastangų laiką, kuriame bus klaidos ir skausmas, ir iš užuojautos leido jam žvilgtelėti į dieviškumą, kad palaikytų jo viltis?

Niekada negalvokite tokios kalbos terminais kaip „Ar tai galėjo būti...“, kadangi tai niekada nesibaigia ir tai beprasmiška. Šiuo būdu jūs galvosite netinkamai.

Pakanka galvoti, kas aiškiai yra įmanoma ir neįmanoma, kadangi kiti keliai neturi prasmės ir juose galima paklysti. Taip galvodami jūs galite giliai susižaloti, pražiopsodami viską, kas yra. Todėl visuomet žiūrėkite į realybę, kas yra. Jeigu norite žinoti dalykus tikrovėje, tuomet nustokite galvoję, kas galėtų būti. Jei nežinote tikslų faktų, tuomet žinokite tai ir nebandykite paslėpti savo nemokšišumą išmintingomis prielaidomis „Tai galėtų būti“. Taip mes paslepame gausybę savo ydų. Geriau susilaikykime nuo šito.

2 MEDITATORIAUS SUBRENDIMAS DVASINIAME KELYJE

Viename iš praėjusių savo diskursų jūs sakėte, kad staigus tiesioginis malonės nusileidimas ant asmens kartais gali padaryti žalą. Asmuo gali būti sužalotas, tapti pamišusiu ar netgi mirti. Natūraliai iškyla klausimas: Ar malonė visuomet yra palaiminga? Ar malonė nesuteikia pusiausvyros savaime? Nelaimė gali įvykti dėl to, kad recipientas buvo netinkamas. Bet kaip tuo atveju malonė gali nusileisti ant netinkamo asmens?

Dievas yra energija, ne asmuo. Tai reiškia, kad energija neatsižvelgia į individualybes; tai, kas atsitinka su individualybe, atsitinka bešališkai.

Pavyzdžiui, ant upės kranto augantis medis geria iš tekančios upės; jis žydės ir ves vaisius, jis užaugs aukštas ir stiprus. Tačiau medis, kuris įkris į tą pačią srovę, greitai bus šio srauto nuneštas tolyn. Upė nieko nedaro nė su vienu iš šių medžių. Nei jai rūpi pirmąjį medį maitinti, nei antrąjį nunešti. Upė tiesiog teka. Upė yra tekanti energija, ne asmuo.

Mes visuomet darome klaidą, žiūrėdami į Dievą kaip į asmenį. Mes galvojame apie jį taip, lyg jis būtų asmuo. Mes sakome - jis yra labai malonus, mes sakome - jis yra labai gailestingas, jis visuomet mus laimina. Tai mūsų lūkesčiai ir troškimai, kuriuos priskiriame Dievui. Mes galime išsakyti savo lūkesčius asmeniui ir jei jis jų neįvykdo, galime bandyti padaryti asmenį atsakingą už tai, bet mes negalime to padaryti su energija. Todėl jeigu elgiamės su energija panašiai kaip su asmeniu, greitai pamesime taką, nes mes sapnuojame. Jei elgsimės su energija kaip su energija, pasekmės bus visiškai skirtingos.

Paimkime pavyzdžiu gravitacijos jėgą: dėl šios jėgos jūs galite vaikščioti ant žemės, bet tai nereiškia, kad ji yra specialiai tam, kad jūs galėtumėte vaikščioti. Negalvokite klaidingai, lyg kai jūs nevaikštote, nėra gravitacijos jėgos. Ji buvo tuomet, kol jūsų nebuvo ant žemės, ir liks po to, kai jūsų jau senai čia nebus. Jei vaikštote netinkamu būdu, jūs galite nukristi ir susilaužyti kojas. Tai irgi atsitiks dėl gravitacijos, bet

negalėsite ko nors dėl to apkaltinti, nes nėra atsakingo asmens. Gravitacija yra tekanti energija. Jeigu norite turėti ką nors bendro su ja, jūs turite pažinti jos funkcionavimo dėsnius. Bet ji visiškai nesirūpina, kaip elgtis su jumis.

Dievo energija neveikia iš pagarbos kam nors. Faktiškai netinka sakyti „Dievo energija“, geriau reikėtų sakyti: „Dievas yra energija.“ Dievas negalvoja, kaip elgtis su jumis, jis turi amžinus savo dėsnius ir šie amžini dėsniai yra religija. Religija reiškia dėsnių su energija, kuri yra Dievas, visumą.

Jei jūs elgsitės su šia energija sumaniai, supratingai ir suderintai, ji taps jums malone - ne dėl jos pačios, bet dėl jūsų. Jei jūs elgsitės priešingai, jei jūs eisite prieš šios energijos dėsnius, ji nenusileis ant jūsų su malone. Šiuo atveju Dievas nėra maloningas, bet tai bus dėl jūsų.

Klaidinga žiūrėti į Dievą kaip į asmenį. Dievas nėra asmuo, bet energija; todėl malda ir maldavimas yra beprasmiški. Beprasmiška ko nors tikėtis iš Dievo. Jei jūs norite, kad dieviška energija taptų jums palaima, malone jums, jūs turite kažką daryti savyje. Todėl dvasinė praktika prasminga, malda beprasmė. Meditacija turi prasmę, malda neturi. Aiškiai supraskite skirtumą.

Maldoje jūs kažką darote su Dievu: jūs prašote jo, atkakliai maldaujate, jūs tikitės, jūs reikalaujate. Meditacijoje jūs kažką darote su savimi. Maldoje jūs kažką darote su Dievu, dvasinėse pastangose jūs kažką darote su savimi. Dvasinės pastangos reiškia vidinę transformaciją, nes jūs esate disonanse su egzistencija, su religija. Dabar tekančios upės srovė jūsų nenuneša. Vietoj to jūs esate ant kranto, ir upės vandenys nenuneša jūsų, o stiprina jūsų šaknis. Tą momentą, kai jūs pažvelgiate į Dievą kaip į energiją, visa jūsų nuostata religijos atžvilgiu pasikeičia.

Dėl šios priežasties aš anksčiau sakiau, kad malonė nusileidžia netikėtai ir staiga, todėl ji gali jus sužaloti.

Kitas dalykas, apie kurį jūs klausiate, yra toks: „Ar gali nepasiruošęs asmuo tapti malonės recipientu?“

Ne, ant netinkamo asmens malonė negali nusileisti. Ji visuomet nusileidžia ant asmens, kuris yra tam pasiruošęs. Bet kartais nepasiruošęs asmuo staiga išlavina savyje būtinas savybes ir nėra jų atžvilgiu pakankamai sąmoningas. Toks atsitikimas visuomet įvyksta

esant tinkamoms sąlygoms, panašiai kaip šviesą mato tik tie, kurie turi akis ir nėra akli. Bet jei aklas žmogus buvo mediciniškai gydomas ir dėl to pradėjo matyti, tai, išėjęs iš gydymo įstaigos ir pamatęs tiesiogiai saulės šviesą, jis gali būti rimtai sužalotas. Jis turi mėnesiui ar dviem užsidėti tamsius akinius ir palaukti.

Jei nejautrus asmuo staiga tampa jautriu, su juo gali atsitikti nelaimė. Aklas žmogus negali priekaištauti saulei. Jis turi paruošti akis saulės šviesai, kitu atveju yra pavojus tapti visiškai aklu. Pirmas aklumo atvejis buvo išgydomas, bet vėlesnis apakimas gali būti išgydytas žymiai sunkiau.

Supraskite tai teisingai: minėtas potyris atsitinka tik tiems, kurie yra tam pasiruošę. Bet kartais atsitinka, kad ir neužsitarnavęs asmuo staiga išlavina būtinas savybes, kurių atžvilgiu jis nėra sąmoningas. Visuomet gali atsitikti nelaimė, kadangi energija nusileidžia staiga, o jūs nesate pasiruošęs išlaikyti tokias sąlygas.

Paimkime pavyzdį: žmogus gauna daug pinigų. Paprastai tai nebus žalinga, bet jei tai įvyksta staiga, tai gali būti pavojinga. Netikėta laimė taip pat gali būti avarijos priežastis, nes reikalingas tam tikras sugebėjimas ją išlaikyti. Mes galime laimę išlaikyti tuo atveju, jei ji ateina palaipsniui. Tik tuomet, kai palaima ateina palaipsniui, mes būname pakankamai jai pasiruošę.

Pasiruošimas, sugebėjimas tai išlaikyti priklauso nuo daugelio faktorių. Smegenų nervai, žmogaus fizinis tinkamumas ir psichiniai sugebėjimai - visa tai turi savo ribas, o energija, apie kurią mes kalbame, yra neribota. Tai lyg vandenynas, krintantis į lašą: jei lašas nėra tinkamai pasiruošęs priimti vandenyną, jis numirs, jis bus suardytas, ir nieko nebus pasiekta.

Kalbant aiškiau, dvasiniam augimui būtinos dvi kryptys. Mes turime atsiduoti keliui ir būti harmoningi su juo. Prieš tai mes turime išlavinti savyje sugebėjimą tai įgerti. Šiuos du uždavinius ieškotojas turi įvykdyti. Iš vienos pusės, mes turime atidaryti duris ir lavinti regėjimą, iš kitos pusės turime palaukti tol, kol regėjimas bus išlavintas tiek, kad galės išlaikyti šviesos ryškumą, kitu atveju šviesa gali mus ilgam apakinti. Šviesa nieko nedaro su tuo - tai vienpusis veiksmas. Atsakomybė visiškai tenka mums. Mes negalime niekam priekaištauti.

Žmogaus kelionė tęsiasi daugelį gyvenimų ir kiekviename iš jų jis daro daugelį dalykų. Daug kartų atsitinka taip, kad jis miršta pasiruošęs, bet nespėjęs priimti malonę. Su jo mirtimi visa to gyvenimo atmintis bus prarasta. Transformuodamas save daugelį gyvenimų, jūs galbūt pasiekėte devyniasdešimt devynis procentus augimo galimybių; mirdamas jūs pamiršite visus savo pasiekimus, bet egzistencinis jūsų vidinio augimo elementas bus perkeltas į kitą gyvenimą.

Sakysime, šalia jūsų sėdi kitas asmuo, kurio pasiruošimas iš praėjusių gyvenimų atitinka vieną procentą. Jis taip pat viską pamiršo. Jūs abu medituojate: tačiau jūsų dvasios lygmuo visiškai skirtingas. Jei jūs abu paaugote vienu procentu, tuomet kitas asmuo pasieks dviejų laipsnių lygmenį, ir malonė ant jo nenusileis. Bet pridėjus šį vieną procentą prie jūsų lygmens, jūs pasieksite šimto laipsnių lygmenį, ir malonė staiga nusileis ant jūsų. Jums tai bus netikėta, kadangi nežinojote, jog esate pasiruošęs devyniasdešimt devyniais laipsniais. Dangus gali staiga įsilieti į jus, todėl jumoje turi būti atlikti atitinkami pasiruošimai.

Kai aš sakau nelaimė, aš tik nurodau tokį atsitikimą, kuriam mes nesame pasiruošę. Nelaimė nebūtinai reiškia blogą arba skausmingą įvykį, tai tik reiškia atsitikimą, kokiam mesame pasiruošę. Sakykime, loterijoje žmogus išlošė milijoną dolerių. Tai nėra blogas atsitikimas. Bet žmogus gali mirti. Vienas milijonas dolerių! - gali sustoti plakusi jo širdis. Nelaimė reiškia atsitikimą, kuriam mes nesame pasiruošę.

Atvirkščias dalykas taip pat įmanomas. Jei žmogus yra pasiruošęs mirčiai ir ji ateina, nebūtinai mirtis yra blogas įvykis. Kai toks žmogus kaip Sokratas yra pasiruošęs sutikti mirtį su išskėstomis rankomis, tuomet tokiame asmeniui mirtis tampa samadhi. Jis priima mirtį su tokia meile ir džiaugsmu, kad pamato, jog realybė niekuomet nemiršta.

Mes žiūrime į mirtį su tokiu sielvartu, kad tampame nesąmoningais dar prieš mirtį. Mes nepergyvename mirties sąmoningai. Štai kodėl, nepaisant to, kad esame mirę jau daug kartų, mes vis dar neįsisąmoninę mirties proceso. Vieną kartą sužinojus, kas yra mirtis, pati mirties idėja, tai, kad jūs galite mirti, niekuomet neiškils. Tuomet, kai ateis mirtis, jūs stovėsite nuošalyje ir stebėsite ją. Bet tai atsitinka tik pasiekus visišką sąmoningumą.

Mirtis gali būti didžiulė palaima vienam asmeniui, o malonė gali būti didelis sielvartas kitam. Dėl to dvasinis augimas yra dvikryptis: mes turime kviestis, prašyti, ieškoti ir judėti ir tuo pat metu mes turime pasiruošti tokiame atveju, kad kai šviesa pasieks mūsų duris, mes nebūtume akli. Jei prisiminsite tai, ką aš jums pasakiau pradžioje, tuomet nebus jokių sunkumų. Jeigu priimsite, kad Dievas yra asmuo, jūs turėsite daugybę keblumų, jei priimsite jį kaip energiją, tuomet jūsų sunkumai dings.

Dievo kaip asmens koncepcija sukėlė gausybę problemų. Protas trokšta, kad jis būtų asmuo, tuomet mes galime perkelti visą atsakomybę ant jo ir, padarę jį atsakingu, pradedame visą net smulkių dalykų našą perkelti ant jo. Jei žmogus randa darbą, jis dėkoja Dievui, jei jis darbą praranda, jis supyksta ant Dievo. Jei rankos tampa pūslėtomis, jis įtaria, kad tai dėl Dievo, jei pasveiksta, jis dėkoja Dievui. Mes niekada nepažiūrime, kaip naudojames Dievu; net nepagalvojame, kokia egocentriška yra nuostata, kuria mes priimame, kad Dievas turėtų pasirūpinti net mūsų pūslėmis.

Jei mes pametame monetą ant kelio ir vėl ją randame, sakome: „Tai atsitiko dėl Dievo malonės.“ Mes norime, kad Dievas iki paskutinės rupijos darytų mūsų buhalterinę apskaitą. Ši idėja patenkina mūsų protą, kadangi tuo atveju mes jaučiamės esą pasaulio centras. Tuomet mūsų bendravimas su Dievu yra panašus į tarno bendravimą su šeimininku. Mes tikimės, kad jis bus prie mūsų durų sargybiniu ir rūpinsis visu mūsų turtu iki paskutinės monetos. Santykio su Dievu kaip su asmeniu nauda yra ta, kad mes lengvai galime perkelti visą atsakomybę jam.

Bet ieškotojas prisiima atsakomybę sau. Iš tikrųjų ieškotojas ir reiškia, kad niekas kitas, tik jis atsakingas už viską. Jei mano gyvenime yra liūdesys, aš esu atsakingas, jeigu mano gyvenimas yra laimingas, ir vėl esu atsakingas aš. Jei esu ramus, aš esu už tai atsakingas, jeigu manyje yra nerimas, tai ir jo priežastis yra manyje. Niekas kitas, išskyrus mane patį, nėra atsakingas už mano paties būseną, kokia ji bebūtų. Jei nugriūnu ir susilaužau koją, tai yra mano klaida ir negaliu jos priskirti gravitacijai. Jei tai bus jūsų proto nuostata, tuomet jūs teisingai suprasite. Tuomet požiūris į nelaimę bus kitoks.

Dėl šios priežasties aš sakau, kad malonė yra gydanti ir laiminanti asmenį, kuris yra gerai tam pasiruošęs. Kiekvienam dalykui yra savas

laikas. Kiekvienam atsitikimui yra specialus momentas, o praleisti tokį momentą yra didelė tragedija.

Viename iš savo diskursų jūs sakėte, kad šaktipat poveikis palaipsniui mažėja, dėl to ieškotojas privalo palaikyti pastovų kontaktą su mediumu. Ar tai nereikia tam tikros priklausomybės nuo kažkokio asmens, kuris yra kaip guru?

Tai gali tapti priklausomybe. Jei kas nors trokšta būti guru ir kažkas nori turėti guru, tokia priklausomybė gali atsitikti. Todėl nesuklyskite tapdami mokiniu arba paversdami ką nors savo guru. Jeigu nekyla klausimas dėl guru ar mokinio, tuomet nereikia bijoti priklausomybės. Asmuo, iš kurio jūs patiriate paramą, tiesiog yra jūsų dalis, kuri keliauja jūsų priekyje. Tuomet kas yra guru ir kas yra mokinys?

Aš dažnai pasakoju istoriją, kurią Buda pasakojo apie vieną iš savo praėjusių gyvenimų. Jis sakė: „Aš savo praėjusiame gyvenime buvau nemokša. Prašvito išmintingas žmogus, todėl aš nuėjau jo aplankyti. Jį pagerbdamas aš pasilenkiau, kad paliesčiau jo kojas. Tačiau tuo pat metu savo nuostabai aš aptikau, kad senas žmogus taip pat pasilenkė, kad paliestų mano kojas.

„Ką jūs darote?“ - sušukau aš. „Teisinga ir tinkama bus, jeigu aš paliesiu jūsų kojas, bet netinka, kad jūs paliesite mano.“

Senas žmogus pasakė: „Jei jūs paliesite mano kojas, o aš nepaliesiu jūsų, tai bus didelė klaida, kadangi aš esu ne kas kitas, kaip jūsų dalis, tik esantis šiek tiek jūsų priekyje. Ir kai aš pasilenkiau prie jūsų kojų, aš likau jumis, kuris lietė mano kojas. Nesupraskite neteisingai, kad jūs ir aš esame du. Taip pat nedarykite klaidos, galvodamas, kad aš esu išmintingas, o jūs esate nemokša. Tai laiko klausimas. Dar šiek tiek laiko, ir jūs prašvisite. Tai panašu, kad mano dešinė koja eina priekyje, o kairė lieka užpakalyje už jos: iš tikrųjų kairė lieka užpakalyje tam, kad dešinė galėtų žengti priekin.“

Guru ir mokinio santykiai yra žalingi. Iš kitos pusės nevaržantis bendravimas tarp guru ir mokinio yra labai naudingas. Nevaržantis reiškia, kad jie nėra du, santykių atveju visuomet yra du asmenys. Mes dar galime suprasti, jei mokinys jaučia, kad jo esybė yra atskira nuo guru, kadangi mokinys yra nemokšiškas. Bet jei guru jaučia tą patį, tai jau per daug. Tuomet tai reiškia, kad aklas veda aklą - ir tas akklasis, kuris veda, yra žymiai pavojingesnis, kadangi antrasis gali visiškai pasitikėti vedančiuoju.

Guru-mokinio santykiuose nėra jokios dvasinės prasmės. Iš tikrųjų santykiai yra jėgos santykiai. Jie visi yra jėgos-politikos santykiai. Kas nors yra tėvas, kas nors yra sūnus, jeigu tai būtų meilės santykiai, tuomet tai būtų visiškai kitas dalykas. Tuomet tėvas nesijaus esantis tėvas ir sūnus nebus sūnus. Tuomet sūnus bus ankstesnė tėvo forma, o tėvas yra vėlesnis sūnaus buvimo būdas - tokia yra tiesa.

Kai pasėjame sėklą, auga medis. Užaugęs medis užaugina tūkstančius sėklų. Koks yra ryšys tarp šių sėklų ir pirmosios sėklos? Viena ateina anksčiau, o kitos ateina vėliau. Tai kelionė tos pačios sėklos, kuri nukrito ant žemės, išdygo ir ištirpo dirvoje. Tėvas yra pirma grandis, sūnus yra tos pačios grandinės antra grandis. Tai yra grandinė, o ne atskiri asmenys. Todėl jei sūnus paliečia tėvo kojas, jis parodo pagarbą pirmesnei grandžiai. Jis parodo pagarbą tam, kuris išeis, kadangi be jo nebūtų galėjęs ateiti į pasaulį. Jis per tėvą atėjo į egzistenciją.

Kai tėvas rūpinasi sūnumi, jį maitina ir rengia, tuomet jis nesistengia dėl ko nors kito, jis rūpinasi savo paties tąsa. Jei mes pasakysime, kad tėvas dar kartą tampa jaunu savo sūnuje, tai nebus klaidinga. Tuomet tai nebus santykiai, tai visai kiti dalykai. Tai meilė, o ne ryšiai.

Paprastai visuomet tarp tėvo ir sūnaus rasime santykius, politinius santykius. Tėvas yra griežtas, stiprus, o sūnus silpnas, taigi tėvas valdo sūnų. Jis bando jam perteikti: tu esi niekas, o aš esu viskas. Jis nesupranta, kad greit ateis laikas, kai sūnus bus stiprus. Tuomet jis tuo pat būdu dominuos prieš tėvą.

Tokie meistro ir mokinio, žmonos ir vyro santykiai yra iškrypimas. Kitaip kam gi reikalingos jungtuvės tarp vyro ir žmonos? Du žmonės jaučia tarpusavio vienovę, taigi jie yra kartu. Bet ne, taip nėra. Vyras

valdo žmoną savo būdu, o žmona valdo vyrą savo būdu. Abu demonstruoja jėgą, politiko galią vienas prieš kitą.

Tas pats atsitinka guru ir mokinio atveju. Guru išnaudoja mokinį, o pastarasis laukia, kol šis numirs ir jis pats galės tapti guru. Jei guru suvėluos numirti, tuomet bus sugalvotas samokslas, intrigos prieš jį. Todėl yra sunku surasti guru, kurio mokiniai nemaištautų prieš jį ir netaptų jo priešais. Pagrindinis guru mokinytaps priešus. Todėl guru turi būti atsargus, pasirinkdamas pagrindinį mokinį. Tai beveik neišvengiama, kadangi engimas, jėga visuomet susiję su maištavimu. Dvasingume tai nereikalinga.

Aš galiu suprasti tėvą, kuris engia sūnų: šiuo atveju abu žmonės nemokšiški, todėl jiems gali būti atleista. Tai nėra gerai, bet gali būti atleista. Įprasta, kad vyras išnaudoja žmoną ir atvirkščiai - tai nėra gerai, bet tai labai įprasta. Bet tuomet, kai guru engia mokinį, tai tampa problema. Bent jau ši sfera turėtų būti laisva nuo tokių pareiškimų, kaip „Aš žinau, o tu nežinai“.

Ką reiškia ryšiai tarp guru ir mokinio? Vienas yra pareiškėjas, jis sako: „Aš žinau, o tu nežinai. Tu esi nemokša, aš esu išminčius. Nemokša turi nusilenkti išminčiui.“ Bet kokia to žmogaus išmintis, jei jis sako: „Tu mane pagerbdamas turi nusilenkti?“ Tai nemokšiščiausias asmuo. Jis žino keletą paveldėtų paslapčių, jis studijavo raštus ir gali pakartoti informaciją iš atminties. Jame be šito daugiau nieko nėra.

Jūs tikriausiai negirdėjote šios istorijos.

Viena katė tapo plačiai žinoma. Ji tapo tokia garsi tarp kačių, kad ją pradėjo vadinti *tirthankara*. Priežastis, dėl kurios ji tapo plačiai žinoma, buvo ta, kad ji aptiko slaptą kelią į biblioteką. Ji viską žinojo apie biblioteką. Sakydamas viską, aš turiu omenyje, kad ji žinojo įėjimą į biblioteką ir išėjimą, kurios knygos padėtos patogiausiai, kad būtų galima toliau snūduriuoti, kurios knygos šildo žiemą ir kurios šaldo vasarą ir t. t.

Taigi tarp kačių paplito žinia, kad norinčiam sužinoti apie biblioteką, ši visažinanti katė atsakys į bet kurį klausimą. Natūralu, kad šiuo atveju nebuvo jokių abejonių dėl katės, kuri viską žinojo apie biblioteką. Ta katė turėjo net pasekėjų. Bet tiesa liko tokia: ji nieko nežinojo. Visa, ką ji žinojo apie knygas, tai buvo - ar patogų už jų tupėti,

kuri įrišta medžiaga knyga buvo šilta ir kuri nebuvo tokia. Daugiau ji nežinojo. Ji neturėjo jokio supratimo apie tai, kas yra knygos viduje. Kaip katė galėjo žinoti, apie ką rašoma knygoje?

Tarp žmonių taip pat yra tokios visažinės katės, kurios prisidengia knygomis. Jūs klausinėkite jų, ir jie pabandys pasislėpti ir uždusinti jus Ramajanos (Ramayana) eilutėmis. Arba jie sakys: „Taip sako Gita.“

Kas gi prieštarauja Gitai? Jei aš sakau: „Tai mano pasakymas“, jūs galite ginčytis su manimi. Bet jei aš remiuosi Gita, aš esu saugus, aš pasislepiu už Gitos. Gita suteikia šilumą šaltyje, ji duoda man žodžius ir tampa apsauginiu skydu nuo priešų. Tai gali tapti net papuošalu, gali būti su tuo žaidžiama, bet asmuo, kuris daro tai, žino tiek pat apie Gitą, kiek ir katė apie biblioteką, jis nieko daugiau nežino.

Galbūt ilgainiui katė ir gali sužinoti, kas yra knygų viduje, bet šie informuoti guru iš viso nieko nežino. Kuo labiau jie mokosi knygą mintinai, tuo mažesnis bus tikro žinojimo poreikis. Bus tik jų iliuzija, kad žino viską, ką reikia žinoti.

Kai žmogus remiasi informacijos autoritetu, žinokite, kad tik tamsuolis taip sako, nes pats pareiškimas yra nemokšiškas. Kai žmogus svyruoja, pasakydamas, netgi paminėdamas, kad jis žino, supraskite, kad jame švysteli šviesa, išminties spinduliai. Toks žmogus, kaip ten bebūtų, netaps guru, jis netgi nesvajuoja tokiu tapti, kadangi guru tampama remiantis informacija. Viena guru reikšmė - tas, kuris žino: jis įsitikinęs, kad žino, todėl jums nereikia žinoti, todėl jis gali perteikti informaciją ir jums.

Jo pareiškimas ir poveikis susilpnins jumyse kitų klausinėjimo, teiravimosi poreikį. Valdžia negali egzistuoti be priespaudos, kadangi tas, kuris turi valdžią, visuomet bijo, kad jūs pats surasite tiesą. Tuomet kas bus su jo valdžia? Todėl jis sustabdys jus, kad neieškotumėte tiesos. Jis aplink save surinks pasekėjus ir mokinius ir tarp mokinių bus hierarchija - vienas bus vyriausias mokinyt, kiti - mažesni pasekėjai. Tai yra politinis voratinklis ir jis visuomet yra toli nuo dvasingumo.

Kai aš kalbu apie tokį dalyką kaip šaktipat, kuri yra nusileidžianti dieviška energija, tai ji visuomet lengvai vyksta esant tam tikram asmeniui. Tai nereiškia, kad jūs turite įsikabinti arba prisirišti prie to asmens. Nei jūs turite priklausyti nuo jo, nei daryti iš jo guru. Aš

nesakau, kad turėtumėte nustoti ieškoję. Priešingai, jeigu toks dalykas atsitiktų per mediumą, jūs jausite, kad net toks netiesioginis pergyvenimas atneša labai daug džiaugsmo. Koks jis galėtų būti palaimingas, jei dieviška energija nusileistų *tiesiai* į jus! Pagaliau, jei dalykas ateina per ką nors kitą, jis praranda gaivumą, šiek tiek nusidėvi.

Kai nueinu į sodą, aš prisipildau gėlių aromato, o po to ateinate į svečius jūs ir per mane jaučiate gėlių kvapą. Jūs jusite, kad jie susimaišė su mano kūno kvapu ir jis liko silpnas.

Todėl kai aš sakau, kad pradžioje šaktipat yra labai naudingas, tai turiu omenyje, kad jūs gavote naujieną iš sodo, kad jame yra gėlės. Galbūt tai jus padrąsins išeiti į kelionę. Bet jei jūs susirandate guru, jūs sustosite. Nestovėkite kaip kelio stulpas. Kelio stulpas pasako mums daugiau negu tai, ką mes vadiname guru. Jis tiksliai nurodo mums, kiek mylių liko iki mūsų atvykimo vietos. Joks guru negali duoti tokios tikslios informacijos. Bet mes neatsisėdame šalia stulpo ir nesimeldžiame. Jeigu tai padarysime, mes tapsime mažesniais už akmenis, nes akmenys yra tam, kad nurodytų, kiek dar liko keliauti. Jie nėra tam, kad jūs sustotumėte prie jų.

Jei kelio stulpas galėtų kalbėti, jis taip pat pasakytų: „Kur jūs išvykstate? Aš jums daviau tokią svarbią informaciją. Jūs jau keliavote dešimt mylių ir dar turite keliauti dvidešimt mylių. Dabar jūs žinote tai, todėl jums nėra reikalo toliau keliauti. Būkite mano mokinys, sekite mane.“ Bet akmuo negali kalbėti, jis negali tapti guru.

Žmogus kalba, todėl jis tampa guru. Jis sako: „Aš parodžiau jums tiek daug, būkite man dėkingi. Jūs turite rodyti man dėkingumą, dėkoti man.“ Atsiminkite, kad tas, kuris reikalauja padėkos, nieko negali jums duoti. Jis yra tik tas, kuris gali suteikti jums informaciją, panašiai kaip kelio stulpas. Kelio stulpas nieko nežino apie jūsų kelionę. Tai tik truputis informacijos, užrašytos ant jo, kurią jūs gaunate praeidamas pro šalį.

Panašiai saugokitės tų, kurie reikalauja ir tikisi iš jūsų dėkingumo. Neįstrikite individualybėje. Judėkite anapus individualybės, link beformiškumo, į amžinybę, į begalybę. Kaip ten bebūtų, bet švystelėjimas įmanomas per asmenį, kuris yra tik priemonė, kadangi aukščiausiu požiūriu individualybė taip pat priklauso dieviškumui. Kaip okeanas gali būti pažintas per šaltinį, taip pat ir begalybė gali būti

pažinta per individualybę. Jei jums švysteli šviesa, tuomet įmanoma ir savirealizacija. Nepriklausykite nuo ko nors ir neleiskite savęs niekam pavergti.

Visi santykiai suriša, ar tai būtų vyro-žmonos, tėvo-sūnaus ar guru-mokinio santykiai; ten, kur yra santykiai, yra ir vergija. Todėl dvasinis ieškotojas neturi sudarinėti jokių ryšių. Jei jūs pripažinsite vyro-žmonos santykį, nėra nieko blogo, tai nėra trukdymas, nes jie neliečia reikalo esmės. Bet ironiška tai, kad, atsisakius ir atmetus vyro-žmonos, tėvo-sūnaus santykius, yra sudaromi nauji guru-mokinio santykiai. Tai labai pavojinga.

Dvasinių ryšių idėja yra visiškai beprasmė. Visi santykiai priklauso žemiškam pasauliui. Santykiai yra pasaulietiški. Jei mes pasakysime, kad pasaulis ir yra santykiai, tai nebus klaidinga. Jūs esate vienišas, nesusijęs. Tai nėra egoistiškas tvirtinimas, kadangi kiti taip pat yra vieniši ir nesusiję. kažkas yra dviem žingsniais priekyje, jei jūs girdėjote žingsnių garsą, jūs jau žinote kelionės kryptį iki to tolilio. kažkas yra porą žingsnių už jūsų, kai kurie kiti keliauja šalia jūsų. Nesuskaitoma sielų daugybė keliauja keliu. Šioje kelionėje jūs visi esate bičiuliai, skirtumas yra tik toks, kad kažkas yra truputį priekyje, kažkas šiek tiek už jūsų. Pasinaudokite tais, kurie yra jūsų priekyje, bet nepatekite į kokios nors rūšies vergiją.

Laikykites nuošaliai nuo priklausomybės ir santykių, o nuo „dvasinių“ santykių - visuomet. Pasaulietiški santykiai nėra pavojingi, kadangi pats pasaulis yra santykiai. Tai ne problema. Naudokitės gautais nurodymais ir ženklais visuomet, kai tik jie įmanomi. Aš nesakau - nebūkite dėkingi jiems.

Tai jūsų prote nesukurs komplikacijų. Aš sakau, kad reikalauti padėkos negerai, bet jei jūs nesate dėkingi, tai taip pat yra klaidinga. Kas nors turi būti dėkingas kelio stulpui, kadangi jis gavo informaciją, nesvarbu, ar stulpas girdi, ar ne.

Kai mes sakome, kad guru neturi prašyti arba tikėtis padėkos, tai taip pat gali klaidinti klausytoją ir maitinti jo ego. Mokinys galvoja: „Tai absoliučiai teisinga. Čia nereikalinga padėka!“ Tai irgi bus klaida, kadangi mes prisirišame prie priešingos nuostatos. Aš nesakau, kad jūs neturėtumėte būti dėkingi. Turiu omenyje tai, kad guru neturėtų reikalauti dėkingumo. Bet jei jūs nebūsite dėkingi, iš jūsų pusės taip pat

bus klaidinga. Jūs turite būti dėkingi, bet ši padėka neturi surišti jūsų, kadangi tas, kuris neprašo, niekada nesuriša. Jei aš padėkosiu jums neprašant, tai nebus jūsų pririšimas. Bet jei jūs reikalaujate padėkos, ar aš dėkoju jums, ar ne, tai vis tiek sukurs problemas.

Priimkite smūgį arba nušvitimą, iš kur tai beateitų. Tai vėl ir vėl dings. Tai negali būti pastovu, kadangi tai ateina iš kito. Tik tai tęsis, kas yra jūsų.

Taigi jūs vėl ir vėl patirsite šaktipat. Jeigu bijote prarasti laisvę, ieškokite savo paties praėjimo. Ir neprisiriškite prie bėgimo nuo vergijos. Jei aš prisirišu prie jūsų, tai yra vergija ir jeigu aš bėgu nuo jūsų iš baimės, kad būsiu suvaržytas, tai aš ir vėl esu susijęs su jumis.

Todėl tai, ką gaunate, priimkite tyliai; būkite dėkingi ir tęskite kelionę. Jei jūs jaučiate, kad kažkas atsivėrė, bet vėl buvo prarasta, ieškokite šaltinio savo viduje, kuris niekada negali būti prarastas. Nėra būdo jį prarasti, nes jūsų pačių turtai yra begaliniai. Tai, ko šaltinis yra kitame, visuomet gali būti prarasta.

Nebūkite vargšas, kuris prašo. Tai, ką jūs gavote iš kitų, turėtų išjudinti jus į jūsų pačių ieškojimo kelią. Tai įmanoma, jeigu neįstringate santykiuose. Priimkite, padėkokite ir judėkite toliau.

Jūs sakėte, kad Dievas yra nešališkas ir gyna energija. Dievas nėra specialiai suinteresuotas žmogaus gyvenimu, jis neturi išipareigojimų žmogaus gyvenimui. Bet Kath Upanišaduose (Kath Upanishad) yra sutra, kurioje sakoma: „Dievas ateina pasitikti to, kurį mėgsta.“ Iš kur tai atsirado ir kas yra tokios pirmenybės priežastis?

Iš tikrųjų nesakiau, kad Dievas nesidomi jumis: jei būtų taip, jūsų čia nebūtų. Aš nesakiau, kad jis yra abejingas jums: taip negali būti, kadangi jūs nesate atskirtas nuo jo. Jūs esate jo tąsa. Aš tik sakiau, kad jis *specialiai* nesidomi jumis. Tarp šių tvirtinimų yra skirtumas.

Energija, kuri yra Dievas, specialiai nesidomi jumis tuo požiūriu, kad ji nepažeis savo dėsnių dėl ko nors. Jeigu jūs susitrenksite galvą į akmenį, ji kraujuos, gamta nepadarys nieko specialiai jums - nors tuomet, kai jūs susitrenkiate galvą ir pradeda tekėti kraujas, tai yra todėl, kad ir Dievas yra įtrauktas į šį įvykį. Kai jūs skęstate upėje, tuomet

gamta taip pat vaidina savo vaidmenį - dėl to jūs skęstate. Bet nėra jokių specialių interesų tuo požiūriu, kad ji išsaugos jus, kai pagal jos dėsnius jūs turite skęsti. Dėsnis yra toks, kad jei jūs krintate nuo stogo, jūs susilaužote kaulus, gamta neturi ypatingų interesų, kad šito neatsitiktų.

Tie, kurie tiki Dievu kaip asmeniu, yra sufabrikavę daugybę dieviškumo malonės istorijų - pavyzdžiui, tai, kad Praladas (Pralad) nei sudegė, nei buvo sužalotas, kai buvo numestas nuo kalno. Šios istorijos yra mūsų svajonės, mes norime, kad taip būtų. Mes norime, kad Dievas specialiai domėtųsi mumis, kad mes būtume jo dėmesio centre.

Energijų veikimas visuomet atitinka jų dėsnius. Žmogaus interesai gali būti specialūs, žmogus gali būti šališkas. Bet energija visuomet yra nešališka, vienintelis jos interesus yra nešališkumas, todėl ji visuomet veiks pagal savo vidinį dėsni ir niekuomet nedarys išimčių. Dievas stebuklą nedaro.

Dabar apie Kath Upanišadų sutrą - jos prasmė yra visiškai skirtinga. Ji sako: „Jis susitikimui pasirenka tik tuos, su kuriais yra laimingas ir kuriuos mėgsta.“ Todėl natūralu, kad jūs sakysite, jog tai reiškia, kad jis kai kuriais žmonėmis yra ypatingai susidomėjęs. Tačiau taip nėra. Iš tikrųjų tokių dalykų išaiškinimas yra labai sudėtingas. Kai yra aiškinama tiesa, ji turi būti išnagrinėjama daugybe aspektų.

Tie, kurie pasiekė Dievą, nuolat sako: „Kas mes esame ir kokią vertę turi mūsų pastangos? Mes esame tiesiog niekas, ir mūsų vertė neprilygsta net dulkės dalelei. Vis dėlto mes pasiekiame jį. Jeigu kartais mes medituodavome, argi šitai gali būti prilyginta tiems neįkainojamiems turtams, kuriuos gavome? Negali būti palyginimo tarp mūsų pastangų ir mūsų laimėjimų.“ Tie, kurie prašvito, teigia, kad pasekmė nebuvo jų pastangų rezultatas. Jie visuomet sako: „Tai atsitiko dėl jo malonės, tai buvo jo noras palaiminti mus, kitaip argi mes būtume radę jį?“

Toks tvirtinimas yra neegoistiškų asmenų, tų, kurie pasiekė didingumą ir šlovę. Kaip ten bebūtų, tačiau jei taip galvoja tie, kurie dar nėra prašvito, tai yra labai pavojinga. Kai tai ateina iš tų, kurie yra pasiekę, šis tvirtinimas yra tinkamas ir turi savyje jų pojūčių individualumo požymius ir tobulumą.

Tokie asmenys pareiškia: „Kas mes esame, kad pasiekėme jį? Ką reiškia mūsų energija ir mūsų sugebėjimai? Kokia yra mūsų teisė? Ko

mes galime iš jo reikalauti? Tai įvyko dėl jo užuojautos, jis palaimino mus susitikimui.“ Tiems, kurie pasiekė, šis tvirtinimas yra teisingas. Tai, ką jie sako, reiškia, kad jie nemano, jog jų pasiekimas yra tiesioginis jų pastangų rezultatas. Tai ne ego pasiekimas, tai dovana, malonė.

Tai, ką jie sako, yra teisinga, bet, skaitydami Kath Upanišadus, jūs susidursite su problemomis. Skaitydamas įvairius šventraščius, žmogus susiduria su sunkumais, nes raštų nuostatos yra išsakytos tų, kurie žino, o skaito tie, kurie nežino. Skaitantys priima tai pagal savo patyrimą ir sako: „Puiku. Jei Dievas susitinka tik su tais, kuriuos jis nori sutikti pagal jo paties pomėgius, kodėl aš turėčiau rūpintis? Kodėl aš turėčiau ką nors daryti?“ Tuomet neegoistiško asmens pareiškimas tampa mūsų abuojumo paaiškinimu.

Tarp tokių dviejų žmonių yra milžiniškas skirtumas - panašiai kaip tarp dangaus ir žemės. Nuoširdaus ir neegoistiško prašvitusio žmogaus tvirtinimas tampa mūsų kvailumo ir tingumo pateisinimu. Tuomet mes sakome: „Gera, Dievas susitinka tik su tais, su kuriais nori susitikti ir nesusitinka su tais, su kuriais nenori susitikti.“

Panašų tvirtinimą yra išsakęs šventasis Augustinas (Saint Augustine). Tai skamba maždaug taip: „Tuos, kuriuos nori, Dievas padarė gerus; tuos, kuriuos nori, padarė blogus.“ Toks tvirtinimas atrodo labai pavojingas. Jei taip, tai kai kuriuos Dievas daro blogus, o kai kuriuos daro gerus, kad tai atitiktų jo fantazijas - tuomet yra prastai! Tuomet tai turėtų būti pamišęs Dievas!

Kai skaitote tokius žodžius, jūs galite suteikti jiems negatyvią prasmę. Bet tai, ką sako Augustinas, reiškia visai kitką. Jis sako geram žmogui: „Nesipūsk, kad esi geras, kadangi tuos, kuriuos nori, Dievas padarė gerus.“ Blogam žmogui jis sako: „Nesielvartauk, neabejok. Tuos, kuriuos nori, Dievas padarė blogus.“

Jis ištraukia pasipūtimą iš gero žmogaus ego ir geluonį iš blogo žmogaus sielvarto. Šis tvirtinimas yra pasakytas žmogaus, kuris žino. Bet blogas žmogus, girdėdamas tai, sako: „Jei yra taip ir mano rankos čia nereikalingos - tie, kuriuos Dievas nori matyti blogus, yra blogi.“ Gero žmogaus kelionė taip pat sulėtėja; jis sako: „Ką galiu daryti? Tuos, kuriuos Dievas išrenka padaryti gerus, jis padaro gerus ir tuos, kuriuos jis išrenka nebūti tokiems, jis tai padaro.“ Jo gyvenimas tampa beprasmiu ir sustingusiu.

Štai kokią įtaką turėjo šventraščiai visame pasaulyje. Šventraščiuose yra prašvitusių žmonių žodžiai. Kaip ten bebūtų, bet tiems, kurie žino, nereikia skaityti šventraščių. Tie, kurie nežino, juos skaito, ir supratimas yra tiesiog atvirkščias. Prasmė, kurią mes suteikiame tiems žodžiams, yra mūsų pačių, tai nėra tikroji žodžių prasmė.

Aš jaučiu, kad turėtų būti dviejų rūšių šventraščiai - prašvitusių žmonių žodžiai turėtų būti saugomi atskirai ir turėtų būti šventraščiai, paruošti specialiai neprašvitusiems. Šventraščiai, kuriuose yra prašvitusių žmonių žodžiai, turėtų būti visiškai neprieinami nemokšiskam žmogui, nes jis vis tiek padarys savo išvadą, viskas iškryps ir susijaus. Tokiu būdu visa išmintis išsikreips. Ar jūs supratote, ką pasakiau?

Jūs sakėte, kad šaktipat, vitalinės energijos perdavimas atsitinka per neegoistišką asmenį, o tas, kuris sako: „Aš darau šaktipat“, iš tikrųjų yra sukčius ir šaktipat per jį neatsitiks. Bet aš pažįstu žmones, kurie praktikuoja šaktipat, ir kundalini energija pradeda judėti, augti kaip parašyta šventraščiuose. Ar šie procesai yra netikri? Jei taip, kodėl ir kaip?

Tą dalyką taip pat svarbu suprasti. Faktiškai pasaulyje nėra nieko, kas neturėtų falsifikatų. Netikros monetos egzistuoja visuose gyvenimo reiškiniuose. Visuomet atsitinka taip, kad padirbtų monetų išorė yra ryškesnė negu tikrų. Taip ir turi būti, kadangi būtent jų grožis ir sužavi; tikrovėje jos yra nevertingos. Tikros monetos tinka ir tuomet, kai nėra ryškios. Netikra moneta turi garsiai pareikšti apie save, kadangi ji turi kompensuoti tai, ko neturi. Todėl ji yra nevertinga ir lengvai padaroma.

Visi dvasiniai pasiekimai turi savo antrininkų, ir nėra tokio potyrio, kuris neturėtų suklustoto falsifikato. Jeigu yra tikra kundalini, tai yra ir netikra kundalini. Jei yra tikros čakros, tai yra ir dirbtinės čakros. Jei yra teisingi jogos metodai, taip pat yra ir sufalsifikuoti jogos metodai. Skirtumas tarp šių dviejų dalykų yra toks, kad tikras potyris vyksta dvasiniame plane, kai tuo tarpu fiktyvus vyksta psichiniame, mentaliniame plane.

Pavyzdžiui, jei asmuo įeina į gilią meditaciją ir juda vis arčiau savo būties, jis gali patirti daugelį dalykų. Jis gali pajusti tokį aromatą, kurio anksčiau niekad nežinojo, jis gali girdėti ne šio pasaulio muziką, gali matyti tokias spalvas, kurių nėra Žemėje. Bet visi šie potyriai gali būti sukurti nesunkiai ir greitai hipnozės būdu. Bus matomos spalvos, girdimos melodijos, gali būti sužadinti aromatai ir skonis. Tam visiškai nereikia gilios meditacijos ir pereiti vidinės transformacijos procesą. Visa tai jūs galite pergyventi nesąmoningai, hipnozės metu, tuomet kas bebūtų įteigta iš išorės, atsitiks ir viduje. Šie potyriai yra netikros monetos.

Kas atsitinka meditacijoje, taip pat gali atsitikti ir hipnozėje, tačiau tai nebus dvasinė praktika. Tai sukelta būseną; ji panaši į sapną. Jei jūs mylite moterį būdamas sąmoningas, jūs galite mylėti ją ir sapnuose - moteris jūsų sapnuose bus dar nuostabesnė. Jeigu žmogus nepabunda ir visą laiką tik sapnuoja, tuomet jis niekuomet nesužinos, ar moteris buvo reali, ar įsivaizduota. Kaip jis gali sužinoti? Tik tuomet, kai jo sapnas bus nutrauktas, jis sužinos, kad tai buvo sapnas.

Žinomi metodai, kuriems padedant jumyse gali būti sukurti įvairiausių rūšių sapnai. Gali būti sukurtas ir kundalini sapnas, gali būti sukelti čakrų sapnai, gali būti įteigta ir daug kitų pergyvenimų. Jūs galite linksmintis šiuose sapnuose, jie tokie malonūs, kad jūs nenorėsite, jog jie dingtų. Yra taip pat sapnai, kuriuos sunku pavadinti sapnais, kadangi jie atsitinka, kai jūs nemigate, kai esate aktyvūs. Tai dienos sapnai. Jie gali būti praktikuojami, ir jūs praleisite juose visą savo gyvenimą, bet pabaigoje aptiksite, kad niekur nepatekote, kad matėte ilgus ilgus sapnus. Žinomi metodai ir priemonės tokiems sapnams sukurti. Kitas asmuo gali sukelti juos jumyse. Jūs niekad negalėsite atskirti tikrovės nuo falsifikato, nes neturite supratimo, koks yra tikrasis potyris.

Jei žmogus niekada nėra matęs tikros monetos ir visuomet turėjo tik padirbtas monetas, kaip jis gali žinoti, kuri moneta yra tikra, o kuri falsifikatas? Norint pažinti falsifikatą, turi būti pažįstamas tikrasis dalykas. Tuo momentu, kai kundalini pabunda, žmogus gali nustatyti, kaip toli buvo jo pergyvenimai nuo tikro potyrio. Reali kundalini yra visiškai kitas dalykas.

Atsiminkite, kad dauguma kundalini aprašymų šventraščiuose yra klaidingi. Tam yra priežastys. Aš jums pasakysiu šventraščių paslaptį.

Visi išminčiai ir ieškotojai, kurie gyveno Žemėje, sąmoningai paliko šventraščiuose kai kurias esmines klaidas tam, kad galėtų spręsti apie mokinių autentiško pergyvenimo progresą. Sakysime, aš prie kažkokio namo papasakoju, kad jame yra penki kambariai, nors žinau, kad ten yra šeši. Kurią nors dieną jūs galite ateiti ir sakyti: „Aš buvau namo viduje, ten iš tikrųjų yra penki kambariai, kaip jūs sakėte.“ Tuomet aš žinosiu, kad jūs buvote kažkokiame kitoje vietoje - įsivaizduojamoje - bet ne tame name, apie kurį kalbėjau.

Apie vieną kambarį visais atvejais nebuvo užsiminta, iš to galima spręsti, ar jūs iš tikrųjų buvote toje vietoje, ar jūsų potyris yra tikras, ar ne. Jei jūsų pergyvenimai visiškai atitinka šventraščius, tuomet tai netikras patyrimas, kadangi šventraščiuose kažkas visuomet nepasakyta; taip buvo būtina daryti.

Jeigu jūsų potyriai visiškai atitinka knygas, žinokite, kad jūs susikūrėte knyginių atvaizdą. Tuo momentu, kai jūsų pergyvenimai bus kitokie, tokie, kurie vienoje vietoje gali sutapti su šventraščiais, o kitose ne, žinokite, kad jūs aptikote teisingą taką - tuomet viskas vyksta autentiškai, ir jūs daugiau neprojektuojate aprašymų, kuriuos perskaitėte knygose.

Kai pabunda tikra kundalini, jūs sužinosite, kurie šventraščių dalykai buvo sukurti tam, kad būtų nuspręsta apie meditatoriaus potyrių autentiškumą. Iki tol jūs to negalėsite sužinoti. Visi šventraščiai būtinai praleidžia kai kurią informaciją, kitu atveju būtų labai sunku nuspręsti apie potyrių autentiškumą.

Aš turėjau vieną mokytoją. Jis buvo universiteto profesorius. Kokią tik knygą aš nepaminėdavau, jis visuomet sakydavo, kad ją yra skaitęs. Vieną dieną paminėjau išgalvotą knygos pavadinimą ir autorių. Aš paklausiau: „Ar jūs skaitėte tokią ir tokią knygą? Nuostabi knyga.“

Jis pasakė: „Taip, aš skaičiau.“

„Tuomet arba turite išleisti tokią knygą, arba visi jūsų pareiškimai, kad esate skaitęs minėtas knygas, yra plepalai“, - pasakiau jam. „Nei tokios knygos, nei tokio autoriaus nėra!“

Jis buvo nustebęs. „Ką tai reiškia? Nėra tokios knygos?“ - paklausė jis.

„Nėra!“ - atsakiau. „Tiesiog nebuvo kito būdo patikrinti jūsų pareiškimų autentiškumą.“

Tie, kurie žino, nustatys tai iš karto. Jei jūsų potyriai bus tiksliai tokie, kaip išdėstyta šventraščiuose, jūs būsite pagautas, kadangi šventraščiuose yra palikti tarpai: kartais pridėta kas nors fiktyvaus arba kas nors praleista ir tai yra absoliučiai būtina, kadangi kitu atveju būtų sunku nustatyti, kam ir kas atsitinka.

Potyriai, kurie yra aprašyti šventraščiuose, gali būti sukurti. Viskas gali būti įteigta, kadangi žmogaus protas yra toks galingas. Kol jūs įeinate į giliausią savo būties centrą, jūs būnate proto apgauti tūkstančiais būdų. Jeigu norite apgaudinėti save, tai labai lengva.

Todėl aš sakau, kad teiginių išdėstymas šventraštyje ar kažkieno pareiškimas, kad jis perduoda jums energiją ar sukuria įvairias fiktyvių potyrių technikas, yra nereikšmingi. Esminė dalyko šerdis yra kažkas kita. Be to yra daugybė kitų kelių jūsų potyrių autentiškumui aptikti.

Dieną žmogus geria vandenį tam, kad numalšintų troškulį, jis geria vandenį ir sapne, bet tuo atveju troškulys nenumalšinamas. Atsikėlęs rytą jis pajunta, kad burna išdžiūvusi ir lūpos sulipusios, nes sapne gertas vanduo negali numalšinti troškulio. Tik tikro vandens galime atsigerti. Ar vanduo buvo tikras, ar netikras, gali būti nustatyta pagal troškulį - arba jis numalšintas, arba ne.

Tie, apie kuriuos kalbate, kurie pareiškia, kad jie pažadina žmonių kundalini ar sako, kad jų pačių kundalini yra pabudusi, vis dar ieško. Jie kalba apie tai, kad yra patyrę daug dalykų, bet jų ieškojimas vis dar tęsiasi. Jie pareiškia, kad rado vandens, bet vis dar nežino, kur yra ežeras!

Tik užvakar buvo atėjęs vienas draugas ir pasakė, kad jis pasiekė bemintiškumo būseną ir paprašė duoti jam meditacijos metodą. Ką galima pasakyti tokiam asmeniui? Vienas asmuo sako, kad jo kundalini pabudusi, bet jo protas vis dar nerimauja; kitas sako, kad jo kundalini yra pabudusi, bet jį vis dar kamuoja seksas! Tai tarpinės priemonės tam, kad išsiaiškintume jų potyrių autentiškumą.

Jei pergyvenimai yra tikri, jie turi pabaigą. Tuomet net jeigu ateis Dievas ir pasiūlys tylą ar palaiminimą, asmuo mandagiai atsisakys ir paprašys tai pasilikti sau; jam to jau nereikia. Todėl tam, kad

aptiktumėte potyrio autentiškumą, žiūrėkite labai giliai į individualybę ir ieškokite kitų transformacijos požymių.

Vienas žmogus sako, kad jis įėjo į samadhi, į supersąmoningumą. Jis šešioms dienoms užsikasa po žeme ir išeina iš ten gyvas. Bet jeigu jūs paliksite pinigų name, jis juos pavogs; jis nuolaidžiauja sau, gerdamas alkoholį. Jei jūs nežinotumėte jo pareiškimo apie samadhi, jūs nerastumėte jame nieko vertingo. Jis neturi aromato, jis nespinduliuoja, jo asmenyje nejaučiate maloningumo, jis yra tiesiog eilinis žmogus.

Ne, jis neįeina į samadhi: jis tiesiog išmoko fiktyvios samadhi triuką. Naudodamasis *pranajama*, jis paruošė triuką tam, kad pasiliktu šešias dienas po žeme, jis išmoko valdyti kvėpavimą ir savo poilsio vietoje gali naudoti deguonies minimumą. Todėl jis gali likti šešias dienas po žeme. Jis yra beveik tos pačios būsenos, kaip šešis mėnesius po sniegu žiemojanti Sibiro meška. Tai nėra kokio nors samadhi rūšis. Lietaus sezono pabaigoje varlės užsikasa po žeme aštuoniems mėnesiams: tai ne samadhi. Šis žmogus išmoko panašių dalykų ir nieko daugiau.

Jei jūs užkasite žmogų, kuris pasiekia autentišką samadhi būseną, tai jis yra panašus į mirusį, tačiau samadhi neturi nieko bendro su įsikasimu į žemę. Jeigu Mahavira arba Buda būtų buvę užkasti po žeme, nedidelė galimybė, kad jie būtų išlikę gyvi. Bet šis žmogus visuomet išeis gyvas, kadangi jo pasiekimas neturi nieko bendro su samadhi. Samadhi yra visiškai kitas dalykas, bet šis žmogus gali stebinti minias. Jei Mahavira pralaimės, šį žmogų lydės sėkmė, jis pasirodys kaip tikras tirthankara, o Mahavira pasirodys kaip netikras.

Taigi šios falsifikuotos psichinės monetos turi savo fiktyvius pareiškimus ir metodus, kuriuos išlavino, kad jie atrodytų įtikinantys. Tokiu būdu apie juos buvo sukurtas atskiras pasaulis, bet jis neturi nieko bendro su realybe. Asmenys, kurie įsitraukę į netikrų monetų gamybą, yra pametę tikrąjį kelią, kuriame įmanoma reali transformacija. Buvimas po žeme šešias dienas ar net šešis mėnesius neturi nieko bendro su savirealizavimu. Bet kokias vidines savybes turi toks žmogus? Kiek tylos ir taikos yra tokio žmogaus viduje? Ar yra palaima jame? Jei pames monetą, jis negalės miegoti naktį, bet jis gali patogiai išbūti po žeme šešias dienas. Visa tai reikia turėti omenyje, norint suprasti realius dalykus, kurie yra už jų.

Tie, kurie pareiškia, kad sugeba daryti šaktipat, gali tai daryti, bet tai nėra autentiškas šaktipat. Tai ypatinga hipnozės rūšis. Kažkur giliai jie yra išmokę žaidimo magnetinėmis jėgomis meno. Nėra tikra, kad jie pažįsta visą dalyko esmę. Nei jie pažinę mokslą apie tokį procesą, nei jie sąmoningai suvokia, koks klaidingas yra jų pareiškimas. Jie yra giliai paklydę.

Jūs galite pamatyti Indijoje gatvės burtininką. Jis ištisia paklodę ir sako berniukui atsigulti ant jos. Po to padeda ant jo krūtinės dailų mažmožį. Paskui jis paklausia berniuką, kiek pinigų yra stebėtojo kišenėje. Berniukas pasako jam skaičių. Po to jis paklausia: „Kiek laiko rodo čia stovinčio asmens laikrodis?“ Berniukas pasako tikslų laiką. „Koks yra šio žmogaus vardas?“ Berniukas pasako vardą. Kiekvienas stebintis įsitikina magišku mažmožio poveikiu.

Burtininkas nuima nuo berniuko krūtinės mažmožį ir pakartoja klausimus. Berniukas guli tylėdamas: jis negali atsakyti. Tokiu būdu burtininkas daro su mažmožiais pelningą biznį - kiekvienas po vieną rupiją! Jūs galite nusinešti jį namo: uždėti ant krūtinės ir laikyti visą gyvenimą, bet nieko neatsitiks. Burtininkas nepamokė berniuko kalbėti, kai mažmožis yra ant jo krūtinės ir tylėti, kai jis nuimtas. Neturi mažmožis ir kokios nors specialios savybės. Triukas yra subtilesnis, jūs galite nustepti, jį sužinoję.

Šis procesas yra vadinamas pohipnotine įtaiga. Asmuo hipnozės pagalba padaromas nesąmoningas. Hipnotinio transo būsenoje jam yra pasakoma gerai pasižiūrėti į mažmožį. Jam taip pat pasakoma, kad kai tik mažmožis bus uždėtas ant jo krūtinės, berniukas turi tapti nesąmoningu. Tokios nesąmoningos būsenos metu jis gali suskaičiuoti asmens pinigus ir pasakyti, kiek rodo laikrodis. Nėra jokios apgaulės. Kai tik berniukui, esančiam hipnotinėje būsenoje, pasakoma gultis ant paklodės ir ant jo krūtinės yra padedamas mažmožis, jį apima hipnotinis transas. Po to jeigu fokusininkas jį prašo pasakyti, kiek yra kišenėje pinigų, berniukas tai gali padaryti. Nei berniukas, nei fokusininkas tiksliai nežino, kas vyksta jų viduje.

Fokusininkas išmoko triuką: žmogui sukeliamas hipnotinis transas. Kai jam parodomas daiktas, pasakoma: „Kai tik šis daiktas bus padėtas ant jūsų, jūs tuoj pat tapsite nesąmoningu, jus vėl apims hipnotinis transas.“ Šis metodas veikia nuostabiai - fokusininkas žino tik tiek. Nė

vienas iš jų nežino šio energijos fenomeno vidinio mechanizmo ir dinamikos. Jeigu jie žinotų, jie neatlikinėtų šio triuko pakelėje. Išsiaiškinti šio proceso dinamiką, net jeigu tai yra tik psichinis fenomenas, yra gilus dalykas. Netgi Froidas (Freud) ir Jungas (Jung) to nežinojo. Netgi šiandien didžiausi pasaulio psichologai nežino kūno - energijos dinamikos visumos. Bet šis fokusininkas kažkur pamatė triuką ir jį pritaikė tam, kad užsidirbtų pinigų pragyvenimui.

Tam, kad paspaustumė elektros mygtuką, visai nebūtina žinoti, kas yra elektra, kaip ji gaminama, nebūtina žinoti ką nors apie elektros variklį. Jūs tiesiog paspaudžiate jungiklį, ir elektros srovė pradeda tekėti. Bet kas gali paspausti mygtuką.

Gatvės fokusininkas išmoko šio pohipnotinės įtaigos meno ir naudoja gražiams mažmožiams pardavinėti. Jūs galite nusipirkti mažmožį, pasiimti į namus, bet jis jums bus be vertės. Mažmožis veiks tik pohipnotinės įtaigos procese. Jei jūs padėsite ant savo krūtinės, niekas neatsitiks. Jums atrodys, kad kažką darote negerai, nes *matėte*, jog mažmožis atitinkamai veikia.

Tokiu būdu buvo sukurta daug netikrų ir pseudo metodų. Jie yra netikri ar pseudo metodai ne tuo požiūriu, kad jie neegzistuoja, bet ta prasme, kad jie nėra dvasiniai, tai tik psichiniai procesai. Kiekvienas dvasinis potyris turi savo psichinį atitikmenį. Todėl tie, kurie dar nėra dvasiniame kelyje ir pareiškia apie savo psichines galias, gali susikurti sau psichinius dublikatus. Bet nėra ko lyginti tai su autentišku dvasiniu potyriu.

Autentiškas dvasingas žmogus nedaro kokių nors pareiškimų. Jis nesakys: „Aš darau šaktipat; aš darau tą ir aną. Ir kai tai atsitiks, jūs tapsite susijęs su manimi ir prisirišęs prie manęs.“ Jis tampa niekuo, tuštuma. Būnant arti jo, jumyse kažkas pradeda atsitikti. Bet jis visiškai nejunta, kad tai *daro* jis.

Žinoma antikinė romėnų istorija apie didingą išminčių. Jo būties žavesys, jo išminties spindesys pasklido taip plačiai, kad pasiekė net dievus danguje. Jie atėjo pas jį ir pasakė: „Prašyk malonės. Mes esame pasiruošę dovanoti tau viską, ką tik nori.“

Šventasis atsakė: „Tai, kas galėjo atsitikti, atsitiko, daugiau nėra ko troškti. Prašau nestumti manęs į sunkią padėtį, prašydami manęs ko

nors trokšti. Netrikdykite manęs savo pasiūlymu. Bus negražu, jeigu aš nieko nepaprašysiu, bet iš tikrųjų neliko nieko, ko galėčiau paprašyti. Viskas, kas įmanoma, man jau atsitiko, net ir tai, apie ką aš niekada nesvajojau.“

Jo žodžiai dievus dar labiau nustebino, kadangi jo žavesys tapo dar ryškesniu, sužinojus, kad jis yra anapus bet kokių troškimų. „Tu turi ko nors paprašyti“, - atkakliai siūlė dievai. „Mes nepaliksime tavęs nesuteikę malonės.“

Šventojo padėtis buvo kebli. „Ko aš galiu paprašyti? Aš nieko negaliu sugalvoti“, - pasakė jis dievams. „Jūs galite duoti man ką norite, aš priimsiu.“

„Mes duosime tau ypatingą galią. Vien tavo prisilietimas prikels mirusįjį gyventi ir sugrąžins sveikatą ligoniui“, - pasakė jie.

„Tai gerai, tai didelė pagalba“, - pasakė jis, „bet kas bus su manimi? Aš galiu patekti į keblumus, kadangi galiu pradėti galvoti, kad aš ir gydaū ligonius, ir mirusiam grąžinu gyvenimą. Jeigu mano ego grįš atgal per užpakalines duris, tuomet man baigta. Tuomet aš pasimesiu tamsoje. Prašau apsaugoti mane, užjaukite mane, padarykite ką nors tokio, kad aš nežinočiau apie šiuos stebuklus.“

Dievai sutiko su juo. Jie pasakė: „Ant ko nukris tavo šešėlis, jis sugrąžins mirusį į gyvenimą.“

„Tai gerai“, - pasakė išminčius. „Dabar suteikite man paskutinę malonę. Prašom padaryti taip, kad mano kaklas būtų kietas ir kad aš negalėčiau pamatyti savo šešėlio veikimo pasekmių.“

Malonė buvo suteikta. Išminčiaus kaklas tapo kietu. Žmogus ėjo iš miesto į miestą. Kai jo šešėlis užkrisdavo ant nuvytusių gėlių, jos pradėdavo žydėti, bet jis eidavo tolyn, jo kaklas neleido jam pažiūrėti atgal. Jis niekad neatsisukdavo atgal pažiūrėti, kas lieka. Kai mirė, jis paklausė dievų, ar buvo jų dovana vaisinga, ar ne, kadangi jis pats to niekad nesužinojo. Man ši istorija labai patinka.

Kai atsitinka šaktipat, tai panašu į šią istoriją. Tai atsitinka dėl šešėlio, o kaklas yra kietas. Mediumas, per kurį teka dieviška energija, turi būti visiškai tuštuma, kitaip jo galva gali pasisukti. Jeigu jame yra bent mažytis ego pėdsakas, tuomet bus priežastis žvilgtelėti atgal ir

pažiūrėti, ar atsitinka kas nors, ar ne. Jeigu bus pojūtis, kad „aš tai padarau“, tuomet ego įeis. Tuomet bus sunku išvengti šio jausmo.

Taigi kada žmogus tampa tuščiu ir tyliu, aplink jį šaktipat atsitinka labai lengvai, tiesiog kaip saulė kyla, kaip gėlės atsiveria, kaip upė teka ar kaip palaistomi medžiai. Upė niekad nepareiškia, kad ji laisto tiek daug medžių ir kad tiek daug medžių žydi būtent dėl jos. Upė net nežino viso šito. Tuo metu, kai žiedai sužydės, vanduo, kuris drėkina medžius, bus pasiekęs okeaną. Argi yra laiko laukti ir žiūrėti? Nėra būdo atsigręžti atgal. Jeigu tai atsitinka esant tokioms aplinkybėms, tuomet tai turi dvasinę prasmę. Bet ten, kur yra ego, kur yra darytojas, kur kažkas gali pasakyti, kad „aš tai darau“, tuomet tai yra tiesiog psichinis fenomenas ir nieko daugiau, tik hipnozė.

Ar jūsų dinaminės meditacijos metode nėra galimybės hipnozei ir iliuzijai? Su daugeliu dalyvių nieko neatsitinka, ar jie eina teisingu keliu? Čia taip pat yra daug kitų žmonių, su kuriais daugelis dalykų atsitinka; ar jie eina teisingu keliu? Gal kai kurie iš jūsų tiesiog apsimeta darančiais?

Yra keli dalykai, kuriuos reikia tinkamai suprasti. Mokslas apie hipnozę gali būti lengvai panaudotas kuriant apgaules. Lygiai taip pat hipnozė gali būti panaudota padėti jums. Mokslas visuomet yra dviašmenis.

Atominė energija gali būti panaudota auginant laukuose kviečius; ji taip pat gali būti panaudota nušluoti vienu smūgiu nuo žemės paviršiaus visą žmoniją. Yra dvi galimybės. Elektros srovė, kuri suka ventiliatorių jūsų namuose, gali jus užmušti, bet ji nebus atsakinga už tai. Jeigu egoistas naudos hipnozę, jis naudos ją kitam represuoti, ardyti, apgaudinėti. Bet taip pat įmanomas ir priešingas dalykas.

Hipnozė yra neutrali energija; tai mokslo dalis. Ji gali būti panaudota jūsų vidiniams sapnams nutraukti; ji taip pat gali būti panaudota išrauti su šaknimis giliai įsišaknijusioms iliuzijoms.

Metodas, kurį aš naudoju, pradinėje savo fazėje yra hipnozė, bet prie jo yra pridėtas fundamentalus elementas, kuris apsaugo jus nuo hipnozės - tai yra liudijimas. Tai vienintelis skirtumas tarp hipnozės ir

meditacijos, bet tai labai didelis skirtumas. Kai jūs hipnotizuojamas, tampate nesąmoningu. Tik tuomet jūs galite būti paveiktas. Kaip ten bebūtų, aš sakau, kad meditacijoje hipnozė yra naudinga, bet tik tuo atveju, jeigu jūs esate stebėtojas. Tuomet kai jūs pabudęs ir budrus, žinote, kas vyksta visą laiką. Tuomet nieko negali būti padaryta prieš jūsų valią; jūs visą laiką esate. Hipnozėje įtaiga gali būti panaudota tam, kad jūs taptumėte nesąmoningu ir įtaiga gali būti panaudota jūsų nesąmoningumui nutraukti.

Taigi pradinėje pakopoje tai, ką aš vadinu meditacija, yra hipnozė ir taip turi būti, kadangi kelionė vidun į save prasideda tik iš proto. Taip ir turi būti, nes jūs gyvenate prote; tai ta vieta, kur jūs esate, taigi ir kelionė gali būti pradėta tik nuo ten. Tačiau kelionė gali būti dviejų rūšių: arba jūs judate ratu savo proto viduje ir sukatės aplink ir aplink, panašiai kaip jautis malūne, kuomet neįmanoma išeiti, arba jūs pasukate prie proto krašto, nuo kurio galite iššokti laukan. Abiem atvejais pradiniai žingsniai turi būti atlikti prote.

Hipnozės ir meditacijos pradinės formos yra tokios pat, tačiau finalinės formos kaip ir pats tikslas yra skirtingi. Be to abiejuose procesuose bazinis elementas yra kitas. Hipnozėje iš karto reikalinga nesąmoninga būseną, miegas, todėl visos jos įtaigos prasideda nuo miego, nuo mieguistumo, o po to būna poilsis. Meditacijoje įtaiga prasideda nuo pažadinimo, o vėliau akcentas persikelia į liudijimo būseną. Kadangi jūmyse liudytojas yra pabudęs, joks išorinis faktorius negali jūsų paveikti. Taip pat prisiminkite, kad kas jūmyse beatsitiktų, jūs visuomet esate sąmoningas.

Pažiūrėkime, koks skirtumas yra tarp tų žmonių, kuriuose kai kurie dalykai atsitinka, ir tarp tų, kuriuose niekas neatsitinka? Tie žmonės, su kuriais nieko neatsitinka, turi tiesiog silpną valios jėgą. Jie bijo, jie išsigandę. Jie netgi bijo, kad tai gali atsitikti! Koks keistas žmogus! Jie atėjo medituoti; jie atėjo dėl meditacijos, bet jie bijo, kad tai iš tikrųjų gali atsitikti. Kai jie mato, kad kai kurie dalykai atsitinka su kitais, jie stebisi, ar tai nėra apsimesta. Tai jų gynybinės priemonės. Jie sako: „Mes ne tokie silpni, kad mus paveiktų. Anie yra silpni žmonės.“ Tai būdas, kuriuo jie patenkina savo ego, nežinodami, kad transformacinis procesas negali atsitikti su silpnais asmenimis. Jie taip pat nežino, kad tai gali atsitikti tik su inteligentiškais žmonėmis, bet ne su protingais.

Idiotas negali nei būti užhipnotizuotas, nei jam gali atsitikti meditacija. Jam neprieinami abu dalykai. Panašiai ir pamišęs asmuo negali būti paveiktas. Kuo asmuo genialesnis, tuo greičiau jis gali būti užhipnotizuotas. Kuo mažesnis asmens genialumas, tuo daugiau laiko prireiks jam užhipnotizuoti.

Kaip žmonės gali paaiškinti inteligentiškumo, valios ir genialumo trūkumą? Jie pasiteisinimui sakys: „Atrodo, šie žmonės tik kažką daro. Jie yra silpnapročiai ir paveikti iš išorės.“

Neseniai Amritsare (Amritsar) atėjo mane aplankyti vienas asmuo. Tai senas, mokytas žmogus - atsargos daktaras. Jis atėjo trečią meditacinių kursų dieną. Jis pasakė: „Aš atėjau paprašyti jūsų atleidimo už nuodėmingas mintis, kurios atėjo man į galvą.“

„Kas atsitiko?“ - paklausiau.

Jis atsakė: „Pirmą dieną, kai atėjau į meditaciją, aš pagalvojau, kad jūs suorganizavote savo žmones apsirengti puošniai ir apsimesti šiame pasirodyme ir kad čia taip pat yra silpnapročiai, kurie aklai juos seka. Po to aš pasakiau, kad pabandysiu tai dar kartą. Antrą dieną aš pamačiau du ar tris savo draugus, kurie taip pat yra daktarai ir dalyvavo meditacijos eksperimente. Aš nuėjau į jų namus pasiteirauti. Aš pasakiau jiems: „Negali būti, jog jūs esate tam paruošti. Ar iš tikrųjų su jumis taip atsitiko, ar jūs apsimitinėjate?“

Jie atsakė: „Ar yra koks nors reikalas tai daryti? Iki vakar mes irgi taip pat galvojome, bet šiandien tai atsitiko su mumis.“

Trečią dieną, kai tai atsitiko su juo, jis atėjo atsiprašyti. Jis pasakė: „Šiandien tai atsitiko su manimi, ir dabar visos mano iliuzijos paliko mane, kitaip aš nebūčiau tuo patikėjęs. Aš taip pat įtarinėčiau savo draugus daktarus. Per šias dienas jūs negalite pasakyti, ką asmuo darys. Galbūt jūs sudarėte su juo vaidinimo sutartį! Aš pažįstu juos, bet kas gali atsakyti, gal jie yra jūsų užhipnotizuoti? Bet šiandien tai atsitiko su manimi. Šiandien aš grįžau namo, mano jaunesnis brolis, kuris taip pat yra daktaras, paklausė: „Kaip jūsų pasirodymas? Ar atsitiko kas nors su jumis?“ Aš jam pasakiau: „Atleisk man, broli, aš toliau negaliu to vadinti pasirodymu. Šias dvi dienas aš taip pat šaipiausi iš to eksperimento, bet šiandien tai atsitiko su manimi. Aš nesutinku su tavimi, nors iki vakar aš taip pat kritikavau tai, kaip ir tu.“

Tas žmogus dar kartą paprašė atleisti už savo negatyvias mintis.

Tai mūsų gynybinės priemonės. Tie žmonės, kuriems niekas neatsitinka, ieško būdų apsaugoti savo ego. Yra nedidelis skirtumas tarp dviejų, iš kurių vienam tai atsitinka, o kitam ne. Kai kuriems iš čia esančių trūksta trupučio ryžtingumo. Jei bet kuris sukaups drąsą, įdės daugiau ryžtingų pastangų ir išsilaisvins nuo visų trukdymų, tuomet ir su juo atsitiks.

Šiandien pas mane atėjo viena moteris ir pasakė, kad jai paskambino telefonu draugai ir pasakė, kad šiame eksperimente kai kurie žmonės nusirengia ir kai kurie kiti žmonės daro keistus dalykus. Kaip gali moteris iš padorios šeimos dalyvauti juose?

Kai kurie žmonės galvoja, kad jie priklauso „padorioms“ šeimoms ir kad kai kurie kiti priklauso nepadorioms šeimoms. Tai gynybinės priemonės. Moteris, kuri galvoja, kad priklauso padoriai šeimai, praleis šį kursą ir sėdės namuose. Jeigu ji baiminasi dėl to, kad kitas asmuo gali nusirengti, tuomet ji nėra iš padorios šeimos. Ką ji nori daryti su juo?

Taigi mūsų protas sukuria keistus pasiteisinimus. Jis sako: „Visa tai yra niekai ir netvarka, tai negali atsitikti su manimi. Aš nesu silpnas žmogus - mano protas yra galingas.“ Jeigu tas žmogus būtų galingas ir inteligentiškas asmuo, tuomet jame prasidėtų pokyčiai.

Inteligentiško asmens požymis toks, kad jis nenusprendžia nepabandęs dalyko pats. Jis niekad nesakys, kad kitas daro blogai. Jis sakys: „Kas aš esu, kad galėčiau komentuoti jo veiksmus? Užkabinti kitam etiketę nėra geras dalykas. Kas aš esu, kad nuspręščiau, kas yra gerai, o kas blogai?“ Tokie klaidingi sprendimai sukelia gausybę problemų.

Žmonės negalėjo patikėti, kad kažkas atsitiko su Jėzumi, kitaip jie nebūtų kalę jo prie kryžiaus. Jie sakė: „Šis žmogus yra pamišęs ir pavojingas, jis kalba absurdiškus dalykus!“ Žmonės nebūtų mėtę akmenų į Mahavirą, jei nebūtų matę, kad jis, būdamas nuogas, sukelia juose sąmyšį. Jie sakė, kad nieko neatsitiko su Mahavira.

Koks autoritetas mums padėtų nuspręsti, ar atsitiko kas nors kito asmens viduje? Tai inteligentiško asmens simptomas - jis neišreiškia savo nuomonės iki tol, kol pats nepabando. Jei niekas neatsitiko su

manimi, aš turiu išsiaiškinti, ar laikiausi visų eksperimento instrukcijų. Jeigu jų nesilaikiau, kaip gali kas nors atsitikti?

Neseniai Porbandero (Porbander) meditacijos stovykloje aš pasakiau, kad jei asmuo neišeikvoja savo energijos šimtu procentų, netgi jei jo pastangos yra devyniasdešimt devyni procentai, jame niekas neįvyks.

Vienas draugas atėjo ir pasakė: „Aš ilgai dariau, vis tingiai galvodamas, kad tai atsitiks truputį vėliau. Bet šiandien supratau, kad tokiu būdu nieko neatsitiks. Taigi šiandien aš save visiškai išsikvojau, ir tai atsitiko.“

Jeigu jūs turite nuostatą daryti pratimus lėtai, tuomet kam iš viso juos darote? Tokiu būdu mes vienu metu norime plaukti dviem valtimis, bet tas, kuris įkelia kojas į skirtingas valtis, susiduria su didelėmis problemomis. Viena valtis yra gerai, netgi tuomet, kai ji plaukia į pragarą, pagaliau jūs esate tik vienoje valtyje. Yra keistų žmonių: mes įkeliamo vieną koją į valtį, plaukiančią į dangų, o kitą koją į valtį, kuri plaukia į pragarą!

Iš tikrųjų protas trukdo, kur jūs bevyktumėte. Jis bijo ir nesiryžta spręsti, ar jūs būsite laimingas pragare, ar danguje. Žengdamas skirtingomis kojomis į skirtingas valtis, jūs nepateksite niekur, jūs numirsite upėje. Tokiu pat būdu protas veikia visą laiką. Tai šizofreniška. Mes stengiamės vykti ir tuojau vėl sustojame. Tai labai žalinga.

Darykite pratimus labai intensyviai ir visiškai nepradėkite galvoti apie kitus. Jei jūs atliksite visus pratimus, dalykai atsitiks ir jumyse. Aš kalbu apie mokslinius dalykus, ne apie tai, kas priklauso religiniams prietarams.

Tai moksliniai faktai, kad įdėjus visas pastangas, bus pasekmės. Kitaip negali būti, kadangi Dievas yra energija ir ši energija yra bešališka. Šiuo atveju prašymai, malda ar tai, kad jūs gimėte kilmingoje šeimoje ar tiesiog Indijos žemėje, nepadeda. Tai grynai mokslinis dalykas. Jei asmuo eina per tai nuoširdžiai, netgi Dievas negali sustabdyti jo sėkmės. Ir jei Dievo nėra, tai nekeičia reikalo esmės. Jūs žiūrėkite, kad meditacijos pratimuose atiduotumėte visą energiją. Ir visuomet sprendkite pagal savo vidinį potyrį, nevertinkite nieko pagal išorinius požymius, kitaip jūs nueisite klaidingu keliu.

3 KUNDALINI KELIAS: AUTENTIŠKUMAS IR LAISVĖ

Vakar pokalbyje jūs sakėte, kad gali būti projektuojami netikri kundalini patyrimai, kuriuos laikote ne dvasiniais, bet psichiniais. Kaip ten bebūtų, bet pradiniamo pokalbyje sakėte, kad kundalini yra tikrai psichinė. Todėl pagal jus yra dvi kundalini būsenos - psichinė ir dvasinė. Malonėkite tai paaiškinti.

Tam, kad jūs tinkamai suprastumėte šitai, turi būti aiškiai detalizuota įvairių subtilių kūnų struktūra. Individas gali būti suskirstytas į septynis kūnus. Pirmasis kūnas yra fizinis, kurį mes visi pažįstame. Antrasis kūnas yra eterinis, o trečiasis, esantis už antrojo, yra astralinis kūnas. Ketvirtasis, kuris yra anapus trečiojo, yra mentalinis arba psichinis kūnas, o penktasis kūnas, esantis už ketvirtojo, yra dvasinis kūnas. Šeštasis kūnas yra anapus penktojo ir vadinamas kosminiu kūnu. Po to septintasis ir paskutinis kūnas yra *nirvana šarir* (*nirvana sharir*) arba nirvaninis kūnas, bekūnis kūnas. Dar truputis informacijos apie šiuos kūnus padės jums visiškai suprasti kundalini.

Pirmaisiais septyneriais gyvenimo metais formuojasi tik fizinis - *sthul šarir* (*sthul sharir*) - kūnas. Kiti kūnai yra sėklos būsenos. Juose yra potenciali augti, bet gyvenimo pradžioje jie lieka nepabudę. Taigi pirmi septyneri metai yra riboti metai. Per šiuos metus nesivysto intelektas, emocijos ar troškimai. Šiame periode auga tik fizinis kūnas. Kai kurie žmonės niekada neišauga už šių septynerių metų potencialios, jie sustoja šiame periode ir lieka ne daugiau kaip gyvuliai. Gyvulių vystosi tik fizinis kūnas, kiti kūnai jų viduje lieka nepasiekiami. Kitus septynerius metus - tai yra nuo septynerių iki keturiolikos metų - vystosi eterinis, *bhava šarir* (*bhawa sharir*) kūnas. Šie septyneri metai yra individo emocinio augimo metai. Štai kodėl lytinis subrendimas kaip intensyviausia emocijų forma pasiekiamas sulaukus keturiolikos metų. Kai kurie žmonės sustoja šioje pakopoje. Jų fiziniai kūnai auga, bet jie įstringa pirmuose dviejuose kūnuose.

Trečiajame septynerių metų periode tarp keturiolikos ir dvidešimt vienerių metų vystosi - *sukšma šarir* (*sukshma sharir*) - astralinis kūnas. Antrajame kūne išauga emocijos; trečiajame kūne išsivysto protavimas, galvojimas ir intelektas. Štai kodėl įstatyminis teismas nelaiko vaiko atsakingu už savo veiksmus iki septynerių metų, nes vaikas junta tik fizinį kūną. Mes laikome vaiką tokiu, koku laikome ir gyvulį, mes negalime jo laikyti atsakingu. Net jeigu vaikas padaro nusikaltimą, priimama, kad jis tai padarė kam nors vadovaujant - tikrasis nusikaltėlis yra kas nors kitas.

Žmogus subręsta išsivysčius antrajam kūnui. Bet tai yra lytinis subrendimas. Gamtos darbas išsivysčius šiam kūnui užsibaigia, todėl gamtos kooperacija šioje pakopoje užsibaigia. Bet žmogus šioje pakopoje pilnaja to žodžio prasme dar ne žmogus. Trečiasis kūnas, kuriame auga protavimo, intelekto ir mąstymo sugebėjimas, yra švietimo, civilizacijos ir kultūros pasekmė. Štai kodėl balsavimo teisė suteikiama dvidešimt vienerių metų asmeniui. Nepaisant to, kad visame pasaulyje tai vyrauja, bet kai kuriose šalyse svarstoma, ar patvirtinti balsavimo teisę nuo aštuoniolikos metų. Tai natūralu, kadangi žmogui vis labiau ir labiau tobulėjant, kiekvienam kūnui augti septynerių metų tarpsnis yra vis mažesnis ir mažesnis.

Visame pasaulyje mergaitės lytiškai subręsta trylikos - keturiolikos metų. Per pastaruosius trisdešimt metų šis amžius vis mažėja ir mažėja. Net vienuolikos metų mergaitė gali pasiekti lytinį subrendimą. Aštuoniolikos metų amžiaus balsavimo įstatymiškumas yra ženklas, kad dabar žmogaus dvidešimt vienerių metų darbas užbaigiamas iki aštuoniolikos metų. Tačiau paprastai dvidešimt vienerių metų laikotarpio reikia trečiajam kūnui užaugti. Dauguma žmonių toliau nesivysto. Jų augimas trečiajam kūnui išsivysčius sustoja, ir likusią gyvenimo dalį jie neauga.

Tai, ką aš vadinu psichika, yra ketvirtasis - *manas šarir* (*manas sharir*) - kūnas. Šis kūnas turi savo paties nuostabius potyrius. Pavyzdžiui, asmuo, kurio intelektas nėra išugdytas, negali domėtis ar gėrėtis matematika. Matematika turi savo pačios žavesį, tik Einšteinas ištirpo jame, taip kaip muzikas muzikoje ar tapytojas spalvose. Einšteinui matematika buvo ne darbas, o žaidimas, bet tam, kad matematika taptų žaismu, intelektas turi pasiekti savo viršūnę.

Su kiekvieno kūno išsivystymu prieš mus atsiveria begalinės galimybės. Žmogus, kurio eterinis kūnas neužaugo, kuris sustojo po pirmų septynerių metų, niekuo gyvenime nebesidomi, tik valgymu ir gėrimu. Taigi tokių civilizacijų kultūra, kurių daugumos žmonių išsivystė tik pirmasis kūnas, viskas sukasi tik apie skonio dalykus. Civilizacija, kurioje dauguma žmonių įstrigę antrajame kūne, bus centruota apie seksą. Jų įžymios asmenybės, jų literatūra, muzika, jų filmai ir knygos, jų poezija ir paveikslai, netgi jų namai ir transporto priemonės, viskas bus centruota apie seksą: visi šie dalykai bus prisotinti sekso, seksualumo.

Civilizacijoje, kurioje visiškai išugdytas trečiasis kūnas, žmonės bus intelektualūs ir kontempliatyvūs. Toje visuomenėje ar nacijoje, kurioje trečiojo kūno išsivystymas tampa labai svarbiu, įvyksta daug intelektualinių revoliucijų. Budos ir Mahaviros laikais Bihare (Bihar) didžioji žmonių dauguma buvo tokio masto. Štai kodėl aštuoni Budos ir Mahaviro masto asmenys gimė mažoje Biharų provincijoje. Greta jų buvo tūkstančiai kitų, kurie nuolat rėmė genijus. Tokios pat sąlygos buvo Graikijoje Sokrato ir Platono (Plato) laikais, tokios pat sąlygos buvo Kinijoje Lao Dzė (Lao Tzu) ir Konfucijaus (Confucius) laikais. Dar nuostabiau yra pažymėti tai, kad visos šios šviesios būtybės gyveno penkių šimtų metų laikotarpyje. Šiame penkių šimtų metų laikotarpyje trečiojo kūno išsivystymas žmoguje pasiekė viršūnę. Paprastai žmogus sustoja trečiajame kūne. Dauguma žmonių po dvidešimt vienerių metų nebesikeičia.

Nepaprasti yra ketvirtojo kūno potyriai. Hipnozė, telepatija, aiškiaregystė - visa tai yra ketvirtojo kūno potencija. Asmenys gali bendrauti su kitais be laiko ir vietos kliūčių; jie gali neklausdami skaityti kito mintis arba projektuoti mintis į kitą. Be jokios išorinės pagalbos žmogus gali įdiegti minties sėklą kitame. Žmogus gali keliauti už savo kūno ribų, jis gali kurti astralinės projekcijas ir pažinti save atskirai nuo fizinio kūno.

Ketvirtajame kūne yra didelės galimybės, bet mes paprastai nieko nedarome, kad būtų išugdytas šis kūnas, nes jame yra daug pavojų, kaip ir apgaulės. Kai dalykai tampa vis subtilesniais ir subtilesniais, apgaulės galimybė išauga. Tuomet sunku pasakyti, ar žmogus tikrai išėjo iš kūno, ar ne. Jis gali įsivaizduoti, kad išėjo iš kūno ir iš tikrųjų tai gali padaryti.

Abiem atvejais nėra kito liudytojo kaip jis pats. Taigi yra didelė klaidos galimybė.

Pasaulis, kuris prasideda nuo ketvirtojo kūno, yra subjektyvus, o pasaulis iki jo yra objektyvus. Jei savo rankoje turiu rupiją, aš galiu ją matyti, jūs galite ją matyti, penkiasdešimt kitų žmonių taip pat gali matyti. Tai bendra realybė, kurioje visi mes galime dalyvauti ir galime ištirti, ar rupija yra, ar ne. Bet mano minčių karalystėje nei jūs galite būti mano partneris, nei aš galiu būti partneris jūsų minčių karalystėje. Nuo čia prasideda asmeninis pasaulis su visais jo pavojais, jokios išorinės taisyklės čia negalės būti pritaikytos. Taigi realus apgaulės pasaulis prasideda nuo ketvirtojo kūno. Visos ankstesnės trijų kūnų apgaulės gali būti kiaurai matomos.

Didžiausias pavojus yra tas: tai nebūtinai tas atvejis, kai apgavikas iš tikrųjų žino, kad jis apgaudinėja. Jis gali ir save, ir kitus apgaudinėti nesąmoningai. Dalykai šiame plane yra tokie subtilūs, tokie ypatingi ir asmeniškai, kad žmogus neturi būdų patikrinti potyrių tikrumą. Taigi jis negali pasakyti, ar dalykus įsivaizduoja, ar jie iš tikrųjų jam atsitinka.

Mes visuomet bandėme atitraukti žmoniją nuo ketvirtojo kūno, o tie, kurie naudodavo šį kūną, visada buvo smerkiami ir šmeižiami. Šimtai moterų buvo apkaltintos raganavimu ir sudegintos Europoje, nes jos naudojosi ketvirtojo kūno sugebėjimais. Indijoje šimtai tų, kurie naudodamiesi šiuo kūnu praktikavo tantrą, buvo nužudyti. Jie žinojo kai kurias paslaptis, kurios žmonėms atrodė pavojingos. Jie žinojo tai, kas yra jūsų galvose; jie žinojo, kur sudėti daiktai jūsų namuose, net neįžengę į juos. Todėl visame pasaulyje ketvirtojo kūno sritis buvo laikoma „juodu“ menu, nes niekas nežinojo, kas gali atsitikti. Mes visuomet darėme viską, kas įmanoma, kad sustabdytume pažangą, judant anapus trečiojo kūno, nes ketvirtasis visada atrodė labai pavojingas.

Pavojai yra, bet kartu su jais yra ir nuostabi nauda. Todėl užuot stovėjus, buvo reikalingi tyrinėjimai. Tuomet mes būtume galėję rasti būdus mūsų potyrių tikrumui patikrinti. Dabar yra moksliniai instrumentai, o taip pat išaugo žmogaus supratimo geba. Tokie keliai gali būti atrasti panašiai kaip ir daug kitų naujų atradimų, kurie buvo padaryti moksle.

Nežinoma, ar gyvuliai sapnuoja, ar ne. Kaip gali būti tai išsiaiškinta, jei ne gyvulių kalba? Mes žinome, ką sapnuojame, kadangi

atsikėlę ryte pasakojame tai, ką sapnavome. Didelės ištvermės ir pastangų dėka dabar būdas atrastas. Vienas žmogus metų metus dirbo su beždžionėmis tam, kad išsiaiškintų tai, ir priemonės, kurias jis panaudojo šiam eksperimentui, vertos suprasti. Jis beždžionėms rodė filmą. Tuoj pat, kai filmas prasidėdavo, beždžionei, kurią tirdavo, buvo sukeliamas elektros šokas. Mygtukas buvo įtaisytas ant beždžionės kėdės ir ji buvo išmokyta nuspausti šį mygtuką, kai tik pajusdavo šoką. Taigi kiekvieną dieną ji sėdėdavo kėdėje ir kai filmas prasidėdavo, pajusdavo šoką. Tuomet ji nuspausdavo mygtuką, išjungiantį filmą.

Tai tęsdavosi keletą dienų; po to ją užmigdydavo šioje kėdėje. Tuo metu, kai ji pradėdavo sapnuoti, ji pasijusdavo nepatogiai, nes jai filmas ekrane ir filmas sapne buvo vienas ir tas pats. Ji tuoj pat nuspausdavo mygtuką. Vėl ir vėl ji spausdavo mygtuką. Tai rodė, kad ji sapnuoja. Tokiu būdu dabar žmogus gali išsiskverbti į vidinį nebylių gyvulių sapnų pasaulį. Meditatoriai taip pat yra radę ketvirtojo kūno potyrių testavimo būdus iš išorės ir dabar galima patikrinti, ar tai, kas atsitinka, yra tikra, ar ne. Ketvirtojo kūno kundalini potyriai gali būti psichiniai, bet dėl to jie nėra netikri. Žinomos autentiškos ir netikros psichinės būsenos. Kai aš sakau, kad kundalini gali būti tiktai kaip mentalinis potyris, tai nebūtinai reiškia, kad jis yra netikras. Mentalinis potyris gali būti tiek pat netikras, kiek ir autentiškas.

Jūs naktį sapnuojate. Tuomet sapnas yra faktas, nes jis vyksta. Bet ryte prabudę jūs galite prisiminti sapną, kurio iš tikrųjų nesapnavote, bet galite primygtinai tvirtinti, kad tai jūsų sapnas. Tuomet tai netikra. Žmogus gali atsikelti rytą ir sakyti, kad jis niekada nesapnuoja. Daugelis žmonių tiki, kad jie nesapnuoja. Jie sapnuoja: jie visą naktį sapnuoja, ir tai įrodyta mokslškai. Bet rytą jie tvirtina, kad niekada nesapnuoja. Tuomet tai, ką jie sako, yra absoliučiai klaidinga, nors jie to nežino. Iš tikrųjų jie sapnų neprisimena. Priešingi dalykai taip pat atsitinka: jūs atsimenate sapnus, kurių niekada nesapnavote. Tuomet tai bus taip pat netikra.

Sapnai yra tikri, juose yra sava realybė. Bet sapnai gali būti ir realūs, ir nerealūs. Realūs sapnai yra tie, kurie iš tikrųjų buvo sapnuoti. Problema ta, kad prabudę negalite tiksliai sapno papasakoti. Dėl šios priežasties senovėje žmogus, kuris galėjo aiškiai ir tiksliai papasakoti savo sapną, buvo labai gerbiamas. Labai sunku papasakoti sapną

teisingai. Viena sapno seka yra, kai jį sapnuojate ir visiškai priešinga, kai jį prisimenate. Tai panašu į filmą. Kai žiūrime filmą, istorija vyksta nuo filmo pradžios. Panašiai ir sapne dramos ritė sukasi viena kryptimi miegant ir pradeda išsisukti priešinga kryptimi pabudus, nes mes prisimename paskutinę sapno dalį pirmiausia ir toliau judame atmintyje atvirkščia kryptimi. Tai, ką susapnavome pradžioje, atsiminime tampa paskutiniu. Tai panašu į mėginimą skaityti knygą nuo galo; atbulai skaitomi žodžiai tiesiog sukelia chaosą. Todėl atsiminti sapną ir teisingai jį interpretuoti yra didelis menas. Paprastai, kai mes prisimename sapną, projektuojame įvykius, kurių niekuomet nesapnavome. Mes atmetame nemažą sapno dalį, o vėliau ir didžiąją likusio sapno dalį.

Sapnai yra ketvirtojo kūno funkcija, o ketvirtasis kūnas turi didelę potenciją. Tai, ką joga vadina *sidhi*, pasiekama šiame kūne. Joga meditatorių nepalaujamai išpėja nesiekti jų. Didžiausias pavojus yra nueiti klaidingu keliu. Net jeigu patenkate į ypatingą psichinę būseną, tai neturi jokios dvasinės vertės.

Todėl kai aš sakau, kad kundalini yra psichinis procesas, aš turiu omeny, kad tai iš tiesų yra ketvirtojo kūno hepeningas. Dėl to fiziologai negali atrasti kundalini žmogaus kūne. Todėl natūralu, kad jie neigia kundalini ir čakrų egzistavimą ir laiko juos įsivaizduojamais. Tai ketvirtojo kūno hepeningai. Ketvirtasis kūnas egzistuoja, bet jis labai subtilus; jis nesuvokiamas mūsų pojūčiais. Jais gali būti pajustas tik fizinis kūnas. Tačiau tarp pirmojo ir ketvirtojo kūnų yra atitinkami taškai.

Jeigu mes sudėsime septynis popieriaus lapus vieną ant kito, segtuku pradursime skylę per juos taip, jog visi lapai būtų perdurti, tada net jei skylė dings pirmame lape, jame bus žymės pėdsakas, kurį atitiks skylės likusiuose lapuose. Tuomet net jeigu pirmame lape neliks skylės, jame bus taškas, kurį atitiks segtuko skylutės kituose lapuose, kai jis bus padėtas ant jų. Taigi čakros, kundalini, ir visa kita nepriklauso pirmajam kūnui, bet pirmajame kūne yra juos atitinkantys taškai. Todėl fiziologas neklysta, kai jis juos neigia. Čakros ir kundalini yra kituose kūnuose, bet taškai, atitinkantys juos, gali būti surasti ir fiziniame kūne.

Taigi kundalini yra ketvirtojo kūno hepeningas ir ji yra psichinio pobūdžio. Kai aš sakau, kad šis psichinis procesas yra dviejų rūšių - vienas tikras, o kitas netikras - tuomet jūs galite suprasti tai, ką turiu

omenyje. Jis yra netikras, kai yra jūsų vaizduotėje, kadangi vaizduotė yra taip pat ketvirtąjo kūno savybė. Gyvuliai neturi vaizduotės galios, todėl jie turi labai silpną praeities atmintį ir jokio supratimo apie ateitį. Gyvuliai nepažįsta nerimo, nes nerimas visuomet išskyla dėl ateities. Gyvuliai mato daug mirštančių, bet neišivaizduoja, kad jų gyvybingumas taip pat pasibaigs; dėl to jie nebijo savo galo. Tarp žmonių taip pat yra daug tokių, kurie nepatiria mirties baimės. Toks žmogus visada sieja mirtį su kitais, bet ne su savimi. Tai dėl to, kad jų ketvirtąjo kūno vaizduotės geba dar nėra pakankama, kad pamatyti ateitį.

Tai reiškia, kad vaizduotė gali būti ir tikra, ir klaidinga. Tikra vaizduotė reiškia, kad mes galime pamatyti ateitį, kad mes galime vizualizuoti tai, kas dar neįvyko. Bet išivaizdavimas, kad kažkas atsitiks, ko negali būti, ko nėra, yra netikra vaizduotė. Kai ji naudojama teisingoje perspektyvoje, ji tampa mokslu; mokslas pradžioje yra vaizduotė.

Jau prieš tūkstančius metų žmogus svajojo skraidyti. Žmonės, kurie apie tai svajojo, turėjo būti labai lakios vaizduotės. Jei žmogus nėra karto nebūtų svajojęs apie skridimą, broliams Raitams (Wright) nebūtų buvę įmanoma sukurti pirmąjį lėktuvą. Jie konkrečia forma įkūnijo žmogaus troškimą skristi. Šiam troškimui įforminti reikėjo šiek tiek laiko; po to buvo atlikti eksperimentai ir pagaliau žmogui pasisekė paskristi.

Taip pat tūkstančius metų žmogus norėjo pasiekti mėnulį. Pradžioje tai buvo tik jo vaizduotėje; lėtai lėtai buvo kuriamas pamatas, o dabar tai jau įvykdyta. Šie išivaizdavimai buvo autentiški: kelias nebuvo klaidingas. Šie vaizdiniai buvo realybės kelyje, kuris galėjo būti atrastas vėliau. Todėl mokslininkas išivaizduoja, išivaizduoja ir pamišęs žmogus.

Jeigu aš sakau, kad mokslas yra vaizduotė ir beprotybė yra vaizduotė, nepamanykit, kad tai yra vienas ir tas pats dalykas. Pamišėlis išivaizduoja dalykus, kurių nėra ir kurie neišplaukia iš fizinio pasaulio. Mokslininkas taip pat išivaizduoja: jis išivaizduoja dalykus, kurie tiesiogiai siejasi su fiziniu pasauliu. Ir nors pradžioje taip neatrodo, tačiau yra reali galimybė jiems ateityje atsirasti.

Tarp ketvirtąjo kūno galimybių visuomet yra ir klaidos galimybė. Tuomet prasideda apgaulės pasaulis. Štai kodėl bus geriausia, jei mes prieš įeidami į šį kūną neturėsime jokių lūkesčių. Ketvirtasis kūnas yra psichinis kūnas. Pavyzdžiui, jeigu noriu nusileisti į šio namo pirmąjį aukštą, aš turiu susirasti liftą arba laiptus. Bet jeigu noriu nusileisti savo mintyse, tuomet nei liftas, nei laiptai nereikalingi. Aš galiu tiesiog čia atsisėsti ir leistis žemyn.

Vaizduotės ir galvojimo pavojingi bruožai yra tai, kad nieko nereikia daryti, tik išivaizduoti ir galvoti. Todėl kiekvienas tai gali daryti. Dar daugiau, jeigu kas nors įeina į šią sritį su išankstinėmis idėjomis ir lūkesčiais, jis iš karto įkris į juos, nes protas norės palaikyti tik juos. Jis sakys: „Tu nori pažadinti kundalini? Puiku! Ji jau kyla... ji jau pakilo.“ Po to jūs pradėsite išivaizduoti, kad kundalini kyla, o protas jus šiame klaidingame pojūtyje drąsins tol, kad jūs pajausite, kad ji visiškai pažadinta ir kad visos čakros visiškai aktyvuotos. Bet yra žinomi būdai, kaip patikrinti tokių dalykų pagrįstumą - atsiveriant kiekvienai čakrai, jūsų asmenybėje vyks charakteringi pokyčiai. Šių pokyčių jūs negalite nei išivaizduoti, nei iš anksto numatyti, kadangi tai įvyksta materijos pasaulyje.

Pavyzdžiui, kai kundalini pabunda, jūs negalite vartoti svaigalų, tai neįmanoma. Kadangi mentalinis kūnas yra labai delikatus, jį labai greitai paveikia alkoholis. Štai kodėl - jūs nustebsite tai sužinoję, - moteris, kuri vartoja alkoholį, yra žymiai pavojingesnė už vyrą, kuris taip daro. Tai yra todėl, kad jos mentalinis kūnas dar subtilesnis ir jis yra paveikiamas taip greitai, kad dalykai tampa nevaldomais. Štai kodėl moteris turi apsisaugoti nuo šio pavojaus tam tikromis socialinėmis taisyklėmis. Tai vienintelis dalykas, dėl kurio moteris nesiekia lygybės su vyrais, nors, deja, pastaruoju metu bando ir tai daryti. Tą dieną, kai ji įrodo savo lygybę šioje srityje ir pranoksta vyrus, ji taip sužaloja save, kaip niekad nebuvo sužalota jokių vyrų veiksmų.

Kundalini pažadinimas ketvirtajame kūne negali būti patikrintas jūsų pasakojimais apie potyrius, nes, kaip jau anksčiau sakiau, galite apgaulingai išivaizduoti kundalini pažadinimą ir potyrius. Apie tai gali būti nuspręsta tik pagal jūsų fizinius bruožus: ar įvyko kokia nors esminė transformacija jūsų asmenybėje. Vos tik energija pabunda, iš karto jūmyse prasideda pokyčiai. Štai kodėl aš visada sakau, kad poelgis yra

tik išorinis kriterijus, o ne vidinė priežastis. Tai tik to, kas atsitiko viduje, kriterijus. Su kiekviena pastanga atsitinka neišvengiami dalykai. Kai energija pabunda, meditatorius negali vartoti kokių nors intoksikantų. Jeigu jis vartoja narkotikus arba alkoholį, žinokite, kad visi jo potyriai yra visiškai įsivaizduojami, nes tai absoliučiai neįmanoma.

Pabudus kundalini, visiškai išnyksta polinkis smurtui. Meditatorius ne tik nenaudoja smurto, bet ir nejaučia smurto savyje. Potraukis smurtui, potraukis žaloti kitus gali egzistuoti iki tol, kol vitalinė energija miega. Tuo momentu, kai ji pabunda, kitas liaujasi būti kitu ir jummyse nebūna noro jį žaloti. Tuomet jums nereikės slopinti įtūžio, nes jūs negalite įtūžti.

Jeigu jūs aptinkate, jog turite slopinti įtūžį, tuomet žinokite, kad kundalini dar nepabudo. Jei po to, kai atsimerkiate, jaučiate, kad esate su lazda, žinokite, kad jūsų akys dar negali matyti, nepriklausomai nuo to, kad jūs pareiškiate priešingai - nes jūs vis dar nepaliekate savo lazdos. Pagal jūsų poelgius bet kuris pašalietis galės išsiaiškinti, ar jūs matote, ar ne. Jūsų lazda, suklupimai ir jūsų nestabili eiseną įrodo, kad jūsų akys dar nemato.

Taigi pabudus jūsų elgesyje atsiradus radikalūs pokyčiai, ir visos religijos panašiai kaip *mahavrata* (*mahavrata*) pažada - neįtūžis, nevogimas, neapsėdimas, celibatas ir visiškai sąmoningumas - taps jums natūraliais ir lengvais. Tuomet žinokite, kad jūsų potyris yra autentiškas. Nepaisant to, kad jis yra psichinis, vis tiek autentiškas. Tuomet jūs galėsite dirbti toliau. Jei jūsų kelias yra autentiškas, galėsite keliauti į priekį, ne kitaip. Jūs negalite likti ketvirtajame kūne amžinai, nes tai nėra tikslas. Yra dar ir kiti kūnai, kurie turi būti pereiti.

Kaip aš sakiau, mes aptinkame, kad tik nedaugelis gali išsiugdyti ketvirtąjį kūną. Štai kodėl šiandien pasaulyje vis dar yra stebukladarių. Jei ketvirtąjį kūną išsiugdys kiekvienas, stebuklai Žemėje išnyks iš karto. Jei kokios nors visuomenės vystymasis sustojo ties keturiolikos metų amžiaus riba, tuomet tas, kuris bus išsivystęs šiek tiek daugiau, tas, kuris gali pridėti ar atimti, galvos, kad daro stebuklus.

Jei prieš tūkstantį metų koks nors asmuo paskelbdavo saulės užtemimo datą, tai buvo laikoma stebuklu, kurį gali įvykdyti tik labai išmintingas žmogus. Šiandien žinome, kad net mašinos gali duoti mums tokią informaciją. Tai apskaičiavimų rezultatas ir tam nereikia

astronomo, pranašo arba labai mokyto asmens. Kompiuteris gali pateikti ne vieno užtemimo, bet milijonų užtemimų informaciją. Galima net prognozuoti dieną, kai atšals saulė - nes visa tai yra apskaičiuojama. Mašina gali apskaičiuoti, kiek laiko tęsis saulės energijos emisija, padalijus jos visuminę energiją iš energijos, išspinduliuojamos per dieną, kiekio.

Visa tai mums nebepanašu į stebuklą, nes mes visi išsivystėme iki trečiojo kūno. Prieš tūkstantį metų tai būdavo didelis stebuklas, jei žmogus išpranašaudavo, kad ateinančiais metais kažkokį mėnesį, kažkokią naktį bus mėnulio užtemimas. Jis buvo laikomas antžmogių. „Stebuklai“, kurie vyksta dabar - magiški burtai, pelenai, krintantys nuo paveikslo - visa tai yra paprasti ketvirtąjo kūno dalykai. Tik dėl to, kad to nemokame, laikome tai stebuklu.

Įsivaizduokite, kad stovite po medžiu, o aš sėdžiu medyje, ir mes kalbamės. Tuo metu iš toli pamatau atvažiuojantį vežimą ir pasakau jums, kad po valandos atvažiuos vežimas ir sustos po medžiu. Jūs sakysite: „Ar jūs esate pranašas? Jūs kalbate mįslėmis. Niekur aplink nėra jokio vežimo. Aš netikiu tuo, ką jūs sakote.“ Bet po valandos prie medžio atvažiuoja vežimas, ir tuomet jūs būtinai paliečiate mano kojas ir sakote: „Mylimas Meistre, mano pagarba jums. Jūs esate pranašas.“ Skirtumas buvo tik toks, kad aš sėdėjau ant truputį aukštesnės negu jūs pakopos - medyje - iš kur vežimas buvo matomas valanda anksčiau negu jums. Aš nekalbėjau apie ateitį, aš kalbėjau tik apie dabartį. Bet vienos valandos laiko tarpas yra tarp jūsų ir mano esamojo laiko, nes aš esu aukštesnėje pakopoje. Jums tai taps dabartimi po valandos, o man tai dabartis šiuo momentu.

Kuo giliau žmogus yra savo vidinės būties viduje, tuo didesniu stebuklu jis tampa tiems, kurie vis dar yra paviršiniuose sluoksniuose. Todėl visi jo darbai mums taps stebuklingais. Mes neturime priemonių patikrinti šiuos dalykus, nes nežinome ketvirtąjo kūno dėsnių. Taip atsitinka magija ir stebuklai: jie yra nežymūs ketvirtąjo kūno ūgtelėjimai. Todėl jeigu norime, kad šiame pasaulyje stebuklai baigtųsi, tai jie nesibaigs tik pamokslaujant masėms. Lygiai taip pat, kaip mes suteikiame žmogui trečiojo kūno išsilavinimą, mokome jį kalbų ir matematikos, taip dabar turime lavinti ketvirtąjį kūną. Kiekvienas žmogus turi būti atitinkamai pasiruošęs, kadangi tik tuomet liausis

stebuklai; kitaip tas ar kitas žmogus visuomet jais naudosis. Ketvirtasis kūnas išsivysto iki dvidešimt aštuonerių metų amžiaus - t. y. dar per septynerius metus. Bet tik labai nedaug žmonių pajėgūs jį išlavinti.

Penktasis kūnas - *atma šarir* (*atma sharir*), kuris vadinamas dvasiniu kūnu - labai didelės vertės. Jei augimas gyvenime tęsiasi tinkamu būdu, tuomet iki trisdešimt penkerių metų šis kūnas bus visai išsivystęs. Bet tai tik tolima vizija, nes net ir ketvirtasis kūnas yra išsivystęs tik nedaugelyje žmonių. Štai kodėl siela ir panašūs dalykai mums yra tik diskusijos tema; už žodžių nėra jokio turinio. Kai sakome atmanas, tai yra tik žodis; nieko nėra už jo. Kai mes sakome siena, tuomet yra ne tik žodis, bet ir materija už jo; mes žinome, ką reiškia „siena“. Bet už žodžio atmanas nėra jokios prasmės, nes neturime atmano patyrimo. Tai yra penktasis mūsų kūnas ir tiktai tuomet, kai kundalini pabunda ketvirtajame kūne, atsiranda galimybė įeiti į penktąjį kūną, kitaip negalime įeiti. Mes nesame įsisąmoninę ketvirtojo kūno, todėl penktasis taip pat lieka nepažintas.

Labai mažai žmonių yra atradę penktąjį kūną; tai tie, kuriuos mes vadiname spiritualistais. Tie žmonės priima tai kaip kelionės pabaigą ir pareiškia: „Pasiekti atmaną reiškia pasiekti viską.“ Bet tai dar ne kelionės pabaiga. Kaip ten bebūtų, bet tie žmonės, kurie sustoja penktajame kūne, neigia Dievą. Jie sako: „Nėra Brahmano, nėra *Paramatmano*“ lygiai kaip ir tas, kuris sustoja pirmajame kūne, neigs atmano buvimą. Lygiai taip, kaip materialistas sako: „Kūnas yra viskas; kai kūnas miršta, viskas miršta“, taip spiritualistas pareiškia: „Nieko nėra anapus atmano: atmanas yra viskas; tai aukščiausia būties būseną.“ Bet tai yra tik penktasis kūnas.

Šeštasis kūnas yra *brahma šarir* (*brahma sharir*) - kosminis kūnas. Kai asmuo išsivysto anapus atmano, kai jis trokšta jį prarasti, jis įeina į šeštąjį kūną. Jei žmonija vystosi moksliskai, tai natūralus šeštojo kūno išsivystymas įvyks keturiasdešimt dvejų metų, o *nirvana šarir* - septintojo kūno išsivystymas - iki keturiasdešimt devynių metų. Septintasis kūnas yra nirvaninis kūnas, kuris yra ne-kūnas - kuris yra nekūniškumo būseną, nematerialumo būseną. Tai aukščiausia būseną, kurioje lieka tik vakuumas - netgi ne Brahmanas, kosminė realybė, bet tik tuštuma. Nieko nelieka; viskas išnyksta.

Todėl kai kas nors paklausdavo Budos: „Kas atsitinka po to?“ jis atsakydavo: „Liepsna užgesa.“ „Tai kas tuomet įvyksta?“ - vėl tas klausdavo. „Kai liepsna užgesa, jūs neklausiate, kur ji nuėjo, kur liepsna yra dabar. Ji dinga, ir tai yra viskas.“ Žodis *nirvana* reiškia liepsnos užgesimą. Todėl Buda sakė, kad įvyksta nirvana.

Mokšos būseną patiriama penktajame kūne. Pirmų keturių kūnų ribotumas yra transcendentuojamas, ir siela visiškai išsilaisvina. Todėl laisvė yra penktojo kūno potyris. Dangus ir pragaras priklauso ketvirtajam kūnui ir tas, kuris sustoja čia, patirs juos. Tie, kurie sustoja pirmajame, antrajame ar trečiajame kūne, gyvenimas tarp gimimo ir mirties tampa viskuo, jiems nėra gyvenimo anapus mirties. Jeigu asmuo eina anapus jų, į ketvirtąjį kūną, tai po šio gyvenimo jis patiria dangų ir pragarą, kuriuose yra daugybė laimės ir kančios galimybių.

Jei žmogus pasiekia penktąjį kūną, tai yra durys į laisvę, o jeigu jis pasiekia šeštąjį kūną, tuomet jis gali tapti Dievu. Tuomet tai nėra laisvės ar nelaisvės klausimas, jis būna vienovėje su viskuo, kas yra. Pareiškimas „*Aham Brahmasmi* (*Aham Brahmasmi*)“ - aš esu Dievas - yra iš šio plano. Bet yra dar vienas žingsnis, kuris yra paskutinis šuolis - ten, kur nėra aham (aham) ir nėra Brahmano, kur aš ir tu visiškai neegzistuoja, kur visiškai nieko nėra - kur yra visiškai ir absoliutus vakuumas. Tai - nirvana.

Šie septyni kūnai išsivysto per keturiasdešimt devynerius metus. Štai kodėl penkiasdešimties metų laikotarpio vidurinis taškas buvo žinomas kaip virsmo taškas. Pirmus dvidešimt penkerius metus yra gyvenimo kryptis. Šiame periode buvo dedamos pastangos išlavinti pirmus keturis kūnus, po to buvo laikoma, kad žmogaus išsilavinimas užbaigtas. Po to per likusį gyvenimą žmogus pradėdavo ieškoti savo penktojo, šeštojo ir septintojo kūno. Buvo tikimasi, kad per likusius dvidešimt penkerius metus jis pasieks septintąjį kūną. Štai kodėl penkiasdešimties metų riba buvo laikoma lemiamaisiais metais. Tuo metu žmogus tapdavo *vanaprasth* (*wanaprasth*). Tai reiškia, kad jis dabar pasuks savo įdėmų žvilgsnį link miško - dabar jis turėtų nukreipti akis nuo žmonių, visuomenės ir viešumos.

Septyniasdešimt penkeri metai yra kitas virsmo taškas - kai žmogus inicijuojamas į sanjasą. Pasukti link miško reiškia nusisukti nuo minios ir žmonių; sanjasa reiškia, kad dabar laikas žiūrėti anapus ego,

transcendentuoti ego. Miške „aš“ neišvengiamai bus su juo, nors jis visko atsisakė, o nuo septyniasdešimt penkerių metų taip pat turi būti atsisakoma ir „aš“.

Todėl sąlygos buvo tokios, kad žmogus, kuris buvo šeimoje, turėjo išvystyti savo septynis kūnus taip, kad likusi kelionės dalis taptų spontaniška ir džiaugsminga. Jei taip nepadaryta, tuomet būna labai sunku, nes su septynių metų ciklais yra susijusios atitinkamo išsivystymo būsenos. Jei fizinis vaiko kūnas tinkamai neauga pirmus septynerius gyvenimo metus, jis visuomet liks silpnas. Daugiausia, ko mes galime laukti, tai, kad jis nesirgtų - bet sveikas jis niekuomet nebus, nes kūno sveikumo pamatas, kuris turi būti padėtas per pirmuosius septynerius metus, buvo išjudintas. Tai, kas turėjo tapti stipru ir tvirta, buvo suardyta, o tuomet buvo fizinio kūno vystymosi metas.

Tai panašu į namo pamato dėjumą: jeigu pamatai yra silpni, tai bus sunku - ne, tiesiog neįmanoma - tai ištaisyti, kai pasiektas stogas. Tik dedant pamatus, jie gali būti gerai pakloti. Todėl jei pirmajam kūnui pirmus septynerius metus sudaromos tinkamos sąlygos, jis tinkamai išaugs. Jei po to per ateinančius septynerius metus nevysiškai išsivystys antrasis kūnas ir emocijos, atsiras daug sekso iškrypimų. Vėliau tai bus labai sunku ištaisyti. Taigi atitinkamo kūno vystymosi metai jam yra lemiami.

Kiekvienoje gyvenimo pakopoje atitinkamas kūnas turi tam numatytą vystymosi periodą. Vienur ar kitur galimi nedideli nukrypimai, bet tai yra šalia aptariamo dalyko. Jei vaikas lytiškai nesubręsta iki keturiolikos metų, tuomet visas jo gyvenimas tampa sunkiu išmėginimu. Jeigu intelektas neišugdomas iki dvidešimt vienerių metų, vėliau yra labai nedidelė galimybė jį išlavinti. Bet kol kas mes sutinkame su tuo: mes rūpinamės pirmuoju kūnu, po to pasirūpiname vaiką pasiūsti į mokyklą išlavinti ir intelektą. Bet pamirštame, kad ir kiti kūnai turi jiems paskirtą laiką, kurį praradus, kyla dideli sunkumai.

Žmogui gali prireikti penkiasdešimties metų išlavinti kūnui, kurį turėjo išlavinti iki dvidešimt vienerių metų. Akivaizdu, kad jis neturės tiek daug jėgų, būdamas penkiasdešimties metų, kiek turėjo dvidešimt vienerių metų, todėl turės įdėti daug pastangų. Tai, ką buvo galima lengvai pasiekti dvidešimt vienerių metų, pavirsta ilgu ir sunkiai pasiekiamu dalyku.

Yra dar ir kitas sunkumas, su kuriuo jis netikėtai susiduria: dvidešimt vienerių metų jis buvo kaip tik prie tų durų, bet nepastebėjo jų. Po to, praėjus trisdešimčiai metų, jis pabuvojo daugelyje vietų ir neprisimena teisingos angos. Jo klajonės neleisdžia jam nustatyti vietos, kurioje stovėjo dvidešimt vienerių metų ir kuriai atidaryti tuomet reikėjo tik lengvo stumtelėjimo.

Todėl gerai organizuotos situacijos reikalingos vaikams iki tol, kol jie pasieks dvidešimt vienerių metų amžių. Tai turėtų būti taip gerai suplanuota, kad juos atvestų iki ketvirtjo kūno. Nuo ketvirtjo kūno likusi dalis bus lengva. Tuomet pamatas bus gerai padėtas, po to lieka tik auginti vaisius. Medis formuojasi tik iki ketvirtjo kūno; po to iš penktojo kūno pradeda atsirasti vaisiai, kurių kulminacija bus septintajame kūne. Mes galime vienur ar kitur truputį pasidairyti šen ir ten, bet turime būti labai atidūs pamatams.

Šiuo požiūriu reikia turėti omenyje dar keletą dalykų. Pirmuose keturiuose kūnuose yra skirtumas tarp vyro ir moters. Pavyzdžiui, jei asmuo - vyras, tai fizinis jo kūnas yra vyriškas. Bet jo antrasis kūnas - eterinis kūnas, kuris yra už fizinio kūno - yra moteriškas, kadangi negali egzistuoti atskirai nei neigiamas, nei teigiamas polius. Vyro kūnas ir moters kūnas elektriškumo požiūriu yra teigiamas ir neigiamas kūnai.

Moters fizinis kūnas yra neigiamas; todėl ji niekada nėra agresyvi sekso požiūriu. Šiuo atžvilgiu ji gali pakęsti vyro smurtą, bet negali įtūžti pati savyje. Ji nieko negali padaryti be vyro sutikimo. Vyro pirmasis kūnas yra teigiamas - agresyvus. Todėl jis gali agresyviai elgtis su moterimi be jos sutikimo; jo pirmasis kūnas agresyvus. Bet neigiamas nereiškia nei nulio, nei nebuvimo. Elektros terminais negatyvumas reiškia receptyvumą, talpyklą. Moters kūne energija yra talpykloje, daug energijos lieka rezerve. Bet ji nėra aktyvi: ji neaktyvi.

Štai kodėl moteris nieko nesukuria. Ji nekuria poezijos, nepiešia didingų piešinių, ir taip pat neatlieka kokių nors mokslinių tyrimų. Tai yra todėl, kad ieškojimams ar kokiam nors kūrybiniam darbui reikalingas agresyvumas. Ji gali tikrai laukti; todėl tik ji gali gimdyti vaikus.

Vyro kūnas yra teigiamas, bet už teigiamo kūno turi būti ir neigiamas kūnas, kitu atveju jis negali išsilaikyti. Abu turi būti kartu; tik tuomet yra visas ratas. Todėl antrasis vyro kūnas yra moteriškas, kai tuo

tarpu antrasis moters kūnas yra vyriškas. Dėl to - ir tai yra įdomus faktas - vyras atrodo ir yra, tiek, kiek jis dirba fiziniu kūnu, labai stiprus. Bet už šio išorinio stiprumo yra silpnas moteriškas kūnas. Dėl to jis pajėgia rodyti savo jėgą tik keletą momentų. Ilgoje kelionėje jis atsiduoda į moters rankas, kadangi joje anapus silpno jos moteriško kūno yra stiprus teigiamas kūnas.

Moters galia priešintis, jos geba išlaikyti yra didesnė negu vyro. Jei vyras ir moteris kenčia nuo tos pačios ligos, moteris gali ją kęsti ilgiau negu vyras. Moteris gimdo vaikus. Jeigu vyrai gimdytų vaikus, jie suprastų, kokį sunkų išmėginimą reikia pereiti. Tuomet tikriausiai nereikėtų planuoti šeimos - nes vyras negali taip ilgai pakęsti tokį didelį skausmą. Momentui ar dviem jis gali užsidegti pykčiu, tikriausiai daužyti pagalvę, bet nei jis galėtų išnešioti devynis mėnesius savo pilve vaiką, nei kantriai jį vėliau metų metus augintų. Jeigu vaikas verktų ištisą naktį, vyras galėtų uždusinti jį. Jis negali toleruoti tokio trukdymo. Jis turi didžiulę jėgą, bet už jo yra trapus ir delikatus eterinis kūnas. Būtent dėl to jis negali pakelti skausmo ar diskomforto.

Dėl to moterys ir serga mažiau negu vyrai, jų gyvenimo trukmė yra ilgesnė negu vyrų. Dėl šios priežasties mes turėtume išlaikyti penkerių metų amžiaus skirtumą tarp vaikinų ir merginų vestuvių metui, kitaip pasaulis bus pilnas našlių. Jeigu vaikas yra dvidešimties metų, jam reikėtų parinkti merginą dvidešimt ketverių, dvidešimt penkerių metų. Vyro gyvenimo trukmė ketveriais ar penkeriais metais mažesnė, todėl šį skirtumą reikėtų išlyginti ir sinchronizuoti vieną su kitu.

Kiekvienam šimtui moterų gimsta šimtas šešiolika berniukų. Gimimo metu skirtumas yra šešiolika, bet vėliau jų skaičius susilygina. Šešiolika berniukų miršta iki tol, kol pasiekia keturiolika metų ir jų skaičius beveik susilygina. Vaikystėje berniukų miršta daugiau negu mergaičių. Tai yra todėl, kad pastarosios turi didesnį atsparumą, kurį gauna iš antrojo vyriško kūno.

Trečiasis vyro kūnas - tai yra astralinis - vėl yra vyriškas, o ketvirtasis arba psichinis moteriškas. Moteryje tai bus tiesiog atvirkščiai. Toks dalijimas į vyrą ir moterį yra tik iki ketvirtojo kūno; penktasis kūnas yra anapus lytiškumo. Todėl tuo pat metu, kai atmanas pasiekiamas, nelieka nei vyro, nei moters - bet ne iki jo.

Yra ir kitas dalykas, kuris iškyla prote. Kiekvienas vyras turi viduje moterišką kūną ir kiekviena moteris viduje turi vyrišką kūną, ir jei dėl atsitiktinio sutapimo moteris išteka už vyro, kuris identiškas jos vyriškam kūnui jos viduje arba jei vyras veda moterį, kuri identiška jo moteriškam kūnui viduje, tik tuomet vestuvės yra sėkmingos, kitaip ne.

Štai kodėl devyniasdešimt devyni procentai vedybų yra klaida: esminės sėkmės taisyklė dar nepažinta. Tol, kol mes nesugebame nustatyti teisingo ryšio tarp dviejų asmenų atitinkamų kūnų energijų, vedybos ir toliau nebus sėkmingos, nepriklausomai nuo to, kokius žingsnius mes bedarytume kitomis kryptimis. Sėkmingos vestuvės įmanomos tik tuomet, jei absoliučiai yra žinomos ir aiškos mokslinės detalės, susijusios su skirtingais vidiniais kūnais. Vaikinas ar mergina, kurie pasiekia kundalini pažadinimo tašką, labai lengvai išsirenka tinkamą gyvenime partnerį. Gerai pažinę visus savo kūnus, žmogus teisingai gali pasirinkti išorėje. Iki to tai yra labai sunku.

Todėl tie, kurie žinojo, primygtinai ragino, kad vaikas turėtų išlaikyti *brahmačarjā* ir išugdyti pirmus savo keturis kūnus iki dvidešimt penkerių metų ir tik po to galėtų vesti - kitaip ką jis ves? Su kuo jis siekia praleisti likusįjį savo gyvenimą? Ko jis siekia? Kokio vyro ieško moteris? Ji ieško vidinio vyro. Jei atsitiktinio sutapimo dėka bus sudaryti tinkami ryšiai, tuomet abu vyras ir moteris bus patenkinti; kitaip liks nepasitenkinimas ir kaip šito pasekmė atsiras tūkstančiai iškrypimų. Tuomet vyras eis pas prostitutę ar ieškos moters kaimynystėje. Jo kančia augs diena iš dienos, ši nelaimė augs vystantis vyro intelektui.

Jeigu asmens vystymasis sustoja iki keturiolikos metų, tai jis nepatirs šios agonijos, nes visos kančios prasidės nuo trečiojo kūno vystymosi. Jei tik pirmieji du kūnai yra išlavinti, tuomet žmogus pasitenkins tik seksu. Todėl yra du keliai: arba brahmačarjos periode per pirmuosius dvidešimt vienerius metus turime vaiką išauginti iki ketvirtojo kūno, arba skatinti vaikų vedybas. Vaikų vedybos reiškia vedybas iki intelekto išsivystymo, todėl asmuo sustoja sekse; tuomet nebus problemų, nes santykiai lieka visiškai gyvuliško lygmens. Vaikų vedybų santykiai yra tik lytiniai santykiai, juose nėra jokios galimybės meilei.

Šiuo metu tokiose vietose, kaip Amerika, kurioje švietimas greitai progresavo, ir trečiasis kūnas yra visiškai išvystytas, jungtuvės iširs. Tai

susiję su tuo, kad trečiasis kūnas maištaus prieš klaidingą partnerystę. Pasekmė bus skyrybos, kadangi neįmanoma ilgai traukti tokias vedybas.

Tinkama yra ta švietimo forma, kuri išugdo pirmus keturis kūnus. Tinkamas švietimas yra tas, kuris pakelia jus iki ketvirtojo kūno. Tuomet švietimo darbas yra baigtas. Joks švietimas negali padėti jums įeiti į penktąjį kūną; ten jūs turite įeiti patys. Teisingas švietimas lengvai jus gali pakelti iki ketvirtojo kūno. Po to prasideda penktojo kūno augimas, kuris yra labai vertingas ir asmeniškasis. Kundalini yra ketvirtojo kūno potencialas; štai kodėl kundalini yra psichinis reiškinys. Aš tikiuosi, kad dabar jums tai aišku.

Ar gali meditatorius ir mediumas šaktipat procese psichiškai prisirišti? Ar gali būti tai žalinga meditatoriui, ar tai naudinga?

Santykiai, kurie suriša, niekada negali būti naudingi, nes santykiai žalingi patys savaime. Kuo gilesnis prisirišimas, tuo blogiau. Psichinis prisirišimas yra labai blogas dalykas. Jeigu kas nors mane suriša grandinėmis, tai veikiamas tik fizinis mano kūnas, bet jei kas nors suriša mane meilės grandinėmis, ji išsiskverbia giliau ir ją sunkiau nutraukti. Jei kas nors suriša mane *śradha* (*shraddha*) grandine, tikėjimu, tai išsiskverbia dar giliau. Tuomet nutraukti tokias grandines bus „nuodėminga“. Taigi visi pančiai yra žalingi, o psichiniai pančiai yra dar žalingesni.

Tas, kuris veikia kaip šaktipat mediumas, niekada nenorės jūsų pririšti. Jei tai daro, jis nevertas mediumo vardo. Bet panašu, kad jūs galite prisirišti prie jo. Jūs galite parklupti prie jo kojų ir pažadėti niekada jo nepalikti, nes jums teikiamas didžiausias palaiminimas. Tokiais momentais reikia būti budriam. Meditatorius turėtų saugotis tokio prisirišimo. Kaip ten bebūtų, jei meditatoriui išaiškėja, kad dvasinėje kelionėje visi prisirišimai yra našta, tuomet jo padėkos jausmas nebus rišančioji jėga, bet taps laisvinančia. Jei aš jums už kažką dėkingas, kaip gali iškilti prisirišimo klausimas? Iš tikrųjų, jeigu aš neišreikšiu dėkingumo, tai šis faktas liks viduje kaip priklausomybė: aš net neparodžiau dėkingumo. Bet toks dėkingumas dalyką užbaigia.

Dėkingumas - tai ne vergija. Priešingai, tai aukščiausios laisvės išraiška. Bet polinkis tapti priklausomu visuomet yra mūsų viduje, nes

viduje yra baimė. Mes niekada nesame įsitikinę, ar galėsime išsilaikyti patys savaime; yra potraukis į ką nors įsikabinti. Ką čia kalbėsime apie įsikabinimą į kitą - kai žmogus naktį eina tamsia gatve, jis garsiai dainuoja, net jo paties balsas sumažina baimę. Jei tai yra kito asmens balsas, tuomet taip pat galima įsikabinti, bet labiausiai jis kaups savo jėgą ir drąsinsis savo paties balsu. Žmogus yra išgąsdintas, todėl jis kabinasi už bet ko; štai kodėl jei skęstantis žmogus aptinka šiaudą, jis greitai nusigriebia už jo, nors tai nesaugos skęstančio. Greičiau ir šiaudas nuskęs su juo. Todėl iš baimės protas linkęs į ką nors kabintis, ar tai būtų guru, ar dar kas nors. Taip elgdamiesi mes bandome apsisaugoti. Visų pančių šaknys yra baimėje.

Meditatoriai visuomet turėtų būti atsargūs saugumo požiūriu. Saugumas yra didžiausių meditatoriaus prisirišimų voratinklis. Jeigu jis siekia saugumo nors vienam momentui, jei jaučia, kad kažkas, kurio apsaugoje jam nereikia bijoti, jį palaiko, ir kad dabar jis nepasiklys, jei jis galvoja, kad niekur neis ir bus amžinai po guru sparnu, tuomet jis jau pametė kelią. Ieškotojui nėra saugumo; nesaugumas yra jo palaima. Kuo mažiau saugumo, tuo didesnė galimybė sielai augti, tapti drąsia ir bebaime. Kuo daugiau saugumo, tuo ta pačia proporcija ji silpnės. Priimti pagalbą yra vienas dalykas, o būti priklausomam yra visai kas kita.

Jums suteikiama pagalba tam, kad išmoktumėte apsieiti be jos. Jums ji suteikiama tuo tikslu, kad greit jos nereikėtų. Ar jūs pastebėjote, kad tuomet, kai tėvas padeda vaikui vaikščioti, jis laiko vaiko ranką, o ne vaiką? Po keleto dienų vaikas išmoks vaikščioti, ir tėvas paleis ranką. Bet tuojau pat, kad būtų drąsiau vaikas pagaus tėvo ranką. Taigi jei vaikas laikosi tėvo rankos, nors jau išmoko vaikščioti, jis vis dar jos nepaleidžia. Jei tėvas laiko vaiko ranką, tai žinokite, kad vaikas dar nežino, kaip reikia vaikščioti, ir pavojinga leisti eiti jam pačiam. Tėvas nori greitai turėti laisvas rankas; štai kodėl jis moko vaiką vaikščioti. Jei koks nors tėvas leis vaikui toliau laikytis už jo rankos, kad pats patirtų malonumą, jis yra vaiko priešas.

Daug tėvų, daug guru taip daro, bet tai klaida. Priežastis, dėl kurios buvo suteikiama pagalba, dinga. Užuoat pakėlus stiprų sveiką asmenį, kuris pats gali vaikščioti savo kojomis, jis turi pakelti invalidą, kuris visą gyvenimą vaikšto su ramentais. Kaip ten bebūtų, bet tai malonumas,

kuris suteikia tėvui arba guru pasitenkinimą, kad jūs negalite tęsti kelionės be jų paramos. Tokiu būdu pasitenkina jų ego.

Bet toks guru nėra guru. Guru turi atsikratyti meditatoriaus rankos ir pasakyti jam vaikščioti savo paties dviem kojomis. Nieko žalingo, jeigu jis porą kartų suklumpa: jis gali vėl atsistoti. Pagaliau žmogus turi kristi, kad pakiltų ir būtina kristi tam, kad pereitum kritimo baimę.

Protas bando pasigauti kieno nors paramą. Taip prasideda prisirišimas. Tai neturėtų atsitikti. Meditatoriui visuomet reikia turėti omenyje, kad jis neieško saugumo. Jis ieško tiesos, o ne saugumo. Jeigu jis nuoširdus tiesos ieškotojas, jis paliks visas saugumo ir garantijos idėjas. Apgaulė labai padeda apsisaugoti - ir labai greitai, todėl tas, kuris ieško saugumo, greitai ja susižavi. Patogumo ieškotojas niekuomet nepakyla iki tiesos aukštumų, kadangi kelionė yra ilga. Todėl jis kuria melą iš fantastiškų idėjų ir pradeda tikėti, kad jis pasiekė, kai tuo tarpu lieka sėdėti ten, kur ir buvo.

Todėl bet kokie prisirišimai yra pavojingi, ir dar pavojingesni prisirišimai prie guru, nes tai yra dvasinis prisirišimas. Pats terminas dvasinis prisirišimas yra prieštaringas. Dvasinė laisvė turi prasmę, bet dvasinė vergija yra neprasminga. Šiame pasaulyje kitų tipų vergijos žymiai mažiau pavergia, negu dvasinė vergija. Tai turi savo priežastį. Ketvirtasis kūnas, kuriame prasideda dvasinė laisvė, lieka neišsivystęs. Dauguma žmonių išsivystę tik iki trečiojo kūno.

Labai dažnai galima pamatyti, kad aukščiausiojo teismo teisėjas ar universiteto prorektorius sėdi prie visiško idioto kojų. Tai matydami, kiti elgiasi panašiai, galvodami, kad jei tokie gerai žinomi žmonės sėdi prie šio žmogaus kojų... mums nėra ko ir lygintis. Jie nežino, kad nors šis teisėjas, šis prorektorius visiškai išvystė savo trečiąjį kūną, nors pastarieji išlavino savo intelektą iki labai aukšto lygio, ketvirtajame kūne jie lieka nemokšos. Ketvirtajame kūne pastarieji yra tokie pat nemokšos, kaip ir šie. To, kuris išvystė intelektą ir mąstymą dėl nuolatinio galvojimo ir svarstymo trečiasis kūnas yra visiškai išeikvotas ir dabar ilsisi.

Tuo metu, kai intelektas nuvargsta ir ilsisi, jis patiria malonumą labai neinteligentiškame užsiėmime. Visa, kas ilsisi po aukščiausio aktyvumo, pradeda elgtis priešingai prigimčiai. Tai pavojinga, ir būtent dėl to, jūs pastoviai ašramuose rasite aukščiausiojo teismo teisėjus. Juos

išsekino ir nuvargino intelektas, todėl jie nori atitrūkti nuo jo. Tokiose aplinkybėse jie daro ką nors iracionalaus; jie tiesiog užsimerkia ir pasitiki bet kuo. Esmė yra ta, kad jų studijos, samprotavimai ir diskusijos niekur nenuvedė, todėl jie juos atmetė. Ir tam, kad nutrauktų su jais visus ryšius, jie greitai įsikimba į ką nors, kas yra visiškai priešinga. Tuomet likusi minia, kuri pasitiki tokių aukštai esančių žmonių intelektu, pradeda juos imituoti. Šie žmonės galbūt labai intelektualūs, bet ketvirtojo kūno dalykuose jie yra tiesiog niekas. Todėl nežymaus ketvirtojo kūno išsivystymo individui pakaks atvesti didžiulius intelektualus prie savo kojų, nes jis turi kažką, ko intelektualai visiškai neturi.

Tokios rūšies prisirišimai atsitinka, kai ketvirtasis kūnas nėra išvystytas. Protas nori kibtis į ką nors, kieno ketvirtasis kūnas išvystytas, bet tai nepadės jums išugdyti savo ketvirtąjį kūną. Tik suprasdami tokį asmenį, jūs galite išvystyti savo ketvirtąjį kūną. Tačiau tam, kad išvengtumėte sunkumo suprasti, jūs įsikabinate į tokį asmenį. Tuomet jūs sakysite: „Kam reikia suprasti? Mes laikysimės prie jūsų kojų ir kai jūs eisite per pragaro upę, mes taip pat eisime su jumis; mes įsikabinsime į jūsų valtį ir kertant dangaus upę.“

Tam, kad būtų išlavintas supratimas, reikia kentėti. Tam, kad atsirastų supratimas, būtina transformacija. Supratimas yra pastanga, *sadhana*. Supratimas reikalauja pastangų, supratimas yra revoliucija. Supratimas iššaukia transformaciją, viskas pasikeičia. Sena turi būti pakeista į naują. Kam eiti per visus šiuos kliuvinius? Geriau įsikabinti į tą, kuris žino. Bet faktas yra toks, kad niekas negali pasiekti tiesos, sekdamas ką nors kitą. Ieškotojas turi eiti vienas. Tai totalios vienatvės kelias. Todėl bet kokios rūšies prisirišimas yra trukdymas.

Mokykitės, supraskite, nuoširdžiai priimkite bet kokią švystelėjimą, iš kur jis beateitų. Bet niekur nesustokite; iš poilsia vietės nepadarykite buveinės; neįsikabinkite į ištįstą link jūsų ranką ir nelaikykite jos tikslu. Kaip ten bebūtų, jūs sutiksite daugelį žmonių, kurie sakys: „Neik toliau. Lik čia; čia ir yra kitas krantas.“ Kaip aš jau sakiau anksčiau, kai kurie bailūs žmonės trokšta prisirišti, o kiti bailiai nori juos surišti tam, kad patys nejaustų baimės. Kai žmogus mato sekančius paskui jį tūkstančius žmonių, jis jaučiasi esąs išminčius - kitaip kodėl šie žmonės sektų jį? Jis

sako sau: „Iš tikrųjų aš kažką žinau, kitaip kodėl šie žmonės turėtų tikėti manimi?“

Jūs nustebsite sužinoję, kad daug kartų gurudom (gurudom) fenomenas atsiranda dėl nepilnavertiškumo komplekso, dėl to asmuo siekia, kad aplink jį susirinktų minia. Tuomet guru užsiima savo pasekėjų skaičiaus didinimu - iki tūkstančio, dešimties tūkstančių, dvidešimties tūkstančių. Kuo didesnis skaičius, tuo labiau jis įsitikinęs savo žinojimu - kitaip kodėl šie žmonės juo sektų? Samprotavimai padeda jam pakelti savo nuotaiką. Jei šie pasekėjai prarandami, viskas prarandama. Tuomet jis jaus, kad viskas yra prarasta ir kad jis nieko nežino.

Daug proto žaidimų tęsiasi, ir geriau juos įsisąmoninti. Šis žaidimas gali būti žaidžiamas iš abiejų pusių. Mokinys įsitveria į guru, o tas, kuris yra prisirišęs šiandien, pririš dar ką nors rytoj, kadangi tai yra grandininė reakcija. Tas, kuris yra mokinys šiandien, bus guru rytoj. Ar ilgai jis gali likti mokinys? Jeigu jis įsitvėręs į ką nors šiandien, jis matys, kad kažkas įsitveria į jį rytoj. Vergija persiduoda grandine. Tikroji viso to priežastis yra ketvirtąjo kūno neišsivystymas. Jeigu jūs rūpinsitės šį kūną ugdyti, galėsite būti nepriklausomas. Tuomet nebus vergijos.

Tai nereiškia, kad jūs tapsite nežmogišku, kad jūs neturėsite ryšių su žmonėmis. Greičiau bus atvirkščiai: kur yra vergija, ten nėra santykių. Tarp vyro ir žmonos yra vergija. Argi mes nenaudojame tokio posakio „sujungti šventąją santuoką“? Mūsų išleistuose pakvietimuose skaitome: „Mano sūnus ar dukra susijungė meilės gijomis...“ Ten, kur yra vergovė, nėra santykių. Kaip tai gali būti? Galimas dalykas, kad ateityje tėvas išleis pakvietimą, kuriame bus sakoma: „Mano dukra išsilaisvina kieno nors meilėje.“ Ir atrodo inteligentiška, kad kažkieno tai meilė ją gyvenime išlaisvina, po to nebus vergijos; ji tampa laisva meilėje. Meilė turi gimdyti laisvę. Jeigu net meilė pavergia, tuomet kas dar šiame pasaulyje gali išlaisvinti?

Ten, kur yra vergija, ten yra ir vargas, ten yra ir pragaras. Išorė yra apgaulinga; viduje viskas supuvę. Tai bus guru-mokinio, tėvo-sūnaus, vyro-žmonos ar net dviejų draugų vergija: ten, kur yra vergija, negali būti artumo. Ten, kur yra artumas, negalima vergija. Ir nors išoriškai atrodo teisinga, kad ten, kur yra prisirišimas, turėtų būti ir santykiai, bet

faktas yra toks, kad mes galime turėti santykius tik su tuo asmeniu, su kuriuo nesame jokių būdu surišti. Dėl šios priežasties dažnai nepažįstamajam išsakote tokius dalykus, kurių niekad nepasakytumėte savo sūnui.

Aš nustebau sužinojęs, kad moteris labai atvirai kalbasi su nepažįstamuoju, kurį sutiko tik prieš valandą ir jam pasakoja tokius dalykus, kurių ji net nesapnuoja išsakyti savo vyrui. Iš tikrųjų ten, kur nėra vergijos, santykiai tampa lengvesniais. Štai kodėl mes visuomet esame malonūs nepažįstamiems ir ne tokie malonūs tiems, kuriuos pažįstame. Su svetimais žmonėmis nėra grandinių, todėl yra santykiai; kitaip yra grandinės ir dėl to nėra artumo. Tuomet, jeigu kam nors norite palinkėti gero ryto, tai atrodo kaip pareiga.

Kaip ten bebūtų, santykiai tarp guru ir mokinio gali būti, ir visi santykiai gali būti nuostabūs. Bet vergija negali būti nuostabi. Santykiai reiškia tai, kas išlaisvina.

Tarp zen Meistrų yra nuostabus paprotys. Kai mokinys baigdavo lavintis, Meistras paliepdavo jam prisijungti prie antagonistinės stovyklos ir mokytis ten. Jis sakydavo: „Jūs pažinote iš vienos pusės, dabar pažinkite iš kitos.“ Tada meditatorius turėdavo metų metais vaikščioti iš vieno vienuolyno į kitą ir sėsti mokytis prie jo Meistro konkurentų kojų. Jo Meistras sakydavo: „Visiškai įtikėtina, kad mano oponentas yra teisus. Eik ir klausyk viso to, ką jis sako; po to tu nuspręsi savyje. Galbūt atsitiks taip, kad tu galėsi nuspręsti apie dalyką geriau po to, kai išklausysi mus abu. O galbūt tai, kas liks atmetus mus abu, ir bus tiesa. Todėl eik ir ieškok.“ Tai atsitinka tik tuomet, kai dvasiniai genijai pasiekia didžiausią aukštį. Tuomet niekas negali surišti.

Aš jaučiu, kad tuomet, kai šioje šalyje Meistrai siųs į pasaulį savo mokinius nesurišdami jų, tuomet rezultatai bus nuostabūs. Ir kas žino, koks bus galutinis rezultatas! Toks asmuo, kuris siunčia jus mokytis ir klausytis kitų, negali suklysti netgi jei visa tai, ko jis mokė, pasirodys klaidinga. Kai toks asmuo sako: „Eik ir ieškok visur, galimas dalykas, aš klystu“, tuomet net jeigu jo mokymas pasirodys klaidingas, jūs jam būsite dėkingi. Jis niekuomet negali suklysti, nes jis yra tas, kuris jus išsiunčia.

Šiandien yra taip, kad kiekvienas suriša meditatorių ir stabdo jį, kad neišeitų. Vienas guru neleidžia savo mokiniams klausytis kito guru.

Šventraščiai sako: „Niekuomet neikite į kitą šventyklą. Geriau bus, jeigu jus sutryps pasiutęs dramblys, negu rasite prieglobstį kieno nors kito šventykloje.“ Visuomet yra baimė, kad kažkas gali patraukti meditatoriaus dėmesį. Net jei guru, kuris suriša, mokslas yra teisingas, vis tik jis klysta. Jūs niekada negalėsite būti jam dėkingi. Toks asmuo jus tik pavergs. Jis sunkia jūsų dvasią ir dusina jūsų sielą. Jei tai suprasa, tai klausimas apie vergiją atkrinta.

Jūs sakėte, kad jei šaktipat yra autentiškas ir grynas, tuomet vergijos nebus. Ar tai teisinga?

Teisinga. Tuomet prisirišimo nebus.

Ar įmanoma psichinė eksploatacija šaktipat vardu? Kaip tai įmanoma ir kaip meditatorius turėtų to saugotis?

Tai įmanoma. Šaktipat vardu galima didelė dvasinė eksploatacija. Kur yra reikalavimas, pareiškimas, ten visuomet yra ir eksploatacija. Jeigu asmuo pareiškia, kad jis duos, tai jis mainais kažką taip pat paims, kadangi davimas ir ėmimas visuomet eina kartu. Kokia tai bus forma - turtai, nuolankumas, pasitikėjimas - bet jis paims. Jeigu davimas yra kartu su reikalavimu, tikrai yra ir ėmimas. Ir tas, kuris pasiskelbia duodančiu, mainais paims daugiau, kitaip nėra jokio reikalo jam šaukti viešumoje.

Žvejas uždeda slieką ant kabliuko, nes žuvis negriebia kabliuko. Galimas dalykas, kad kurią nors dieną žuvis bus įkalbėta praryti kabliuką be slieko, bet šiaip būtent sliekas pritraukia žuvį prie meškerės ir ji, prarydama slieką, praryja ir kabliuką. Tik prarijus kabliuką sužinoma, kad jis ir buvo pagrindinis dalykas, o sliekas tik jaukas. Bet tuomet ji jau pagauta.

Todėl jei jūs susitinkate su kuo nors, kuris pareiškia, kad jis daro šaktipat, kuris pareiškia, kad duos jums išmintį ir atves jus iki samadhi, kuris pareiškia tūkstantį kitų dalykų, saugokitės. Saugokitės, nes tas, kuris priklauso anapusinei karalystei, nedaro pareiškimų dėl savęs. Jei jūs pasakysite tokiam asmeniui: „Per jus aš patyriau malonę“, - jis sakys:

„Kaip tai gali būti? Aš net nežinau. Jūs turbūt suklydote. Tai atsitiko dėl Dievo malonės.“ Todėl jūsų padėkos toks asmuo nepriims, jis net nežinos, kad buvo hepeningo mediumas. Jis atkakliai tvirtins, kad malonė nusileido, nes jūs buvote vertas - kad Dievo užuojauta nusileido ant jūsų. Kas jis yra? Kur jis yra? Kokia jo vertė? Jis sakys, kad jis prie to neprisidėjo.

Jėzus ėjo per miestą. Sergantis žmogus sustabdė jį. Jėzus apkabino jį, ir šis išgijo nuo visų ligų. Tas žmogus paklausė Jėzaus: „Kaip aš galiu jums atsidėkoti? Jūs išvadavote mane nuo visų mano nelaimių.“

Jėzus atsakė: „Nekalbėk taip. Dėkok tam, kam priklausai. Kas aš esu ir kaip aš tame dalyvauju?“

Žmogus pasakė: „Bet čia nėra nieko, išskyrus jus.“

Jėzus pasakė: „Tavęs ir manęs nėra. Tu negali matyti to, kas yra - viskas atsitinka per jį. Jis išgydė tave.“

Kaipgi gali eksploatuoti toks žmogus? Tam, kad būtų eksploatuojama, ant kabliuko turi būti uždėtas sliekas. Jis nėra paruošęs net slieko, jau nekalbant apie kabliuką. Tuomet, kai asmuo pareiškia apie rezultatus, saugokitės jo. Kai jis pareiškia, kad ir tai daro jums, ir tai, jis tik mauna slieką ant kabliuko. Jis žadina jūsų lūkesčius; jis skatina jūsų viltis ir troškimus. Ir kai jūs esate troškimo apsėstas ir sakote: „O, mylimas Meistre, duok...!“ jis pateiks savo reikalavimus. Labai greitai jūs sužinosite, kad sliekas buvo iš išorės, o kabliukas viduje.

Todėl būkite atidūs, žengdami ten, kur yra stebuklingi pareiškimai. Tai pavojinga sritis. Venkite kelio, kuriame kas nors laukia būti jūsų guru. Ten yra įpareigojimų baimė. Kaip ieškotojas gali apsisaugoti? Jis turėtų apsisaugoti nuo tų, kurie daro didingus pareiškimus ir tokiu būdu apsisaugos nuo visų nelaimių. Jis neturėtų ieškoti tokių, kurie žada nuostabius rezultatus; kitaip turės sunkumų, nes tokie žmonės taip pat ieško. Jie ieško tų, kurie gali įkliūti į jų spąstus. Yra tokie asmenys kaip šie, kurie šneka apie viską. Neprašykite jokių dvasinių dovanų ir nepasitikėkite jokiais dvasiniais pareiškimais.

Tai, ką jūs turite daryti, yra visiškai kitas dalykas. Jūs turite paruošti save iš vidaus. Tą dieną, kai būsite pasiruošęs, hepeningas

atsitiks. Tuomet tai atsitiks per bet kurį mediumą. Mediumas yra antraeilis dalykas, jis yra kaip kabliukas. Tą dieną, kai jūs įsigyjate apsiaustą, kabliukas pakabinimui jau yra paruoštas. Kabliukas nėra labai svarbu. Jei nėra kabliuko, jūs galite pakabinti apsiaustą ant durų. Jeigu nėra durų, jūs galite pakabinti jį ant medžio šakos. Bet kuris kabliukas tiks; pagrindinis klausimas yra susijęs su apsiaustu. Bet mes neturime apsiausto, o kabliukas šaukia: „Ateik čia! Aš esu kabliukas.“ Jus pagaus, jeigu jūs nueisite. Jūs neturite apsiausto, tai ką jūs darysite nuėjęs prie kabliuko? Yra didžiulis pavojus, kad jūs pats užkibsite ant to kabliuko. Jūs turite ieškoti savo paties vertės, savo paties galimybių. Jums reikėtų pasiruošti tam, kad galėtumėte priimti malonę, jei ji ateis.

Jums nereikėtų iš viso baimintis dėl guru; tai ne jūsų reikalas. Tai, ką sako Krišna Ardžunai, yra teisinga. Jis sako: „Daryk savo darbą ir palik vaisius dieviškumui.“ Jums nereikėtų rūpintis savo darbų rezultatais; tai taps trukdymu. Tuomet iškils įvairiausių rūšių sunkumai: rūpestis, koks bus jūsų veiksmų derlius, koks bus rezultatas. Ir besirūpindami rezultatais, jūs neatliksite veiksmo. Štai kodėl veiksmas pats savaime turėtų būti svarbiausias mūsų rūpestis.

Mes turėtume rūpintis savo vertingumu ir receptyvumu. Tuo momentu, kai mūsų pastangos yra baigtos - būtent tuo momentu, kai sėkla pasiruošusi pratrūkti - būtent tuo momentu viskas yra pasiekta. Tą momentą, kai pumpuras yra pasiruošęs pratrūkti ir išsiskleisti žiedu, saulė visuomet yra pasiruošusi, bet mes neturime pumpuro, kuris galėtų išsiskleisti žiedu. Net jei saulė danguje šviečia aiškiai, iš to jokios naudos. Todėl neikite ieškoti saulės; auginkite savo pumpurą. Visuomet čia yra saulė ir ji visuomet prieinama.

Pasaulyje nėra indo, kuris liktų nors momentui neužpildytas. Bet kokios rūšies talpykla bemat užsipildo. Iš tikrųjų būti receptyviu ir prisipildyti nėra du hepeningai; tai dvi to paties hepeningo pusės. Jei mes pašalinsime iš šios patalpos orą, grynas oras iš lauko iš karto užpildys šį vakuumą. Tai ne du hepeningai, nes šalinant orą iš patalpos, oras iš lauko veršis vidun. Tokie yra ir vidinio pasaulio dėsniai. Bet vos pasiruošiame vykdyti, kai mūsų pastangos jau blėsta. Mūsų problema yra ta, kad dar toli iki mūsų pačių pasiruošimo prasideda reikalavimai. Klaidingiems mūsų reikalavimams yra paruošti klaidingi patenkinimo būdai.

Kai kurie žmonės mane iš tikrųjų stebina. Vienas žmogus atėjo pas mane ir sako: „Mano protas yra labai neramus, aš noriu taikos.“ Jis kalbėjo man pusę valandos ir pagaliau prisipažino, kad jo nerimo priežastis yra sūnaus bedarbystė. Jei sūnus gautų darbą, jo protas nurimtų. Šis žmogus atėjo su pretekstu, kad nori proto taikos, bet jo tikrasis poreikis buvo visiškai kitas; tai neturi nieko bendro su proto ramybe. Jis tik norėjo darbo savo sūnui. Todėl jis atėjo ne pas tą žmogų.

Tas, kuris pradėjo užsiminėti religijos reikalais, sakys: „Jūs ieškote darbo? Ateikite čia. Aš duosiu jums darbą ir proto ramybę. Kas čia neateitų, jis gauna darbą; kas čia neateitų, jo turtai auga ir jo reikalai sekasi gerai.“

Po to keletas žmonių susirenka apie „parduotuvę“. Jie sako: „Mano sūnus gavo darbą.“ Kitas sako: „Mano žmona buvo išgelbėta nuo mirties.“ Trečias sako: „Aš laimėjau teismo bylą.“ Ketvirtas sako: „Turtai pasipylė ant manęs.“ Šie žmonės nemeluoja ir nėra pasamdyti jo biznio agentai. Nieko nėra bendro su tuo. Kai tūkstančiai ateina, ieškodami darbo, dešimčiai iš jų normaliai pasiseka. Todėl šie dešimt liks, o kiti devyni šimtai devyniasdešimt išeis.

Po to tie dešimt pamažu skleis žinią apie „stebuklą“, ir minia aplinkui didės. Štai kodėl tokios pardauotuvės turi savo pardavėjus ir reklamos agentus. Tie, kurie sako, kad jų sūnus gavo darbą, nemeluoja ir nėra krautuvinių papirkti. Toks žmogus taip pat atėjo ieškodamas ir taip atsitiko, kad jo sūnus gavo darbą. Tie, kurių sūnūs negavo darbo, jau seniai išvyko ieškoti kitų guru, kurie patenkins jų troškimus. Tie, kurių troškimai buvo patenkinti, pradeda dažnai lankytis pardauotuvėje, jie čia ateina kiekvieną kasmetinį festivalį. Diena iš dienos minia auga, ir apie taip vadinamus guru pradeda formotis grupė. Tuomet tai, ką jie sako, tampa nenuginčijamu įrodymu. Jei tokio didelio žmonių skaičiaus norai buvo patenkinti, kodėl ne mano? Tai buvo tik sliekas; kabliukas, kuriuo pagaunamas žmogus, yra viduje.

Niekuomet neprašykite, kitaip jūs būsite pagautas. Paruoškite save ir palikite visa kita liudijimui. Leiskite atsitikti malonei, kai momentas tokiam atsitikimui bus paruoštas. Jei tai neatsitinka, žinokime, kad dar nesame pasiruošę priimti.

Faktas, kad jūs vis jausite šaktipat poreikį tik tuomet, jei hepeningas dar neatsitiko. Jumyse bus poreikis imti iš kitų tik tuomet, jei

jūsų pirmas potyris buvo netikęs. Jei pirmas šaktipat buvo sėkmingas, visi reikalai užsibaigia. Tai, lyg jūs bandytumėte kreiptis į daugelį gydytojų, nes jūsų liga vis dar neišgydyta. Natūralu, kad gydytojai turi būti pakeisti. Tas pacientas, kuris išgydytas, niekad nesiruošia keisti gydytojų.

Mažiausias praregėjimo potyris, priklausantis nuo šaktipat, daro ieškojimą netikrą. Be to, jei šis praregėjimas pasiektas per ką nors, tuomet nebus skirtumo, kai jis bus pasiektas vėl per kitą. Tai ta pati energija, kuri ateina iš to paties šaltinio, tik mediumas bus kitas - tai nepakeičia rezultato. Ar tai ateina iš saulės, ar iš elektros lemputės, ar iš žibalinės lempos, šviesa yra ta pati.

Nėra skirtumo ir dėl to nėra žalos, jei hepeningas atsitinka. Bet neikite ieškoti hepeningo. Jei jis atsitiks pakeliui, priimkite jį ir eikite toliau, bet neieškokite jo. Jei jo ieškosite, tuomet yra pavojų, nes kelyje atsiras apgavikų, o ne kas nors, kuris realiai gali duoti. Jis pasirodys tik tuomet, kai jo neieškote, o esate pasiruošę. Todėl klaida yra jo ieškoti, klaida yra prašyti. Tegul hepeningas atsitinka pats savaime, tegul šviesa ateina tūkstančiais kelių. Visi keliai parodys to paties pradinio šaltinio autentiškumą. Jis tas pats, tik pasirodo iš visų pusių.

Kas nors sako, kad vieną dieną jis nuėjo pas *sadhu* (*sadhu*), pas religingą žmogų, ir sako, kad išmintis turi būti iš vidaus. *Sadhu* griežtai atsako, kad to negali būti, kad išmintis visuomet priklauso kitam ir kad toks ir toks vienuolis davė ją tokiam ir tokiam, o po to ji perėjo į kitą.

Tuomet aš paaiškinau tam draugui, kad Krišnos potyris buvo jo paties. Kai jis sako, kad „tai ir tai gavo iš to ir to“, jis turi omeny, kad išmintis, kuri atsiskleidė jam, nebuvo atskleista tik jam; ji buvo atskleista tam ir tam iki jo. Tuomet šis asmuo pasidalijo per hepeningą su kitu asmeniu, šis hepeningas atsitiko ir jam. Būtina pabrėžti, kad apsireiškimas neatsitiko tik dėl pasakojimo; pasakyta buvo *po* hepeningo. Taigi Krišna sako Ardžunai: „Išmintis, kurią aš išreiškiu tau, yra ta pati, kuri atėjo man. Bet mano pasakojimas nesukels jos tavyje. Kai ji atsitiks tavyje, tu galėsi pasakyti kitiems, kad tai panašu į tai.“

Neikite jos prašyti, ji nepasiekiama iš ko nors. Paruoškite save jai, ir ji pradės ateiti iš visų pusių. Tą dieną, kai hepeningas atsitiks, jūs sakysite: „Koks aš buvau aklas, kad negalėjau pamatyti, kad jis ateina iš visų pusių.“

Aklas žmogus gali praeiti pro elektros lemputės šviesą arba išeiti į saulę, bet niekuomet nepamatys šviesos. Tik tą dieną, kai jo regėjimas bus atgaivintas, jis patirs šoką, matydamas, kad šviesa visuomet jį supo. Todėl hepeningo dieną jūs pamatysite, kad tai yra aplink jus iš visų pusių. Bet iki to laiko, kol tai atsitinka, dėkokite visur, pro kur ateina šviesos blykstelėjimas. Priimkite jį iš visur, kur galite gauti, bet neprašykite jo lyg vargšas - kadangi vargšas niekad negauna tiesos. Niekuomet neprašykite tiesos, nes kitaip koks nors biznierių suvilios jus pelningais pasiūlymais. Tuomet prasidės dvasinė eksploatacija.

Eikite savo keliu, visuomet ruošdamas save. Ruošiant save ir kur tai bepavyktų jums rasti, priimkite. Padėkokite ir eikite toliau; tuomet, kai ateis visiško pasiekimo momentas, jūs negalėsite pasakyti, kad aš tai gavau iš to ir to. Tą momentą jūs sakysite: „Koks tai stebuklas, kurį aš gavau iš egzistencijos. Kad ir ką aš prašiau, aš priėmiau iš jos.“ Tuomet galutinė padėka priklausys egzistencijai, bet ne kam nors atskirai.

Šis klausimas iškilo todėl, kad šaktipat poveikis netrukus praeina.

Taip, jis mažės ir mažės. Iš tikrųjų tai, kas yra gauta iš kitų, dings. Be to, tai yra tik blykstelėjimas, jūs neturite priklausyti nuo jo. Jūs turite pažadinti tai iš vidaus: tik tuomet tai bus nuolatinai. Visos įtakos yra iš išorės; jos priklauso išorei. Aš paimu akmenį ir metu į orą: jis kris pagal tą jėgą, kurią aš jam suteikiau. Akmuo neturi savo paties jėgos, bet jis gali galvoti, kai skrenda ore, kad jis turi jėgą skrieti oru ir kad nieko nėra, kas jį sustabdytų. Bet jis nežino, kas darė šią įtaką, jis nežino jėgos, kuri yra už šio reiškinių. Jis kris - jei ne už dešimties pėdų, tai už dvidešimties, bet nukris. Iš tikrųjų bet kuris poveikis, kuris ateina iš kito, visuomet yra ribotas ir visuomet dingsta.

Išorinės įtakos privalumas yra tas, kad momentinio praregėjimo potyrio metu jūs galite rasti savo paties šaltinį. Tuomet tai bus naudinga. Panašu į tai, kad aš uždegu degtuką: ar ilgai jis degs? Po to jūs galite daryti du dalykus: pirma, likti tamsoje ir priklausyti nuo degtuko šviesos. Tą momentą, kai šviesa dings, pasidarys visiškai tamsu. Antra, degtuko šviesoje jūs nustatote durų vietą ir išeinate; vėliau jūs

nepriklausysite nuo mano degtuko. Jūs išėjote, dabar nesvarbu, ar degtukas dega, ar ne. Dabar jūs pasiekėte vietą, kur šviečia saulė. Nuo šiol kažkas tapo nuolatinu ir stabiliu.

Visi šie hepeningai turi tik vieną vertę: tai, kad su išorine pagalba jūs padarote kažką sau. Bet nelaukite šių hepeningų, kadangi degtukas sudegs vėl ir vėl, o jūs priklausysite nuo jo. Tuomet jūs priklausysite nuo degtuko ir lauksite tamsoje degtuko šviesos. Kai jis šviečia, jūs su baime lauksite momento, kai degtukas užges, kai jūs vėl būsite įmestas į tamsą. Tai taps užburtu ratu. Ne, jūs nestovėkite prie degtuko. Jis dega, todėl jo šviesoje jūs matote kelią. Išbėkite iš tamsos kuo greičiau.

Tik tokias palankias sąlygas mes galime gauti iš kitų. Nauda niekuomet negali būti nuolatinė; bet vis dėlto tai yra nauda ir jos negalima nepaisyti. Nuostabu, kad mes galime tiek daug gauti iš kito. Jei kitas yra išmintingas ir supratingas, jis niekada nesakys jums likti. Jis sakys: „Degtukas sudegs, bėk dabar - nes greitai degtukas užges.“ Bet jei mediumas jums sako pasilikti ant dirvos, kurią jis, o ne kitas apšviečia degtuku, jei jis sako, kad jūs turėtumėte būti jo inicijuotas ir reikalauja jūsų pažado būti lojaliam, tuomet šis ryšys liks. Jei jis įrodinėja savo viršenybę virš jūsų ir draudžia eiti kur nors kitur ir klausyti ko nors kito, tuomet jis labai pavojingas.

Tuomet būtų buvę daug geriau, jei toks asmuo nebūtų iš viso degtuko uždegęs, nes taip jis padarė didelę žalą. Tamsoje jūs būtumėte jautęs savo kelią ir kurią nors dieną būtumėt pasiekęs šviesą. Dabar jūs, prisikabindami prie jo degtuko, patekote į keblią padėtį. Kur dabar eisite? Bet vienas dalykas yra tikras: šis žmogus pavogė degtuką iš kažkur kitur. Tai ne jo paties, kitaip jis žinotų, kaip jį vartoti. Jis būtų žinojęs, kad jo paskirtis - padėti žmogui išeiti iš tamsos, o ne tam, kad prilaikytų ką nors ar sustabdytų jo pažangą.

Todėl tai pavogtas degtukas, kuriuo jis pasinaudoja. Dabar jis pareiškia, kad visi, kurie patyrė švystelėjimą nuo degtuko, turi likti su juo ir būti jam pasišventę: tokia pabaiga! Pradžioje tamsa užstojo kelią, dabar šis guru. Bet tamsa yra geriau negu priklausymas nuo guru, kadangi tamsa neištiesia link jūsų rankų, kad sustabdytų. Tamsos kliūtis yra pasyvi, rami, bet šis guru kliudo aktyviai. Jis pagavo jus už rankų ir užtveria kelią, sakydamas: „Tai išdavystė, tai apgaulė.“

Vieną dieną pas mane atėjo mergina ir pasakė, kad jos guru kliudė jai ateiti pas mane. Guru pasakė: „Taip kaip vyrai ir žmona priklauso vienas kitam, o ne kam nors kitam, taip ir mokinys, kuris išduoda guru, padaro didelę nuodėmę.“ Jis yra teisus - bet tai yra vogti degtuką. Nesunku pavogti degtukus; daug tokių galimybių aprašyta šventraščiuose.

Ar vogti degtuką dega?

Tas, kuris nematė šviesos, negali pasakyti, kas buvo uždegta tam, kad būtų parodyta šviesa. Kai jis pamato tikrą šviesą, tik tuomet sužino, kas yra kas. Jis tuomet žinos ne tik, kas buvo uždegta, bet ir tai, ar kas nors iš tikrųjų švietė, ar buvo padaryta, kad jis įsivaizduotų tai.

Tuo metu, kai bus matoma šviesa, devyniasdešimt devyni procentai guru pasirodys esą tamsos draugai ir šviesos priešai. Tik tuomet mes sužinosime, kokie jie pavojingi priešai: tai tamsos agentai.

4 SEPTYNIŲ KŪNŲ IR SEPTYNIŲ ČAKRŲ MISTERIJA

Vakarykščiame pokalbyje jūs sakėte, kad ieškotojas visų pirma turėtų rūpintis savo receptyvumu ir nieko neprašyti, vaikščiodamas nuo vienu durų prie kitų. Bet pati sadhako prasmė yra tokia, kad jo dvasinio augimo kelyje yra kliūtys. Jis nežino, kaip būti receptyviu. Be to taip sunku surasti tinkamą vadovą!

Ieškoti ir prašyti yra du skirtingi dalykai. Iš tikrųjų tik tas, kuris nenori ieškoti, prašo. Ieškoti ir prašyti nėra tas pats, greičiau tai priešingos sąvokos. Tas, kuris nori išvengti ieškojimo, prašo. Ieškojimas ir prašymas yra labai skirtingi dalykai. Prašant jūsų dėmesys yra centruotas į kitą - į davėją; ieškant jūsų dėmesys yra centruotas į save patį - į priėmėją. Sakyti, kad dvasinio augimo kelyje yra kliūtys, reiškia, kad šios kliūtys yra ieškotojo viduje. Kelias yra viduje, todėl nėra sunku suprasti savo paties kliūtis. Turėtų būti smulkiau paaiškinta, kokios kliūtys yra ir kaip jos galėtų būti pašalintos. Vakar aš jums kalbėjau apie septynis kūnus. Dabar, kad jums būtų aiškiau, pakalbėsime detaliau apie šiuos dalykus.

Kaip yra septyni kūnai, taip yra ir septynios *čakros* arba energijos centrai, iš kurių kiekvienas specifiniu būdu yra susijęs su atitinkamu kūnu. Fizinio kūno čakra yra *muladhara* (*muladhar*). Ši pirmoji čakra yra neatsiejamai susijusi su fiziniu kūnu. Muladharos čakra turi dvi galimybes. Pirmas jos potencialas yra natūralus, per ją mums duodama gimimo galimybė; antra jos galimybė yra pasiekama medituojant.

Bazinė šios čakros galimybė yra fizinio kūno sekso potraukis. Pirmas ieškotojo klausimas, kuris iškyla jo prote, yra

toks: ką daryti, įskaitant šį centrinį principą? Ši čakra turi ir antrą galimybę, kuri yra susijusi su *brahmačarja* arba celibatu ir pasiekama per meditaciją. Seksas yra natūrali galimybė, o brahmačarja yra jos transformacija. Kuo labiau protas fokusuotas ir persisunkęs seksualiais troškimais, tuo sunkiau galima pasiekti aukščiausią šios čakros potencialą - brahmačarją.

Tai reiškia, kad gamtos suteiktą galimybę mes galime panaudoti dviem būdais. Mes galime gyventi tose sąlygose, kurias mums suteikė gamta - tuomet dvasinio augimo procesas neprasidės - arba mes galime transformuoti šią būseną. Vienintelis pavojus transformacijos kelyje yra tas, kad mes galime pradėti kovoti prieš savo prigimtinių centrą. Koks tikrasis pavojus ieškotojo kelyje? Pirmą kliūtį yra ta, kad meditatorius gali pataikauti gamtos suteiktoms galimybėms, bet tuomet jis nepakils iki fizinio kūno aukščiausios galimybės, jis sustos startiniame taške. Iš vienos pusės, šiame taške yra sekso poreikis, iš kitos pusės, gali atsitikti, kad meditatorius slopins seksą ir pradės prieš jį kovoti. Slopinimas yra kliūtis meditatoriaus kelyje. Tai pirmosios čakros kliūtis. Transformacija negali atsitikti esant slopinimui.

Jeigu slopinimas yra kliūtis, tai kokia yra išeitis? Tik suprasdami galime išspręsti šį dalyką. Transformacija mūsų viduje pradeda atsitikti tuomet, kai pradedame įsisąmoninti seksą. Mes turime suprasti priežastis. Visi gamtos elementai akiai guli mūsų sąmonėje. Jei mes tampame sąmoningais jų atžvilgiu, prasideda transformacija. Sąmoningumas yra alchemija; elementų transformacijai, jų alcheminiams pokyčiams reikalingas sąmoningumas. Jei asmuo tampa sąmoningu seksualinių troškimų ir pojūčių atžvilgiu, juos įsisąmonina, tuomet jame vietoj sekso pradeda atsirasti brahmačarja. Kol asmuo nepasiekia pirmajame kūne brahmačarjos, sunku atskleisti kitų centrų potencialą.

Kaip aš sakiau, antrasis kūnas yra emocinis arba eterinis kūnas. Antrasis kūnas yra susijęs su antrąja čakra - su *svadhišthanos* (*swadhishtan*) čakra. Ši čakra taip pat turi dvi galimybes. Bazinis, natūralus jos potencialas yra baimė, neapykanta, pyktis ir įtūžis. Visos šios savybės yra įgyjamos per natūralų svadhišthanos čakros potencialą. Jei asmuo sustoja antrajame kūne, tuomet jame tokios transformacinės savybės, kaip meilė, užuojauta, bebaimiškumas, draugiškumas,

neatsiras. Meditatoriaus kelyje antrosios čakros kliūtis yra neapykanta, pyktis, įtūžis ir jų transformacijos klausimas.

Šioje pakopoje gali būti suklysta. Vienas asmuo gali duoti valią savo pykčiui, kitas gali jį represuoti. Vienas gali būti bailus, kitas gali represuoti savo baimę ir vaidinti drąsų. Bet nė vienas iš šių poelgių neves į transformaciją. Jei yra baimė, ji turi būti priimta, negalima jos nei slėpti, nei represuoti. Jei mumyse yra įtūžis, nereikia jo pridengti ne-įtūžio uždangalais. Ne-įtūžio lozungų šūkavimas netransformuos įtūžio viduje. Jis liks įtūžiu. Tai natūrali antrojo kūno savybė, kurią suteikė gamta. Ji turėjo savo prasmę, lygiai taip kaip ir seksas. Tik per seksą gali gimti kitas kūnas. Kol žmogaus fizinis kūnas numirs, gamta pasirūpino galimybe gimti kitam kūnui.

Baimė, įtūžis, pyktis - visa tai yra reikalinga antrajame plane; kitaip žmogus negalėtų išgyventi, negalėtų apsaugoti savęs. Baimė apsaugo jį, pyktis įtraukia į kovą prieš kitus ir įsiūtis padeda apsaugoti save nuo kitų įtūžio. Visos šios antrojo kūno ypatybės yra reikalingos išgyvenimui, bet paprastai toje vietoje mes ir sustojame, mes neiname toliau. Jei asmuo įsisąmonina jų prigimtį, baimė virsta bebaimiškumu, ir jei jis įsisąmonina įtūžio prigimtį, ji tampa ne-įtūžiu. Panašiai įsisąmoninant pyktį, jis transformuojasi į atlaidumą.

Iš tikrųjų pyktis yra viena monetos pusė, atlaidumas - kita. Jie yra paslėpti vienas už kito, bet moneta turi būti apversta. Jei mes visiškai sužinosime vieną monetos pusę, tuomet mumyse natūraliai kils smalsumas išsiaiškinti, kas yra kitoje pusėje, ir tuomet moneta pasisuks. Jei mes paslėpsime monetą ir apsimesime, kad nebijome, neįsiuntame, niekuomet negalėsime tapti bebaimiais ir neįtūžusiais. Tas, kuris priima baimę ir ją pilnutinai ištiria, prieina vietą, kuri yra anapus baimės. Šis smalsumas padąsina jį pažiūrėti, kas yra antroje monetos pusėje.

Tą momentą, kai apverčia monetą, jis tampa bebaimiu. Panašiai ir įtūžis tampa užuojauta. Tai antrojo kūno potencialai. Tokiu būdu meditatorius turi įvykdyti jam suteiktą gamtos savybių transformaciją. Dėl to visai nebūtina vaikščioti pas kitus ir prašyti; ieškantis asmuo turi tiesiog ieškoti ir kreipti klausimą savo vidun. Mes visi žinome, kad pyktis ir baimė yra kliūtys, bet ar minia gali ieškoti tiesos? Jie vaikščios prašydami tiesos, jie norės, kad kas nors ją duotų neinant jos ieškoti į nežinomas šalis.

Trečiasis yra astralinis kūnas. Jis taip pat turi dvi dimensijas. Pirma, trečiasis kūnas yra abejonių ir galvojimo srityje. Jei pastarosios savybės yra transformuotos, atsiranda pasitikėjimas. Galvojimas tampa *vivek* (*vivek*) - sąmoningumu. Jei abejonės bus represuotos, tuomet jūs niekuomet nepasieksite *śradhos*, pasitikėjimo, nors jums patariama abejones represuoti ir pasitikėti tuo, ką girdite. Tas, kuris represuoja savo abejones, niekuomet nepasiekia pasitikėjimo, kadangi abejonės lieka represuotos minties viduje. Abejonės sėlina minčių viduje panašiai kaip vėžys jūsų vitališkume. Tikėjime yra implantuota baimė ir skepticizmas. Mes turime suprasti abejonių priežastis ir gyventi su jomis. Tuomet vieną dieną pasieksime tašką, kai pradėsime abejoti pačiomis abejonėmis. Tą momentą, kai prasideda abejojimas abejonėmis, gimsta pasitikėjimas.

Mes negalime pasiekti aiškumo, be galvojimo proceso įsisąmoninimo. Yra žmonių, kurie negalvoja, ir yra žmonių, kurie padąsina pastaruosius negalvoti. Jie sako: „Negalvok, palik visas mintis.“ Tas, kuris nustoja galvoti, lieka nemokšiškas ir aklai tikintis. Tai ne aiškumas. Atsirinkimo geba yra pasiekiamą tik pereinant per subtiliausią galvojimo procesą. Kokia yra *vivek* ir atrankos prasmė? Mintyse visuomet yra abejonės. Jose visuomet yra neryžtingumas. Todėl tie, kurie daug galvoja, niekuomet nenusprendžia. Tik tas, kuris iššoka iš minčių rato, gali nuspręsti. Sprendimas ateina iš aiškumo srities, iš anapus minčių būsenos.

Galvojimas neturi ryšio su sprendimu. Tas, kuris visuomet sutelkęs dėmesį į mintis, niekuomet nenusprendžia. Štai dėl ko tie žmonės, kurių gyvenime mintys mažai dominuoja, yra labai ryžtingi, kai tuo tarpu tie, kurie galvoja, pritrūksta apibrėžtumo. Čia yra pavojus abiem. Tie, kurie negalvoja, eina į priekį ir daro tai, ką nusprendę daryti, dėl tos elementarios priežasties, kad juose nevyksta galvojimo procesas, kuriame gimsta abejonės.

Pasaulio dogmatikai ir fanatikai yra labai aktyvūs ir energingi žmonės, jiems neiškyla abejonių - jie niekad negalvoja! Jei jie jaučia, kad pasieks dangų užmušdami tūkstantį žmonių, tuomet jie sustos pailsėti tik užmušę tūkstantį žmonių, ne anksčiau. Jie niekada negalvoja, ką daro, todėl visada būna ryžtingi. Žmogus, kuris galvoja, priešingai - ir toliau galvos vietoj to, kad nuspręstų.

Jei mes užsidarysime bijodami minčių, liksime tik su aklu tikėjimu. Tai labai pavojinga ir yra didelė kliūtis meditatoriaus kelyje. Tai, kas reikalinga - tai atsargus žiūrėjimas, minčių aiškumas ir ryžtingumas, kuris leidžia nuspręsti. Tokia yra vivek - aiškumo ir sąmoningumo prasmė. Tuomet tai reiškia, kad galvojimo lavinimas baigtas. Tai reiškia - mes perėjome per mintis taip nuosekliai, kad visos abejonės išsemtos. Dabar lieka sprendimas, ateinantis iš giluminės esmės.

Su trečiuoju kūnu yra susijusi *manipuros (manipur)* čakra. Jos darbo sritis yra abejojimas ir pasitikėjimas. Kai abejonės yra transformuotos, tuomet lieka pasitikėjimas. Bet atsiminkite, pasitikėjimas nėra priešingas abejojimui. Pasitikėjimas yra gryniausia ir aukščiausia abejonės evoliucija. Tai aukščiausia abejonės viršūnė, kurioje abejonė pasimeta, nes pradeda abejoti pačiu abejojimu. Tokiu atveju atsitinka savižudybė. Tuomet gimsta pasitikėjimas.

Ketvirtasis planas yra mentalinis kūnas arba psichika ir su ketvirtuoju kūnu yra susijusi ketvirtoji čakra *anahata (anahat)*. Natūralios čakros savybės šiame plane yra vaizduotė ir svajonės. Protas visą laiką tai ir daro: įsivaizduoja ir svajoja. Naktį jis sapnuoja nakties sapnus, dieną - dienos sapnus. Jei vaizduotė yra išvystyta, tai yra, išvystyta iki ribinės apimties, pilnatviškai, tuomet ji tampa sprendimu, valia. Jeigu svajojimas išlavinamas pilnatviškai, jis transformuojasi į viziją - į psichinę viziją. Jei žmogaus svajojimas yra pilnatviškai išvystytas, žmogus gali užsimerkti ir matyti dalykus. Jis gali net matyti per sieną. Pradžioje jis svajoja apie galimybę pamatyti anapus sienos, vėliau iš tikrųjų mato anapus jos. Pradžioje jis gali tik svarstyti, apie ką galvojate, bet po transformacijos jis *mato*, ką galvojate. Vizija reiškia dalykų, kurie yra nepasiekiami įprastiniais pojūčių organais, matymą ir girdėjimą. Laiko ir erdvės apribojimai nebeveikia tokio asmens, kuris išlavino savyje viziją.

Sapnuose jūs keliaujate toli. Jeigu esate Bombėje (Bombay), pasiekiate Kalkutą (Calcutta). Vizijoje galite taip pat keliauti per atstumą, bet yra skirtumas, kai jūs svajojate savo vaizduotėje, kad jūs išvykote, kai tuo tarpu vizijoje jūs iš tikrųjų išvykstate. Ketvirtasis - psichinis kūnas gali iš tikrųjų nuvykti ten. Kadangi mes neturime jokio supratimo apie ketvirtojo kūno galimybes, tai esame išmetę iš šio

pasaulio senovės sapnų koncepcijas. Senovės eksperimentai rodė, kad sapnuose vienas iš žmogaus kūnų gali išeiti ir leistis į kelionę.

Buvo žinomas vienas žmogus - Svedenborgas (Swedenborg), kurį žmonės vadino svajotoju. Jis kalbėdavo apie dangų ir pragarą, bet tai gali būti tik sapnuose. Tačiau vieną popietę miegodamas jis pradėjo šaukti: „Padėkite! Padėkite! Mano namas dega.“ Subėgo žmonės, bet nebuvo jokio gaisro. Jie pažadino jį ir įtikino, kad nėra jokio realaus pavojaus, kad tai tik sapnas. Kaip ten bebūtų, jis atkakliai tvirtino, kad jo namas dega. Jo namas buvo už trijų šimtų mylių nuo tos vietos ir tuo metu degė. Antrą ar trečią dieną atėjo žinia apie nelaimę. Jo namas sudegė iki pelenų. Jis degė būtent tuo metu, kai žmogus šaukė miegodamas. Šiuo atveju tai buvo ne sapnas, bet vizija. Kelių šimtų mylių atstumas šiuo atveju dingo. Šis žmogus liudijo tai, kas tuo metu vyko už trijų šimtų mylių.

Šiuo metu mokslininkai sutinka su tuo, kad ketvirtasis kūnas turi dideles psichines galimybes. Pataruoju metu žmogus leidžiasi į erdvines keliones, todėl tyrimai šia kryptimi pasidarė labai svarbūs. Faktas tai, kad kokiais patikimais instrumentais mes nesinaudotume, jie nėra absoliučiai patikimi. Jei erdvėlaivio radijo ryšys sugenda, tuomet astronautai praranda kontaktą su Žeme visiems laikams. Jie negalės pasakyti, kur yra ir kas su jais atsitiko. Šiuo metu tam, kad įveiktų riziką, mokslininkai intensyviai ieško būdų išlavinti telepatiją ir psichinio kūno viziją. Jei astronautai galėtų komunikuoti tiesiogiai, telepatijos būdu, tai būtų vienos iš išlavintų ketvirtojo kūno galimybių panaudojimas. Tuomet kelionės erdve būtų saugios. Daug yra dirbama šia kryptimi.

Prieš trisdešimt metų vienas žmogus išvyko tirti Šiaurės poliaus. Jis buvo aprūpintas visomis radijo ryšio priemonėmis. Su juo buvo susitarta dar dėl vieno dalyko, apie kurį iki šiol nebuvo žinoma. Vienas asmuo, kurio ketvirtojo kūno psichinės galimybės buvo gerai išlavintos, taip pat priiminėjo tyrėjo perdavimus. Nuostabiausias dalykas buvo tai, kad tuo metu, kai būdavo blogas oras ir radijo ryšys susilpnėdavo, išlavintų psichinių savybių žmogus priimdavo naujienas be jokių sunkumų. Kai vėliau buvo palyginti jų dienoraščiai, buvo aptikta, kad nuo aštuoniasdešimt iki devyniasdešimt penkių procentų informacija, priimama psichiniu būdu, buvo teisinga, tuo tarpu radijo ryšiu gauta informacija buvo teisinga septyniasdešimt dviem procentais, nes buvo

daugybė gedimų. Šiuo metu Rusija ir Amerika yra labai suinteresuotos ir daug dirba telepatijos, aiškiaregystės, minčių projektavimo ir jų skaitymo srityse. Visos šios galimybės priklauso ketvirtajam kūnui. Sapnuoti yra natūrali šio kūno savybė; matyti tiesą, matyti realybę yra aukščiausia jo galimybė. Ketvirtojo kūno čakra yra anahata.

Penktoji čakra yra *višudhi* (*vishuddhi*) čakra. Ji yra gerklėje. Penktasis kūnas yra dvasinis kūnas. Višudhi čakra susijusi su dvasiniu kūnu. Pirmi keturi kūnai ir jų čakros buvo padalintos į dvi puses. Duališkumas baigiasi penktajame kūne.

Kaip aš sakiau anksčiau, skirtumas tarp vyro ir moters tęsiasi iki ketvirtojo kūno, po to jis baigiasi. Jeigu mes labai artimai stebėsime duališkumą, aptiksime, kad jis priklauso vyriškumui ir moteriškumui. Ten, kur vyriškumas ir moteriškumas baigiasi, tuo pat metu baigiasi ir duališkumas. Penktasis kūnas yra nedvilypis. Šis kūnas turi ne dvi, bet vieną galimybę.

Štai dėl ko šiame kūne meditatoriui nereikia įdėti daug pastangų: tai dėl to, kad nieko nereikia išlavinti; į penktąjį kūną reikia tik įeiti. Tuo metu, kai pasiekiame ketvirtąjį kūną, mes išlaviname tokius gabumus ir galią, kad labai lengva įeiti į penktąjį kūną. Kaip tokiu būdu būtų galima sužinoti skirtumą, ar asmuo yra penktajame kūne, ar dar neįėjo? Skirtumas yra tas, kad žmogus, įėjęs į penktąjį kūną, yra visiškai ištrūkęs iš savo sąmoningumo. Jis iš tikrųjų nemiegos naktį. Tai yra, kai jis miega, tai miega tik kūnas, kažkas viduje visą laiką lieka sąmoningas. Jei jis apsisiverčia ant kito šono, jis tai žino, jeigu jis neapsiverčia, tai taip pat žino. Jei jis užsitraukia ant savęs antklodę, jis tai žino, jeigu jis to nedaro, tai jis taip pat žino. Jo sąmoningumas miegant nesusilpnėja; jis nemiega visas dvidešimt keturias valandas per parą. Žmogaus, kuris nėra įėjęs į penktąjį kūną, sąmonės būseną yra priešinga. Miegodamas jis miega ir pabudimo valandomis vienas sluoksnis jame taip pat miega.

Žmonės atrodo dirbantys. Kai jūs parvykstate vakare namo, automobilis pasisuka link vartų, kai jūs pasiekiate prieangio slenkstį, jūs nuspaudžiate stabdžius. Neturėkite iliuzijos, kad visa tai darote sąmoningai. Tai atsitinka visiškai nesąmoningai, visiškai mechaniško įpročio dėka. Tik retais momentais, labai didelio pavojaus momentais jūs iš tikrųjų prabundate. Jei pavojus yra toks didelis, kai neįmanoma būti net šiek tiek nesąmoningam, mes prabundame. Pavyzdžiui, kai kitas

žmogus prideda peilio smaigalį prie krūtinės, mes išokame į sąmoningumą. Peilio smaigalys momentui įmeta mus į penktąjį kūną. Išskyrus šiuos keletą momentų, mūsų gyvenimas praeina lunatiškoje būsenoje.

Nei žmona yra atidžiai mačiusi vyro veidą, nei vyras yra matęs žmonos veidą. Kai vyras bando vizualizuoti žmonos veidą, jis to negali padaryti. Jos veido linijos išslysta, ir labai sunku pasakyti, ar tai tas pats veidas, kurį jis matė pastaruosius trisdešimt metų. Jūs niekada nematote, nes tam reikalingas pabudęs viduje asmuo.

Tas, kuris yra „pabudęs“, atrodo, mato, bet iš tikrųjų ne - kadangi jis viduje miega, sapnuoja. Viskas, kas vyksta, praeina sapnų būsenoje. Jūs supykote ir po to sakote: „Aš nežinau, kaip supykau, aš to nenorėjau.“ Jūs sakote: „Atleiskite man! Aš nenorėjau būti šiurkštus, aš apsirikau pasakydamas.“ Jūs buvote begėdiškas ir tuojau pat neigiate, kad jūs toks esate. Nusikaltėlis visuomet sako: „Aš nenorėjau užmušti. Tai atsitiko nepaisant manęs.“ Tai tik įrodo, kad mes elgiamės kaip automatai. Mes sakome, kad nenorėjome to pasakyti, mes darome tai, ko nenorėjome padaryti.

Vakare mes pasižadame atsikelti ketvirtą valandą ryto. Kai mūsų laikrodis ryte sučirškia, mes jį užspaudžiame, sakydami, kad nėra jokio reikalo taip anksti keltis. Po to keliamės šeštą ir gailimės, kad pramiegojome. Po to vėl pasižadame kaip ir vakar. Keista, kad žmogus nusprendžia vieną dalyką vakare ir visiškai atsisako sprendimo ryte! Po to tai, ką jis nusprendžia ryte, pasikeičia prieš šešias, ir tai, ką jis nusprendžia šeštą, pasikeičia, kai dar tolokai iki vakaro. Šiame tarpe tai keičiasi dar tūkstantį kartų. Šie sprendimai, šios mintys ateina mums miego būsenoje, tai panašu į sapnus: jie išsipučia ir sprogsta kaip burbulai. Už šių dalykų nėra pabudusio asmens - niekas nėra pabudęs ir sąmoningas.

Taigi miegas yra įgimtas požymis ir tęsiasi iki įeinant į dvasinį planą. Žmogus iki penktojo kūno yra kaip lunatikas ir tik jame atsiranda pabudimo savybė. Po to, kai jis perauga ketvirtąjį kūną, tokią individualybę mes galime vadinti *buda*, pabudusiu. Toks žmogus yra pabudęs. Buda tai nėra Gautamo Sidhartos (Gautam Siddharth) vardas, bet šis vardas jam buvo suteiktas po to, kai jis pasiekė penktąjį planą.

Gautama Buda reiškia Gautamą, kuris prašvito. Jo vardas liko Gautama, bet tas, kuris miegojo, palaipsniui dingo, liko tik Buda.

Skirtumas atsiranda pasiekus penktąjį kūną. Iki tol, kol mes įeiname į jį, viskas, ką mes bedarytume, yra nesąmoningas veiksmas, kuriuo negalima pasitikėti. Vienu momentu žmogus žada mylėti ir saugoti savo mylimąją visą gyvenimą, o kitu momentu gali ją uždusinti. Vedybos, kurias žada visam gyvenimui, ilgai nesitęsia. Toks vargšas žmogus negali būti kaltinamas. Kokia gali būti vertė pažado, kuris duodamas miegant? Sapnuose aš galiu pažadėti: „Tai bus viso gyvenimo sąjunga.“ Kokia šio pažado vertė? Ryte aš tai jau neigiu, kadangi tai buvo tik sapnas.

Miegančiu žmogumi negalima pasitikėti. Šis mūsų pasaulis ištisai yra miegančių žmonių pasaulis, todėl jame tiek daug maišaties, tiek daug konfliktų, ginčų, tiek daug chaoso. Visa tai yra miegančių žmonių darbai.

Yra ir kitas reikšmingas skirtumas tarp miegančio žmogaus ir pabudusio, kurį reikėtų turėti omenyje. Miegant žmogus nežino, kas jis yra, todėl visuomet stengiasi pasirodyti kitiems tai vienu, tai kitu. Tokios jo pastangos tęsiasi visą gyvenimą. Jis tūkstančiais būdų bando tai įrodyti sau. Kartais jis užlipa ant politiko kopėčių ir pareiškia: „Aš esu toks ir toks.“ Kartais jis pasistato namą ir demonstruoja turtus arba lipa į kalnus ir rodo savo jėgą. Jis visuomet stengiasi pademonstruoti save. Visos šios pastangos, kurias jis deda nesąmoningai, yra bandymas išsiaiškinti, kas jis yra. Jis nežino, kas jis.

Iki tol, kol nepereiname ketvirtąjo plano, mes negalime rasti atsakymo. Penktasis kūnas yra vadinamas dvasiniu kūnu, kadangi čia jūs gaunate atsakymą „Kas esu aš?“ Šioje vietoje klausimas „Kas esu aš?“ nustoja egzistuoti, poreikis būti kuo nors specialiu tuoj pat išnyksta. Jeigu jūs pasakysite tokiam asmeniui: „Jūs esate tas ir tas“, jis tik nusijuoks. Visi jo pareiškimai baigėsi, kadangi dabar jis jau žino. Po to nebereikia įrodinėti sau, kadangi jis žino, tai įrodytas dalykas.

Individualumo konfliktai ir problemos baigiasi penktajame plane. Bet šis planas turi savo pavojus. Jūs pažinote save, ir šis pažinimas yra toks palaimingas ir patenkinantis, kad jūs galite apsiriboti atvykimu tik iki čia. Jūs galite nenorėti judėti toliau. Iki šiol pavojai buvo susiję su skausmu ir agonija; dabar pavojus susijęs su palaima. Penktasis planas

yra toks palaimingas, kad jūs neturėsite drąsos jį palikti ir tęsti kelionę. Todėl individualybė, kuri įeina į šį planą, turėtų būti labai sąmoninga, neįsikibti į palaimą, kad tai nesutrukdytų jai tęsti kelionę toliau. Čia aukščiausia palaima, čia šlovės viršūnė, tai didžiausias jos gylys. Žmoguje, kuris pažino save, įvyksta didinga transformacija. Bet tai ne viskas, galima eiti toliau.

Iš tikrųjų vargai ir kančios kelionėje mums ne tiek kliudo, kiek džiaugsmas. Palaima yra labai trukdanti. Buvo gana sunku palikti minią ir visuomenės tinklą, bet tūkstantį kartų sunkiau palikti šventyklos vynos minkštą muziką. Štai kodėl realizavę save daug meditatorių sustoja *atma gian* (*atma gyan*) čakroje ir nejuda *Brahma gian* (*brahma gyan*) čakros link tam, kad patirtų Brahmaną - kosminę realybę.

Mes turime būti pasiruošę susitikti su palaima. Mūsų pastangos šiame plane turi būti sutelktos į tai, kad nepasimestume palaimoje. Palaima traukia mus į save, ji mus skandina, mes visiškai joje nuskęsime. Nepasinerkite į palaimą. Žinokite, kad tai taip pat yra potyris. Laimė buvo potyris, vargas buvo potyris; palaima taip pat yra potyris. Būkite nuošalyje nuo to, būkite liudytojas. Tol, kol yra potyris, yra ir kliūtis: aukščiausia pabaiga dar nepasiekta. Aukščiausioje būsenoje visi potyriai baigiasi. Baigiasi džiaugsmas ir liūdesys, taip pat baigiasi ir palaima. Deja, mūsų kalba neveda anapus šio taško. Štai kodėl mes aprašome Dievą kaip *sat-čit-ananda* - tiesa-sąmoningumas-palaima. Tai nėra mūsų pačių aukščiausia forma, bet tai aukščiausia, ką galima išreikšti žodžiais. Palaima yra aukščiausia žmogaus išraiška. Iš tikrųjų žodžiai negali vesti anapus penktojo plano. Bet apie penktąjį planą mes galime pasakyti: „Ten yra palaima, ten yra visiškai pabudimas, ten įvyksta savirealizacija.“ Visa tai gali būti aprašyta.

Todėl tie, kurie sustos čia, penktajame plane, nepatirs misterijos. Jie kalbės moksline kalba, nes misterijos sritis prasideda anapus šio plano. Dalykai yra labai aiškūs iki penktojo plano. Aš tikiu, kad mokslas anksčiau ar vėliau įgers tas religijas, kurios veda iki penktojo plano, kadangi mokslas gali pasiekti sielą.

Kai ieškotojas išeina į ieškojimo kelią, dažniausiai jis ieško ne tiesos, bet palaimos. Nukamuotas kančių ir nerimo, jis išvyksta ieškoti palaimos. Todėl tas, kuris išeina ieškoti palaimos, tikrai sustos

penktajame plane; aš turiu jums pasakyti - ieškokite ne palaimos, bet tiesos. Tuomet jūs čia ilgai neužsibūsite.

Tuomet iškyla klausimas: „Čia yra palaima: tai nuostabu ir gera. Aš pažįstu save: tai taip pat nuostabu ir gera. Bet tai yra tik lapai ir žiedai. Kur yra šaknys? Aš pažinau save, aš esu palaimintas - tai yra gerai, bet iš kur tai atsiranda? Kur yra mano šaknys? Iš kur aš atėjau? Kur mano egzistencijos gylis? Iš kur okeane atsirado ši banga, kur esu aš?“

Jeigu jūs ieškote tiesos, jūs iš penktojo kūno eisite į priekį. Todėl nuo pat pradžios jūsų poreikis turėtų būti ne palaima, bet tiesa, kitaip jūsų kelionė iki penktojo plano bus lengva, bet jūs ten sustosite. Jeigu ieškote tiesos, tuomet nekyla klausimas, ar čia sustoti.

Taigi didžiausia kliūtis penktajame plane yra neprilygstamas džiaugsmas, kurį mes patiriame - ir dar daugiau, nes mes ateiname iš pasaulio, kuriame nieko daugiau nėra, kaip tik skausmas, kančia, rūpestis ir įtampa. Todėl kai mes pasiekiame šią palaimos šventovę, atsiranda nenugalimas troškimas šokti ekstazėje, nuskęsti, pasimesti palaimoje. Tai ne vieta pasimesti. Ta vieta ateis ir tuomet jums nereikės pamesti savęs; jūs tiesiog būsite prarastas. Yra didelis skirtumas tarp pasimesti ir būti prarastam. Kitais žodžiais tariant, jūs pasieksite vietą, kurioje net ir norėdami negalėsite savęs išsaugoti. Jūs matysite, kaip prarandate save, tuomet nėra priemonių išlikti. Bet čia, penktajame kūne, jūs galite prarasti save. Jūsų pastangos, jūsų siekimas vis dar yra - ir nors ego penktajame plane jau tikrai miręs, aš-buvimas dar likęs. Todėl būtina suprasti skirtumą tarp ego ir tarp aš-buvimas.

Ego ar „aš“ jautimas numirs, bet pojūtis „esu“ nenumirs. Tvirtinime „Aš esu“ yra du dalykai: „aš“, kuris yra ego ir „esu“ arba *asmita* (*asmita*) - būties pojūtis. Taigi „aš“ numirs penktajame plane, bet būtis arba „esatis“ liks: buvimas išliks. Būdamas šiame plane, meditatorius pareišk: „Yra daugybė sielų, ir kiekviena siela yra skirtinga ir atskira viena nuo kitos.“ Šiame plane meditatorius patirs daugybės sielų buvimą, nes jis vis dar jaučia esatį; jausmas, kad jis yra, atskiria jį nuo kitų. Jei protas yra susirūpinęs surasti tiesą, tuomet palaimos kliūtis bus įveikta - nes nesiliaujanti palaima tampa varginančia. Tas pats melodijos tonas gali tapti įkyriu.

Kartą Bertranas Raselas (Bertrand Russell) juokaudamas pasakė: „Aš nesižaviu išgelbėjimu, nes aš girdėjau, jog ten nėra nieko, išskyrus palaimą. Vien tik palaima bus nuobodi - palaima, palaima ir nieko daugiau. Jei ten nėra nei nelaimės pėdsako, nei susirūpinimo, nei įtampų joje, ar ilgai jūs galite žavėtis tokia palaima?“

Pasimesti palaimoje yra penktojo plano pavojus. Labai sunku jį pereiti. Kartais tai trunka daugelį gyvenimų. Pirmus keturis žingsnius ne taip sunku nueiti, bet penktą - labai sunku. Daug gimimų gali prireikti, kad atsibostų palaima, kad atsibostum pats sau, kad atsibostų siela.

Taigi iki penktojo kūno problema buvo kaip išsivaduoti iš neapykantos, skausmo, smurto ir troškimų. Nuo penktojo kūno prasideda išsivadavimas nuo paties savęs. Taigi ieškoma dviem kryptimis: pirma, yra ieškoma laisvė nuo *ko nors kito*; tai yra vienas dalykas ir jis yra baigtas iki penktojo plano. Antras dalykas yra laisvė nuo savęs ir šio visiškai naujo pasaulio ieškojimai prasideda nuo čia.

Šeštasis kūnas yra *Brahma šarira* (*Brahma sharira*), kosminis kūnas, o šeštoji čakra yra *agja* (*agya*) čakra. Jame nėra jokio dvilypumo. Palaimos potyris penktajame plane tampa labai intensyviu, o egzistencijos, būties potyris prasideda šeštajame kūne. Asmita arba „aš esu“ bus prarasta. „Aš“ prarandamas penktajame plane, bet „esu“ praeis, kai jūs transcendenduosite penktąjį kūną. „Esatis“ bus jaučiama; *tathata* (*tathata*), savybingumas bus jaučiamas. Čia jau nebus „aš“ ar „aš esu“ pojūčio; lieka tik tai, kas yra. Taigi čia bus realybės, būties suvokimas - sąmoningumo įsisąmoninimas. Tačiau čia sąmoningumas nepriklauso man; tai jau ne *mano* sąmoningumas. Tai tiesiog sąmoningumas - jau ne *mano* egzistencija, bet tik egzistencija.

Kai kurie meditatoriai sustoja pasiekę *Brahma šarira*, kosminį kūną, nes pasiekta būseną „Aš esu Brahmanas“ - „Aham Brahmasmi“, kai manęs jau nėra ir yra tik Brahmanas. Ko toliau beieškoti? Kas dar turi būti surasta? Nelieka ko ieškoti. Čia viskas pasiekta. Brahmanas reiškia visumą. Tas, kuris laikosi šio požiūrio, sako: „Brahmanas yra aukščiausia tiesa, Brahmanas yra kosminė realybė. Anapus jo nėra nieko.“

Visiškai įmanoma sustoti čia, ir ieškotojai sustoja šioje pakopoje milijonams gimimų, kadangi čia atrodo, jog priekyje daugiau nieko nėra. Todėl *Brahma gjanī* (*Brahma gyani*), tas, kuris realizavo save Brahmane,

įstrigs čia, jis neis toliau. Labai sunku pereiti šį planą, kadangi nėra ką pereiti. Viskas, kas įmanoma, atverta. Argi toliau reikia ieškotojui įeiti į kokią nors erdvę? Jei aš noriu išeiti iš šios patalpos, tai turi būti kita vieta, į kurią aš galiu eiti. Bet jei patalpa tapo didžiule, be pradžios ir be pabaigos, tokia begaline ir beribe, kad nėra kur išeiti? Tai kur aš galiu eiti ieškoti? Nieko nelieta nesurasto; viskas buvo atverta. Taigi kelionė gali sustoti šioje pakopoje begalei gyvenimų.

Todėl Brahmanas yra aukščiausia kliūtis - ieškotojo aukščiausių ieškojimų paskutinis barjeras. Nuo čia lieka tik būtis, bet nebūtis dar nepažinta. Būtis, esatis pažinti, bet nebūtis vis dar nepažinta - tai, ką reiškia nėra, vis dar lieka nepažinta. Todėl septintasis planas yra *nirvana kaja* (*nirvana kaya*), nirvaninis kūnas, o jo čakra yra *sahasrara*. Nieko negali būti pasakyta šios čakros kontekste. Daugiausia galime kalbėti iki šeštojo kūno - ir tai susidurdami su dideliais sunkumais. Dauguma iš to darys klaidas.

Iki penktojo kūno ieškojimai eina labai mokslisku metodu; viskas gali būti paaiškinta. Šeštajame plane horizontas pradeda nykti; viskas atrodo beprasmiška. Užuomina vis dar gali būti duota, bet aukščiausiam taške rodantis pirštas dingsta ir užuominos taip pat nelieta, nes paties rodančio būtis išnyksta. Taigi Brahmanas, absoliuti būtis, yra pažįstama šeštajame kūne ir šeštojoje čakroje.

Dėl to tie, kurie ieško Brahmano, medituos į agjos čakrą, kuri yra tarp akių. Ši čakra yra susijusi su kosminiu kūnu. Tie, kurie dirba tik su šia čakra, pradės stebėti begalinę, beribę erdvę, kurią jie liudija trečiaja akimi. Tai trečioji akis, kuria galima regėti kosmiškumą, beribiškumą.

Bet vis tiek viena kelionė dar lieka - kelionė į nebūtį, į neegzistenciją. Egzistencija yra visumos pusė; be jos dar yra nebūtis. Šviesa yra, bet kita jos pusė yra tamsa. Gyvenimas yra viena pusė, taip pat yra ir mirtis. Todėl būtina žinoti, kad yra likusi dar nebūtis, tuštuma, nes aukščiausia tiesa gali būti patirta, kai abi pusės yra pažintos - egzistencija ir neegzistencija. Būtis pažinta visiškai ir nebūtis pažinta visiškai; tuomet žinojimas yra pilnatviškas. Absoliučiai pažinta egzistencija ir absoliučiai pažinta neegzistencija, tuomet žinoma visuma, kitaip potyris nėra pilnatviškas. Brahma gjanėje nėra tobulumo, kadangi dar nebuvo pažinta nebūtis. Todėl brahma gjani neigia, kad yra tai, ką galime pavadinti neegzistencija, ką jie vadina iliuzija. Jie sako, kad jos

nėra. Jie sako, kad būti yra tiesa, o nebūti yra klaida. Tiesiog tokio dalyko nėra, taigi nekyla klausimas apie pažinimą.

Nirvana kaja reiškia *śunja* (*śhunya*) kaja, tuštumą, iš kurios mes galime šokti iš būties į nebūtį. Kosminiame kūne vis dar lieka kažkas nepažinta. Tas taip pat turi būti ištirta - ką tai reiškia nebūti, ką tai reiškia visiškai dingti. Todėl septintasis planas tam tikra prasme yra aukščiausia mirtis. Nirvana, kaip aš jau sakiau jums anksčiau, reiškia liepsnos užgesimą. Tas, kuris buvo „aš“, užgęsta; tas, kuris buvo buvimas, užgęsta. Šeštajame kūne mes esame būtyje, būdami vienovėje su visuma. Mes esame Brahmanas ir tai taip pat turi būti palikta. Tas, kuris pasiruošęs paskutiniam šuoliui, pažįsta egzistenciją ir neegzistenciją.

Taigi yra septyni kūnai ir septynios čakros, ir tarp jų išdėstytos visos priemonės lygiai kaip barjerai. Išorėje nėra barjerų. Todėl nėra jokios priežasties ieškoti jų išorėje. Jeigu jūs norite ką nors paklausti arba suprasti iš kito, tuomet neprašykite. Suprasti yra vienas dalykas, prašyti yra kitas. Jūsų ieškojimas turi tęstis visą laiką. Visa, ką jūs esate girdėję arba ką supratę, turi taip pat tapti jūsų ieškojimų dalimi. Nepadarykite to tikėjimu arba prašymu.

Jūs manęs kažko paklausėte, aš jums atsakiau. Jei jūs atėjote išmaldos, tuomet jūs įsidėsite tai į savo krepšį ir saugosite nuošalyje kaip savo turtą. Tuomet jūs ne meditatorius, bet vargšas. Ne, tai, ką aš jums pasakiau, turėtų tapti jūsų ieškojimu. Tai turėtų pagreitinti jūsų ieškojimą, tai turėtų stimuliuoti ir motyvuoti jūsų smalsumą. Tai turėtų mesti jus į didesnius sunkumus, padaryti jus labiau nenustygstančiais ir kelti jumoje naujus klausimus naujomis dimensijomis taip, kad jūs išvyktumėte į naują atradimų kelią. Tuomet jūs nepaėmėte iš manęs išmaldos, tuomet jūs supratote tai, ką aš pasakiau. Ir jei tai padeda jums suprasti patį save, tuomet tai nėra prašymas.

Taigi gilinkite pažinimą ir supratimą; tęskite ieškojimus. Ne jūs vienas ieškote; daug kitų ieško taip pat. Daugelis ieškojo ir daugelis surado. Pabandykite pažinti, suvokti, kas su tais žmonėmis atsitiko ir ko neatsitiko; pabandykite visa tai suprasti. Bet kol tai suprasite, nenustokite bandę suprasti save patį. Negalvokite, kad kitų supratimas taps *jūsų* savirealizacija. Savo potyriuose nesiorientuokite į tikėjimą, netikėkite kitais akiai. Greičiau viską paverskite klausimais. Paverskite

juos klausimais, o ne atsakymais, tuomet jūsų kelionė tęsis. Tuomet jūs neprašysite: tai bus jūsų ieškojimas.

Tik jūsų ieškojimas nuves jus iki galo. Kai jūs įsiskverbsite į save, jūs aptiksite, kad kiekviena čakra turi dvi puses. Kaip aš sakiau, vieną galimybę suteikia gamta, kitą jūs turite surasti pats. Pyktis yra jums duotas, atleidimą jūs turite surasti. Seksas yra jums duotas, brahmačarją jūs turite išlavinti. Svajonės jumoje yra, viziją jums reikia išugdyti.

Jūsų kiekvienos čakros kitos galimybės ieškojimas tęsis iki pat ketvirtosios čakros. Nuo penktosios jūs pradėsite ieškoti nedalomo, nedualaus. Pabandykite tęsti savo ieškojimus toje dimensijoje, kuri yra skirtinga nuo to, ką jūs gavote penktajame kūne. Kai jūs pasieksite palaimą, pabandykite rasti, kas yra anapus palaimos. Šeštajame plane jūs pasieksite Brahmaną, bet tęskite klausinėjimą: „Kas yra anapus Brahmano?“ Tuomet vieną dieną jūs įžengsite į septintąjį kūną, kuriame būtis ir nebūtis, šviesa ir tamsa, gyvenimas ir mirtis atsitinka kartu. Tai yra aukščiausias pasiekimas... ir šioje būsenoje nėra priemonių komunikacijai.

Štai kodėl mūsų šventraščiai baigiasi penktajame kūne arba toliu toliausiai gali nuvesti iki šeštojo kūno. Tie, kurių protas turi mokslinę nuostatą, nekalba apie tai, kas yra anapus penktojo kūno. Kosminė realybė, kuri yra beribė ir neribota, prasideda nuo ten, bet mistikai, tokie kaip sufijai, kalba apie planus anapus penktojo kūno. Labai sunku kalbėti apie tuos planus, kadangi kalbantysis turi vėl ir vėl pats sau prieštarauti. Jeigu jūs peržiūrėsite tai, ką pasakė vienas sufijas, jūs pasakysite, kad tas asmuo yra pamišęs. Kartais jis sako vieną dalyką, o kartais visai ką kitą. Jis sako: „Dievas yra“, bet jis taip pat sako: „Dievo nėra.“ Jis sako: „Aš mačiau jį“ ir tuo pačiu įkvėpimu jis sako: „Kaip jūs galite jį pamatyti? Jis nėra objektas, kad galėtų būti matomas akimis!“ Šie mistikai iškelia tokius klausimus, kad jūs stebėsitės, ar jie klausia kitų, ar savęs.

Misticizmas prasideda šeštajame plane. Todėl jei religijoje nėra misticizmo, žinokite, kad ji pasibaigia penktajame kūne. Bet misticizmas taip pat nėra pabaiga. Aukščiausia yra nebūtis - vakuumas. Religija, kuri baigiasi misticizmu, baigiasi šeštajame kūne. Tuštuma yra aukščiausia, nihilizmas yra aukščiausia, kadangi už jo nieko negali būti pasakyta.

Tai *advaitos (adwaita)* ieškojimas, nedualaus ieškojimas, prasidedąs penktajame kūne. Visų priešingybių paieška baigiasi ketvirtajame kūne. Visi barjerai yra mumyse. Jie yra naudingi, nes šių kliūčių transformacija tampa priemone eiti į priekį.

Ant kelio guli akmuo. Tol, kol jūs nesuprantate, jis lieka jums kliūtis. Tą dieną, kai jūs suprasite, jis taps jums laipteliu. Ant kelio guli uola: tol, kol jūs nesuprantate, jūs šaukiate: „Uola ant mano kelio. Kaip aš galiu judėti priekin?“ Kai jūs suprasite, jūs užlipsite ant uolos ir eisite į priekį, padėkodami uolai sakysite: „Tu palaiminai mane, kadangi užlipęs ant tavęs, aš aptikau save aukštesniame plane. Dabar aš patekau į aukštesnį lygį. Dėkodamas uolai, sakysite: „Tu buvai priemonė, o aš priėmiau tave kaip barjerą.“ Sakykime, kelią užblokavo akmenis luitas. Kas atsitiko? Pereikite ir supraskite. Tokiu būdu pereikite pyktį, pereikite jį ir pasiekite atlaidumą, kuris yra kitame lygyje. Pereikite seksą ir pasiekite brahmačarją, kuris yra visiškai kitame plane. Tuomet jūs padėkosite seksui ir pykčiui už tai, kad jie buvo laipteliai.

Kiekvienas akmuo kelyje gali būti ir barjeras, ir priemonė. Tai visiškai priklauso nuo jūsų, kaip jūs su barjeru elgiatės. Vienas dalykas yra tikras: nekovokite prieš uolą, kadangi tuomet jūs susidaužysite galvą, ir akmuo jums nepadės. Jei kovosite prieš akmenį, jis užstos kelią, nes tuomet, kai kovojame, mes sustojame. Tuomet turime sustoti šalia asmens ar daikto ir kovoti prieš jį; mes negalime kovoti per atstumą. Štai kodėl tas, kuris kovoja prieš seksą, yra įtrauktas į seksą tiek pat, kiek ir tas, kuris jam nuolaidžiauja. Iš tikrųjų jis yra daug arčiau sekso, kadangi tas, kuris nuolaidžiauja, vieną dieną gali jį praeiti, gali jį transcendentuoti. Bet tas, kuris kovoja prieš jį, negali praeiti; jis suka ir suka aplink jį.

Jei jūs kovosite prieš pyktį, jūs viduje tapsite piktu. Jūsų visa asmenybė prisipildys pykčio, ir kiekviena kūno skaidula vibruos jo virpesiu. Jūs spinduliuosite aplink save pyktį. Tokios istorijos, kokias mes skaitėme apie išminčius ir asketus, panašius į Durvasą (Durwasa), kuris buvo labai piktas, buvo todėl, kad jie kovojo prieš pyktį; todėl jis negalėjo apie nieką kitą galvoti, kaip tik keikti. Tokio žmogaus asmenybėje dega pragaro ugnis. Tai žmonės, kurie kovojo prieš uolas, todėl susikūrė problemas. Jie tapo tuo, prieš ką kovojo.

Jūs esate skaitę apie riši (rishi), pas kuriuos iš dangaus nusileidžia dangiškos mergaitės ir bando kažkurią akimirką juos suvilioti. Keista! Tai įmanoma tik tuomet, jei žmogus kovoja prieš seksą; kitų būdų nėra. Jis kovojo ir kovojo, ir tai jį silpnino. Tuomet seksas laukia savo vietoje; jis tiesiog laukia, kad jus numestų žemyn. Toks seksas gali pratrūkti bet kur. Yra tik nedidelė galimybė, kad iš dangaus iš tikrųjų ateis *apsaros* (*apsara*) - ar yra tokios merginos, kurios išsipareigojusios neduoti ramybės riši ir *muni* (*muni*)? Kai seksas būna represuotas netikusių būdu, tuomet net įprastinė moteris tampa dangiška būtybe. Protas kuria sapnus naktį, mintis dieną ir visiškai užsipildo tomis mintimis. Tuomet net ir dalykas, kuris yra visiškai nepatrauklus, tampa užburiančiu.

Taigi ieškotojas turi saugotis kovos nuostatos. Jis labiausiai turi stengtis suprasti. Sakydamas stengtis suprasti, aš turiu omenyje tą supratimą, kurį jam suteikia pati gamta. Per tai, kas yra jums duota, jūs pasieksite tai, kas dar turi būti pasiekta. Tai startinis taškas. Jei jūs pabėgsite nuo to, kas yra pačioje pradžioje, neįmanoma pasiekti tikslo. Jei jūs išsigandę pabėgsite nuo sekso, kaip jūs pasieksite brahmačarją? Seksas buvo anga, kurią suteikė gamta, o brahmačarja yra dalykas, kurio turi būti pradėta ieškoti per šią angą. Jeigu jūs matote tai tokioje perspektyvoje, tuomet visai nereikia ko nors prašyti; tai, kas reikalinga, yra supratimas. Viskas, kas yra egzistencijoje, yra tam, kad būtų galima suprasti. Mokykitės visur iš kiekvieno, klausykitės kiekvieno ir galiausiai supraskite save viduje.

Jūs apšvietėte mus apie septynis kūnus. Ar galėtumėte papasakoti mums apie kai kurias individualybes - senas ar šiuolaikines - kurios pasiekė nirvanos kūną, kosminį kūną arba dvasinį kūną?

Nesijaudinkite dėl šito. Tai jums nepadės, tai beprasmiška. Net jeigu jums pasakysiu, jūs neturite priemonių tai patikrinti. Kiek tai įmanoma, venkite lyginti ir vertinti individualybes, nes tai nepadeda siekiant šio tikslo; tai neturi prasmės. Nesirūpinkite tuo.

Ar tie, kurie pasiekė penktąjį ar aukštesnius kūnus, vėl po mirties turės įsikūnyti?

Taip, tai tiesa. Tas, kuris pasiekė penktąjį ar šeštąjį kūną iki mirties, atgimsta aukščiausioje dangiškoje sferoje ir ten gyvena devų plane. Jis gali likti šioje sferoje tiek ilgai, kiek nori, bet tam, kad pasiektų nirvaną, jis turės grįžti atgal į žmogaus formą. Pasiekus penktąjį kūną, galima daugiau negimti fiziniame kūne, bet dar yra ir kiti kūnai. Iš tikrųjų tai, ką mes vadiname devomis ar dievais, pažymi, koks kūnas yra pasiektas. Šios rūšies kūnas yra pasiekiamas, pasiekus penktąjį kūną. Po šeštojo kūno net šių dalykų nebus. Tuomet mes įsikūnysime formoje, kurią vadina *Išvar* (*Ishwar*), aukščiausia būtimi.

Bet visa tai dar yra kūnai. Kokios rūšies kūnai, tai antraeilis dalykas. Po septintojo nėra jokių kūnų. Nuo penktojo aukštyn kūnai tampa vis subtilesniais ir subtilesniais ir septintajame pasiekiamas bekūniškumo būseną.

Praėjusiame pokalbyje Jūs sakėte, kad suteikiate prioritetą šaktipat, kuris yra tiek artimas malonėi, kiek tai įmanoma - kad geriau, jei taip yra. Ar tai reiškia, kad yra palaipsnio augimo galimybė ir augimas šaktipat procese? Kitaip tariant, ar įmanomas šaktipat kokybinis progresas?

Tai galima. Daugelis dalykų yra įmanomi. Realybėje skirtumas tarp šaktipat ir malonės yra didelis. Iš esmės tik malonė yra naudinga ir be mediumo ji yra gryniausia, kadangi tuomet nieko nebus tarpe, kad ji taptų gryna. Panašu į tai, kai aš žiūriu į jus savo akimis; jūsų vaizdas bus aiškiausias. Po to aš užsidedu akinius: tuomet regėjimas nebus toks grynas, nes tarpe atsirado kažkokia priemonė. Priemonės gali būti labai įvairios - skaidrios, neskaidrios. Vieni akiniai gali būti spalvoti, kiti skaidrūs, be to ir lęšių kokybė gali keistis.

Taigi tuomet, kai aš patiriu malonę per mediumą, bus nedidelis neskaidrumas, nes tai atėjo per mediumą. Dėl to gryniausia malonė bus tik tuomet, kai ji priimama be mediumo. Pavyzdžiui, jei mes galėtume matyti be akių, tuomet matymas būtų dar skaidresnis, kadangi ir akys yra

priemonė, o tai yra trukdymas. Kažkam gali ko nors trūkti, kieno nors regėjimas gali būti silpnas, dar kitas gali turėti kitų problemų - visa tai yra trukdymai. Tas, kurio regėjimas silpnas, gali aptikti, kad atitinkamos rūšies akiniai gali būti labai pravartūs. Pastarieji, galimas dalykas, padės jam aiškiau matyti, negu be jų. Bet akiniai jam tampa dar viena priemone. Tuomet jau yra dvi priemonės, bet antra priemonė kompensuoja pirmos silpnumą.

Tiksliai tuo pat būdu, kai malonė mus pasiekia per kitą asmenį, ji pakeliui išsikreipia. Jei šis nukrypimas yra atvirkščias paties ieškotojo nukrypimui, tuomet abu vienas kitą kompensuos. Tuomet tai, kas atsitiks, bus arčiausiai malonės. Bet tai gali būti nuspręsta tik kiekvienu atveju atskirai.

Aš suteikiu prioritetą tiesioginei malonei. Nesirūpinkite mediumu. Jei gyvenime yra būtinas dieviškas švystelėjimas, jis gali ateiti ir per mediumą, bet ieškotojas neturėtų tuo rūpintis. Neprašykite, nes tuomet, kaip aš sakiau, atsirastų ir duodantis. Kuo labiau užterštas mediumas, tuo labiau poveikis bus iškreiptas. Duodantis turėtų būti toks asmuo, kuris nesirūpina davimu, tuomet šaktipat bus grynas. Bet net ir tuomet tai nebus malonė. Jums vis tik reikėtų tiesioginės malonės be mediumo. Nieko neturėtų būti tarp jūsų ir Dievo, niekas nereikalingas tarp dieviškumo ir jūsų. Tai visuomet turėtų būti omenyje. Tai turėtų tapti jūsų troškimu ir jūsų ieškojimu. Pakeliui atsitiks daug dalykų, bet jūs niekur neturėtumėte sustoti; tai viskas, ko jums reikia. Jūs jausite skirtumą tarp jų. Jie susiję su kokybiniais ir kiekybiniais požymiais, kurie turi savo daugelį priežasčių.

Šaktipat gali atsitikti per mediumą, kuris yra pasiekęs penktąjį kūną, bet tai nebus taip gryna, kaip per tą asmenį, kuris yra šeštajame kūne, nes jo asmita, jo esatis vis dar nepaliesti. „Aš“ yra miręs, bet esatis vis dar lieka. Ši esatis vis dar jaus savo buvimo malonumą. Šeštojo kūno žmoguje „aš“ buvimas dinga; liko tik Brahmanas. Tuomet šaktipat bus grynesnis. Bet vis dar kai kurios iliuzijos lieka, kadangi nebūtis būseną dar nepasiekta, nors tai jau vyksta būties lygmenyje. Ši būtis yra taip pat labai subtilus šydas, labai trapus, labai skaidrus, bet tuo pat metu vis dar yra.

Taigi šaktipat per šeštojo kūno asmenį bus geriau negu per asmenį, kuris yra penktajame kūne, nes tuomet jis bus labai arti tiesioginės

malonės. Kaip tai bebūtų arti, tegu ir esant mažiausiam atstumui, bet vis dėlto yra atstumas. Ir kuo neįkainojamesnis dalykas, tuo net ir mažiausias atstumas tampa dideliu atstumu. Tokia neįkainojama malonės karalystė, kad net subtiliausia uždanga pasirodo kaip barjeras.

Šaktipat per asmenį, kuris yra septintajame kūne, bus gryniausias - bet vis dar tai nebus malonė. Gryniausias šaktipat nusileidžia iš septintojo kūno. Šiuo atveju šaktipat pasieks aukščiausią išraišką, kadangi nėra uždangos, kuri atsirastų dėl mediumo: jis yra vienovėje su tuštuma. Bet kiek tai susiję su *jumis*, barjerai vis dar yra. Jūs visą savo gyvenimą priimsite jį kaip žmogišką būtį; jūsų uždanga sukels aukščiausią barjerą. Jis yra vienovėje su tuštuma; jis yra be jokių barjerų - bet jūs jį žiūrite kaip į individualybę.

Sakysime, kad aš pasiekiau septintąjį planą: aš žinau, kad pasiekiau tuštumą, bet iš kur jūs tai sužinosite? Jūs žiūrėsite į mane kaip į asmenį ir šis požiūris kaip į individualybę bus paskutinė uždanga. Jūs tik tuomet galite ištrūkti iš tos koncepcijos, kai šis hepeningas ateina per beformiškumą. Kitais žodžiais tariant, tuomet, kai jūs negalite nurodyti, iš kur ir kaip hepeningas įvyko. Po to, kai jūs negalėsite aptikti šaltinio, jūsų požiūris atkris. Hepeningas turi būti be ištakos. Kai saulės spinduliai ateina, jūs galvojate, kad saulė yra asmuo. Bet kai spinduliai ateina iš niekur, kada lietus krinta be jokių debesų, tuomet paskutinė uždanga, kuri atsirado dėl personifikacijos, išnyksta.

Jūsų ieškojimams tęsiantis, atstumas taps vis mažesniu ir mažesniu ir galutinis malonės hepeningas įvyks, kai tarp jūsų nebus nieko. Vien jūsų mintis, kad kažkas yra tarp jūsų, yra didelis barjeras. Tol, kol jūs esate dviese, yra daug kliūčių: esate jūs ir yra kitas. Netgi tuomet, kai kito nėra, *jūs* esate ir dėl to, kad jūs esate, yra jaučiamas kito buvimas. Malonė, kuri nusileidžia be jokios versmės, be jokios pradžios iš kur nors, yra geriausia. Individualybė jumoje išsilies, kai malonė ateis iš tuštumos. Jei yra kitas asmuo, jis padeda jums išsaugoti savo individualybę, nepaisant to, kad jis dalijasi su *jumis*.

Jei jūs nueisite prie jūros, jus apims gili tylą, jei jūs nueisite į mišką, jumoje taip pat viskas nutils, nes tuo metu nėra kito, todėl jūsų „aš“ lieka tvirtas ir stiprus. Jei du vyrai sėdi vienoje patalpoje, dėl įtampos tarp jų yra bangos, priešingos bangos, nors jie tarpusavyje nekovoja, nesiginčija ir netgi nesikalba. Net tuomet, kai jie sėdi tyloje,

kiekvieno iš jų „aš“ veikia. Agresija ir gynyba veikia visu pajėgumu. Šie procesai gali tęstis ir tyloje, visiškai nereikalingas tiesioginis susidūrimas. Tik du žmonės yra kambaryje, o patalpa jau užpildyta įtampos bangomis.

Jeigu jūs pajėgsite pamatyti visas sroves, kurios išeina iš jūsų, aiškiai matysite, kad patalpa, kurioje yra du asmenys, yra padalinta į dvi, ir kiekvienoje iš jų individualybė tampa centru. Kiekvieno iš jų energijų virpesiai susitinka akis į akį ir elgiasi panašiai kaip armijos mūšio lauke. Kito buvimas sustiprina jūsų „aš“. Kai kitas išeina, patalpa tampa visiškai kitokia. Jūs atsipalaiduojate. „Aš“, kuris buvo suerzintas, taip pat atsipalaiduos. Jis dabar vėl pasvyra link priegalvio ir ilsisi, dabar kvėpuojasi laisvai, nes nėra kito. Vienatvė reikalinga tam, kad jūsų ego atsipalaiduotų ir pailsėtų. Dėl šios priežasties jūs geriau jaučiatės prie medžio, negu kitų asmenų kompanijoje.

Štai kodėl šalyse, kur įtampa tarp žmonių vis didėja, žmonės įgyja polinkį gyventi su naminiiais gyvūnais. Lengviau gyventi su gyvūnais, negu su žmonėmis, kadangi jie neturi „aš“. Uždedi antkaklį šuniui, ir jis eina šalia laimingas. Mes negalime tuo pačiu būdu užrišti antkaklio vyrui, nors kaip ryžtingai tai bedarytumėme. Žmona deda apykaklę vyrui, vyras uždeda žmonai, ir jie abu eina laimingi - bet šios apykaklės yra subtilios ir todėl jų negalima lengvai pamatyti. Kiekvienas iš jų bando nusikratyti antkaklio, išsilaisvinti - tik šuo bėga šalia jūsų laimingas, vizgindamas uodega. Todėl tokio malonumo, kokį suteikia šuo, negali suteikti žmogus, nes esant kitam žmogui, iš karto išlenda jūsų ego. Tuomet prasideda problemos.

Palaipsniui žmogus bando nutraukti santykius su kitais ir sukurti santykius su objektais, nes juos lengviau valdyti. Dėl to diena iš dienos objektų skaičius auga. Dabar namuose yra daugiau daiktų negu žmonių. Žmonės sukelia neramumus ir sumaištį; objektai nesuteikia tokių rūpesčių. Kėdė lieka toje vietoje, kur ją pastatome. Jei aš atsisėdu ant jos, ji neprieštarauja. Medžių, upių, kalnų buvimas nesukelia problemų, todėl šalia jų mes jaučiame ramybę. Tai dėl to, kad tuo atveju prieš mus visa jėga nestovi joks „aš“. Mes jaučiamės atsipalaidavę. Kai nėra kito, kam reikalingas „aš“? Tuomet „aš“ taip pat nėra. Bet mažiausia užuomina apie kitą, ir „aš“ tuoj pat išlenda. Jis susirūpinęs savo

saugumu, informacijos apie tai, kas gali būti kitą momentą, trūkumu; tokiu būdu jis turi būti visą laiką pasiruošęs.

Ego visuomet lieka iki pat paskutinio momento. Netgi tuomet, kai jūs sutinkate septintojo plano žmogų, ego nemiega. Kartais jis tampa pernelyg jautriu tokio asmens atžvilgiu. Jūs nelabai bijote įprastinio žmogaus, kadangi jis sužeidžia nelabai giliai. Bet žmogus, kuris pasiekė penktąjį kūną ar yra anapus jo, gali jus giliai chirurgiškai sužeisti iki to kūno, kurį jis pats yra pasiekęs. Todėl jūsų baimė tampa dar didesne, kadangi „Dievas žino, ką jis gali padaryti“. Jūs pradodate jausti kažką nežinomo, lyg kažkokia nežinoma jėga per jį žiūrėtų į jus, taigi jūs darotės atsargus. Visur aplink jį regite bedugnes. Jūs tampate budriu ir atsargiu. Jūs pradodate arti jausti gilų slėnį ir jus pagauna baimė, kad jei jūs eisite su juo, įkrisite į šią bedugnę.

Štai kodėl, kai gimsta tokie žmonės, kaip Jėzus, Krišna ar Sokratas, mes juos užmušame: vien jų buvimas tarp mūsų sukelia didžiulį sumišimą. Eiti arti jų yra tolygu savo noru priartėti prie pavojaus. Kai jie miršta, mes meldžiamės jiems, nes tuomet nėra jokios baimės. Tuomet mes liejame iš aukso jų atvaizdus ir stovime prieš juos sudėję rankas, vadindami juos mylimais Meistrais. Bet kol jie gyvena, mes elgiamės kitaip. Tuomet mes jų labai bijome. Ši baimė ateina iš to, kas mums nežinoma: jūs iš tikrųjų nežinote, kokia yra to priežastis. Kuo giliau žmogus eina savo vidun, tuo gilesnę bedugnę mes jame regime. Tai panašu į žmogaus baimę, kai jis žiūri žemyn į tarpekį. Dėl to jam pradeda suktis galva. Panašiai atsiranda baimė, žiūrint į tokio žmogaus akis: mūsų galva taip pat pradeda suktis.

Žinoma puiki istorija iš Mozės gyvenimo. Po Hazrato (Hazrat), kai Mozė pamatė Dievą, jis visada laikė savo veidą uždengtą. Visą gyvenimą jis vaikščiojo su šydu, kuris dengė veidą, kadangi pažiūrėti į jį buvo pavojinga. Kas tai darydavo, patirdavo šoką. Jo akyse buvo beribė bedugnė. Taigi Mozė vaikščiojo užsidengęs šydu veidą, nes žmonės išsigąsdavo jo akių. Jos, atrodė, traukia jus kaip magnetas į nežinomą bedugnę. Žmonės pajusdavo baimę, nes nežinojo, kur Mozės akys nuves ir kas gali jiems atsitikti.

Žmogus, kuris pasiekė septintąjį, paskutinįjį planą, taip pat egzistuoja, bet tik todėl, kad esate jūs, nes jūs bandysite apsisaugoti nuo jo ir todėl tarpe bus barjeras. Todėl šiuo atveju šaktipat taip pat negali

būti skaidrus. Jis gali būti skaidrus tuo atveju, jei jūs paliksite mintis apie tai, kad ši būtis yra asmuo - bet tai gali atsitikti tik tuomet, kai prarandate savo „aš“. Kai jūs pasieksite tokią pakopą, kurioje visiškai nesijaus ego, jūs galėsite priimti šaktipat iš bet kur, nes tuomet nekils klausimo, kad tai iš kažko ateina; tai įvyks be ištakų, tai taps malone.

Kuo didesnė minia, tuo labiau kondensuotas jūsų ego. Todėl senovėje buvo praktikuojama vienatvė, žmogus palikdavo minią, taip bandydamas ištirpdyti ego. Bet žmogus yra keistas: jei jis ilgai lieka po medžiu, jis pradeda kalbėtis su juo ir kreipiasi į jį „jūs“. Jei jis yra arti vandenyno, jis vėl elgiasi taip pat. Mūsų „aš“, nieko nepaisydamas, bando išgyventi. Jis sukurs kitą, nepriklausomai nuo to, kur jūs eitumėte, ir sudarys sentimentalius santykius netgi su negyvais objektais, ir jūs pradėsite į juos žiūrėti kaip į individualybes.

Kai žmogus prisiartina prie paskutinės pakopos, tuomet jis kitu padaro Dievą tam, kad galėtų išsaugoti savo „aš“. Todėl pamaldus žmogus nieko kito nesako, kaip tik tai: „Kaip aš galiu būti vienovėje su Dievu? Jis yra jis, o mes esame mes. Mes esame prie jo kojų, o jis yra Dievas.“ Pasišventęs nesako nieko kito, kaip tik tai, kad jei jūs norite būti vienovėje su juo, turite atsisakyti savo ego. Taigi jis išsaugo Dievą per atstumą ir pradeda samprotauti. Jis sako: „Kaipgi mes galime būti vienovėje su juo? Jis yra didingas, jis yra absoliutas. Mes esame apgailėtini tremtiniai, kaip mes galime būti vienovėje su juo?“ Pamaldus žmogus taip saugo kitą, kad išsaugotų savo „aš“. Todėl *bhakta*, pamaldus žmogus, niekada nepakyla aukščiau ketvirtąjo plano. Jis netgi neina į penktąjį planą: jis įstringa ketvirtajame. Ketvirtajame plane vietoj vaizduotės jam atsiveria vizija. Jis atveria daugybę nuostabiausių ketvirtąjo kūno galimybių. Tiek daug hepeningų būna pasišventėlio gyvenime. Tai vadina stebuklais, bet *bhakta* lieka tame pačiame ketvirtajame plane.

Atma sadhak (atma sadhak) - tas, kuris ieško savęs - hatha (hatha) jogas - jogas, kuris eina per asketizmą - ir daugelis kitų pasirinkę panašias praktikas daugiausia pasiekia penktąjį planą. Tokiems *sadhakams* būdingas troškimas pasiekti palaimą, pasiekti laisvę ir išsilaisvinti nuo kančios. Už visų šių troškimų matosi „aš“; jis sako: „Aš noriu išsilaisvinti“ - ne išsilaisvinti *nuo* „aš“, bet išsilaisvinti *dėl* „aš“. Jis

sako: „Aš noriu būti laisvas, aš noriu palaimos.“ Už to matomas kondensuotas „aš“; taigi jis pasiekia tik penktąjį planą.

Radža (raja) jogas gali pasiekti šeštąjį planą. Jis sako: „Kas yra tas „aš“? Aš esu niekas; jis yra vienintelis - ne „aš“, bet jis, Brahmanas, yra viskas.“ Jis yra pasiruošęs prarasti ego, bet nepasiruošęs prarasti savo būtį. Jis sako: „Aš liksiu Brahmano dalis; aš esu vienovėje su juo. Aš Brahmanas. Aš atsipalaiduosiu nuo savęs, bet mano vidinė būtis, kuri yra manyje, įsilies į jį.“ Toks ieškotojas gali pakilti iki šeštojo kūno.

Toks meditatorius kaip Buda pasiekė septintąjį planą, nes jis yra pasiruošęs atiduoti viską - netgi Brahmaną. Jis yra pasiruošęs prarasti save ir prarasti viską. Jis sako: „Tegul lieka kas yra. Iš mano pusės aš netrokštu netgi likti: aš pasiruošęs prarasti save visą.“ Tas, kuris yra pasiruošęs prarasti viską, pašauktas viską gauti.

Nirvaninis kūnas pasiekiamas tik tuomet, kai mes pasiruošę būti niekas. Tuomet mes pasiruošę pažinti net mirtį. Pažinti gyvenimą pasiruošusių daug. Todėl tas, kuris nori pažinti gyvenimą, sustos šeštajame plane. Bet tas, kuris yra pasiruošęs iširti ir mirti, galės pažinti ir septintąjį planą.

Kodėl meditatoriai, kurie išlavino savyje vizijos ir subtilaus regėjimo ketvirtajame plane gebą -pasiekusių šių pakopą yra daug - negalėjo iširti Mėnulio, Saulės, Žemės ir jų judėjimo, kaip tai padarė mokslininkai?

Turėtų būti suprasti trys ar keturi dalykai. Pirmas dalykas tai, kad daugelį faktų yra atradę ketvirtąjo plano asmenys. Pavyzdžiui, yra labai nedidelis skirtumas tarp Žemės amžiaus, kurį nurodo šie žmonės, ir to, ką nurodo mokslininkai. Negalima pasakyti, ar mokslas yra tikslus. Patys mokslininkai nepareiskė, kad jie yra absoliučiai tikslūs.

Antra, dar mažiau skiriasi duomenys apie Žemės formą ir dydį, kuriuos davė šių dviejų kategorijų žmonės. Šalia to netgi pagal šiuos duomenis negalima pasakyti, kad tie asmenys, kurie pasiekė ketvirtąjį planą, savo įvertinime yra suklydę. Žemės kontūrai nuolat keičiasi. Atstumas tarp Žemės ir Saulės ne tas pats, koks jis buvo senais laikais. Tokia pat situacija tarp Mėnulio ir Žemės. Afrika nėra toje vietoje, kur ji buvo anksčiau; kažkada ji buvo susijungusi su Indija. Tūkstančiai

pokyčių yra atsitikę ir vis atsitinka, daugelis pokyčių nuolat vyksta. Turint omenyje šiuos nuolatinius pokyčius, jūs nustebsite sužinoję, kad ketvirtojo plano žmonės jau labai seniai yra suradę daug dalykų, kuriuos mokslininkai atranda tik dabar.

Taip pat reikėtų suprasti, kad yra fundamentalus skirtumas tarp ketvirtojo plano žmogaus ir mokslininko išraiškos kalbos. Susidaro dideli sunkumai. Ketvirtojo plano žmogus nekalba matematine kalba. Jis kalba vizijos, vaizdinių ir simbolių kalba. Jis naudoja ženklų kalbą. Taip kaip nekalbama sapnuose, taip ir vizijoje nėra kalbos. Jei mes gerai susipažinę su sapnais, tai žinome, kad sapne mediumu turime pasirinkti simbolius ir ženklus, kadangi ten kalba netinka. Jei aš esu ambicingas asmuo, kuris nori būti virš visko, aš susapnuosiu aukštai danguje virš kitų paukščių skrendantį paukštį. Sapnuose aš negalėsiu išreikšti žodžiais, kad esu ambicingas, todėl kalba sapnuose pasikeičia. Vizijos kalba yra ne žodžiai, o vaizdiniai.

Sapnų interpretacijos įsigalėjo po Froido, Jungo ir Adlerio (Adler). Dabar mes galime išsiaiškinti sapnų prasmę. Tuo pat būdu tai, kas pasakyta ketvirtojo plano žmonių, vis dar laukia interpretacijos. Net ir šiandien mes negalime nuodugniai paaiškinti sapnų fenomeno; psichinės vizijos išaiškinimas yra iš viso kitas dalykas. Mes turime išsiaiškinti to, kas buvo matoma vizijoje, prasmę ir ką ketvirtojo plano žmonės sako.

Pavyzdžiui, kai Darvinas (Darwin) sako, kad žmogus kilęs iš gyvūnų, jis kalba mokslo kalba. Bet jei mes skaitysime indų istorijas apie inkarnacijas, mes aptiksim, kad tai ne kas kita, kaip tos pačios istorijos, išsakytos prieš tūkstančius metų simbolių kalba. Pirmą inkarnacija buvo ne žmogus, o žuvis. Darvinas taip pat sako, kad žmogaus pirma forma buvo žuvis. Kai mes sakome, kad pirmą inkarnacija buvo *matsja (matsya) avataras* - žuvis, tai simbolis. Tai ne mokslo kalba: inkarnacija ir žuvis! Mes neigiame tokį tvirtinimą. Bet kai Darvinas sako, kad pirmą gyvenimo formą buvo žuvis, o kitos gyvybės formos atsirado vėliau, mes pasiruošę su tuo sutikti, nes tai mums atrodo logiška. Darvino metodas ir tyrimai yra mokslininkų.

Tie, kurie mato vizijas, mato, kad pradžioje dieviškumas įsikūnija žuvyje. Vizijos žmonės kalba parabolių kalba. Antra inkarnacija yra vėžlys. Kūriny, kuris priklauso abiem pusėms - ir žemei, ir vandeniui. Akivaizdu, kad perėjimas nuo gyvenimo vandenyje į gyvenimą

sausumoje neatsitiko staiga. Turėjo būti tarpinė būseną. Todėl tai, kuo gyviai pavirto, turėjo priklausyti abiem - žemei ir vandeniui. Palaipsniui vėžlio palikuonys pradėjo gyventi žemėje. Po to jie atsiskyrė nuo gyvybės vandenyje.

Jei jūs skaitysite indų inkarnacijų istorijas, jūs nustebsite, kad tą pačią chronologinę tvarką, kurią Darvinas atrado neseniai, mes buvome atradę prieš tūkstančius metų. Po to prieš finalinę metamorfozę buvo *narsinh (narsinh) avataras* - pusiau žmogus, pusiau gyvūnas. Galų gale gyvūnai netapo vienu impulsu žmogumi; jie taip pat turėjo pereiti per tarpines fazes, kuriose buvo pusžmogiai ir pusgyvūniai. Neįmanoma, kad žmogus gimė iš gyvūno. Aišku, kad čia yra praleista tarpinė grandis, kad tarp gyvūnų ir žmogaus galėjo būti narsinh - pusgyvūnis ir pusžmogis.

Jei mes tinkamai suprasime šias istorijas, tai bus aišku, kad tai, ką Darvinas pasakė moksliniais terminais, ketvirtojo plano žmonės pasakė prieš daugelį metų Puranų (Puranas) kalba. Bet iki šiol šie indų mitologiniai šventraščiai dar nebuvo tinkamai išaiškinti. Tai atsitiko dėl to, kad Puranos pateko į nemokšų, neraštingų žmonių rankas. Jie nepateko į mokslininkų rankas.

Antra problema yra ta, kad mes pametėme Puranų iššifravimo kodą. Mes pametėme iššifravimo kodą, todėl atsirado sunkumų. Šiandien mokslininkai sako, kad žmogus Žemėje dar galės egzistuoti daugelį daugiausia keturis tūkstančius metų. Daugelyje Puranų pranašysčių sakoma, kad šis pasaulis negalės gyvuoti daugiau kaip penkis tūkstančius metų. Mokslo kalba kita kalba. Jis sako, kad Saulė atšals, jos spinduliavimas dings, jos karštis išsisklaidys, ir per keturis tūkstančius metų ji atvės. Tuomet gyvybė Žemėje liausis egzistavusi.

Puranos kalba skirtinga kalba. Ir jeigu Puranos nurodo penkių tūkstančių, ne keturių tūkstančių metų terminą kaip mokslininkai, tai privalome turėti omenyje, kad dar nėra žinoma, ar mokslas yra absoliučiai tikslus. Tai gali būti penki tūkstančiai metų - aš tikiu, kad taip ir bus, kadangi mokslininkų apskaičiavimuose gali būti klaidų, bet niekad nebūna klaidų vizijoje. Todėl mokslas kinta diena iš dienos. Jis vieną dalyką sako šiandien, kitą - rytoj, dar kitą dalyką - poryt. Jis turi keistis kasdien. Niutonas (Newton) sako vieną dalyką, Einšteinas (Einstein) sako visai ką kitą.

Kas penkeri metai mokslas pakeičia savo teorijas, nes randami geresni sprendimai. Negali būti nuspręsta, ar aukščiausia mokslo tiesa skirsis nuo ketvirtojo plano žmonių vizijų. Ir jei žinios viena su kita nesutampa, tai nebūtina daryti skubotus sprendimus, remiantis tuo, ką mes žinome padedant mokslui ir kas yra pranešta per žmonių vizijas. Gyvenimas yra toks gilus, kad tik nemoksliškas protas skuba nuspręsti. Jei mes peržiūrėsime paskutinio šimto metų atradimus, aptiksime, kad visi šimto metų senumo atradimai primena mums Puranų sakmes: niekas nebenori jais tikėti, nes per tą laiką kiti, daug geresni dalykai, buvo atrasti.

Kodas, kuris atskleistų Puranų tiesą, yra prarastas. Jei, pavyzdžiui, dabar atsitiktų trečiasis pasaulinis karas, pirma jo pasekmė būtų tokia - visi apsišviętę, civilizuoti žmonės žūtų. Keista, kad išliktų tik neapsišviętę, nekultūringi žmonės. Kai kurios primityvios Indijos gentys, gyvenančios toli kalnuose ir džiunglėse, nenukentėtų. Nė vienas nebus išsaugotas Bombėjuje ar Niujorke. Pasaulinio karo metu visuomet gražiausios bendruomenės yra suardomos, kadangi pirmiausiai atakuojamos jos. Kai kurios aborigeniškos gentys Bastare (Bastar), Indijoje gali išlikti. Jie galės papasakoti vaikams apie lėktuvus danguje, nors nieko negalės apie juos paaiškinti. Jie matė juos skraidančius padangėje ir tai tiesa, bet jie negali paaiškinti, kaip ir kodėl lėktuvai tai darė, nes aborigenai neturi šifro. Šifrą turėjo žmonės, gyvenantys Bombėjuje, bet jie jau mirę.

Viena ar dvi vaikų kartos gali tikėti vyresniaisiais, bet vėliau jie klausinės ir dvejot: „Ar jūs matėte juos?“ O vyresnieji sakys: „Mes girdėjome, mums taip sakė tėvai - o jiems sakė jų tėvai - kad padangėje skraidė lėktuvai. Po to buvo didelis karas ir viskas buvo sunaikinta. Neužilgo vaikai klausinės: „Kur yra lėktuvai? Pateikite kokius nors įrodymus, kokius nors ženklus.“ Po dviejų tūkstančių metų vaikai sakys: „Tai mūsų protėvių vaizduotė. Niekas danguje niekada neskraidė.“

Tokie atvejai yra buvę. Šioje šalyje informacija, kuri buvo gauta psichiniu protu, buvo sunaikinta Mahabharatos (Mahabharata) mūšyje. Dabar tai jau tik istorija. Dabar mes įtariame, ar Rama galėjo atskristi lėktuvu iš Šri Lankos. Dabar liko abejonės, nes tuo metu, kai iš to meto net dviračio neliko, lėktuvai atrodo visiškai neįmanomi. Ir jie nėra paminėti jokioje knygoje. Iš tikrųjų visas mokslas, kuris egzistavo iki

Mahabharatos, tame kare buvo sunaikintas. Tai, kas galėjo būti išsaugota atmintyje, buvo viskas, kas liko. Todėl senovės mokslo šaka buvo *smriti* (*smriti*) - įprastiniu būdu prisiminta ir vėliau užrašyta; ir *śruti* (*shruti*) - įprastai išgirsta ir užrašyta. Tai tie žinių rinkiniai, kurie buvo prisiminti ir papasakoti. Tai nėra patvirtinti ar patikrinti faktai. Kažkas kažkam pasakė, po to tas kitam pasakė, visi šie dalykai buvo surinkti ir išsaugoti tuose raštuose. Bet dabar mes negalime pareikalauti patvirtinti ką nors iš jų.

Taip pat prisiminkite, kad pasaulio inteligentija sudaro labai mažą žmonių dalį. Kai Einšteinas mirė, labai sunku surasti kitą žmogų, kuris paaiškintų jo reliatyvumo teoriją. Jis pats yra sakęs, kad yra ne daugiau kaip dvylika žmonių, kurie supranta jo teoriją. Jei šie dvylika žmonių mirs, mes turėsime reliatyvumo teorijos knygas, bet nebus nė vieno žmogaus, kuris supranta ją. Panašiai Mahabharatos mūšis sunaikino visus to laiko apsišvietusius žmones. Tuomet tai, kas liko, tapo tik istorija. Kaip ten bebūtų, bet dabar jiems patikrinti atliekami tyrimai. Šiuo požiūriu Indijai nesiseka, nes mes patys šia kryptimi nieko nedarome.

Neseniai buvo aptikta vietovė, kuri yra maždaug keturių-penkių tūkstančių metų senumo ir kuri, atrodo, buvo aerouostas. Nėra kitos priežasties tokiai vietai. Buvo aptiktos tokios konstrukcijos, kurių nebuvo galima padaryti be mašinų. Iš tikrųjų į piramides buvo užkelti tokie akmenys, kokių dar ir šiuo metu didžiausi kranai negali pakelti. Tie akmenys buvo užkelti - tai aišku. Juos pakėlė žmonės. Arba šie žmonės turėjo tinkamą techniką, arba tam jie panaudojo ketvirtąjį kūną.

Pavyzdžiui, aš jums pasiūlysiu eksperimentą, kurį galite padaryti. Tegul atsigula vienas žmogus ant grindų. Tegul po to kiti keturi žmonės susirenka aplink jį. Du turėtų padėti savo pirštus po keliais iš skirtingų pusių, o kiti du - maždaug ties jo pečiais. Tegul jie pakiša tik po vieną pirštą. Po to kiekvienas iš jų tvirtai nusprendžia pakelti jį vienu pirštu. Jie turėtų smarkiai kvėpuoti penkias minutes, po to sulaukyti kvėpavimą ir pakelti žmogų. Jie gali sėkmingai pakelti žmogų tik savo pirštais. Todėl ir akmens luitai į piramides buvo pakelti arba milžiniškais kranais, arba kažkokia psichine jėga. Antikos laikų egiptiečiai galėjo panaudoti panašų metodą; nėra kito būdo. Piramidėse yra luitai, jie buvo pakelti: tai negali būti paneigta.

Kitas dalykas, kurį būtina pažymėti, yra toks, kad psichinė jėga turi begalę dimensijų. Visiškai nėra būtina, kad asmuo, kuris pasiekė ketvirtąjį kūną, turėtų žinoti apie Mėnulį. Įmanoma, kad jis nesidomėjo tokia informacija, jis nemanė, kad tai verta žinoti. Tokie asmenys domėjosi visai kitais dalykais - dalykais, kurie pagal juos buvo vertingesni - ir jie tai tyrinėjo. Pavyzdžiui, jie labai troško sužinoti, ar iš tikrųjų yra dvasios, ar ne, ir jie tai žinojo. Dabar mokslas surado, kad dvasios egzistuoja. Tie, kurie pasiekė ketvirtąjį kūną, labai troško žinoti, kur ir kaip keliauja žmonės po mirties.

Tie, kurie pasiekė ketvirtąjį planą, vos besidomėjo materialiu pasauliu. Jie nesirūpino Žemės diametru. Tikėtis, kad jie domėsis tokiais dalykais, yra panašu kaip suaugusių susidomėjimas lėlėmis ir kai vaikas sako suaugusiam: „Mes nesirūpiname jūsų išmintimi, kadangi jūs negalite pasakyti, kaip padaryta lėlė. Kaimynų vaikas viską apie tai žino. Jis visažinis.“ Ir jie yra savaip teisūs, nes domisi informacija, kas yra lėlės viduje, o suaugusieji nesidomi.

Ketvirtojo plano žmogaus poreikiai pakeičia savo pobūdį. Jis nori žinoti kitus dalykus. Jis nori žinoti apie sielos kelionę po mirties: kur žmogus eina, kai jis miršta, kokį kelią jis keliauja, kokie yra kelionės principai, kaip jis vėl gims ir ar gali būti išpranašauta jo gimimo vieta. Toks žmogus nesidomi kelione į Mėnulį: tai jo neliečia. Jis trokšta rasti žmogaus prašvitimo būdus, kadangi tik tai jam prasminga. Toks žmogus visuomet nori sužinoti, kaip siela įeina į iščias, kai pradedamas vaikas, ar gali būti padėta sielai pasirinkti tinkamas iščias ir kiek trunka, kol siela įeina į gemalą.

Tibete žinoma knyga, kuri vadinasi „Tibeto mirusiųjų knyga“. Kiekvienas, kuris Tibete yra pasiekęs ketvirtąjį kūną, tyrinėja tokią temą: kaip geriausiai galima padėti žmogui po mirties. Sakysim, jūs mirėte: aš jus myliu, bet negaliu jums padėti po mirties. Tibete yra sukurta sistema vadovauti, padėti žmogui ir palaikyti jį pradedant naują gimimą ir įeiti į išrinktas iščias. Mokslui dar reikės daug laiko tai surasti, bet jis būtinai suras. Be to tibetiečiai rado kelius ir priemones tokių atsitikimų tikrumui patikrinti.

Tibete prieš mirtį Dalai Lama iš anksto pasako, kur jis gims kitą kartą ir kaip kiti gali jį atpažinti. Jis palieka specialius atpažinimo simbolius. Po to, kai jis miršta, šalyje prasideda jo paieškos. Vaikas,

kuris pasako simbolių paslaptį, priimamas kaip mirusio lamos inkarnacija, nes žino tas paslaptis. Dabartinis Dalai Lama taip pat buvo surastas šiuo būdu. Ankstesnysis Dalai Lama jam paliko simbolį. Kiekviename kaime buvo paskelbti specialūs priežodžiai. Vaikas, kuris galėjo tai paaiškinti, buvo priimtas kaip tas, kuriame yra ankstesnio lamos siela. Paieškos tęsėsi ilgai, bet pagaliau buvo surastas tas vaikas, kuris galėjo paaiškinti kodą. Tai buvo labai slapta formulė ir tik autentiškas Dalai Lama galėjo žinoti jo prasmę.

Taigi ketvirtojo plano žmogaus žinių troškimo sritis yra visiškai kita. Begalinė yra Visata ir begalinės jos paslaptys. Negalvokite, kad mes viską atradome, kas iki šiandien yra mokslo tyrimų atrasta. Tūkstančiai naujų mokslų išvys pasaulį, kadangi yra tūkstančiai skirtingų krypčių ir dimensijų. Ir kai nauji mokslai išsivystys, žmonės mus vadins nemoksliais žmonėmis, kadangi mes nežinome to, ką jie žinos. Bet mes negalime pavadinti senovės žmonių nemokšiais; tik jų žinių troškimas buvo kitokio pobūdžio. Įmanomos dimensijos ir poreikiai yra tokie skirtingi ir jų tiek daug!

Mes galime paklausti ketvirtojo plano žmonių, kodėl jie neatrado tiek daug vaistų nuo ligų, kuriuos mes atradome? Jūs būsite šokiruoti, sužinoję tuos žodinius vaistų receptus, kurie yra žinomi Ajurvedos (Ayurved) ir Junani (Yunan) medicinos šakose. Kaip be jokių tyrimų laboratorijose šie žmonės galėjo žinoti ir atrasti nuo kiekvienos ligos tinkamus vaistus? Visiškai įmanoma, kad tai buvo atrasta pasinaudojant ketvirtuoju kūnu.

Gera žinoma istorija apie Vaidją Lukmaną (Vaidya Lukman), kuris įėjo į kiekvieną augalą ir paklausė, kaip jis turi būti vartojamas. Dabar ši istorija pasaulyje tapo beprasmė. Atrodo, nelogiška tikėtis, kad augalai kalbės. Dar prieš penkiasdešimt metų nebuvo manoma, kad augalai kalbės. Bet dabar mokslas sutinka, kad augalai taip pat gyvena. Prieš trisdešimt metų mes nebūtume patikėję, kad augalai kvėpuoja; dabar mes tuo tikime. Prieš penkiolika metų mes netikėjome, kad augalai gali jausti, bet per pastaruosius penkiolika metų turėjome sutikti, kad taip yra. Kai pikti priartėjate prie augalo, jo psichinė būseną keičiasi, kai priartėjate prie jo su meile, ji taip pat keičiasi. Todėl negali būti atmesta, kad per ateinančius penkiasdešimt metų mes atrasime, jog augalai kalba - bet tai bus palaipsnis atradimas.

Kaip ten bebūtų, Lukmanas tai patvirtino seniai. Bet šis bendravimo būdas nebuvo toks pat, kaip mūsų. Būti vienovėje su augalais yra ketvirtojo kūno savybė. Tuomet juos galima klausinėti. Aš tikiu šia istorija, kadangi joje nėra paminėta kokia nors didžiulė laboratorija, kurioje Lukmanas galėjo atlikti tyrimus ir pateikti milijonus vaistažolių kombinacijų. Tai neįtikėtina, nes kiekvienas vaistinis augalas reikalauja vieno gyvenimo, kad moksliniu būdu būtų atverta jo paslaptis, nors šis žmogus prakalbino neribotą vaistinių augalų kiekį. Šiandien mokslas pripažįsta šių vaistinių augalų kombinacijų poveikį ligai ir jie vis dar naudojami. Visus šiuos praeities tyrimus atliko ketvirtojo plano žmonės.

Šiandien mes gydome tūkstančius ligų, kurios visiškai nėra ligos. Ketvirtojo plano žmogus sakytų: „Tai iš viso ne ligos. Kodėl jūs jas gydote?“ Dabar mokslas supranta tai ir alopacija naudoja naujus gydymo metodus. Kai kuriose Amerikos ligoninėse gydo naujais metodais. Sakysim, yra dešimt pacientų, kurie kenčia nuo tos pačios ligos. Penkiems yra duodamos vandens injekcijos, o kitiems penkiems klasikinis medicinos gydymas. Kiekvienos grupės pacientų tyrimai rodo, kad jie vienodai reaguoja į gydymą. Tai įrodo, kad žmonės, kurie buvo gydomi vandeniu, iš tikrųjų nebuvo susirgę, bet turėjo ligos iliuziją. Jei šie žmonės būtų gydyti įprastiniu būdu, tuomet kai kurios jų sistemos būtų apnuodytos, ir būtų gauti priešingi rezultatai. Jiems nereikia jokio gydymo.

Daug ligų atsirado dėl nereikalingo gydymo ir po to jas sunku išgydyti. Jei jūmyse nėra realios ligos - o tik ligos fantomas - šios ligos vaistai vis tiek tam tikru būdu jus veiks, nors jūmyse šios ligos požymių nėra. Todėl tai jus apnuodys, ir jūs turėsite pereiti naują gydymo kursą. Ligos fantomas tęsis ir sukels naujas negalias. Mokslo duomenimis devyniasdešimt procentų ligų yra psichosomatinės. Prieš penkiasdešimt metų mokslas būtų atsisakęs tuo patikėti, bet šiandien alopacija priima, kad tai sudaro penkiasdešimt procentų. Aš sakau, kad jie turės pridėti dar keturiasdešimt procentų, kadangi tokia realybė.

Dabar nėra nė vieno žmogaus, kuris apibrėžtų tai, ką žino ketvirtojo plano žmogus, niekas nebandė jo interpretuoti. Nėra žmogaus, kuris galėtų transformuoti šias žinias tinkama perspektyva į šiuolaikinius

mokslo terminus; tai vienintelis sunkumas. Kai tik tai bus padaryta, neliks jokių sunkumų. Parabolinių kalba yra visiškai kitokia.

Šiandien mokslas sako, kad saulės spinduliai, pereidami per prizmę, susiskaido į septynias dalis ir tokiu būdu pasiskirsto į septynias spalvas. Vedų rišis sakė: „Saulės dievas turi septynių spalvų septynis žirgus.“ Tai metaforų kalba. „Saulė turi septynių skirtingų spalvų žirgus ir ant jų joja“ reiškia, kad saulės spinduliai pasidalė į septynias dalis. Tai parabolė, o ankstesnis išsakymas - to paties dalyko mokslinė versija. Mes turėsime suprasti parabolinių kalbą lygiai taip pat, kaip dabar suprantame mokslo kalbą. Tuomet nebus sunkumų.

Žmonės su parapsichiniais sugebėjimais išpranašauja dalykus daug anksčiau, tuo tarpu mokslas supranta juos daug vėliau. Bet visos pranašystės pateikiamos simboline kalba. Tai atsitinka, kai mokslas patvirtina tuos pačius faktus ir jie išdėstomi kasdienine kalba. Iki to nėra kalbos. Jei jūs ištirsite visomis kryptimis tai, prie ko priėjo šiuolaikinis mokslas, jūs nustebsite, kad prie tos kalbos ir matematikai priėjo žymiai anksčiau. Iš kur galėjo imti statistiką tie, kurie sudarė kalbą ir matematiką? Kokias jie turėjo priemones ir kokius matavimus? Kaip jie galėjo žinoti, kad Žemė apsisuka aplink Saulę per vienerius metus? Juk būtent vienas Žemės apsisukimas aplink Saulę buvo priimtas metais. Tai labai senas atradimas - daug ankstesnis negu mokslo; tas pats yra su faktu, kad metuose yra trys šimtai šešiasdešimt penkios dienos. Atrodo, kad senovės ieškotojai neturėjo jokių mokslinių priemonių tam atverti. Todėl atsakymas gali būti tik psichinė vizija.

Neseniai išaiškėjo keistas faktas. Vienas žmogus Arabijoje turi pasaulio žemėlapi, kuriam yra septyni šimtai metų. Tai pasaulio vaizdas iš oro, koks negali būti pamatytas būnant ant žemės. Yra tik du sprendimai: arba prieš septynis šimtus metų buvo lėktuvai - ir tai atrodo neįmanoma - arba kažkoks asmuo ketvirtajame kūne pats pakilo į tokį aukštį ir nupiešė žemėlapi. Vienas dalykas yra tikras: tuomet nebuvo lėktuvų. Bet šis pasaulio žemėlapis iš oro buvo padarytas prieš septynis šimtus metų. Ką tai reiškia?

Jei mes studijuosime dviejų senovės Meistrų - Čarako ir Sušruto (Charak, Sushrut) - vaistažolių mokslą, mes būsimės šokiruoti, sužinoję, kad jie rašė apie žmogaus kūną tai, ką mokslininkai atrado tik jį skrodami. Yra įmanomi tik du atradimo būdai. Viena galimybė tokia,

kad tuomet buvo labai subtili chirurgija, bet nėra jokių įrodymų, kad ji tokia buvo, kadangi nėra atrasta jokių chirurginių instrumentų ar knygų. Bet yra labai smulkių žmogaus kūno dalių aprašymai - tokių smulkių dalių, kad mokslas tai galėjo atrasti tik daug vėliau, ir tokių dalių, kurias dar prieš dvidešimt penkerius metus mokslininkai atsisakinėjo pripažinti egzistuojančiomis. Senovės medikai jas aprašė. Yra ir antras būdas, kuriuo jos galėjo būti atrastos: asmuo vizijos būsenoje galėjo įeiti į žmogaus kūną ir pamatyti šias dalis.

Šiandien mes žinome, kad Rentgeno spinduliai gali pereiti per žmogaus kūną. Jei prieš šimtą metų žmogus būtų pasakęs, kad jis gali nufotografuoti kaulus, mes nebūtume juo patikėję. Šiandien mes tuo tikime, nes taip yra. Bet ar jūs žinote, kad ketvirtojo kūno žmogaus akys gali matyti dar giliau, negu Rentgeno spinduliai, ir jūsų kūno atvaizdas gali būti padarytas daug smulčiau negu yra padaromas skrodimų metu? Chirurgija atsirado Vakaruose, nes juose mirusius kūnus laidoja. Tokioje vietoje, kaip Indija, kur kūnai deginami, tai nebuvo įmanoma. Ir jūs nustebsite sužinoję, kad šie tyrimai buvo įmanomi tik vagims padedant, nes jie vogė mirusiųjų kūnus ir pardavinėjo juos medikams tirti ir studijuoti.

Kremacijos paprotys taip pat yra psichinio kūno žmonių idėja, kadangi jie tikėjo, kad jei praėjusio gyvenimo kūnas išlieka, tai jis turės problemų vėl įsikūnyti. Tuomet sielos plevena aplink senąjį kūną. Jei kūnas yra sudeginamas iki pelenų, siela išvengs šio trukdymo - nes kartą pamačiusi kūną virstant pelenais, naujame kūne ji tikriausiai supras, kokia prasmė buvo laikyti jį savimi, jei tai toks suardomas dalykas.

Indijoje buvo kremuojama, todėl nebuvo galima žmogaus kūną skrosti. Vakaruose vagys vogė kūnus iš kapinių ir pardavinėjo juos mokslininkų studijoms. Dėl to buvo daug tokių žmonių teismo atvejų ir kitokių sunkumų, kadangi lavonų vogimas ir jų skrodimas buvo laikomi nusikaltimais.

Tai, ką mes sužinojome per nesuskaitomą skrodimų daugybę, buvo parodyta knygoje prieš tris tūkstančius metų be jokio skrodimo. Tai tik įrodo, kad šalia mokslinių tyrimų tokie dalykai gali būti sužinoti ir kitu metodu. Kitą kartą, kad jūs galėtumėte suprasti geriau, aš apie tai pakalbėsiu detaliau.

5 RELIGIJOS OKULTINĖS MISTERIJOS

Vakarykštės dienos pokalbyje jūs sakėte, kad mokslas gali tyrinėti žmogų iki penktojo kūno. Po to jūs kalbėjote apie mokslo galimybes ketvirtajame žmogaus kūne. Malonėkite pasakyti mums apie mokslo galimybes penktajame kūne.

Tai, ką mes vadiname fiziniu kūnu, ir tai, ką mes vadiname siela, nėra du skirtingi ar atskiri dalykai. Tarp jų nėra plyšio, tarp jų yra grandys. Mes visuomet galvojome, kad kūnas yra atskirtas ir siela atskirta ir kad tarp jų nėra sąsajų. Be to mes galvojome, kad jie ne tik atskirti vienas nuo kito, bet yra vienas kitam priešingi. Ši idėja atskyrė religiją nuo mokslo. Buvo manoma, kad religija tyrinėja tai, kas nėra kūnas, kai tuo tarpu mokslas tyrinėja viską apie kūną - viską, išskyrus *atmaną*, sielą. Buvo natūralu, kad vienas neigė kitą.

Mokslas buvo įsigilinęs į fizinį kūną ir buvo sakoma: „Kūnas tikrai yra, o kur yra siela?“ Religija tyrinėjo vidų ir vadino tai siela. Ji sakė: „Dvasia yra reali, o fizinis kūnas yra iliuzija.“ Todėl, kai religija pasiekė viršūnę, ji sako apie kūną kaip apie iliuziją, fantaziją, *mają*, ji sako, kad iš tikrųjų kūno nėra. Ji paskelbė sielą tiesą, o kūną iliuzija. Kai mokslas pasiekė viršūnę, jis paneigė sielą. Jis sako: „Sielos koncepcija yra netikra, tai yra melas. Kūnas yra viskas.“ Klaida yra pačioje koncepcijoje, kurioje sakoma, kad kūnas ir siela yra du priešingi dalykai.

Aš kalbėjau apie septynis kūnus. Jeigu pirmasis kūnas yra fizinis, o paskutinis dvasinis, tuomet tyrinėjant kitus penkis kūnus, esančius tarp jų, jie bus tiltai tarp šių dviejų. Tai būtų panašu, kad jūs lipdamas kopėčiomis išimate visus tarpinius skersinukus tarp paskutinio ir pirmo. Tuomet tarp pirmo ir paskutinio laiptelių nebus grandžių.

Jeigu jūs matysite visas kopėčias, jūs aptiksite, kad pirmas skersinukas yra susijęs su paskutiniu. Jeigu jūs atidžiau patikrinsite jas, jūs aptiksite, kad paskutinis skersinukas yra paskutinė pirmo skersinuko dalis ir pirmas skersinukas yra paskutinio skersinuko pradžia. Panašiai bus paėmus kartu septynis kūnus, kuriuose surasime ryšį tarp pirmojo ir antrojo kūnų. Pirmasis yra fizinis kūnas, antrasis yra eterinis kūnas - emocinis kūnas. Tai tik subtilesnė fizinio kūno forma, jis nėra

nematerialus. Jis yra toks subtilus, kad vis dar nepakankamai apčiuopiamas fizinėmis priemonėmis. Dabar fizikai neneigia tokio fakto, kad fizinė materija gali būti vis retesnė ir retesnė, o subtiliausia savo forma gali būti nemateriali.

Pavyzdžiui, šiuolaikinis mokslas sako, kad jei materija yra analizuojama iki subtiliausio lygio, ji išsiskirsto į elektronus, kurie jau ne materija, o elektros dalelės. Pabaigoje nieko materialaus nelieka - tik energija. Mokslas per paskutiniuosius trisdešimt metų surado daug nuostabių dalykų. Nors jis paskelbė materiją esančia realybe, tačiau dabar priėjo išvados, kad materijos nėra, iš tikrųjų yra energija. Mokslas dabar sako, kad materija yra iliuzija, kuri atsiranda dėl energijos judėjimo dideliu greičiu.

Jeigu ventiliatoriaus sparneliai sukasi dideliu greičiu, mes negalime atskirai pamatyti jo trijų sparnelių. Tai, ką mes matome, tai ratas, kuris sukasi ir sukasi. Todėl ir erdvė tarp sparnelių atrodo užpildyta. Iš tikrųjų sparneliai sukasi taip greitai, kad prieš tai, kol atspindys nuo vieno sparnelio per mūsų akis yra įsisąmoninamas, antras sparnelis užima jo vietą. Po to greitai atsisuka trečias sparnelis. Jiems sekant vienas paskui kitą, mes negalime pamatyti tarpų tarp jų. Ventiliatorius gali būti padarytas taip, kad jo sparneliai suktųsi tokiu dideliu greičiu, jog jūs sėdėtumėte ant jo ir niekad nesužinotumėte, kad po jumis kažkas juda. Erdvė tarp dviejų sparnelių būtų užpildoma taip greitai, kad po to, kai vienas sparnelis praeina, vietoj jo iš karto atsiranda kitas, tuomet jūs iš viso neįsijusite laisvos erdvės tarp jų. Tai yra greičio dalykas.

Kai energija sukasi dideliu greičiu, ji atrodo kaip materija. Šiuolaikinio mokslo apie atominę energiją rezultatai remiasi į visiškai nematomus dalykus; matomos tik jų pasekmės. Fundamentali energija yra nematoma. Klausimas, kad ją galima matyti net neiškyla, bet mes galime stebėti jos pasekmes.

Todėl jeigu žiūrėsime į eterinį kūną kaip į atomišką kūną, tai bus klaidinga - kadangi mes matome tik jo poveikius, ne patį eterinį kūną. Tik dėl jo poveikio mes turime priimti, kad jis egzistuoja. Antrasis kūnas yra subtili pirmojo kūno forma; būtent dėl to yra sunkumų susiejant juos. Jie tam tikra prasme yra sujungti vienas su kitu. Vienas yra didelis, gali

būti stambus ir gali būti matomas; kitas yra subtilus ir būtent dėl to nėra matomas.

Už eterinio kūno yra astralinis kūnas. Tai subtilesnė eterio forma. Mokslas dar neatėjo iki jos, bet jis jau padarė išvadą, kad dalijant materiją toliau, galiausiai lieka tik energija. Ši energija gali būti vadinama eteriu. Jei eteris bus toliau skaidomas į dar subtilesnius komponentus, tai, kas liks, bus astralas - tai yra subtiliau negu subtilu.

Mokslas dar nepasiekė astralinio kūno, bet jis pasieks. Iki šiol mokslas priėmė tik materiją ir neigė atomo egzistavimą. Dar tik vakar jis sakė, kad medžiaga yra kieta. Šiandien jis sako, kad nėra jokios kietos substancijos, viskas yra nekieta. Dabar jis įrodinėja, kad netgi siena, kuri atrodo kieta, nėra tokia kieta. Ji yra akyta ir daiktai gali pereiti per jos skylės. Mes galime būti linkę sakyti, kad tai, kas supa skylutes, turi būti kieta, bet tai taip pat nėra kieta, kiekvienas atomas yra akytas.

Jei mes padidinsime atomą iki Žemės dydžio, aptiksime, kad tarp dviejų atomų komponentų yra toks didelis atstumas, kaip tarp Žemės ir Mėnulio ar kaip tarp Saulės ir žvaigždžių. Tuomet mes galime sakyti, kad komponentai, esantys galuose, turi būti kieti - bet mokslas sako, kad pastarieji taip pat nėra kieti, jie yra elektrinės dalelės. Dabar mokslas nėra pasiruošęs tvirtinti, kad tai dalelės, kadangi tai susiję su materijos koncepcija. Dalelės reiškia, kad tai yra materijos porcijos - bet atomo komponentai nėra materija, kadangi materija yra kieta ir išlaiko savo kontūrus, tuo tarpu komponentai nuolat keičia savo kontūrus. Jie elgiasi panašiai kaip bangos, ne kaip dalelės. Kai vandenyje pakyla banga, nespėjus dar pasakyti, kad tai yra banga, ji jau pasikeičia, kadangi banga yra tai, kas pastoviai ateina ir nueina.

Tačiau banga taip pat yra materialus hepeningas, todėl mokslininkas neseniai, maždaug prieš trisdešimt metų, sudarė naują žodį. Tas žodis yra *kvantas*. Sunku rasti hindi kalboje šio žodžio ekvivalentą, taip pat kaip ir daugelis hindi kalbos žodžių neturi ekvivalentų anglų kalboje: pavyzdžiui, žodis Brahmanas - kosminė realybė. Žodžiai yra sudaromi tuomet, kai yra būtinybė patyruosius išreikšti patyrimą. Kai Brahmanas yra patiriamas, tuomet būtina sudaryti žodį tai išreikšti, taigi Rytuose buvo sudarytas žodis *brahmanas*. Vakarai dar nepasiekė šio lygio, būtent todėl jie neturi ekvivalentiško žodžio, nes jis dar nebuvo reikalingas.

Dėl to daug religijos terminų dar neturi ekvivalentų anglų kalboje. Pavyzdžiui, žodis *aum* - šis žodis negali būti išverstas į jokią kitą pasaulio kalbą. Tai gilaus dvasinio potyrio išraiška. Vakarai neturi atitinkančio žodžio, kuriuo būtų galima išreikšti šį patyrimą. Tuo pat būdu žodis *kvantas* sudarytas tam, kad išreikštų aukščiausią mokslo viršūnę, jis neturi atitiktens kitose kalbose. Jeigu pabandysime suvokti kvanto prasmę, tai jis tuo pat metu reiškia dalelę ir bangą. Kaip ten bebūtų, bet tai sunku suvokti. Tai kažkas, kas kartais elgiasi kaip dalelė, o kartais kaip banga. Šis elgesys yra visiškai nenumatomas.

Iki šiol materija buvo labiausiai patikima, materija buvo labai pasitikima. Bet aukščiausia materijos dalis atominė energija, kuri jau atrasta, yra labai nemateriali. Jos elgesys negali būti numatytas. Anksčiau mokslas buvo visiškai materijos pusėje. Jis sakė, kad viskas yra tikslu ir apibrėžta. Šiandien mokslininkai šito neakcentuoja, nes žino, kad ten, kur yra mokslas, šiaandien toks tikrumas yra labai paviršutiniškas. Viduje yra gilus netikrumas. Būtų įdomu sužinoti, ką reiškia šis netikrumas.

Ten, kur yra netikrumas, tai susiję su sąmoningumu; kitaip neapibrėžtumo negali būti. Neapibrėžtumas yra sąmoningumo dalis, apibrėžtumas yra materijos dalis. Jei mes patalpoje paliekame kėdę tam tikroje vietoje, tiksliai žinome, kad grįžę rasime ją toje pat vietoje, bet jei mes paliekame kambaryje vaiką, niekad nerasime jo ten, kur palikome. Mumyse visuomet bus abejonės, netikrumas, kur jis gali būti ir ką daro. Mes galime būti tikri materijos atžvilgiu, bet niekad negalime būti užtikrinti sąmoningumo atžvilgiu. Todėl kai mokslas priėmė giliausios materijos dalies atomo poelgio neapibrėžtumą, jis taip pat priėmė, kad tokioje mažiausioje materijos dalyje gali būti sąmoningumas.

Neapibrėžtumas yra sąmoningumo požymis, bet materija negali būti neapibrėžta. Negali būti, kad ugnis gali pasirinkti, degti ar nedegti. Vanduo negali pasirinkti, kuria kryptimi tekėti ar kokiai temperatūrai esant jis pageidautų virti. Materijos funkcijos yra apibrėžtos, bet kai mes judame materijos vidun, aptinkame, kad mažiausioje jos dalyje yra neapibrėžtumas.

Mes galime žvilgtelėti ir kitaip: jei norime sužinoti, kiek žmonių miršta Bombėjuje, tai įmanoma. Jei Bombėjuje yra apie dešimt milijonų žmonių, mes žinome mirčių skaičių per metus ir galime rasti, kiek

apytikriai jų miršta per dieną. Šis skaičius bus beveik tikslus. Jei mes tuo pačiu būdu apskaičiuosime šios šalies, kurioje yra devyni šimtai milijonų žmonių, mirtingumo koeficientą, skaičius bus dar tikslesnis. Jei mes apskaičiuosime mirtingumo procentą visam pasauliui, jo tikslumas bus dar didesnis. Bet jeigu jūs norite išsiaiškinti, kada mirs konkretus žmogus, tai bus labai neapibrėžta.

Kuo didesnė minia, tuo dalykai tampa materialesniais. Kuo individualesnis fenomenas, tuo jis sąmoningesnis. Iš tikrųjų kiekvienas medžiagos gabalas yra milijonų atomų minia; todėl mes galime apie jį daug ką išpranašauti. Bet jeigu įsiskverbsime į atomą ir pagausime elektroną, mes nustatysime, kad jis individualus: tuomet mes negalėsime apie jį determinuoti ką nors pasakyti. Atrodo, kad jis pats apsprendžia savo poelgius. Todėl kietos uolos atžvilgiu mes galime būti tikri: mes ją randame tam tikroje vietoje. Bet individualių atomų struktūra jos viduje nebus ta pati. Tuo metu, kai mes vėl grįšime prie uolos, visi atomai jos viduje bus pakeitę savo vietas, jie keliauja iš vienos vietos į kitą.

Neapibrėžtumas prasideda judant materijos vidun. Štai kodėl mokslas pakeitė savo kalbą nuo apibrėžtumo į tikimybiškumą. Jis nebetvirtina: „Dabar yra taip ir bus taip.“ Greičiau jis sakys: „Šis kelias yra labiau tikimybiškas, negu tas.“ Mokslininkai pabrėžtinai nebesako: „Tai yra tai.“ Praeityje jų pareiškimai buvo labai pasitikintys: ką jie sakė, taip ir turi būti. Bet kai mokslo ieškojimai nuėjo gilyn, visos jų ankstesnės koncepcijos pradėjo trūkinėti. To priežastis yra tai, kad jie nesąmoningai žengė iš fizinės erdvės į eterinę, apie kurią neturi jokio supratimo. Iki tol, kol jie nepriims to fakto, kad žengė iš fizinio plano į eterinį, jie negalės ką nors suprasti. Jie pasiekė antrąją materijos dimensiją, eterinę dimensiją ir tai turi dvi galimybes. Tarp pirmojo ir antrojo kūnų nėra tarpo.

Trečiasis arba astralinis kūnas yra dar subtilesnis. Jis yra subtiliausias tarp subtiliausių. Jei mes suskaidysime eterį į atomus, o tai atrodo visiškai neįtikėtina, nes mes tik visai neseniai suskaidėme fizinį atomą, tai eterio tyrinėjimai užims daug laiko. Kai aptiksime eterio atomus, mes sužinosime, kad juos sudaro kito kūno - būtent astralinio kūno - dalelės. Kai suskaidėme fizinį atomą, buvo aptikta, kad jo subtiliausios dalelės yra eterinės. Panašiai suskaidžius eterinį atomą į subtiliausias daleles, bus aptiktas astralinis kūnas. Taigi tokiu būdu

galima aptikti ryšį tarp jų. Šie trys kūnai akivaizdžiai yra susiję vienas su kitu ir dėl šios priežasties buvo nufotografuotos dvasios.

Dvasia neturi fizinio kūno. Jos apsidengimas prasideda nuo eterinio kūno. Dvasias įmanoma fotografuoti, nes labai jautrus fotoaparatas gali pagauti atspindžius nuo kondensuoto eterinio kūno. Kitas eterinio kūno požymis yra tas, jog jis yra toks subtilus, kad jam lengvai gali daryti įtaką siela. Jei mirusio asmens dvasia nori pasirodyti, ji gali kondensuotis savo forma taip, jog išsisklaidę jos atomai gali suartėti ir sudaryti kontūrą. Tai ir gali nufotografuoti fotoaparatas.

Tuo būdu mūsų antrajam arba eteriniam kūnui žymiai lengviau daro įtaką protas negu fizinis kūnas. Pastarąjį taip pat veikia protas, bet ne tokiu mastu. Kuo subtilesnis kūnas, kuo arčiau proto jis yra, tuo labiau protas jam daro įtaką. Astralinį kūną protas veikia dar labiau. Štai kodėl įmanoma astralinė kelionė. Žmogus gali miegoti šioje patalpoje, bet tuo pat metu astraliniu kūnu jis gali pasiekti kitą pasaulio dalį. Jūs tikriausiai esate girdėję istorijas apie žmones, kurie vienu metu yra buvę dviejose ar trijose vietose. Tai įmanoma. Žmogaus kūnas bus vienoje vietoje, o jo astralinis kūnas kitoje. Tai galima padaryti, tik reikalinga nedidelė praktika.

Proto galios auga ir auga, kai mes einame vidun, ir jos mažėja, kai einame išorėn. Ėjimas išorėn yra panašus į degančios lempos liepsnos uždegimą vis naujais tamsinančiais stiklais. Uždėjus vieną stiklą, liepsna bus nelabai aiški. Po to uždedame kitą ir dar kitą. Tokiu būdu mes uždedame septynis sluoksnius virš liepsnos. Uždėjus septintą sluoksnį, liepsnos šviesa bus mažiausia ir blausi, nes ji turi pereiti per septynis sluoksnius.

Dėl to ir mūsų gyvenimo energija tampa labai blausia tuo metu, kai ji pasiekia fizinį kūną. Štai kodėl mums neatrodo, kad mes galime valdyti fizinį kūną. Bet jeigu kažkas pradeda judėti vidun, fizinio kūno valdymas tampa vis gilesniu ir gilesniu ir tiksliai ta proporcija, kuri atitinka judėjimą gilyn. Subtilesnė fizinio kūno forma yra eterinis kūnas. Dar subtilesnis negu eterinis yra astralinis kūnas. Po to prieiname ketvirtąjį kūną - mentalinį kūną.

Iki šiol mes manėme, kad protas yra vienas dalykas, o materija kitas. Mes manėme, kad protas ir materija - du skirtingi dalykai. Iš tikrųjų nėra būdo juos apibrėžti. Jeigu mes klausiamo, kas yra protas,

turėtume sakyti: „Tai ne materija“ ir atvirkščiai. Jei mes klaustume, kas yra materija, tuomet nėra kitokio apibrėžimo. Apie juos mes visada galvojome, kad jie yra skirtingi ir atskirti. Kaip ten bebūtų, bet dabar žinome, kad protas irgi yra subtilesnė materijos forma. Mes galime sakyti ir atvirkščiai, kad materija yra kondensuota proto forma.

Kai astralinio kūno atomai išardomi, jie tampa minčių bangomis. Tarp kvanto ir minties bangų yra didelis artumas, tai nebuvo įskaitoma. Iki šiol nebuvo manoma, kad mintys turi ir fizinį pamatą, bet faktiškai, jeigu jūs galvojate atitinkamos rūšies mintimis, tai aplink jus atitinkamai keičiasi ir vibracijos. Įdomu pažymėti, kad ne tik mintys, bet ir žodžiai turi savo vidinę vibraciją. Jei jūs užpilsite smėlio dulkelės ant stiklo ir garsiai giedosite garsą aum, ant stiklo susidarys šio garso vibracijų ornamentas, kuris bus visiškai kitoks, kai jūs giedosite žodį Rama. Jei jūs ištarsite keiksmąžodį, tuomet ornamentas pasikeis.

Jūs nustebsite sužinoję, kad kuo bjauresnis įžeidimas, tuo bjauresnis susidaro ornamentas ir kuo nuostabesni žodžiai, tuo gražesnis vibracijų ornamentas. Įprastinis tarimas sudarys chaotišką ornamentą, tuo tarpu nuostabūs žodžiai sudarys gražiai subalansuotas linijas.

Tūkstantmečiais buvo atliekami tyrinėjimai, kad būtų surasti žodžiai, kurie sukuria nuostabias vibracijas, ir išsiaiškinti, ar jų intensyvumas yra pakankamas, kad paliestų širdį. Žodžiai yra išreikštos mintys. Kaip ten bebūtų, bet ir nepasakyti žodžiai taip pat rezonuoja ir iššaukia mintis. Kai galvojate apie ką nors, aplink jus susikuria atitinkamos rūšies rezonansas, ir atitinkamos rūšies vibracijos apgaubia jus. Štai kodėl jūs galite aptikti, kad kai prieinate prie atitinkamo asmens, jūs be priežasties jaučiate liūdnumą. Galbūt asmuo neištaria nė vieno žodžio, galbūt jis netgi su juoku arba šypsena sutinka jus. Bet liūdnumas apima jus viduje. Iš kitos pusės, kito asmens draugijoje jūs galite staiga pasijusti linksmai.

Jūs įeinate į kambarį ir netikėtai pajaučiate pasikeitimą viduje. Kažkas švento ar bjauraus pagauna jus. Kai kuriais momentais jus supa taika ir tylą, o kitais momentais nerimas. Jūs negalite suprasti ir stebitės: „Aš taip puikiai jaučiausi. Kodėl staiga mano prote atsirado nerimas?“ Aplink jus yra įvairių minčių bangos ir jos visas dvidešimt keturias valandas veržiasi jūsų vidun.

Neseniai prancūzų mokslininkai sukūrė instrumentą, kuris sėkmingai pagauna minčių bangas. Kai tik žmogus prieina prie šio instrumento, šis rodo, kokios mintys yra žmogaus prote. Instrumentas pradeda pagauti minties bangas. Jei prie jo prieina idiotas, jis rodo, kad yra nedaug bangų, kadangi toks žmogus nedaug galvoja. Jei prieš jį atsistoja intelektualus žmogus, instrumentas rodo visų minčių vibracijas.

Mes žinome, kad protas yra subtilesnė astralo forma. Kai mes judame vis giliau ir giliau vidun, sluoksniai tampa vis subtilesniais ir subtilesniais. Mokslas pasiekė eterinį kūną, bet net ir dabar jis primygtinai vadina jį atominiu planu arba atominės energijos planu. Mokslas nuėjo ir už antrojo materijos kūno. Neprireiks daug laiko, kad būtų pasiektas trečiasis planas, kadangi tai jau tapo būtina.

Įvairiomis dimensijomis darbas yra daromas ir ketvirtajame plane. Kai protas buvo priimamas atskirai nuo kūno, mokslininkai tyrinėjo tik protą, jie buvo palikę kūną visiškai nuošaly. Ketvirtajame kūne jie tyrė daugelį dalykų. Pavyzdžiui, visi mes esame siųstuvai. Mūsų mintys plinta aplink mus. Netgi tuo metu, kai aš nekalbu, mano mintys pasiekia jus.

Daug telepatijos tyrimo darbų vyksta Rusijoje. Vienas mokslininkas Fajadevas (Fayadev) sėkmingai perdavė mintis per atstumą kitam asmeniui, esančiam už tūkstančio mylių, panašiai, kaip tai daroma radijo siųstuvais. Jei mes koncentruosime dėmesį visa galia atitinkama kryptimi ir perdavinėsime mintis, jos pasieks atitinkamą paskirties vietą. Jei kitame gale yra protas, kuris yra vienodai atviras ir pasiruošęs priimti tuo momentu ir koncentruojasi ta pačia kryptimi, tuomet mintys bus priimtos.

Jūs galite atlikti namie paprastą eksperimentą. Maži vaikai labai greitai pagauna minties bangas, kadangi jų jautrumas yra labai aštrus. Pasodinkite vaiką viename tamsaus kambario kampe ir pasakykite jam koncentruotis penkias minutes į jus. Pasakykite jam, kad jūs pasakysite jam kažką tyloje ir kad jis turėtų pabandyti išgirsti. Jei jis išgirs, tuomet jis pakartos, ką girdėjo. Po to jūs pasirinkite žodį, sakysim Rama. Koncentruokitės į vaiką ir kartokite šį žodį savyje iki tol, kol jis skambės jumyse. Nesakykite jo garsiai. Per dvi ar tris dienas jūs aptiksite, kad vaikas pagauna žodį.

Galimas ir atvirkščias reiškinys. Kartą eksperimentui pavykus, jums bus lengviau juos testuoti toliau. Dabar jūs galite pasakyti vaikui koncentruotis į jus. Jis turėtų sugalvoti žodį ir nukreipti į jus tuo pačiu būdu. Pirmoje eksperimento dalyje jūs abejojote, ar vaikas gali pagauti žodį. Dabar jūs būkite receptyvūs ir pagaukite vaiko žodį. Jei eksperimentas bus sėkmingas, jūs nustosite abejoti ir atitinkamai išaugs jūsų jautrumas.

Tarp jūsų ir vaiko yra fizinis pasaulis. Šios mintys būtinai privalo turėti fizinį pamatą arba jos negalės pereiti fizinę erdvę. Jūs nustebsite sužinoję, kad Mahavira laikė karmą materialia. Jeigu jūs esate piktas ir norite ką nors užmušti, tai yra pykčio ir žudymo veiksmas. Mahavira sakė, kad subtiliausi šio veiksmo atomai prisikabina prie jūsų kaip karmos ir veiksmų nuosėdos. Taigi veiksmas taip pat yra fizinis, ir jie laikosi ant jūsų kaip materija.

Mahavira išsilaisvinimą nuo akumuliuotos karmos sąlygotumų vadino *nirjara* (*nirjara*) - desąlygojimu. Visi surinkti aplink jus karmos atomai turi atkristi. Tą dieną, kai jų visų atsikratysite, jūs liksite absoliučiai tyras. Nirjara reiškia visų jūsų veiksmų atomų nukritimą. Kai jūs esate piktas, tai yra veiksmas, po to pyktis atomų forma lieka su jumis visam laikui. Štai dėl ko po to, kai fizinis kūnas numiršta, šie atomai nesidezintegruoja, kadangi jie yra labai subtilūs. Jie bus su jumis kitame jūsų gyvenime.

Mentalinis kūnas yra astralinio kūno subtilesnė forma. Kaip jūs galite suprasti, tarp šių keturių kūnų nėra tarpų. Kiekvienas kūnas yra subtilesnė buvusio kūno forma. Buvo padarytas didelis darbas tiriant mentalinį kūną. Mokslininkai dirba psichologijos ir ypač parapsichologijos srityje, jie iš lėto atveria keistus ir nuostabius mentalinės energijos dėsnius. Religija suvokė juos prieš daugelį metų, bet dabar daugelis dalykų tampa suprantamais ir mokslui.

Monte Karle (Monte Carlo) yra daug žmonių, kurie negali būti nugalėti, kai žaidžia kauliukais. Visuomet, kai meta kauliuką, jie išmeta tą skaičių, kurį nori. Pradžioje buvo manyta, kad jie tikriausiai specialiai sukonstruoja kauliuką, kad išmestų tokį skaičių, kokio trokšta. Po to buvo pakeistas kauliukas, bet rezultatas buvo tas pats: kauliukas krito taip, kaip šie žmonės norėjo. Keletą kartų buvo pakeistas kauliukas, bet rezultatas buvo tas pats. Šie žmonės net užrištomis akimis išmesdavo

teisingą skaičių. Tai stebino kitus, ir jie užsirašydavo skaičių. Buvo atlikti tyrimai išsiaiškinti priežastį. Iš tikrųjų didelis minčių ryžtingumas veikia kauliuką. Jie kauliuką mesdavo ryžtingai, kad iškristų norimas skaičius. Šių žmonių minčių bangos atsukdavo kamuoliuką prie to paties skaičiaus. Ką tai reiškia? Jeigu jų minčių bangos gali pakeisti kamuoliuko kryptį, tai arba jos yra materialios, arba tai neįmanoma.

Atlikite nedidelį eksperimentą ir suprasite. Kadangi jūs kalbate apie mokslą, aš siūlau eksperimentą. Pripildykite stiklinę vandeniu. Įpilkite truputį glicerino ar kito riebaus skysčio taip, kad ant vandens paviršiaus atsirastų plona plėvelė. Tiesiai virš jos, truputėlį aukščiau plėvelės, pritvirtinkite smeigtuką taip, kad jis plūduriuotų paviršiuje. Uždarykite patalpą iš visų pusių. Savo delnais padėkite indą ant žemės ir centruokite visą dėmesį į smeigtuką. Penkias minutes žiūrėkite tiesiai į smeigtuką. Tuomet pasakykite smeigtukui pasisukti kairėn, ir jis pasisuks kairėn. Po to pasakykite jam nukrypti į dešinę, ir jis nukryps į dešinę. Pasakykite jam sustoti, ir jis sustos, pasakykite jam judėti, ir jis judės. Jeigu jūsų mintys gali judinti smeigtuką, jos gali judinti ir kalnus, tai tik proporcijos dalykas. Fundamentalus principas yra tas pats. Jei jūs galite judinti smeigtuką, tai fundamentali savybė yra įrodyta. Kitas dalykas, kad kalnas gali būti per didelė struktūra išjudinimui - bet jis *gali* judėti.

Mūsų mintys liečia medžiagą ir ją transformuoja. Yra žmonių, kuriems padavus jūsų nosinę, jie gali apytikriai pasakyti apie jus tiek, kiek gali pasakyti jus matydami. Tai atsitinka todėl, kad nosinė sugeria jūsų minčių bangas. Šios bangos yra tokios subtilios, kad nosinė gali priklausyti Aleksandriui Didžiajam (Alexander the Great), bet ji vis dar saugos savyje bangas apie jo istoriją. Mintys yra tokios subtilios, kad gali suktis apie objektą dešimt milijonų metų. Štai kodėl buvo įrengtos kapinės ir *samadhi* patalpos.

Vakar aš sakiau jums, kad Indijoje yra paprotys deginti mirusius, bet ne mirusius sanjasinus. Paprastai žmogaus kūnas yra sudeginamas, todėl jo siela negali bastytis aplink jį. Bet sanjasinas nedeginamas, kadangi jo siela jau nustojo pleventi apie kūną, kai jis buvo dar gyvas. Nereikia bijoti, kad jo siela bus prisirišusi prie kūno. Mes norime jo kūną užkonservuoti, kadangi tokio žmogaus, kuris metų metus praleido eksperimentuodamas su dieviškumu, kūnas skleis tas pačias bangas

tūkstančius metų. Jo laidojimo vieta bus prasminga, ji atneš vaisius. Kūnas yra miręs, bet toks kūnas buvo taip arti sielos, kad įgėrė didelį vibracijų kiekį ir jos dabar sklis nuo jo.

Mintys turi begalines galimybes, bet tuo pat metu jos yra fizinės prigimties. Todėl būkite labai atsargūs galvodami, kadangi subtilios minties bangos liks su jumis netgi po to, kai kūnas atkris. Jūsų fizinio kūno amžius yra labai trumpas, palyginus su šių subtilių bangų amžiumi. Mokslininkai padarė išvadą, kad jei tokie žmonės, kaip Jėzus ir Krišna, gyveno, tai netolimoje ateityje bus galima pagauti šių žmonių minčių bangas. Tuomet mes galėsime išsiaiškinti, ar iš tikrųjų Krišna išsakė Gitą - kadangi minčių bangos, kurios buvo išspinduliuotos iš Krišnos, vis dar yra Visatoje ir jos atsispindi nuo kai kurių planetų ir asteroidų.

Tai panašu į procesą, kuris vyksta, kai jūs įmetate į ežerą akmenį: kai jis nukrinta, aplink jį susidaro mažai ratai. Akmuo nuskęs, kadangi jis ilgai negali būti vandens paviršiuje, jis pradeda skęsti tuoj pat, kai tik paliečia vandenį. Smūgio sukeltas raibuliavimas vandens paviršiuje plėsis. Bangelių ratilai didės ir didės, ir jų mastas bus beribis. Jos gali plisti anapus jūsų matymo akiračio, ir kas žino, už kokio atstumo jos pasieks krantą.

Taigi mintys, nesvarbu, kada jos gimė - ir ne tik tos, kurios buvo išsakytos, bet ir tos, kurios liko prote - taip pat plinta Visatoje ir toliau plis. Jos gali būti pagautos. Vieną dieną, kai mokslo galios išaugs ir žmogus vystysis toliau, mes vėl jas galėsime išgirsti. Dabar radijo naujienos, perduotos iš Delio į Bombėjų, užtrunka truputį laiko tam, kad pasiektų Bombėjų, kadangi bangoms reikia laiko kelionei. Tuo metu, kai pasiekia Bombėjų, jų nėra Delyje: bangos paliko Delį, nors atstumui įveikti reikalingos tik kelios akimirkos. Tarp jų yra laiko tarpas.

Sakysime, Indijoje matome televizoriuje vyrą, esantį Niujorke. Kai jo vaizdas buvo formuojamas Niujorke, jis tuo pat metu nematomas mums, visuomet yra tarpas tarp jo formavimo ir momento, kai mus pasiekia. Taip gali atsitikti, kad šiame intervale žmogus gali numirti, bet jis vis dar mums atrodo gyvas.

Minčių bangos iš Žemės, taip pat kaip ir visos kitos bangos, plinta link begalinio skaičiaus planetų. Jei mes judėtume jų priekyje ir jas pagautume, tai jos būtų gyvos. Žmogus miršta, bet jo mintys taip greitai nemiršta. Žmogaus gyvenimas yra labai trumpas; minčių gyvenimas yra

labai ilgas. Atsiminkite, kad neišreikštos mintys yra subtilesnės ir gyvena ilgiau negu tos mintys, kurias mes išreiškiame. Kuo subtilesnis dalykas, tuo ilgesnis jo gyvenimas; kuo jis šiurkštesnis, tuo trumpesnis jo gyvenimas.

Mintys veikia fizinį pasaulį įvairiais būdais. Mes apie tai neturime jokio supratimo. Biologai eksperimentavo su malonia muzika ir nustatė, kad jai grojant šalia augalo, gėlė pradeda greičiau augti net ne sezono metu. Jei šalia gėlės grojama triukšminga, chaotiška muzika, ji nežydi net sezono metu. Muzikos vibracijos veikia augalą. Karvės, veikiant įvairaus pobūdžio muzikai, duoda daugiau pieno. Mintys sukuria subtilesnį eterį, kuris gamina virpesių aurą. Kiekvienas žmogus sukuria aplink save nuosavą minčių pasaulį, nuo kurio virpesiai nuolat plinta į erdvę.

Šios mintys taip pat yra fizinės. Tai, ką mes pažįstame kaip protą, yra labai subtilios fizinės energijos formos. Todėl ne taip jau sunku mokslininkams pasiekti jas, kadangi šios bangos gali būti pagautos ir ištirtos. Pavyzdžiui, iki šiol mes nežinojome, ar giliai žmogus miega - iki kokio gylio juda jo protas. Dabar mes žinome, dabar yra jau sukurti prietaisai. Taip, kaip turime matavimo prietaisus pulsui skaičiuoti, taip pat yra ir prietaisai miegui įvertinti. Įrenginys yra pritvirtinamas visai nakčiai prie žmogaus galvos. Jis registruoja duomenis, ir mes tiksliai galime pasakyti, kada asmens miegas tampa giliu, ar giliai, ar ilgai jis miega, ar ilgai sapnuoja, kiek tęsiasi malonūs sapnai, kokia buvo nemalonių sapnų trukmė, ar ilgai jis sapnavo, ar sapnai buvo seksualūs, ar neseksualūs. Visa tai parodo grafikai. Šiuo metu Amerikoje yra apie dešimt laboratorijų, į kurias tūkstančiai žmonių už užmokestį ateina tam, kad nuodugniai išsirtų savo miegą. Miegas yra reikšmingas dalykas, su kuriuo kol kas mes nesusipažinę.

Trečdalis žmogaus gyvenimo praeina miegant. Miegas nėra menkas dalykas. Jei žmogus gyvena šešiasdešimt metų, tai iš jų dvidešimt metų jis miega. Jei šis dvidešimties metų periodas lieka nežinomas, tai pačiam žmogui trečdalis jo gyvenimo lieka nepažintas. Įdomu sužinoti, kad jei jis nemiegos šiuos dvidešimt metų, jis negyvens tuos keturiasdešimt metų. Miegas yra būtinas poreikis. Žmogus gali miegoti šešiasdešimt metų nepabusdamas, bet negali gyventi be miego. Miegas yra bazinis poreikis.

Miegodami esame kažkur kitur, protas yra dar kitur. Bet proto darbas gali būti registruojamas. Dabar gali būti žinoma, ar giliai žmogus miega. Yra žmonių, kurie tvirtina, kad jie nesapnuoja. Tai absoliuti netiesa. Jie tai sako, kadangi nežino. Labai sunku rasti žmogų, kuris nesapnuoja. Be galo sunku! Sapnuojame visą naktį. Jūs manote, kad sapnuojate vieną sapną ar du, bet tai netiesa. Instrumentai sako, kad sapnuojama ištisą naktį, bet neatsimename. Jūs miegate, todėl nedirba atmintis. Sapnas, kurį jūs prisimenate, yra pačios paskutinės akimirkos, praeinančios beveik prieš patį pabudimą. Kai jūs pabundate, paskutinis sapnas lieka jūsų mintyse. Silpnas sapnų aidas vis dar šiek tiek lieka su jumis, kai pabundate. Bet jūs jokių būdu neprisimenate visų gilaus miego sapnų.

Šiuo metu labai svarbu ištirti, kokie sapnai būna giliai miegant, nes tai, ką žmogus sapnuoja tada, atveria autentišką žmogaus asmenybę. Pabudę mes vėl tampame neautentiškais. Paprastai sakome: „Ką reiškia sapnai?“ Bet sapnuose yra daugiau tiesos apie mus pačius, negu mūsų poelgiuose pabudus. Savo sąmoningame laikotarpyje mes apsidengiame apgaulingomis skraistėmis. Jei kada nors mums pasiseks padaryti žmogaus galvoje skylę, iš kur būtų matomi visi jo sapnai, tuomet paskutinė laisvė dings. Tuomet jis negalės net laisvai sapnuoti. Jis bijos sapnuoti, nes žmonių moralė su savo dėsniais ir taisyklėmis pastatys policiją. Ji sakys: „Šis sapnas netinkamas, jūs netinkamai sapnuojate.“ Šiuo metu, kaip ten bebūtų, mes neturime visiškos laisvės. Žmogus yra laisvas tik miegodamas, bet ši laisvė gali neilgai trukti, nes jau dabar prasidėjo brovimasis į miegą. Pavyzdžiui, Rusijoje jau dabar moko miego metu.

Dideli darbai daromi mokant miegančiuosius. Sąmoningomis valandomis mokymui reikalingos didesnės pastangos, nes vaikas priešinasi. Sunku vaiką ko nors išmokyti, nes paprastai jis atsisako būti mokomas. Faktiškai kiekvienas žmogus atsisako mokytis, nes kiekvienas mano, kad jis jau žino. Vaikas taip pat atsisako, sakydamas: „Ko jūs čia mane mokote?“ Jokių būdu jis nenori mokytis. Tuomet mes turime jam pataikauti, duodami po egzaminų prizus, aukso medalius ir t. t. Mes turime uždegti jame ambicijų dvasią, mes turime jį traukti tam, kad išmokytume. Šis konfliktas tęsiasi jau nuo seno. Tai, ką vaikas gali išmokti per dvi valandas, mes išmokome jį per du mėnesius.

Mokymo miegant metodai yra sukurti, ir jau dabar aišku, kad miegantis vaikas gali būti labai gerai išmokomas. Priežastis paprasta: tuomet nėra pasipriešinimo. Įrašyta audiojuostelė groja šalia miegančio vaiko ir viską, kas reikalinga, perkelia į vaiko protą. „Du plius du yra keturi, du plius du yra keturi...“ - magnetofonas kartoja toliau. Paklauskite vaiką ryte, jis pasakys: „Du plius du yra keturi.“

Mintys, kurios buvo perduotos miegančiam, taip pat gali įsiskverbti į protą ir minčių bangų priemonėmis, nes dabar mes žinome, kas yra minčių bangos. Praeityje tai nebuvo žinoma, bet dabar žinome, kad patys žodžiai nėra išpausti patefono įrašė. Greičiau garso bangos yra įrašytos į plokštelę. Kai adata liečia įrėžas, kurios buvo padarytos, ji pakartoja tas pačias garso bangas, kurios sukėlė netolygumus įrėzose.

Kaip aš sakiau anksčiau, jei giedosite žodį aum, ant smėlio susidarys atitinkamas ornamentas. Pats ornamentas nėra aum, bet jei jūs žinote, kad atitinkamas ornamentas susidarė tariant aum, tuomet vieną dieną bus galima atversti šį ornamentą atgal į garsą aum. Perskaitant šį ornamentą, vėl bus girdimas garsas aum. Įrašas ir garsas aum gali būti laikomi tuo pačiu dalyku. Patefono įrašė nėra žodžių - tik įrėzos, kurias įrėžė žodžių garsai. Kai šios įrėzos vėl kontaktuoja su adata, jos paverčiamos atitinkamais garsais.

Netolimoje ateityje mes galėsime daryti minčių įrašus. Kai minčių poveikio galimybė jau supраста, netoli laikas, kai žmogus galės jas įrašyti. Tuomet įvyks nuostabūs dalykai. Tuomet bus galima įrašyti net Einšteino mąstymo procesą, nors jis jau miręs. Tuomet tai, apie ką Einšteinas būtų galvojęs ateityje, yra gyva ir gali būti paduota į įtaisą, nes įtaisas galės pagauti visus jo minčių bangų poveikius.

Miegas, sapnai ir nesąmoningumas dabar yra ištirti. Todėl visos šios mokslinės proto galimybės dabar žmogui žinomos. Yra gerai tai suprasti. Pavyzdžiui, paimkime žmogų, kuris yra piktas. Pagal mūsų seną mąstymą mes jam patarsime: „Nebūk piktas, tu eisi į pragarą.“ Mes nežinome kito kelio. Bet jei žmogus sako, kad jis nori eiti į pragarą, tuomet mes esame bejėgiai, mes negalime nieko jam padaryti. Jeigu žmogus toliau pareiškia, kad jis trokšta eiti į pragarą, tuomet visa mūsų moralė tampa bejėge. Mes galime kontroliuoti žmogų tik tuomet, kai jis bijo pragaro. Štai kodėl tuo pat metu, kai žmogus nustos bijoti pragaro,

visa mūsų moralė nueis perniek. Jau dabar niekas nebijo pragaro. „Kur yra pragaras?“ - nori sužinoti kiekvienas.

Todėl su morale yra baigta, nes baimė, su kuria ji buvo susijusi, išnyko. Mokslas sako, kad nebereikia laikytis moralės, kadangi jis sukūrė kitą formulę, kuri remiasi tam tikrų kūno sekrecijų sustabdymu. Kai esame pikti, kūne vyksta tam tikri cheminiai procesai, nes pyktis yra fizinis procesas. Kai esame pikti, absoliučiai būtina, kad kūnas išskirtų tam tikras chemines medžiagas. Todėl mokslo formulė yra tokia: reikia sustabdyti šių medžiagų susidarymą, ir tuomet nebus pykčio. Tuomet nėra jokio reikalo tiesiogiai sustabdyti pyktį. Jei šie skysčiai nesusidarinės, žmogus negalės pykti. Kai mes bandome patarti jauniems vaikinams ir merginoms susilaikyti nuo sekso ir praktikuoti celibatą, jie neklauso. Mokslas sako: „Sustabdyti tai! Jei mes apribosime tam tikrų liaukų augimą, seksualiai žmogus nesubręs net iki dvidešimt penkerių metų.“

Tai labai pavojinga. Tuo momentu, kai mokslas pagaus proto struktūrą, jis pradės šiuo žinojimu piktnaudžiauti. Mokslas sako, kad žmogaus su maištingu protu cheminė sudėtis yra kitokia, negu žmogaus, kuris turi ortodoksišką protą. Tokie atradimai turi pavojingas galimybes. Jei šios cheminės kompozicijos bus išaiškintos, tuomet maištingą žmogų bus galima padaryti pasyviu, o ortodoksišką maištingu. Jeigu kartą bus sužinotos cheminės kompozicijos tų medžiagų, kurios sukelia poreikį vogti arba užmušti, tuomet nebereikės jokių kalėjimų nė mirties bausmių. Bus reikalinga chirurginė operacija ar gydymas, kad asmuo būtų išlaisvintas nuo šių medžiagų. Vienos cheminės medžiagos gali būti pašalintos, o kitos gali būti įvestos tam, kad būtų neutralizuota, arba gali būti duoti priešnuodžiai. Tokie moksliniai tyrimai šiuo metu yra daromi.

Visa tai rodo, kad toliau mokslui nėra jokių sunkumų pasiekti ketvirtąjį kūną. Vienintelė problema yra ta, kad labai didelė mokslo dalis yra įtraukta karo tikslams tenkinti. Štai kodėl šie tyrimai nėra prioritetiniai, jie lieka antraeiliais dalykais. Vis tik ir šie tyrinėjimai pasiekė didžiulį progresą. Buvo gauti visiškai netikėti rezultatai.

Oldus Haksliis (Aldous Huxley) yra pareiškęs, kad tai, kas atsitiko Myrai (Meera) ar Kabirui (Kabir), gali būti sukelta injekcijomis. Tai labai stiprus pareiškimas, nors jame yra dalis tiesos. Mahavira badavo mėnesiais, dėl to jo protas pasidarė labai tylus. Badavimas yra fizinis

veiksmas ir jei dėl fizinio poveikio protas tampa taikiu, tuomet protas taip pat yra fizinis. Badaujant mėnesiais pasikeičia visa kūno cheminė sandara; tai atsitinka dėl badavimo. Kadangi kūnas maisto nebegauna, panaudojami visi kūno rezervai. Riebalai išnyksta, ir visi neesminiai elementai suyra, tuo tarpu esminiai yra išsaugomi. Dėl to visa kūno cheminė sudėtis pasikeičia.

Mokslas sako: „Argi reikalingas toks sunkus ilgų mėnesių patyrimas? Cheminė proporcija gali būti pakeista tuoj pat pagal atitinkamas instrukcijas.“ Jei cheminiai pokyčiai bus sukelti mokslinėmis priemonėmis, jūs iš karto patirsite tą pačią ramybę, kaip Mahavira po ilgų badavimo mėnesių, tam visiškai nereikia ilgai badauti.

Per meditaciją aš jums sakau giliai ir greitai kvėpuoti. Kas atsitinka pusę valandos įtemptai kvėpavus? Pasikeičia tik anglies dioksido ir deguonies santykis jumoje, bet tai gali būti sukelta ir išorinėmis priemonėmis. Tam nereikia pusės valandos darbo. Deguonies ir anglies dioksido santykis šioje patalpoje gali būti pakeistas, ir visi čia sėdintys patirs taiką ir ramybę, visi pajaus džiaugsmą. Mokslas priėjo prie ketvirtojo kūno iš įvairių pusių ir toliau skverbiasi į jį.

Meditacijoje jums atsitinka įvairūs potyriai. Jūs užuodžiate įvairius kvapus, matote spalvas. Visa tai gali būti sukelta ir be meditacijos, kadangi mokslas rado, kokios jūsų smegenų sritys šių potyrių metu aktyvuojasi. Jei stimuliuojama užpakalinė mano smegenų dalis, kai aš matau nuostabias spalvas, mokslininkai tyrimais nustatys tiksliai smegenų dalis, kurios tampa aktyviomis ir bangų, kurios yra gaminamos, ilgį. Jums nereikės meditacijos. Tas pačias vibracijas jumoje gali sukelti ir elektra, ir jūs pradėsite matyti spalvas. Šios pasekmės yra lygiagrečios, kadangi nėra svarbu, kurį struktūros galą mes aktyvinsime, antrasis iš karto pradės aktyvėti.

Kaip ten bebūtų, bet yra rizika. Kuo nauji tyrimai giliau įsiskverbia vidun, tuo labiau išauga rizika. Pavyzdžiui, mes dabar galime padidinti žmogaus amžių iki tiek, kiek norime. Tai jau nėra gamtos rankose, tai mokslo rankose. Dabar Europoje ir Amerikoje tūkstančiai senų žmonių reikalauja teisės mirti savo laisva valia, bet jie priversti gaivaliotis mirties lovoje. Jiems daromas dirbtinis kvėpavimas. Jie ilgai gali būti palaikomi gyvi. Devyniasdešimties metų žmogus prašo leidimo mirti, bet gydytojas sako: „Mes negalime to daryti, tai prieš mūsų įstatymus.“

Netgi seno žmogaus sūnus jaučia, kad jo tėvas per daug kenčia ir kad jam reikėtų leisti mirti, bet jis negali to atvirai pasakyti. Specialios mašinos palaiko mirštantį žmogų gyvą ir jis turi gyventi arti mirties. Dabar tai tam tikra prasme yra pavojinga.

Mūsų seni įstatymai buvo sukurti tuo metu, kai nebuvo priemonių, leidžiančių asmenį palaikyti gyvą ir kai mes jį taip pat galėjome nužudyti. Dabar reikia pertvarkyti įstatymus, kadangi mes galime palaikyti besigaivaliojantį asmenį labai ilgai, kai jis jaučia: „Tai smurtas ir žvėriškumas! Aš nenoriu ilgiau gyventi. Ką jūs darote su manimi?“ Buvo laikas, kai bausdavome žmogų už jo nusikaltimą mirtimi pakariant. Nebus keista, jei nuo dabar mes bausime žmogų, *neleisdami* jam numirti penkiasdešimt metų. Ir šiuo atveju bausmė bus didesnė, kadangi mirtis yra kelių sekundžių reikalas, tuo tarpu gyvenimas tęsis dešimtmečiais.

Kai kas nors randama žmogaus vidiniame pasaulyje, visuomet yra dvi galimybės: arba žmonija dėl to kentės, arba ji išloš. Ten, kur yra jėga, ji visuomet yra dvipusė.

Mokslas jau pasiekė žmoguje ketvirtąjį planą. Per ateinančius penkiasdešimt metų, o tikriausiai per trisdešimt metų - jis įsiskverbs dar giliau, į ketvirtąjį kūną. Tikriausiai jūs nežinote, kad tie tyrimai, kurių imasi atitinkamas šimtmetis, pasiekia savo maksimumą šimtmečio pabaigoje. Kiekvienas šimtmetis užbaigia darbą maždaug savo pabaigoje. Šiame šimtmečiuje daug buvo dirbama su savimi ir tas darbas turi būti baigtas per trisdešimt metų. Dabar didžiausia užduotis - įeiti į žmogaus sielą. Tai bus padaryta.

Penktasis - dvasinis kūnas - yra dar subtilesnis negu ketvirtasis. Šiame kūne yra ne tik minčių vibracijos, bet ir mūsų būties vibracijos. Jei aš sėdžiu absoliučiai tylus, be jokios minties, netgi tuomet manyje susikuria vibracijos. Jei jūs prieisite arti manęs, o manyje nėra minčių, jūs savo viduje pajusite mano vibracijas. Įdomiausias dalykas yra tai, kad mano minčių vibracijos nėra tokios skvarbios, kaip mano būties vibracijos. Dėl to tas, kuris pasiekia ne-minties būseną, tampa labai galingu. Sunku įvertinti jo galią, nes jo viduje gimsta egzistencijos virpesiai. Penktojo kūno energijos vibracijos yra subtiliausia energijos rūšis, kuri pažįstama žmogui.

Istorijoje yra atsitikę daug kartų kaip ir su Mahavira, kai jis nekalbėjo. Arba jis kalbėjo labai mažai, arba nekalbėjo iš viso; jis tik sėdėjo. Žmonės ateidavo, atsisėdavo prieš jį, suprasdavo jį ir grįždavo atgal. Anuo metu tai buvo įmanoma, bet dabar ne. Tai dabar sunku, nes jūs galite patirti dvasinio kūno bangas tik tuomet, jei esate pasiruošę savyje būti ne-minties būsenoje, ne kitaip. Jei jus užpildė jūsų pačių minčių triukšmas, jūs nepatirsite šių subtilių vibracijų. Jos pereis per jus, ir jūs nesugebėsite jų pagauti.

Jei egzistencijos virpesiai įeina į kurį nors individą ir jei ne-minties būseną yra iš abiejų pusių, tuomet nebūtina kalbėti. Tuomet susitikimo lygis labai intymus. Ši komunikacija tiesiog sujungia širdis. Tuomet nereikalingas aiškinimas, nes nėra būdo paaiškinti. Tuomet jūs nesvyruosite - tas turi būti ar kažkas kita turi būti. Jūsų būtis žinos, kas atsitiko.

Ne tik žmogiškos būtybės yra pasiekusios penktojo kūno vibracijas. Žinomas nuostabus fenomenas, kuris vyko Mahaviros gyvenime: sako, kad net gyvuliai lankydavo jo susirinkimus. Džainų vienuoliai niekada negalėjo paaiškinti šio fenomeno ir jie to nedarė. Gyvuliai nesupranta žmogaus kalbos, bet jie labai gerai supranta būties kalbą. Jei aš sėdžiu ne-minties būsenoje arti katės... katė jau yra ne-minties būsenoje. Su jumis, kaip ten bebūtų, aš turiu kalbėti. Nusivesti jus į katės ne-minties būseną yra labai ilga kelionė. Gyvūnai, augalai ir netgi akmenys supranta vibracijas, kurios prasideda dvasiniame kūne, tai jiems nesunku. Todėl šis kūnas taip pat yra pasiekiamas, bet tik po ketvirtojo kūno. Į ketvirtąjį kūną yra įsiskverbta iš įvairių pusių, ir mokslas yra pasiruošęs priimti dvasines būsenas. Bet po to prasideda kai kurios problemos.

Kai aš sakau, kad iki paties penktojo kūno dalykai gali būti labai aiškiai moksliskai formuluojami, bet po to prasideda problemos, tam yra priežastys. Jei mes gerai suprantame mokslą, tai žiname, kad jame yra atskirų kryptų specializacija; ten yra specifinė atranka. Taigi mokslas gali eiti giliau, kai tyrimus apriboja kiek įmanoma mažesniu dalykų skaičiumi ir bando sužinoti apie šiuos dalykus kiek galima daugiau. Mokslo tikslas yra žinoti daugiau ir daugiau apie mažesnę ir mažesnę sritį. Jis veikia dviem kryptimis: jis bando sužinoti kuo daugiau ir apie

kaip galima mažesnę sritį. Savo tyrinėjimų temą jis padaro tokią siaurą, kiek įmanoma, ir didina apie ją savo supratimą.

Seno tipo gydytojas žinojo apie visą kūną, o šiandieniniai to nežino. Seno tipo bendros paskirties gydytojai dabar beveik nesutinkami. Pasaulyje šiandien jie tapo reliktu; jie jau nebepatikimi. Jie žino per daug dalykų. Jais negalima pasitikėti, nes jie apie vieną dalyką nežino labai plačiai. Dabar yra akių specialistai ir ausų specialistai, todėl jais galime pasitikėti, nes jie turi maksimalią patirtį savo specializavimosi srityje.

Pavyzdžiui, literatūra apie akį yra tokia skaitlinga, kad ir vieno gyvenimo nepakaks jai įsisavinti. Visiškai įtikėtina, kad netolimoje ateityje bus vienas specialistas dešinei akiai ir kitas kairei akiai arba galbūt bus atskiri specialistai vyzdžiui ir tinklainei. Kai informacijos kiekis išaugs, akis bus padalinta į daugelį atskirų dalių, nes kiekviena iš jų yra reikšminga pati savaime. Mokslo tikslas yra sukonzentruoti dėmesį į tokią siaurą sritį, kad būtų galima įsiskverbti į didžiausią gylį. Štai kodėl mokslas gali žinoti didingus dalykus.

Kaip aš sakiau anksčiau, mokslas gali pasiekti penktąjį kūną, nes iki penktojo vis dar išlieka individualumas, todėl tai gali būti jo fokuse. Nuo šeštojo kūno prasideda kosminė sritis ir tai negali išsitemkti mokslo židinyje. Kosminis kūnas reiškia totalumą: mokslas negali ten įeiti, nes jis juda nuo siauro į siauriausią. Todėl jis gali suvokti individualumą. Mokslas susitiks su dideliais sunkumais, norėdamas suvokti kosminius dalykus. Tik religija gali suvokti kosmiškumą. Taigi iki atmano, iki savęs mokslas neturi problemų. Sunkumai prasideda nuo Brahmano, nuo kosmiško savęs. Aš nemanau, kad mokslas kada nors galės suvokti Brahmaną, nes čia turi būti palikta specializacija. Tuo momentu, kai mokslas palieka specializaciją, jis nebelieka mokslas. Toliau jis lieka toks bendras ir neapibrėžtas, kaip religija. Mokslo priemonėmis mes galime keliauti iki penktojo kūno. Bet šeštajame kūne mokslas turi būti paliktas ir septintajame jis taip pat neįmanomas, nes visi ieškojimai yra fokusuoti į gyvenimą.

Iš tikrųjų mums egzistencijos centre yra gyvenimas. Mes norime mažiau sirgti, būti sveikesni; mes norime ilgiau, laimingiau ir patogiau gyventi. Mokslo tikslas yra padaryti gyvenimą kuo laimingesnį, suteikti daugiau pasitenkinimo, sveikatos ir džiaugsmo. Bet septintasis kūnas yra

mirties priėmimas: aukščiausios mirties. Nuo čia meditatorius eina anapus gyvenimo ieškojimo. Čia jis sako: „Aš noriu pažinti ir mirtį. Aš pažinau egzistenciją ir gyvenimo misteriją, dabar aš noriu pažinti neegzistenciją ir nebūtį.“

Šioje srityje mokslas neturi prasmės. Tokie mokslininkai, kaip Froidas, tai vadintų mirties troškimu ir sakytų, kad tai yra nesveika proto nuostata - tai savižudiška. Pagal Froidą laisvė ir nirvana nepadeda gyvenimui. Šios koncepcijos yra įrodymas, kad jūs norite mirti. Jis sako, kad jeigu jūs norite mirti, tai jūs sergate. Mokslininkai yra prieš troškimą mirti, kadangi mokslas remiasi į valią gyventi ir į gyvybės išsiplėtimą. Žmogus, kuris nori gyventi, yra sveikas žmogus, bet ateina momentas, kai noras mirti yra taip pat sveikas. Jei kas nors nori numirti iki tokio momento, tai iš tikrųjų nėra sveika. Kaip ten bebūtų, bet gyvenime ateina momentas, kai žmogus nori numirti dėl mirties.

Kas nors gali sakyti, kad yra sveika būti pabudusiam ir nesveika miegoti. Palaipsniui vis daugiau skiriame dėmesio dienai negu nakčiai. Anksčiau diena prasidėdavo šeštą valandą, dabar antrą valandą. Mes atidavėme nakties laiką dienai. Šiuo metu kai kurie mąstytojai eina taip toli, kad sako, jog naktis galėtų būti visiškai pašalinta iš žmogaus gyvenimo ir dėl to žymi gyvenimo dalis nepraeitų tuščiai. Kam reikia miegoti? Jie argumentuoja, kad miegas turėtų būti pašalintas. Bet taip, kaip yra džiaugsmas vaikstant, taip yra savas džiaugsmas ir miegant. Kaip troškimas pabusti ir būti sveikam yra natūralus, taip ir troškimas miegoti yra natūralus. Jeigu žmogus paliks tik troškimą gyventi iki paskutinio iškvėpimo, tuomet jis nėra sveikas. Jei žmogus labai trokš mirti nuo pirmo savo įkvėpimo, tai taip pat yra nenatūralu ir nesveika. Jei vaikas trokšta mirti, jis serga, yra nenormalus ir turėtų būti gydomas. Jei senas žmogus trokšta gyventi, jis taip pat serga ir turėtų būti gydomas.

Gyvenimas ir mirtis yra dvi egzistencijos pusės. Jei jūs priimsite tik vieną pusę, jūs būsite suvaržytas. Iki tol, kol nesugebėsite priimti ir kitos pusės, jūs sirgsite. Abu kraštai yra svarbūs - būtis ir nebūtis. Tas, kuris priima ir apima abi - būtį ir nebūtį - vienodai, gali būti pavadintas visiškai sveiku. Tas, kuris sako: „Aš sužinojau, ką reiškia būti; dabar aš noriu išsiaiškinti, ką reiškia nebūti“, nebijo nebūties.

Septintasis planas yra tik drąsiems žmonėms - tiems, kurie pažino gyvenimą ir trokšta ištirti mirtį, tiems, kurie trokšta sužinoti, kas yra mirtis ir užgesimo būseną. Jie trokšta sužinoti, ką reiškia nebūti, į ką panašus užgesimas, kas yra nebūtis. Jie pasisotino gyvenimu, dabar nori paragauti mirties.

Šiuo požiūriu jūs turėtumėte žinoti, kad mirtis nusileidžia iš septintojo plano. Tai, ką mes paprastai suvokiame kaip mirtį, ateina iš septintojo plano, o tai, ką mes pažįstame kaip gyvenimą, ateina iš pirmojo plano. Gimimas prasideda nuo fizinio kūno, gimimas reiškia pradžią nuo fizinio kūno. Štai kodėl fizinis kūnas prasideda motinos išsčiose, o kiti kūnai atsiranda vėliau. Taigi pirmasis kūnas yra gyvenimo pradžia, o paskutinis, nirvaninis kūnas yra iš ten, iš kur ateina mirtis. Tas, kuris įsikabina į fizinį kūną, labai bijo mirties, tas, kuris bijo mirties, niekada nepažins septintojo kūno.

Kai mes palaipsniui vis labiau ir labiau atsikabiname nuo fizinio kūno, ateina metas, kai priimame mirtį. Tik tuomet mes galime ją pažinti. Ir tas, kuris pažįsta mirtį, išsilaisvina tikrąja šio žodžio prasme, kadangi gyvenimas ir mirtis tampa dviem to paties dalyko pusėmis ir tas žmogus eina anapus abiejų. Todėl nėra jokios vilties, kad mokslas pasieks septintąjį kūną, nors jis galėtų eiti net iki šeštojo plano.

Mokslas jau atidarė ketvirtojo kūno duris ir dabar iš tikrųjų nesunku įeiti į penktąjį kūną. Asmuo privalo turėti mokslinę protą ir religingą širdį. Jei taip atsitinka, tuomet įėjimas į penktąjį kūną nebus sunkus. Tokia kombinacija yra labai reta, nes mokslininko lavinimasis uždaro duris į religiją iš kelių pusių. Tokiu pat būdu religinis lavinimasis trukdo žmogui tapti mokslininku. Niekur šios dvi lavinimosi šakos nesusijungia, todėl tai tapo didele problema.

Tai kartais atsitinka. Jeigu tai atsitinka pasaulyje, tuomet pasiekama nauja pažinimo viršūnė. Pavyzdžiui, paimekime Patandžali (Patanjali): tai buvo žmogus mokslininko protu, bet jis įėjo ir į religiją. Jis iškėlė joga į tokias aukštumas, kad buvo labai sunku tai pralengti iki dabar. Jau praėjo daug metų nuo Patandžali mirties ir dar daugiau darbo galėjo būti padaryta šioje srityje, bet neatsirado žmogaus, kuris turėtų didesnę mokslininko inteligentiškumą ir vidinio pasaulio dvasinę praktiką. Nebuvo asmens, kuris užkoptų į tokias jogs viršūnes. Šri Aurobindo bandė, bet jam nepasisėkė.

Šri Aurobindo (Sri Aurobindo) turėjo mokslininko protą - tikriausiai dar racionalesnį negu Patandžali, nes jis gavo išsilavinimą Vakaruose. Jo išsilavinimas buvo nuostabus. Kai jam sukako šešeri metai, tėvas išsiuntė jį iš Indijos ir uždraudė grįžti atgal, kol subręs. Netgi tuomet, kai jis buvo prie pat mirties, kai kiti šeimos nariai kalbėjo apie Aurobindo iškvietimą atgal, jo tėvas to neleido. Jis sakė: „Viskas bus gerai, jei jis nepamatys manęs prieš mirtį. Jis turi visiškai įgerti Vakarų kultūrą. Tegul joks Rytų šešėlis nenukrinta ant jo. Tegul jis net nesužino, kad aš numiriau.“ Tai buvo iš tikrųjų labai drąsus tėvas. Todėl Aurobindo giliai įsisavino Vakarų kultūrą. Jei buvo kada nors žmogus, kuris iš tikrųjų buvo vakarietiškas tikrąja šio žodžio prasme, tai buvo Aurobindo. Sugrįžęs į Indiją, jis turėjo iš naujo išmokyti savo gimtąją kalbą.

Šis žmogus mokslą pažino giliai, bet religija buvo jo vėlesnė implantacija, todėl negalėjo būti giliai išreikšta; kitu atveju šis žmogus būtų pakilęs į didesnes aukštumas negu Patandžali. Bet taip neatsitiko. Lavinimo gilumoje Vakarai jam tapo barjeru, nes jo mąstymas pasidarė visiškai kaip mokslininko. Jis atnešė į religiją Darvino evoliucijos teoriją. Jis įvedė į religiją tas mintis, kurias paėmė iš Vakarų. Bet jam trūko religinio praregėjimo, kurį būtų galima įvesti į mokslą. Jis sukūrė daug mokslinės literatūros, kurioje religija buvo labai paviršutiniška, nes pastangos paaiškinti šeštojo ir septintojo planų misteriją moksliniais ir loginiais terminais sukelia klaidas; tai neįmanoma išreikšti.

Kai tarp mokslinio intelekto ir religinio proto surandamas balansas, tuomet gali būti pasiektos didelės aukštumos. Bet tam atsitikti Rytuose labai mažos galimybės, nes Rytai prarado religiją, o mokslo niekuomet neturėjo. Tokios galimybės yra didesnės Vakaruose, nes paties mokslo juose jau yra per daug.

Kai švytuoklė per daug nukrypsta į vieną pusę, tuomet ji pradeda krypti į kitą pusę. Štai kodėl Vakarų superintelektualai skaito Gitą su malonumu, kokio negalima aptikti Indijoje.

Kai Šopenhaueris (Schopenhauer) pirmą kartą skaitė Gitą, jis užsidėjo ją ant galvos ir pradėjo su džiaugsmu šokti. Kai žmonės jo paklausė, kas atsitiko, kokia pamišėliško poelgio priežastis, jis pasakė: „Ši knyga yra ne tik verta skaityti, bet ją dera užsidėti ant galvos ir šokti! Aš niekuomet nežinojau, kad šioje Žemėje buvo tokie žmonės, kurie

šitaip kalbėjo. Tai, ką aš galvojau, kad niekada negali būti išreikšta žodžiais, yra pasakyta šioje knygoje.“ Čia, Indijoje jūs nerasite nė vieno žmogaus, kuris uždėtų Gitą ant galvos ir šoktų. Čia mes galime rasti tik tokius žmones, kurie pasideda Gitą ant sėdynės traukinyje, atsisėda ant jos ir važiuoja - bet tai visiškai neturi prasmės.

Šio šimtmečio pabaigoje bus pasiektos naujos aukštumos, nes tuomet, kai iškyla poreikis, suaktyvėja daug pasaulio jėgų. Einšteinas prieš mirtį tapo religingu. Visą gyvenimą jis buvo mokslininkas, bet kai priartėjo mirtis, jis tapo religingu. Štai kodėl kai kurie iš tų, kurie buvo grynai mokslininkai, sakė: „Mes nepriimame rimtai paskutinių Einšteino tvirtinimų. Jis buvo jau truputį pamišęs.“

Paskutiniai Einšteino žodžiai buvo prasmingi. Jis pasakė: „Aš maniau, kad sužinosiu viską, kas yra žinoma apie pasaulį, bet kuo daugiau aš pažinau, tuo labiau supratau, kad tai neįmanoma, kadangi begalinė platybė lieka nepažinta. Aš maniau, kad vieną dieną išspręsiu mokslo pasaulio misteriją ir supaprastinsiu ją iki matematinės lygties ir tuomet neliks misterijos. Tačiau matematinė problema tapo vis didesne ir didesne ir vietoj to, kad išspręščiau pasaulio misteriją, ji tapo pati savaime misterija.“

Dabar neįmanoma išspręsti šios problemos. Keletas šiuolaikinių žymiausių mokslininkų yra arti religijos periferijos. Kai kurios tokios mokslo galimybės dabar yra, kadangi jis perėjo antrąjį kūną ir artėja prie trečiojo, ir kai tik priartėja prie trečiojo kūno, religijos atgarsiai tampa neišvengiamais. Jis savo paties savybėmis įeina į nepažįstamą tikimybių ir galimybių pasaulį. Kartais kai kur jam teks priimti nežinomąybę. Jis turės sutikti su tuo, kad už to, kas yra matoma nuoga akimi, yra dar daugiau. Tai, kas negali būti matoma, egzistuoja; tai, kas negali būti girdima, taip pat egzistuoja. Prieš šimtą metų sakėme, kad tai, kas negali būti girdima, matoma arba paliesta, neegzistuoja. Dabar mokslas sako kitaip. Jis sako, kad tai, ką galime paliesti, yra labai maža sritis, ir tai, kas negali būti paliesta, yra labai didelė. Garsų sritis yra labai maža, o tai, kas negali būti girdima, yra beribiška. Tai, ką galime pamatyti, yra labai maža dalis, palyginus su nematoma begalybe.

Iš tikrųjų tai, ką mato mūsų akys, yra labai maža dalis to, kas yra. Mūsų akys pagauna tik tam tikras bangas, mūsų ausys girdi tik tam tikrų

ilgių bangas. Aukščiau ir žemiau šių bangų yra begalinis kitų ilgių bangų kiekis. Atsitiktinai tas bangas taip pat gali pagauti mūsų pojūčiai.

Kartą vienas žmogus lipo nuo kalnų ir susižalojo ausis. Po to jis pradėjo pagauti radijo bangas, kurias transliavo miesto radijo stotis. Kai jis atsigulė į ligoninę, kilo didelė problema; pradžioje jis negalėjo suprasti, kas atsitiko. Jis galvojo: „Arba aš pamišau, arba aš negaliu suprasti to, kas atsitiko.“

Kai dalykai pasidarė aiškesni, jis papasakojo tai gydytojui. Jis paklausė gydytojo: „Kur ligoninėje laikomas radijo aparatas?“

Gydytojas atsakė: „Ar jūs girdite laidas? Čia nėra radijo aparato.“

Tačiau žmogus toliau atkakliai tvirtino, kad girdi naujienas ir papasakojo, ką girdi. Gydytojas nubėgo į įstaigą ir įsijungė radiją. Jo nuostabai, jis įsitikino, kad buvo transliuojamos tos pačios naujienos. Po to dalykas galutinai išaiškėjo. Buvo atrasta, kad žmogaus ausys jam nukritus nuo kalno pradėjo priimti nežinomas, naujas bangas.

Visiškai įmanoma, kad netolimoje ateityje mes galėsime pagauti atitinkamas radijo bangas tiesiai, pritvirtindami mažą įtaisą prie ausų. Begalė garsų eina per mus ir plinta aplink, bet negalime jų girdėti, nes mūsų girdėjimo sritis yra labai ribota. Netgi labai galingi garsai negali būti girdimi. Mes negalime girdėti garsų aukščiau ir žemiau mūsų ausų gebos. Kai krinta žvaigždė, aplinkui girdimas milžiniškas jos kritimo garsas, bet mes negalime jo išgirsti. Jei situacija būtų kitokia, mes apkurstume. Panašiai yra ir su mūsų kūno vidutine temperatūra, kuri yra tarp devyniasdešimt aštuonių ir šimto laipsnių. Jeigu ji nukris žemiau devyniasdešimt aštuonių laipsnių arba pakils virš šimto dešimties laipsnių, mes mirsime. Mūsų gyvenimas priklauso nuo dešimties-dvylikos laipsnių temperatūros pokyčio. Karštis turi milžinišką diapazoną. Kai jis yra mažesnis negu šis dvilykos laipsnių diapazonas, mes jo nejaučiame.

Tuo pat būdu mes esame apriboti visur. Bet galime sužinoti ir apie dalykus, kurie yra už šių ribų, kadangi jie taip pat egzistuoja. Mokslas pradėjo priimti juos. Kartą tai priėmus, iškyla klausimas, kur ir kaip šie dalykai prasideda. Visa tai gali būti sužinota, visa tai gali būti atpažinta, ir dėl šios priežasties aš sakiau, kad mokslas gali pasiekti penktąjį kūną.

Kas pažįsta nebūtį ir į ką remiantis ji gali būti pažinta?

Pats klausimas yra klaidingas. Toks klausimas negali iškilti ir negali būti suformuluotas, kadangi kai mes klausiamo: „Kas pažįsta nebūtį?“ mes sakome, kad *kažkas* lieka už to. Tuomet tai nėra nebūtis.

Kaip gali būti perteiktas toks pažinimas?

Šiuo atveju nėra pranešimo. Pavyzdžiui, kai jūs miegate naktį... Jūs esate sąmoningi tik tuo atveju, jeigu tai atsitinka jūsų sąmoningumo valandomis. Kai jūs miegate, jūs pamirštate savo aplinką. Taigi jūs galite papasakoti tik apie valandas, kada nemiegojote, - apie situaciją, kuri buvo iki to momento, kai užmigote. Bet, kaip taisyklė, jūs darote atvirkščiai. Jūs sakote: „Aš nuėjau miegoti aštuntą valandą.“ Tai klaidinga. Jūs turėtumėte sakyti: „Aš buvau pabudęs iki aštuntos valandos.“ Jūs negalite pranešti miegodamas, kadangi kai miegate, kas praneša? Pranešimas yra įmanomas iš kitos pusės: „Aš nemiegojau iki aštuntos valandos“ arba „iki aštuntos valandos aš žinau, kad nemiegojau, bet aš nieko nežinau, kas buvo po aštuntos. Po to aš žinau, kas buvo, kai pabudau nuo šeštos. Tarp aštuntos ir šeštos yra tarpas, kurio metu aš miegojau.“

Tai kaip pavyzdys. Jūs žinosite, kas yra iki šeštojo kūno. Kai jūs įneriate į septintąjį kūną ir išeinate iš jo į šeštąjį, jūs galėsite pasakyti: „Aha! Aš kažkur buvau. Aš patyriau nebūtį.“ Tai gali būti išsakyta tik šeštajame kūne. Todėl daugelis nekalbėjo po to, kai pasiekė septintąjį planą. Tam yra priežastis: kam sakyti tai, ko negalima pasakyti?

Žinomas žmogus, kurį vadino Vitgenšteinu (Wittgenstein). Jis yra sakęs labai retų teiginių. Vienas iš jų toks: „Tai, ko negalima pasakyti, neturi būti pasakyta.“ Daug asmenų yra pasakę tai, ko negalima pasakyti, todėl jie mums sukėlė daug sunkumų, nes jie pasakė tai, ko negalima pasakyti. Todėl tai tapo negatyviu pranešimu. Ši naujiena švystelėjo nuo paskutinės ribos, iš kur ji yra pasakoma: „Aš buvau iki to taško, o nuo ten manęs nebuvo. Nuo to taško neliko ko žinoti ir neliko to, kuris gali žinoti. Nuo ten nelieka nei pranešimo, nei pranešėjo. Bet tai

įvyko nuo tam tikros vietos, iki kurios aš buvau.“ Šios srities linija yra šeštojo kūno linija.

Vedos, Biblija, Upanišadai, Gita veda iki šeštojo kūno. Septintasis kūnas yra tas, kuris neišreiškiamas ir iš tikrųjų negali būti išreikštas. Iki šeštojo kūno nėra labai sudėtinga, o iki penktojo yra gana lengva išsakyti. Bet septintajame plane nelieta nei žinančio, nei informacijos. Iš tikrųjų tai, ką mes išreiškiame, yra likutis to, ko po to nelieta. Kai mes kalbame apie šį tuščią tarpą, tai turime kalbėti negatyvia kalba. Dėl to Vedos ir Upanišadai turi sakyti: „Nei šitas, nei anas.“ Jie sako: „Neklauskite, kas tai yra. Mes galime pasakyti jums tik tai, ko ten nėra; mes galime pasakyti, kad to, kas buvo, nelieta. Ten nėra nei tėvo, nei žmonos, nei materijos, nei eksperimento, nei informacijos. Ten taip pat nebuvo „Aš“: ten ego nebuvo. Ten nebuvo nei pasaulio, nei jo kūrėjo. Ten nieko nebuvo.“ Tai šeštojo kūno srities linija. Kas ten buvo? Jūs turėsite tylėti, nes tai neišreiškiamas.

Žinios apie Brahmaną buvo praneštos, bet tai, kaip buvo išreikšta iš anapus, yra negatyvu - buvo taip, kaip buvo pasakyta Budos. Buda su visa išmone bandė išreikšti septintąjį planą. Todėl tai, ką jis išreiškė, yra neigiama, visos jo išraiškos yra neigiamos, ir tai nebuvo jo šalies žmonių išsąmoninta. Brahmano potyrį, pozityvią būti žmonės suprato gerai. Apie Brahmaną buvo sakoma, kad tai *sat-čit-ananda* - tiesa, sąmoningumas, palaima - ir šie pozityvūs tvirtinimai buvo gerai priimti. Kas nors gali sakyti apie tai, kad yra tai, yra ir tai, bet Buda kalbėjo apie tai, ko nėra. Tikriausiai jis yra vienintelis, kuris taip drąsiai dirbo, bandydamas pasakyti kažką apie septintąjį planą.

Buda savo šalyje nebuvo priimtas, kadangi vieta, apie kurią jis kalba, yra be šaknų, be formų ir be kontūrų. Žmonės girdėjo ir galvojo, kad tai nevertinga. „Ką mes ten darysime, kur nieko nėra?“ - klausė jie. „Pagaliau bent parodykite mums vietą, kur mes *būsime*.“ Bet Buda sakė: „Jūsų *neliks*.“ Todėl jo šalies žmonės pasitraukė nuo jo, nes norėjo išsaugoti save iki pat galo.

Buda ir Mahavira buvo amžininkai, bet žmonės suprato Mahavirą geriau, nes Mahavira kalbėjo penktojo plano kalba. Jis net neminėjo šeštojo plano. Tai buvo todėl, kad Mahaviros protas buvo moksliskas ir kai jis bandė paaiškinti per šeštąjį planą, jis jautė, kad žodžiai tampa dviprasmiškais, miglotais ir nelogiškais. Iki penktojo plano viskas yra

stabilu ir įmanoma išsakyti, kad tai yra taip, anas taip, nes iki penktojo plano mes esame patyrę kai kuriuos dalykus, kurie yra panašūs.

Sakysime, kad okeano viduryje yra labai maža sala, kurioje auga vienos rūšies gėlės. Toje saloje gyvena keletas žmonių, kurie niekad nebuvo išvykę iš savo salos. Po to vieną dieną pro šalį plaukė laivas ir vieną iš gyventojų pasiėmė į savo šalį. Jūreivių šalyje jis mato įvairiausių rūšių gėles. Jam „gėlė“ reiškia tik tam tikros rūšies gėlę, kokia ji buvo jo saloje. Čia jam pirmą kartą gėlės sąvoka išsiplečia ir jis supranta, kad žodis „gėlė“ išreiškia ne tik tą vieną gėlę, bet ir tūkstančius kitų. Jis mato rožes, lelijas, lotusus ir jazminus. Čia jis pradeda abejoti. Kaip jis paaiškins savo salos žmonėms, kad žodis „gėlė“ nereiškia tik vienos rūšies gėlės? Kaip jis paaiškins, kad gėlės turi vardus, nes jo saloje yra tik vienos rūšies gėlė ir ji neturi kito vardo: jie vartoja tik žodį „gėlė“. Čia jis pradeda svarstyti, kaip jis papasakos apie tokias gėles, kaip lelijos ir jazminai.

Jis sugrįžta į šalį. Nepaisant šio sunkumo, yra būdas jam išaiškinti. Yra nors viena gėlė, pagal kurią galima spręsti. Jis gali nuodugniai paaiškinti apie šią gėlę ir gali atskleisti kitų spalvų, kontūrų ir kvapų įvairovę tam, kad perteiktų savo potyrių esmę. Jis gali sakyti: „Taip, kaip ši gėlė yra balta, taip pat yra ir kitos spalvos - raudona, ryškiai rožinė, geltona ir daug kitų spalvų. Taip, kaip ši gėlė yra maža, yra ir kitokios gėlės, kurios būna didelės, panašios į lotosą.“ Tokiu būdu jis gali bendrauti, nes viena gėlė jau nurodo kažką apie kitas.

Bet tarkime, kad jis nenuvyksta į kitą šalį, bet vietoj to nuvyksta į mėnulį, kur nėra gėlių, augalų, kur atmosfera yra visiškai jam netikėta, neįprasta ir visiškai kitoks atmosferos slėgis. Kai po to jis grįžta į savo šalį ir jį klausia, ką matė mėnulyje, jam bus labai sunku paaiškinti, kadangi jo šalyje nėra nieko ekvivalentiško tam, kad perteiktų pergyvenimus. Jo kalboje nėra žodžių ir simbolių, kuriais būtų galima išreikšti jo patyrimą.

Ir ši situacija yra panaši. Iki penktojo kūno mes randame žodžius tam išreikšti, bet tai panašu į tai, kai mes bandome išreikšti skirtumą tarp vienos ir tūkstančio gėlių. Nuo šeštojo plano kalba tik painioja. Yra pasiekiamas taškas, nuo kurio skirtumas tarp vienos ir tūkstančio gėlių yra nepakankamas tam, kad tai paaiškintum. Tai labai sudėtinga. Tačiau net tuomet, naudojant neigimo ar totalumo idėją, kai kas gali būti

išreikšta. Mes galime pasakyti, kad ten nėra ribų, kad viskas beribiška. Mes žinome ribas, todėl naudodami šį patyrimą, mes galime išreikšti ir beribiškumą. Tai suteiks mums kažkokį supratimą ir nors visa tai bus miglota, mes galime priimti, kad supratome. Bet taip nėra.

Dėl to yra daug painiavos. Mes jaučiame, kai yra sakoma - kad ten nėra ribų. Bet ką reiškia „nėra ribų“? Mūsų patyrimas yra susijęs su ribomis. Tai lyg tos salos žmonės sakytų: „Taip, mes supratome. Tai apie gėlę jūs kalbate.“ Tuomet žmogus sakys: „Ne, ne! Nespręskite pagal šią gėlę. Ji visiškai nepanaši į šias gėles; tokių gėlių čia iš viso nėra.“ Tuomet žmonės sakys: „Kodėl tuomet jūs tai vadinate gėle, jei ji nepanaši į tai? Tik ši vienintelė ir yra gėlė.“

Mes irgi turime iliuziją, kad supratome. Kai mums sako: „Dievas yra begalinis, beribis“, mes sakome: „Taip, mes supratome.“ Bet mūsų patyrimas visuomet susijęs su ribomis. Mes nieko nesupratome; mes tik žinome žodį riba. Mes tiktai pridėdame prie žodžio dalelytę „be“ ir manome, kad jau žinome, kad tai ir yra beribiškumas. Mes esame įsitikinę, kad supratome. Bet kartą pajautę, kas yra beribiškumas, jūs išsigąsite. Nesvarbu, kaip jūs vizualizuosite, ribos vis tiek liks. Jūs galite plėsti ribas tolyn ir tolyn - milijonus ar milijardus mylių anapus begalės šviesmečių - bet kur jūs sustosite, ten atsiras riba.

Daugiausia kaip mūsų protas gali suvokti beribiškumą, tai tik kaip labai labai didelį atstumą; tokį tolimą, kad yra anapus mūsų suvokimo, bet vis tik siena egzistuos. Tuomet, kas yra anapus, vėl liks nesuprasta. Taigi kažkas gali būti pasakyta apie šeštąjį planą, todėl mes galėsime manyti, kad supratome, bet taip nėra.

Apie septintąjį planą mes netgi negalime pasakyti tiek, kad supratome. Apie septintąjį negalima net kalbėti. Jei kas nors bando, mes tuoj pat pasakome: „Kokius absurdiškus dalykus jūs kalbate!“ Todėl absurdiški žodžiai buvo naudojami nurodyti septintąjį planą - koks nors žodis, kuris neturi prasmės, kuris nieko nereiškia.

Paimkime, pavyzdžiui, žodį *aum*: jis neturi prasmės; tai beprasmis žodis ir mes jį naudojame rodyti į septintąjį kūną. Iki penktojo kūno mes galime kalbėti, bet kai kas nors bando ką nors pasakyti apie septintąjį planą, mes sakome: „*Aum*.“ Todėl, kai šventraštis yra užbaigiamas, jo pabaigoje užrašomi žodžiai *aum šanti* (*aum shanti*). Ar jūs žinote, ką tai reiškia? Tai reiškia, kad priėjome septintąjį planą, kad daugiau nieko

negali būti pasakyta. Šventraščiai baigiasi toje vietoje, kur prasideda septintasis kūnas; septintojo plano pradžia yra visų šventraščių pabaiga. Štai kodėl šventraščių pabaigoje mes nerašome „Pabaiga“; mes rašome „*Aum Šanti*“. *Aum* yra septintojo plano simbolis, kuris reiškia, kad apie tai, kas yra toliau, nieko negalima pasakyti. Primygtinai nurodoma, kad toliau reikia būti tyliems ir taikiems.

Mes turime priimti šį absurdišką žodį, kuris neturi jokios prasmės, už kurio nėra jokio motyvo. Jeigu jis turėtų kokį nors turinį, perteikti šiuo žodžiu būtų neįmanoma, nes mes sukūrėme šį žodį tam, kad perteiktume tai, kur nėra jokio turinio. Tai bemotyviškas žodis ir todėl jo nėra jokioje pasaulio kalboje. Potyriai įvyksta, bet žodis *aum* neturi jokios prasmės. Krikščionys meldžiasi ir maldos pabaigoje sako: „*Amen*.“ Jie sako: „Pakanka! Baigta! Toliau ramybė. Toliau nėra žodžių.“ Bet tai neekvivalentiška žodžiui *aum*. *Aum* negali būti išverstas. Tai simbolis, kurį mes parinkome septintajam planui.

Jis yra išraižytas ant šventyklų tam, kad primintų mums, jog nevalia sustoti šeštajame plane, nes dar yra ir septintasis. Jis yra įterptas tarp Ramos (Rama) ir Krišnos atvaizdų, kad primintų mums, jog *aum* yra didingesnis negu jie. Krišna iš ten įdėmiai žiūri - bet *aum* yra daug didingesnis, *aum* yra visiškai tuščias. Viskas pasirodo iš jo, viskas sugrįžta į jį. Todėl mes nelyginame *aum* su dar kuo nors šiame pasaulyje. Tai švenčiausias iš švenčiausių tuo požiūriu, kad jis yra aukščiausias, anapusinis, kur viskas praranda savo identiškumą.

Taigi nieko negali būti pranešta apie septintąjį planą. Jis gali būti aprašytas tik neigiamu kalba: „Tai ne tai; jis nėra tas ir t. t.“ Bet ir tai turi prasmę tik iki šeštojo plano. Todėl daugelis ieškotojų apie septintąjį planą tylėjo. Tie, kurie bandė kalbėti apie jį, sukūrė sau daug problemų, nes kalbėdami apie tai, jie turėdavo nuolat pakartoti, kad tai neišreiškiamas. Jie vėl ir vėl turėdavo įspėti savo klausytojus: „Mes kalbame apie tai, bet iš tikrųjų tai negali būti išsakyta.“ Tuomet mes suglumstame. Kodėl jie kalba apie dalykus, apie kuriuos negalima kalbėti? Jie neturėtų apie tai kalbėti. Bet jie sako: „Septintasis iš tikrųjų yra, bet mes neturime žodžių, tinkamų jam aprašyti.“

Pasaulyje nėra nieko, ką būtų galima palyginti su tuo; tai neišreiškiamas. Apie tai būtų galima daug ką pasakyti, daug kas galėtų

būti išreikšta, bet sunkumas yra tas, kad nėra jokios prasmės išreikšti tai žodžiais. Jis gali būti patirtas, bet negali būti išreikštas.

Štai kodėl tie, kurie buvo labai kalbūs, tie, kurie buvo didingi oratoriai, tie, kurie galėjo viską, kas yra pasaulyje, išaiškinti, staiga tapdavo nebyliais, kai grįždavo iš septintojo plano. Kai staiga jie nutildavo, tokiu būdu jų nebylumas perteikdavo žinią: jų tylios akys kalbėjo apie neišsakomus dalykus. Pavyzdžiui, tokių klausimų, kokį jūs paklausėte dabar, atžvilgiu, Buda buvo įvedęs taisyklę, kad panašių klausimų jo negalima klausti. Jis sakė: „Neklauskite šių klausimų. Netinka jų klausti; netinka norėti tai sužinoti.“ Jis sakydavo, kad kai kurios temos yra neapibūdinamos ir dėl to neturėtų būti aptariamoms. Netiktų jas aiškinti.

Lao Dzė sakė: „Prašom neprašyti manęs rašyti, kadangi tai, ką aš parašau, tampa klaidinga. Aš niekada negaliu išreikšti to, ką noriu išreikšti, aš galiu parašyti tik tai, ko nenoriu išreikšti. Kokia prasmė tai daryti?“ Todėl jis nieko nerašė iki pat pabaigos. Kai jo tėvynainiai privertė jį, jis parašė smulkutę brošiūrą. Jos pirmieji žodžiai buvo: „Kai tik tiesa išreiškiama, ji tampa melu.“ Bet tai yra septintojo plano tiesa. Šeštajame plane ji netampa melu, bet lieka dviprasmiška. Penktajame plane išreikšta tiesa tampa neginčijama. Tik septintajame plane išraiška yra neįmanoma. Ten, kur mūsų nebelieka, kaip gali likti žodžiai ir kalba? Jie taip pat baigiasi kartu su mumis.

Kokios yra žodžio aum būdingos charakteristikos, kad jis buvo parinktas apibūdinti septintajam planui?

Žodis aum buvo parinktas dėl dviejų priežasčių. Pirmą, buvo ieškoma žodžio, kuris neturi prasmės, kuriam negali būti suteikta jokia prasmė - nes jeigu jis ką nors reiškia, tai jis sugrąžins mus iki penktojo plano. Todėl buvo reikalingas žodis, kuris neturėtų prasmės. Visi mūsų žodžiai yra prasmingi, mes sudarinėjame žodžius taip, kad jie išreikštų prasmę. Jei jie neišreiškia kokios nors prasmės, kodėl mes turėtume juos vartoti? Mes juos vartojame kalbėdami, ir mūsų kalbėjimo tikslas yra išreikšti mintis.

Kai aš ištariu žodį, jis smūgiuos atitinkamą reikšmę jumyse. Todėl žmonės, sugrįžę iš septintojo plano, jaučia, kad jei jie, norėdami išreikšti septintąjį planą, ištars žodžius, kurie turi prasmę, jie iš karto sugrįš į penktąjį planą. Tuomet tie žodžiai bus įrašyti į žodynus, ir žmonės, skaitydami juos, galvos, kad jie suprato. Bet septintasis planas neturi prasmės. Jūs galite sakyti, kad tai yra beprasmiška, arba kad tai yra anapus prasmės - abu pasakymai reiškia tą patį dalyką.

Taigi koks žodis gali būti rastas ir kaip jis turėtų būti sudarytas, kad visos jo prasmės būtų tuščios, kad jis neturėtų prasmės? Šis žodis sudarytas didingos vizijos, didelio išvalgumo būsenoje ir tikrai moksliniu būdu. Turėjo būti sudarytas šakninis, bazinis žodis, kuris būtų pamatu. Koks tai turėtų būti žodis, kurį tariant nebūtų rasta prasmė? Kokiu būdu jis turėtų būti sudarytas? Giliausia prasme jis turėtų tapti pirminio šaltinio simboliu.

Trys baziniai mūsų kalbos garsai yra a-u-m. Visi kiti žodžiai yra šių trijų garsų išplėtimas. Tai šakniniai garsai. Patys garsai a-u-m savaime neturi jokios prasmės, bet tik jų santykiuje susidaro prasmė. Kai garsas „a“ tampa žodžiu, jis turi prasmę; kai „m“ tampa žodžiu, jis taip pat įgauna prasmę. Bet patys jie be prasmės. Šie garsai yra žodžių šaknys, ir visa mūsų kalba atsirado iš šių trijų garsų kombinacijų.

Todėl buvo paimti šie trys šakniniai garsai ir sujungti į žodį aum. Šie garsai gali būti užrašyti žodžiu aum ir kas nors gali galvoti, kad šis garsas turi kokią nors prasmę, kaip bet koks kitas užrašytas žodis. Žmonės pradeda galvoti, kad aum reiškia tai, kas yra septintajame plane. Todėl buvo sudarytas ne žodis, bet aum simbolis: jam nebuvo vartojamos raidės. Trys raidės a-u-m yra tik garsai, bet ne žodžio raidės. Taigi aum buvo nupieštas, kad nepatektų į žodyną, o vietoj to kristų į akis ir taptų klausimų taikiniu. Tai prasidėjo tokiu būdu ir tas, kuris nori sužinoti jo prasmę, turi trokšti ją surasti.

Kai kas nors skaito sanskritą ar studijuoja senas knygas, šis žodis juose sunkiai paaiškinamas. Žodžiai patenka vidun, yra pagaunama jų prasmė - bet yra anapus supratimo. Jie visuomet klausia: „Ką reiškia aum? Kokia jo reikšmė? Ką tai reiškia, kodėl jis nerašomas raidėmis, panašiai kaip a-u-m? Kodėl jis yra nupieštas?“ Jeigu jūs atidžiai žiūrėsite į paveikslėlį, jūs pamatysite, kad jis yra sudarytas iš trijų dalių, kuriose yra simboliai a, u ir m.

Šis paveikslėlis reikalauja gilių tyrinėjimų; tai neįprastas simbolis. Jo tyrinėjimai buvo atlikti ne fiziniame plane, bet ketvirtajame kūne. Iš tikrųjų, kai asmuo įeina į ketvirtąjį kūną ir yra ne-proto būsenoje, garsai a-u-m pradeda skambėti jame, jų kombinacijos sudaro žodį aum. Kai viduje yra visiška tyla, kai mintys visiškai prarastos, tuomet pradeda aidėti aum gaudimas. Šis garsas yra pagaunamas ketvirtajame kūne, toje vietoje, kur nėra nei minčių, nei kalbos. Tuomet kas lieka, yra garsas aum. Tokiu būdu garsas ir buvo suvoktas.

Kaip aš anksčiau sakiau, kiekvienas žodis turi savo simbolį. Kai mes naudojame tam tikrą žodį, prote susiformuoja jo simbolis. Jei kas nors medituoja į aum, kai jis skamba ketvirtajame plane, tuomet jame atsiranda atitinkamas simbolis. Tokiu būdu buvo surasta visų mantrų pradžia. Kai meditatorius meditacijoje pradeda rezonuoti su atitinkama čakra, tuomet pasigirsta tos čakros mantra. Tuo būdu susidaro mantrų šaknys ir kaip aukščiausia jų sėkla aum. Tai ne vienos kurios nors čakros sėkla, greičiau tai septintosios čakros simbolis, kuri yra begalybė ar amžinybė.

Taip atsirado žodis aum. Po to, kai jo atitikimą patvirtino tūkstančiai kitų ieškotojų ir šiam žodžiui buvo pritarta, jis buvo priimtas. Šis žodis atsirado ne dėl to, kad vienas asmuo ar net keleto žmonių grupė jam pritarė. Kai tas pats žodis aidėjo daugybėje meditatorių, kai milijonai jų patikrino jo autentiškumą, tik tuomet jis buvo pasirinktas. Todėl žodis aum nėra paveldėta kokios nors religijos ar organizacijos nuosavybė. Tokiu būdu budistai ir džainai gali vartoti jį laisvai be jokios baimės. Tai nėra induistų religijos nuosavybė. Ir to priežastis yra tai, kad jis įvairių rūšių meditatorių buvo pasiektas skirtingu keliu. Tai, ką mes randame ekvivalentiško kitose šalyse, taip pat tam tikra prasme yra šio bazinio žodžio fragmentai.

Tyrinėdami romėnų ar arabų ieškotojų atradimus, galime pastebėti, kad visais atvejais minimas garsas „m“. Kai kurie nukanda „a“ prie „m“, bet „m“ visuomet yra. Tai todėl, kad „a“ ir „u“ yra labai subtilūs ir juos yra sudėtinga pagauti. Todėl pirma žodžio dalis gali išslysti iš dėmesio ir gali būti girdima tik baigiamoji garsų dalis. Todėl kai garsas aum pradeda skambėti viduje, „m“ yra lengvai pagaunamas. Jei jūs sėdite uždaroje patalpoje ir giedate aum, pranašesnis bus garsas „m“. Todėl „a“ ir „u“ tampa visiškai negirdimais, o garsas „m“ aidės visą laiką.

Meditatoriai priėjo išvados, kad garsas „m“ tikrai yra, kai tuo tarpu kiti du garsai nevisai aiškūs. Skirtumas yra tik klausant tai. Kada buvo atlikti šia kryptimi tyrinėjimai, daugybė meditatorių pagavo būtent šitą žodį. Kai atliekami platūs tyrinėjimai - pavyzdžiui, tūkstantis mokslininkų atlieka tą patį eksperimentą ir gauna tą patį rezultatą, tuomet jo patikimumas yra įrodytas.

Šioje šalyje tūkstantmečiais į save sėkmingai judėjo daugybė keliautojų. Nė vienoje kitoje pasaulio šalyje nebuvo atlikta tiek eksperimentų tokiu dideliu mastu ir su tiek daug ieškotojų. Dešimt tūkstančių meditatorių sėdėjo aplink Budą, keturiasdešimt tūkstančių vyrų ir moterų sėdėjo aplink Mahavirą ir visi jie masiškai dalyvavo šiame eksperimente. Tokioje nedidelėje vietovėje kaip Biharas eksperimentavo keturiasdešimt tūkstančių Mahaviros mokinių. Niekur pasaulyje nebuvo atliktas toks eksperimentas. Jėzus, vargšas vaikas, buvo vienišas, ir Mahometas turėjo leisti savo laiką bergždžiai, kovodamas su tamsiais žmonėmis.

Šioje šalyje susidarė ypatinga situacija, kurioje žmonės suprato, kad nėra jokio reikalo kovoti vienam prieš kitą. Čia šie dalykai buvo aiškūs. Mahavira sėdėjo, ir keturiasdešimt tūkstančių žmonių praktikavo prieš jį meditaciją. Tai suteikė didingą galimybę stebėti ir patikrinti įvairių meditatorių skirtingų planų potyrius. Galėjo atsirasti klaida, jei eksperimente dalyvavo tik vienas arba du meditatoriai, bet kai dalyvauja keturiasdešimt tūkstančių žmonių, klaidos negali būti. Keturiasdešimt tūkstančių asmenų naudojo skirtingas meditacines technikas. Viskas buvo tinkamai apgalvota, tinkamai patikrinta, viskas buvo tinkamai suvokta.

Todėl šioje šalyje buvo padaryta žymiai daugiau atradimų dvasinio ieškojimo srityje, negu bet kurioje kitoje šalyje, nes kitose šalyse ieškotojai buvo vieniši. Panašiai kaip šiandien Vakaruose daugybė mokslininkų plačiai užsiima moksliniais eksperimentais, tokiu pat būdu šioje šalyje anuo metu užsiėmė sielos mokslu tūkstančiai genijų ir intelektualų. Tie atradimai, kurie buvo išreikšti po kelionės į savo sielą, yra labai pravartūs, bet pakeliui į kitas šalis šios žinios fragmentavosi ir buvo iškraipytos.

Pavyzdžiui, Jėzaus kryžius: tai svastikos likutis. Dideliais atstumais ilgoje kelionėje į tolimas šalis tik tiek ir liko iš svastikos.

Svastika buvo toks pat simbolis kaip ir aum. Aum yra septintojo plano simbolis, svastika yra pirmojo plano simbolis. Todėl svastikos paveikslėlis yra dinamiškas. Jos šakos užlenktos ir suteikia judesio efektą; jis visą laiką sukasi. Įprastinis pasaulis reiškia, kad viskas jame visą laiką juda. Taigi svastika buvo pirmojo kūno simbolis, o aum paskutiniojo. Pačiame aum nėra judesio. Ten absoliučiai ramu, ten totali tyla, viskas yra ramybėje. Svastika simbolizuoja judesį.

Savo kelionėje svastika, kol pasiekė krikščionybę, tapo kryžiumi. Visiškai įtikėtina, kad Jėzus buvo ne tik Indijoje, bet ir Egipte. Jis buvo Nalandoje (Nalanda), sename budistų universitete, taip pat ir Egipte, kur surinko daug didingų žinių. Viena iš jų buvo svastikos pažinimas. Bet šios žinios išsibarstė panašiai, kaip ir naujiena, kurią žmogus, matęs daugybę gėlių, atnešė į šalį, kurioje yra tik viena gėlė. Jėzaus misija buvo suardyta, ir tik kryžius teliko.

Viršutinė aum simbolio dalis pasiekė Islamą. Pusė mėnulio, kuri jį gerbia, yra aukščiausia simbolio aum dalis, kuri buvo atskirta nuo pagrindinės dalies pakeliui į Arabiją. Žodžiai ir simboliai savo kelionėse buvo bjauriai iškraipyti. Po tūkstančių metų jie taip nusidėvi, kad sunku atpažinti jų pradinę formą. Nauji garsai, nauji žodžiai pridedami jiems keliaujant iš vienos vietos į kitą ir skirtingiems žmonėms vartojant juos skirtingose kalbose. Kai įvyksta daugybė pakeitimų, kai kažkas atitrūksta nuo pradinio šaltinio, sunku atpažinti jo kilimo vietą, iš kur jis atvyko ir kas su juo atsitiko.

Viso pasaulio dvasinė srovė yra giliai susijusi su šia šalimi, kadangi baziniai pirminiai dvasios šaltiniai gimė čia ir iš čia plito toli ir plačiai. Bet pranašai, kurie priėmė žinias ir keliavo į kitas šalis, ir žmonės, kurie jų klausė, kalbėjo skirtingomis kalbomis. Todėl trūko aiškumo įteikiant ir priimant misiją. Šiandien krikščionys, kurie nešioja aplink kaklą kryžių, niekad nepagalvoja, kad tai yra svastikos dalis; musulmonai net nesvajuoja, kad pusė mėnulio, kuri jį garbina, yra aum fragmentas.

Pagal kai kurias katalikų mokyklas žodis amen yra labai deformuota aum forma. Visų krikščionių maldų pabaigoje yra vartojamas žodis amen, kuriuo išreiškiama pagarba dieviškumui. Kai kurie ieškotojai tiki, kad Biblijoje, kurioje yra pasakyta: „Pradžioje buvo žodis ir žodis buvo Dievo“, turimas omenyje žodis aum. Alfa ir omega -

pradžia ir pabaiga - išreiškiama žodžiu amen. Buvo pasakyta, kad Jėzus tarė apaštalui Jonui: „Aš esu Amen.“ Kitoje vietoje amen yra vartojamas absoliutinės tiesos prasme arba „Tebūnie“ prasme.

Katalikų tikėjime vartojama daug lotyniškų žodžių ir daugelyje iš jų jaučiama, kad tai yra tolima aum forma. Pavyzdžiui, *Per omni secula seculorum* ir t. t. Taip pat aum artimi kai kurie angliški žodžiai omnipresent, omniscient ir omnipotent (visur esąs, visažinis, visagalis).

Mūsų laikais daugelis Indijos bažnyčių pradėjo vartoti savo maldose žodį aum. Jie išraižo jį ant pagrindinių savo durų. Pavyzdžiui, Šv. Marijos koledžas Darjellinge (Darjeeling) simbolį išraižė ant pagrindinio altoriaus prie savo maldos namų įėjimo.

6 ŠAKTIPAT: KŪNO-ELEKTRIŠKUMO MISTERIJOS

Septintojo kūno kontekste vakar jūs kalbėjote apie aum. Šia tema yra dar vienas smulkus klausimas. Kokias čakras veikia a, u ir m ir kaip tuo galėtumėte pasinaudoti meditatorius?

Vakar aš jums kalbėjau keletą dalykų apie aum. Tame pačiame kontekste yra dar keletas dalykų, kuriuos vertėtų žinoti. Pirmiausia tai, kad aum yra septintojo kūno simbolis, septintojo plano ženklas. Tai septintosios būsenos simbolis, kuris negali būti paaiškintas jokių žodžių. Joks žodis negali būti susietas ar tam pavartotas. Todėl buvo rastas beprasmis žodis - žodis, kuris neturi prasmės. Apie tai aš jums kalbėjau vakar. Šio žodžio paieškos vyko eksperimentuojant ketvirtajame kūne.

Tai nebuvo įprastinis ieškojimas. Iš tikrųjų, kai protas yra visiškai tuščias, be jokio žodžių triukšmo, be jokio minčių raibuliavimo, tik tuomet girdimas tuštumos garsas. Tuštuma taip pat kalba, tuštuma taip pat turi savo garsus. Nueikite ir atsistokite į visiškai izoliuotą vietą, kurioje nėra jokio garso, ir jūs suvoksitė, kad tuštuma turi savo vidinę muziką. Vienuma turi savo garsą ir šioje tyloje lieka tik baziniai garsai - a-u-m. Visos mūsų melodijos ir garsai išsivystė perstatinėjant ir kombinuojant šiuos bazinius garsus. Kai visi žodžiai ir balsai dingsta, lieka šie baziniai garsai.

Taigi aum yra septintosios būsenos, septintojo kūno simbolis, bet šis garsas yra pagaunamas ketvirtajame plane. Mentalinio kūno tuštumoje girdimas aum rezonansas. Jei meditatorius naudosis tuo, tai gali būti dvi pasekmės. Pirma, kaip aš jau sakiau anksčiau, visi planai turi dvi galimybes. Aum kartojimas gali sukelti mieguistumo būseną, mieguisto transo būseną ir šią būseną gali sukelti bet kurio kito žodžio kartojimas. Moduluojamas bet kokio žodžio kartojimas sukelia tą patį poveikį protui, jis švelniai smūgiuoja į galvą ir žadina mieguistumą, miegą.

Jei aum kartojimas sukels jums tokią būseną, jūs pasimesite sapnų ir vaizdinių pasaulyje. Tai yra natūrali ketvirtojo kūno potencialija. Tai bus

hipnotinis miegas, kuriame jūs galite matyti tai, ką norite. Jūs galite keliauti į dangų, į pragarą ar matyti Dievo viziją, bet visa tai bus sapnai. Jūs galite patirti palaimą, jūs galite pergyventi taiką, bet visa tai bus sapnuose; nieko realaus neatsitiks.

Taip aum yra vartojamas gana dažnai, nes tai lengva. Sakyti garsą aum garsiai ir pasimesti jame yra labai lengva ir malonu, kaip gražiam sapne. Mentalinio plano potencialas, kurį gavome iš gamtos, yra vaizduotė ir sapnai. Jei protas nori sapnuoti, jis gali sapnuoti; jis tai gali. Kita galimybė yra valia ir dieviškumo vizija.

Jei aum yra vartojamas tik kaip kartojimas prote, jo poveikis sukelia hipnotinį miegą. Tai, ką vadina *tandra (tandra) joga*, yra sukeliamas kartojant aum. Bet jei aum yra tariamas liudijant, kuris vyksta viduje, jei jūs visiškai pabudę ir klausote garso nepasąmoningame jame, nepasimesdami jame, jei garsas yra viename plane, o jūs esate klausytojas, stebėtojas ir liudytojas kitame plane, jei jūs visiškai įsisąmoninate garsą - tik tuomet galima pradėti dirbti su antra ketvirtojo plano galimybe. Tuomet jūs nebūsite tandra jogas, bet būsite pabudimo - *jagriti (jagriti) jogos* - kelyje.

Aš nuolat stengiuosi laikyti jus nuošalyje nuo mantrų vartojimo. Aš visuomet jums patarinėju nevartoti mantrų ar kitų žodžių, nes devyniasdešimt devyni procentai iš šimto patenka į vaizduotės transą. Tam yra priežastys. Ketvirtasis planas yra jautrus miegui; jis pažįsta tik miegą. Be to miego takai jau paruošti. Jame sapnuojama kasdien. Tai lyg aš šiame kambaryje ant grindų papildčiau vandens. Po kurio laiko vanduo išdžiū, bet jis paliks ant grindų žymę. Tuomet jei mes vėl papilsime ant grindų vandens, vanduo tekės tais pačiais takais, kaip ir anksčiau.

Giedant ir kartojant mantras, labiau įtikėtina, kad dėl jūsų proto mechaninio proceso tendencijos sapnuoti jis iš karto pradės sapnuoti. Bet jei jūs esate visai sąmoningi ir viduje liudijantys, stebintys garsą aum neišnykdami jame, nepasimesdami jame, tuomet tai gali atlikti panašų darbą, kaip ir klausimo „Kas esu aš?“ - kurį aš patariu, kartojimas. Jūs galite paklausti, kad miego būsenoje, be liudijimo klausiant „Kas esu aš?“ gali atsitikti ta pati klaida ir jūs tik miegositė. Bet šiuo atveju vietoj kartojus aum, kartojant „Kas esu aš?“ galimybė užmigti yra mažesnė ir yra to priežastys.

Sakant aum, nėra klausimo, tai tik lengvas palietimas. Žodžių struktūra „Kas esu aš?“ yra klausimas, o ne tapšnojimas. Po „Kas esu aš?“ yra klausiamasis ženklas ir tai palaikys jus sąmoningą. Įdomus faktas yra tai, kad jei jūsų protą yra apėmęs klausimas, jūs negalite užmigti. Jei koks nors sunkus klausimas sukasi jūsų prote dieną, jis gadina jūsų miegą naktį. Klausimas neleis jums miegoti. Klausukas yra nemigos draugas. Jei prote yra klausimas, koks nors rūpestis ar susidomėjimas, tuomet sunku miegoti.

Aš vietoj aum siūlau „Kas esu aš?“ Tai savo esmė yra klausimas. Kadangi klausama, jis žadina ieškoti atsakymo. Greta to jūs lauksite atsakymo. Aum nėra klausimas, jis neturi aštrių kampų ir todėl nesmūgiuoja jūsų. Jis visiškai nugludintas ir juo neklausama. Jo pastovus švelnus smūgiavimas paprastai veda tik į vaizduotės transą.

Tiesa, tariant „Kas esu aš?“ nesusidaro melodija. Tuo tarpu tariant aum, skamba melodingai. Kuo nuostabesnė melodija, tuo greičiau jūs užmigsite. „Kas esu aš?“ yra neharmoningas ir primena vyrišką formą; aum yra harmoningas ir panašus į moterišką formą: jis švelniai smūgiuoja ir jūs užmigsite. Žodžiai turi formas ir jų poveikiai skirtingi, jų rezonansai skirtingi. „Kas esu aš?“ nemelodingas; sunku užmigti jį tariant. Jei mes kartosime „Kas esu aš? Kas esu aš?“ arti miegančio žmogaus, jis pabus. Ir jeigu mes kartosime „aum, aum“ greta žmogaus, kuris miega, jo miegas gilės, nes poveikis yra kitoks. Tai nereiškia, kad aum neveikia, kad aum netinka vartoti. Tokia galimybė yra, bet tik tam, kuris jį kartodamas lieka stebėtojas, liudytojas. Aš nepatariu vartoti aum meditacijai. Tam yra daug priežasčių.

Jeigu jūs vartosite aum meditacijai, tai šis garsas neišvengiamai asocijuosis su ketvirtuoju kūnu. Aum yra septintojo plano simbolis, bet jo rezonansas yra patiriamas ketvirtajame plane. Kartą pradėjus aum meditaciją, aum neišvengiamai susisies su ketvirtuoju planu ir vėliau bus barjeras jūsų pažangai. Su šiuo žodžiu atsiras problemų. Jis patiriamas ketvirtajame plane, bet vartojamas septintajam planui. Mes neturime kito žodžio septintajam kūnui. Mūsų potyriai susiję su žodžiais baigiasi ketvirtajame plane.

Mes vartojame ketvirtajame plane paskutinį žodį kaip simbolį septintajam planui. Nėra kitos priemonės tam, kadangi nuo penktojo prasideda bežodė būseną; šeštasis planas absoliučiai bežodis ir

septintajame yra aukščiausia tuštuma. Ketvirtajame plane prie paskutinės žodžių ribos, už kurios paliekami visi žodžiai, paskutinis girdimas žodis bus aum. Taigi žodis aum yra paskutinis žodis kalbos srityje ir pirmas žodis ne žodžių srityje. Jis girdimas riboje tarp žodžių ir ne žodžių sričių. Pradžioje šis žodis išgirstamas ketvirtajame plane, bet mes neturime kito žodžio, artiesio septintajam planui; visi kiti žodžiai yra toli nuo jo. Todėl šis žodis yra vartojamas septintajam planui.

Aš raginu jus neasocijuoti šio žodžio su ketvirtuoju kūnu. Jis bus patirtas ketvirtajame plane, bet turi likti septintojo plano simboliu. Todėl nereikėtų jo vartoti meditacijai. Jai turėtume vartoti tokius žodžius, kurie atkris ketvirtajame plane. Pavyzdžiui, ketvirtajame plane gali būti naudojamas klausimas „Kas esu aš?“ Po to jis gali būti atmestas.

Aum prasmė turi likti simboliška. Yra ir kita priežastis, dėl kurios šis žodis neturėtų būti vartojamas. Tai, kas yra aukščiausias simbolis, neturėtų būti priemonė: tai turėtų likti pabaiga. Absoliuto simbolis turėtų likti siekiui. Aum yra tai, kas turi būti pasiekta, taigi aš esu prieš tai, kad jis koku nors būdu būtų vartojamas meditacijoje. Jis buvo naudojamas praeityje, bet padarė daug žalos.

Meditatorius, kuris praktikuoja garsą aum, taiko ketvirtajame plane tai, kas skirta septintajam, nes septintojo plano simbolis patiriamas ketvirtajame. Kai jis išgirstamas ketvirtajame, mediatorius pradeda tikėti, kad jis pasiekė septintąjį planą. Jis priima tai kaip kelionės pabaigą; tai padarė daug žalos psichiniame plane. Tuomet mediatorius sustoja jame.

Yra daug mediatorių, kurie laiko vizijas, spalvas ir vidinius garsus galutiniu pasiekimu. Tai natūralu, kadangi aukščiausias simbolis jaučiamas ties šio plano riba. Tuomet jiems atrodo, kad jie pasiekė paskirtį. Aš nepriklausau tiems šalininkams, kurie paskiria ketvirtojo kūno asmenims aum praktiką, lygiai kaip ši technika nepadės pirmajame, antrajame ir trečiajame kūnuose. Jos poveikis bus jaučiamas tik ketvirtajame kūne. Štai dėl ko kiti žodžiai buvo vartojami tam, kad smūgiuotų pirmąjį, antrąjį, trečiąjį kūnus.

Svarbu priimti domėn dar vieną pusę bazinių garsų a-u-m atžvilgiu. Pavyzdžiui, biblijoje nesakoma, kad Dievas sukūrė pasaulį, jis neatliko kūrimo veiksmo. Joje sakoma: „Dievas tarė: „Tebus šviesa“, ir šviesa atsirado.“ Dievas ištarė žodį. Biblijoje taip pat sakoma: „Pradžioje

buvo žodis“ - ir daugelyje šventraščių liudijama tas pats. Pačioje pradžioje buvo žodis, o visa kita sekė po to. Dabar net Indijoje mes sakome: „Žodis yra Brahmanas“, nors tai sukelia daugybę nesusipratimų. Daugelis žmonių linkę tikėti, kad pakanka žodžio tam, kad būtų pasiektas Brahmanas. Brahmanas yra pasiekiamas tik bežodėje būsenoje. „Žodis yra Brahmanas“ reiškia tik tai, kad iš visų garsų, kuriuos mes pažįstame, pats subtiliausias yra garsas.

Jei mes eisime vis atgal ir atgal į visatos šaltinį tol, kol prieisime tuštumą, iš kurios prasidėjo pasaulis, tuomet vėl išgirsime aum rezonansą. Kai pasiekama arčiausia linija prie tuštumos, prieš įeinant į ketvirtąjį planą yra girdimas garsas aum. Nuo tos vietos mes pradėdami kristi į pasaulį, kuris buvo pačioje pradžioje. Iš ketvirtojo kūno patenkame į dvasinį kūną, iš ten į kosminį kūną ir galiausiai į nirvaninį kūną. Paskutinis rezonansas, kuris yra girdimas tarp dviejų paskutinių planų, taip pat yra aum.

Iš vienos pusės yra mūsų keturių kūnų individualybė, kurią mes vadiname kūnišku pasauliu, iš kitos pusės yra mūsų neindividualybė, kurią mes galime vadinti Brahmanu. Rezonansas, kuris virpa šių sričių susitikimo linijoje, yra aum. Iš šio patyrio mes galime suprasti, kad tuo metu, kai iš Brahmano atsirado šis pasaulis, aum rezonansas nuolat buvo girdimas. Tokiu būdu tai buvo žodis. Todėl ir tikima, kad viskas prasidėjo iš žodžio. Jeigu žodis bus suskaidytas į tris bazinius komponentus, mes rasime jame bazinius garsus a, u ir m. Ši kombinacija yra aum.

Dėl šios priežasties yra sakoma, kad pradžioje buvo aum ir pabaigoje bus aum. Pabaiga reiškia sugrįžimą į pradžią ir tuomet ratas užsidaro. Todėl aš visuomet jaučiu, kad aum turėtų būti vartojamas tik kaip simbolis ir niekada kaip meditacinė technika. Kiti dalykai gali būti naudojami kaip priemonės. Toks grynas, skaidrus garsas kaip aum neturėtų būti suteršiamas vartojant jį technikoje.

Daug žmonių manęs nesupranta. Jie ateina pas mane ir sako: „Kodėl jūs draudžiate kartoti aum?“ Jie tikriausiai galvoja, kad aš esu aum priešas, bet iš tikrųjų jie patys yra sau priešai. Toks skaidrus žodis neturėtų būti vartojamas priemone dvasiniam augimui. Iš tikrųjų mūsų liežuvis nėra vertas jį ištarti; žodis yra per daug skaidrus, kad galėtų būti

ištiriamas fiziniame kūne. Tai yra žodis, kuris prasideda toje vietoje, kur liežuvis tampa nereikalingu, kur kūnas tampa nereikalingu. Ten yra jo rezonansas ir šis rezonansas skamba pats savaime. Jis gali būti patirtas; jis negali būti sukurtas. Todėl aum turi būti patirtas, neištartas.

Yra dar ir kitas pavojus. Jei jūs vartosite aum kaip techniką, jūs niekada negalėsite išgirsti bazinio žodžio aum, kuris atsiranda iš pačios egzistencijos, kadangi jūsų pačių tarimas jį iškreips. Dėl to jūs niekuomet negalėsite liudyti gryniausios jo išraiškos. Tas, kuris vartoja garsą aum kaip techniką, niekada nepatiria aum realybės. Tai ilgai praktikuojant, ant tikro rezonanso, kai jis ateis, jie uždės savo pačių niuansus. Tuomet jie negalės išgirsti gryniausio aum aidą. Jie negalės išgirsti tiesiog tylos rezonanso, nes jie bus užpildyti savo pačių garsu. Tai natūralu, nes tai, su kuo esame susipažinę, tampa mūsų dalimi. Todėl aš sakau, kad geriau nesusipažinti su aum, geriau nevartoti garso aum. Vieną dieną jis pasirodys ketvirtajame kūne ir tuomet jis turės mums prasmę.

Jo pasirodymas ketvirtajame kūne reikš, kad jūs pasiekėte ketvirtojo kūno ribą. Tai reiškia, kad jūs pasiruošę eiti už psichikos ribų, eiti už žodžių srities. Jūs išgirdote paskutinį žodį ir dabar esate toje vietoje, kurioje prasidėjo žodžiai; jūs esate toje vietoje, kurioje iš pradžių buvo pasaulis; jūs esate ant kūrimo slenksčio. Ir tuomet, kai pati melodija pradeda tekėti, jos žavesys yra neapsakomas. Nėra būdo jam apsaityti. Nuostabiausia mūsų muzika negali būti palyginta su silpniausiu jo aidu. Kaip besistengtume, išorinėmis ausimis niekada negalėsime išgirsti šios tylos muzikos. Todėl bus geriau, jei mes neturėsime jokių išankstinių idėjų apie tai. Tegul tam nebus suteikta jokia forma, jokia spalva, nes kitaip jį sukurs mūsų vaizduotė ir tai taps mums kliūtimi.

Bioelektrinis skirtumas tarp vyro ir moters išlieka iki ketvirtojo kūno. Ar tai reiškia, kad vyras ir moteris mediumai veikia skirtingai vyriškus ir moteriškus meditatorius? Taip pat paaiškinkite, kodėl.

Šiame kontekste turi būti išaiškinta daugelis dalykų. Kaip aš sakiau anksčiau, skirtumas tarp vyro ir moters yra iki ketvirtojo kūno.

Nuo jo skirtumo nėra. Penktasis yra anapus lyčių skirtumo. Bet skirtumas iki ketvirtąjo kūno yra esminis. Šis didžiulis nepanašumas sukels įvairių pasekmių. Pradžioje pažiūrėkime į vyro kūną, o po to pažiūrėsime į moters kūną.

Pirmasis vyro kūnas yra vyriškas, antrasis - moteriškas, trečiasis - vėl vyriškas, ketvirtasis - moteriškas. Moteryje yra atvirkščiai: jos pirmasis kūnas yra moteriškas, antrasis - vyriškas, trečiasis - vėl moteriškas ir ketvirtasis - vyriškas. Dėl to tarp jų yra radikalūs skirtumai. Šie skirtumai giliai paveikė visos žmonijos istoriją ir religiją, jie suteikė žmogaus kultūrai ypatingą struktūrą.

Kai kurias unikalias charakteristikas turi vyro kūnas ir unikalias savybes turi moters kūnas. Jos papildo viena kitą. Iš tikrųjų moters kūnas yra nepilnas kaip ir vyro kūnas. Todėl kūrimo metu jie turi susijungti. Toks susijungimas gali būti dviejų rūšių. Jei vyras A jungiasi su moterimi B išoriškai, tuomet bus pradėtas vaikas. Jei vyras A jungiasi su moterimi B savyje, tuomet prasideda kelionė link Brahmano. Tai kelionė link Dievo, kai tuo tarpu išorinė sąjunga veda į gamtą. Kaip ten bebūtų, seksas yra abiejuose: jei vyro kūnas jungiasi su išorišku moters kūnu, tuomet atsitinka lytinis santykis; jei vyro kūnas jungiasi su vidiniu moterišku kūnu, tuomet taip pat atsitinka lytinis santykis. Pirmu atveju energija išbarstoma į išorę, tuo tarpu antru atveju ji pradeda tekėti vidun. Tai yra žinoma kaip seksualinės energijos kėlimas: tai susijungimas su vidine moterimi.

Nepaisant to, ar tai atsitinka kūno išorėje, ar kūno viduje, energija visuomet teka iš vyro į moterį. Jei vyro fizinio kūno seksualinė energija teka link eterinio moteriško kūno vidun, tuomet ji neišmetama. Tuomet tai vadinama *brahmačarja*. Tuomet energija nuolat teka aukštyn; ji kyla iki ketvirtąjo kūno. Nuo ketvirtąjo kūno brahmačarja neturi prasmės, kadangi nėra nieko, ką būtų galima pavadinti vyru ir moterimi.

Štai kodėl meditatorius, perėjęs ketvirtąjį kūną, nėra nei moteris, nei vyras. *Ardhanarišvar* (*ardhanarishwar*) koncepcija - Šiva, kuris yra pusiau vyras, pusiau moteris - buvo pavaizduotas turint omenyje pirmąjį ir antrąjį kūnus. Bet tai ir liko simbolis, kurio mes niekad nesupratome. Šiva yra nepilnas ir Parvati (Parvati) yra tokia pat. Kartu jie tampa vienu. Todėl mes piešiame Šivos paveikslą pusiau vyru, pusiau moterimi, bet iš tikrųjų kita pusė išoriškai nematoma. Ji paslėpta

kiekviename iš mūsų. Viena jūsų pusė yra vyriška, o kita - moteriška. Dėl to kartais atsitinka juokingi dalykai.

Nesvarbu, koks bebaimis ir tvirtas vyras būtų išoriniame pasaulyje, nesvarbu, kiek įtakingas - ar tai Aleksandras Didysis, ar Napoleonas (Napoleon), ar Hitleris įstaigoje, parduotuvėje, ar viešumoje, nors jis ten gyvena visą dieną kaip liūtas, bet vakare visas jo išdidumas yra prarandamas namuose prieš įprastinę moterį. Tai labai keista. Kokia to priežastis? Tai yra faktas, kad savo vyrišką kūną jis naudoja dvylika ar keturiolika valandų, o po to jo pirmasis kūnas pavargsta. Kai pasiekia namus, jo fiziniam kūnui reikia poilsio. Tuomet pradeda reikštis jo antrasis kūnas, kuris yra moteriškas, o jo vyriškas kūnas tampa antraeiliu.

Žmona visą dieną naudoja savo pirmąjį kūną, todėl vakare jos vyriškas, antrasis kūnas nugali. Dėl to moteris pradeda elgtis kaip vyras, o vyras kaip moteris.

Taip pat neturėtų būti pamiršta, kad vidinis lytinis santykis su savo moteriškuoju kūnu yra metodas pakelti gyvenimo energiją aukštyn. Šis procesas turi daugiau vidinių detalių, bet apie tai mes dabar nekalbėsime.

Kitas dalykas: energija visuomet teka iš vyro į moterį. Svarbiausia vyro kūno savybė yra tai, kad jis nereceptyvus; jis visuomet agresyvus. Vyras gali duoti, bet negali imti. Srovė neteka iš moters į vyrą, ji visuomet teka iš vyro į moterį. Moteris yra receptyvi. Ji gali imti, bet negali duoti.

Dėl to atsiranda dvi pasekmės ir abi jas derėtų žinoti. Pirmą pasekmę yra ta, kad dėl to, jog moteris yra receptyvi, ji niekuomet negali būti šaktipat mediumas; šaktipat negali atsikelti per ją. Dėl šios priežasties yra buvę tik kelios moterys dvasios Meistrės ir nėra tokių garsių guru kaip Buda ar Mahavira. To priežastis yra ta, kad per ją negali būti perduota energija. Iš tikrųjų apie Budą, Mahavirą ir Krišną buvo susirinkę daugybė moterų, bet nė vienos neatsirado tokios moters kaip Krišna, apie kurią būtų susirinkę milijonai vyrų. Iš tikrųjų priežastis yra ta, kad moteris gali būti tik priimanti.

Įdomus faktas yra ir tai, kad apie Krišną buvo susirinkę labai nedaug vyrų ir labai daug moterų. Panašiai buvo ir su Mahavira: ten buvo dešimt tūkstančių asketų vyrų, vienuolių ir keturiasdešimt

tūkstančių moterų vienuolių. Šis santykis visuomet lygus keturiems. Jei yra vienas vyras, aplink jį visuomet susirenka keturios moterys. Vyro Mahavira negali taip veikti kaip moterį, kadangi ir Mahavira, ir vyras yra vyriškos lyties. Tai, kas praeina per Mahavirą, moterys gali sugerti. Bet vyrai nėra sugeriantys, jų receptyvumas yra labai ribotas. Todėl prie vyro, kuris yra religijos šauklis, visuomet yra moterys, kurios saugo ir palaiko jį, moteris išsaugo religiją Žemėje. Vyrai yra religijos pionieriai.

Moteris yra receptyvi, jos kūno kokybė yra receptyvi. Ji turi ir tokią pat biologinę savybę. Ji gali devynis mėnesius išnešioti vaiką ir po to gali jį auginti, dėl to ji turi būti receptyvi. Tokio darbo gamta nepriskyrė vyrui. Jis tampa tėvu momentui, o po to nueina nuo scenos. Moterys priima spermą ir ją palaiko. Analogiškai vyksta ir šaktipat atveju. Todėl šaktipat vyras negali priimti nuo moters. Taip paprastai būna, bet galimos ir išimtys. Apie tuos retus atvejus aš pakalbėsiu vėliau atskirai. Kartais tai gali atsitikti, bet to priežastys yra įvairios.

Paprastai šaktipat neatsitinka per moterišką kūną. Jūs galite tai vadinti moteriško kūno silpnumu. Bet ji turi papildančias savybes - greitai su didele energija ir valia priimti šaktipat. Vyras yra laidus šaktipat, bet jis negali priimti. Todėl šaktipat taip pat yra sudėtingas nuo vyro į vyrą, kadangi vyras meditatorius nėra receptyvus, tokia jo asmenybė. Pačiame pirmame laiptelyje, ten, kur jis turi pradėti, jame yra vyras, kuris nėra receptyvus. Yra kultai, kuriuose vyras atlieka dvasinę praktiką laikydamas save moterimi. Tai metodas jam tapti receptyviu. Bet iki šiol vyras dar netapo receptyviu. Moteris tampa receptyvia be jokio sunkumo, nes receptyvumas yra jos prigimtis. Todėl šaktipat atveju moteriai visuomet reikalingas mediumas. Prašau gerai suprasti, kodėl ji negali priimti malonę tiesiai.

Šaktipat atsitinka pirmajame kūne. Jei aš laidus šaktipat, tuomet tai atsitinka pirmajame jūsų kūne. Energija įsilies iš pirmojo mano kūno ir tekės į jūsų pirmąjį kūną. Jei jūs esate moteris, tai atsitiks greitai. Jeigu jūs esate vyras, tuomet bus reikalingos didesnės pastangos; tuomet bus keblumų. Kažkur giliai jūs turite pasiekti visiškos kapituliacijos būseną. Tik tuomet tai įmanoma, kitaip ne. Vyras negali kapituluoti, nesvarbu, kaip jis tam tvirtai pasiryžtų, jis negali kapituluoti. Netgi tuomet, kai jis sako: „Aš kapituluoju“, tai vyks agresyviu būdu. Kitais žodžiais tariant,

tai ego pareiškia, kad jis kapituluoja. Jis sako: „Žiūrėk! Aš kapituluoju.“ „Aš“, esantis už jo, nepalieka jo.

Moteris neturi kapituluoti; ji jau kapituliavo; tai jos prigimtis. Atidavimas yra jos pirmojo kūno savybė. Ji labai receptyvi. Todėl šaktipat per vyrą įeiti į ją gali labai lengvai. Nuo vyro į vyrą yra labai sunku ir iš moters į vyrą beveik neįmanoma. Iš vyro į vyrą sunkiai, bet įmanoma. Jei yra stiprus vyras, tuomet jis gali susilpninti kitą iki beveik moteriškų savybių. Šaktipat per moterį praktiškai neįmanomas, nes hepeningo momentu ji linkusi sugerti vitalinę energiją savyje. Jos pirmasis kūnas yra lyg kempinė ir sugeria viską.

Iki šiol mes kalbėjome apie šaktipat. Malonės atveju sąlygos yra tokios pat. Malonė ateina iš ketvirtąjo kūno. Ketvirtasis vyro kūnas yra moteriškas, taigi jis lengvai priima malonę. Moters ketvirtasis kūnas yra vyriškas, todėl jai ta pati problema ir malonės atžvilgiu: ji negali priimti malonės tiesiai. Ketvirtasis vyro kūnas yra moteriškas, todėl Mahometas (Mohammed), Mozė, Jėzus sukūrė sąsają su Dievu momentaliai. Kadangi jų ketvirtasis kūnas yra moteriškas, jie labai lengvai gali įgerti malonę, kai tik ji nusileidžia ant jų.

Moters ketvirtasis kūnas yra vyriškas. Šiame krašte jos vyriškas kūnas negali priimti malonės. Todėl moteris negali tiesiai perduoti žinią; todėl nė viena moteris negalėjo pareikšti, kad ji pažino Brahmaną. Jos ketvirtasis kūnas yra vyriškas ir tai sukelia trukdymus. Ji negali priimti malonę iš kito galo.

Vyras priima malonę tiesiogiai. Jam sunku ją priimti iš kito kaip tai atsitinka šaktipat atveju, kadangi jis pats yra barjeras. Bet taip nėra moters atveju. Ji gali priimti šaktipat iš bet kokio mediumo. Netgi labai silpni žmonės sugeba perteikti šaktipat moterims. Štai dėl ko net labai įprastinio mediumo atveju tai atsitinka. Šaktipat mažiau priklauso nuo paties mediumo ir daugiau nuo recipiento receptyvumo. Bet moteriai visuomet reikalingas mediumas. Jai labai sunku be tarpininko, kadangi tuomet negali atsitikti šaktipat.

Mes kalbėjome apie įprastinių būsenų dalykus. Be jų gali būti sukurtos ir ekstraordinarios sąlygos. Taip buvo todėl, kad vykstant įprastiniams dalykams, buvo tik nedidelis moterų meditatorių skaičius. Tai nereiškia, kad moterys nėra patyrusios Dievo, jos taip pat patiria Dievą, bet tarp jų visuomet buvo mediumas. Koks jis bebuvo nežymus,

bet mediumas visuomet buvo; jų potyrio metu yra mediumas. Kitas dalykas, kad neįprastinėse sąlygose tai gali atsitikti dėl įvairių priežasčių. Pavyzdžiui, malonė sunkiau atsitinka jaunesnei moteriai ir lengviau atsitinka vyresnei moteriai.

Įdomu pažymėti, kad bėgant gyvenimui lytiškumas yra lankstus; gyvenime mes neišliekame tame pačiame vyro-moters santykių. Tai nuolat keičiasi; santykis nelieka pastovus. Kartais atsitinka, kad vėlesniuose metuose moterims ant viršutinės lūpos ar smakro pradeda augti plaukai. Netgi jų balsas pasikeičia, kai jų amžius būna artimas penkiasdešimt metų, jis tampa gilesniu, labiau panašiu į vyro. Tuomet moteriškas balsas dingsta. Jos vyro-moters santykis keičiasi: atsiranda vyriški požymiai, o moteriški požymiai pasitraukia. Iš tikrųjų jos moteriška veikla nutrūksta. Iki keturiasdešimt penkerių metų joje buvo biologiškas sąlygotumas, kurio vėliau nelieka. Vėliau ji nėra susijusi su moterimi savyje, taigi malonės galimybės vėlesniame amžiuje yra didesnės. Tai yra todėl, kad jos vyriškos savybės išauga pirmajame kūne ir moteriškos savybės nukrinta antrajame kūne. Taip pat vyriški požymiai sumažėja jos ketvirtajame kūne ir vyriški požymiai padidėja trečiajame kūne. Taigi malonė vyresnėms moterims yra įmanoma.

Tam tikromis sąlygomis labai senos moterys gali būti medijomis jaunoms moterims. Labai sena moteris, kurios amžius yra artimas šimtui metų ir kurios prote nėra likę nė pėdsako, kad ji yra moteris, gali būti medijomis ir vyrams: bet tai jau visai kitas dalykas. Tas pats yra vyrams: kuo vyras vyresnis, tuo labiau išauga jo moteriški bruožai. Seni vyrai elgiasi panašiai kaip moterys. Daug vyriškų bruožų juose išnyksta ir jų asmenybėse išsivysto moteriški bruožai.

Šiame kontekste būtina žinoti, kad tu, kurie priima malonę individualybėje, ketvirtajame kūne atsiranda moteriški bruožai. Pavyzdžiui, jei mes ištirsime tokios asmenybės kaip Mahavira arba Buda kūną, jie pasirodys daugiau moteriški negu vyriški. Juose moteriškas minkštumas ir grožis persipina su juose išaugusiu moterišku receptyvumu. Juos paliko agresyvios savybės, juos visiškai paliko įtūžis, jie prisipildė užuojauta ir meile; įsiūtis ir pyktis apleido juos visiškai.

Nyčė apkaltino Jėzų ir Budą tuo, kad jie labai moteriški ir sakė, kad dėl šios priežasties pastarieji neturėtų būti laikomi vyrais. Jie neturi vyriškų savybių ir prisidėjo prie to, kad pasaulis taptų moteriškesniu.

Šiame jo nepasitenkinime yra dalis tiesos. Jūs nustebsite sužinoję, kad mes piešiame Budą, Mahavirą, Krišną, ir Ramą be barzdos ar ūsų. Tai ne todėl, kad jie neturėjo ūsų ar barzdos, bet tuo metu, kai buvo piešiami, per juos reiškėsi moteriškos savybės, todėl jų barzda ir ūsai nebuvo vaizduojami. Mes juos atmetėme, nes jie jau nebeatitiko jų moteriško būdo.

Štai koks atsitikimas įvyko Ramakrišnai. Jo kūnas galėjo tapti unikaliu pavyzdžiu mokslininkams. Tai buvo keistas hepeningas. Vėliau jo pasekėjai bandė nuslėpti faktus, nes kaip apie tai kalbėsi? Jame išsivystė krūtinė ir prasidėjo menstruacijos. Tai buvo labai keistas atsitikimas - mes galime sakyti, kad stebuklas. Jo individualybė tapo tokia moteriška, kad jis vaikščiojo kaip moteris ir kalbėjo kaip moteris. Tokiu išimtinu atveju atsitinka ir daugiau pokyčių. Pavyzdžiui, tokiose aplinkybėse žmogus negali būti kitiems šaktipat. Jo asmenybė tapo visiškai moteriška.

Budos ir Mahaviros meditacinėms technikoms padedant, iš tūkstančių šimtų žmonių pasiekė ketvirtąjį kūną. Kai tik jie pasiekė ketvirtąjį planą, jų asmenybės tapo moteriškomis. Tai sakydamas, aš turiu omenyje, kad juose iškilo moteriška jų prigimtys pusė. Įtūžis ir pyktis, kaip ir agresija, apleido juos, juose išaugo jausmingumas, meilė, užuojauta, neįtūžis. Moteriškumas yra būdingas visai Indijos natūrai ir mano nuojauta sako, kad tai buvo daugelio agresijų, kurios čia atsitiko, priežastis. Visos kaimyninės vyriškos šalys sugebėjo pajungti Indijos moterišką natūrą.

Vienu požiūriu atsitiko labai vertingas dalykas - mes sužinojome nuostabius ketvirtąjo plano dalykus. Bet pirmojo kūno plane mes turime daug sunkumų. Viskas turi būti kompensuota. Tie, kurie buvo pasiruošę palikti ketvirtąjo plano lobius, gavo turtus ir karalystes pirmajame plane. Tie, kurie nebuvo pasiruošę palikti ketvirtąjo plano lobius, turėjo daug dalykų palikti pirmajame plane.

Po Budos ir Mahaviros Indija prarado agresyvumo instinktą ir tapo receptyvia. Todėl bet kokių atėjūnų atžvilgiu mes buvome receptyvūs; kas beateidavo, mes absorbuodavome juos į save. Klausimas juos likviduoti niekada mums nekildavo, tegul jie atakuoja vieni. Šis klausimas buvo prarastas amžiams, nes mūsų asmenybė tapo moteriška. Indija tapo didžiausiomis iščiomis, kurios priglausdavo visus, kurie

ateidavo į ją. Mes nieko neneigėme, mes niekad nebandėme pašalinti agresorių iš savo tarpo, kadangi kario savybės, kuri reikalinga kovai, mumyse jau nebuvo. Išėjus didingiems vyrams, tai buvo prarasta, o paprastos masės seka didingus vyrus. Mases valdo pastarieji. Paprasti žmonės girdėjo kalbant didingus vyrus apie neįtūžį, užuojautą ir matė, kad jie taip ir gyvena. Jie priėmė jų žodžius ir liko tylūs. Jie galėjo kovoti, bet neturėjo lyderių.

Jei kada nors pasaulio istorija bus parašyta dvasiniu požiūriu - jei mes toliau nebūsime susirūpinę tik fizine istorija, bet vietoj jos laikysime istorija įvykius, kurie atsitinka sąmoningumo plane, o tai ir yra tikroji istorija - tuomet mes suprasime, kad kai tik šalis pasisuka į dvasingumą, ji tampa moteriška. Ir kai tik ji tampa moteriška, mažesnės kultūros, primityvesnės kultūros šalį sugriaua. Keistas faktas, kad tie, kurie užkariavo Indiją, priklauso labai atsilikusioms kultūroms. Daugeliu atveju tai buvo visiškai laukiniai barbarai, nesvarbu, ar tai buvo turkai, mongolai, ar totoriai. Jie neturėjo kultūros, bet jie buvo vyriški, barbariški, o mes buvome moteriški, pasyvūs. Mes neturėjome kito kelio, kaip tik absorbuoti juos į save.

Taigi moteriškas kūnas gali absorbuoti. Dėl to moteriai reikalingas mediumas, tuo tarpu kai vyriškas kūnas gali perduoti energiją taip pat gerai, kaip ir priimti malonę. Štai kodėl tokie vyrai, kaip Mahavira, kalbėjo, kad jei moteris nori pasiekti pačią pabaigą, ji turės dar kartą gimti vyru. Tai buvo viena tarp daugelio kitų priežasčių. Ji negali priimti malonę tiesiogiai. Nebūtina, kad ji mirtų ir po to taptų vyru. Žinomi metodai, kuriais gali būti sukelta jos asmenybės transformacija. Antrasis jūsų kūnas gali tapti pirmuoju kūnu. Pirmasis kūnas gali užimti antrojo kūno poziciją. Yra tam tikros giluminės valios technikos, kuriomis jau šiame gyvenime gali būti sukelta fizinė transformacija.

Žinoma įdomi istorija apie vieną džainų *tirthankarą*. Vienas džainų *tirthankara* buvo moteris, kurios vardas Malibaj (Mallibai). Svetambero (Swetamber) sekta vadina ją Malibaj, tuo tarpu Digambero (Digamber) sekta vadina ją Malinatas (Mallinath); jie priima ją kaip vyrą, kadangi pagal Digambero džainus moteris negali būti pavadinta *mokša* - išsilaisvinusia. Todėl *tirthankara* negali būti moteris ir negali būti vadinama Malibaj, o turi būti Malinatas. Žmonijos istorijoje nežinoma panašios prieštaringos istorijos apie asmenį. Yra buvusių

įvairiausių prieštaringumų: tai ar žmogus buvo penkių pėdų šešių colių aukščio, ar penkių-penkių, ar žinoma apie tai, kada gimė, kada mirė, bet niekad nebuvo prieštaringų istorijų apie lytį, dėl kurios būtų tiek diskutuojama. Viena sekta tiki, kad Malibaj buvo vyras, o kita, kad moteris.

Aš jaučiu, kad Malibaj pradėjo savo dvasinius ieškojimus būdama moteris. Bet yra žinomi metodai, kuriuos vartojant pirmasis kūnas transformuojamas į vyrišką kūną. Po to, kai tai įvyko, ji tapo *tirthankara*. Taigi pirma sekta, kuri priima ją kaip moterį, gerbia pirmą jos būseną, antra sekta, kuri priima ją kaip vyrą, garbina jos antrą būseną. Abi yra teisios. Ji buvo moteris, bet pavirto vyru. Mahaviros kelias yra toks, kad bet kuri moteris, pereidama per tai, tapdavo vyru. Jo kelias nebuvo atsidavimo, bet pažinimo kelias ir tokiu būdu visiškai agresyvus. Jo kelias nėra receptyvus.

Jei vyras metų metais dainuos ir šoks panašiai kaip Myra ir miegos su Krišnos vaizdu ant krūtinės ir laikys save jo mylimąja, jis tik vardu liks vyras. Jo sąmonė patirs visišką transformaciją. Pirmasis kūnas pasikeis ir taps moterišku, o antrasis kūnas pasikeis ir taps vyrišku. Jei transformacija bus labai gili, tai jo kūne atsiras ir fiziniai pokyčiai, jei ne, tai kūnas liks toks pat. Bet protas vis tiek nebus tas pats: jis išlavins moterišką sąmoningumą. Taigi specialiais atvejais tokie dalykai gali atsitikti: šaktipat hepeningas gali būti; tai nesudėtinga. Bet tai nėra įprastinė taisyklė.

Šaktipat gali atsitikti per vyrą ir jis gali tiesiogiai priimti malonę, bet sunku moteriai pasiekti tiesioginę malonę. Durys į malonę gali jai atsidaryti tik per šaktipat. Tai yra faktas, jokių būdu ne vertinimas. Tai nėra aukšto ar žemo lygmens klausimas, aukščiau tai ar žemiau - toks yra faktas. Tai toks pat faktas, kaip ir tai, kad vyras ejakuliuoja spermą, o moteris ją priima. Jei kas nors paklaustų, ar moteris gali ejakuliuoti spermą į vyrą, mes sakysime, kad ne, nes nėra tokio natūralaus dėsio. Čia taip pat nekyla klausimas, kas yra aukščiau, o kas žemiau. Bet iš šio fakto iškyla daug vertinimo būdų. Į moterį pradedama žiūrėti kaip į mažesnę, nes ji yra recipientė. Tuomet duodančio vertė iškeliama.

Vyro ir moters statusų skirtumas pasaulyje atsirado iš to, kad vyras laiko save duodančiu, aprūpinančiu, tuo tarpu moteris laiko save priimančia. Bet kas pasakė, kad priimančiai būtina turi būti mažesnis? Jei

nebus priimančiojo, kokia bus nauda iš duodančiojo? Ir atvirkščiai: jei nėra duodančio, iš ko bus priimama? Čia niekas nėra didesnis ar mažesnis. Iš tikrųjų tai vienas kitą papildantys dalykai ir nėra vienas iš jų nėra nepriklausomas nuo kito. Jie yra priklausantys, jie yra susiję vienas su kitu. Tai ne dvi atskiros esybės, bet greičiau tai tos pačios monetos skirtingos pusės, iš kurių viena duoda, kita ima.

Kaip ten bebūtų, tačiau normaliai pati davimo koncepcija iškelia mūsų prote jo viršenybės vaizdinį. Tačiau nėra priežasties, dėl kurios priimantis turėtų būti mažesnis. Daug dalykų su tuo yra susiję. Moters statusas buvo priimtas antraeilio vyrų atžvilgiu. Ne tik vyrai, bet ir moterys priėmė šią nuostatą. Faktiškai abu yra pirmi savo vietose - jis yra vyras, o ji yra moteris. Čia nėra antros vietos, abu yra papildantys.

Tačiau ši koncepcija daugelyje sričių turėjo plačias pasekmes, prasiskverbė į civilizaciją ir kultūrą. Kadangi vyras yra agresyvus, jis ėjo medžioti. O moteris sėdėjo namie ir laukė jo, ji tai natūraliai priėmė. Jis ėjo į laukus, nuimti derlių, dirbo parduotuvėje, jis skrido lėktuvais, vyko į mėnulį, darė visus šiuos darbus, nes jis yra agresyvus. Moteris buvo namie ir laukė jo. Ji taip pat darė daugelį didingų dalykų, bet ji nebuvo agresyvi, ji receptyvi. Ji įsikūrė jo namuose, ji surinko visus daiktus ir ji viską saugojo atitinkamose vietose. Visose kultūrose stabilumo principas priklauso moterims.

Jei moters nebūtų, vyras taptų keliautoju, valkata, jis niekuomet nepasistatytų namo. Moteris veikia kaip kablys. Vyras keliauja šen ir ten, bet turi grįžti prie kablį. Jei situacija būtų kitokia, jis niekad nebūtų kur nors apsistojęs. Tuomet nebūtų buvę kaimų ir miestų. Miestų kultūra prasidėjo todėl, kad moteris norėjo stabilizuoti savo gyvenimą vienoje vietoje. Ji visuomet maldavo vyrą: „Pakanka! Sustokime, nejudėkime. Gal ir bus kai kurių problemų, bet nejudėkime toliau.“ Ji įsiveria į žemę ir įleidžia į ją šaknis. Tuomet vyras turi sukurti aplink ją pasaulį. Štai dėl ko pradėjo augti kaimai ir miestai. Šiuo būdu buvo sukurti namai, visos kultūros ir civilizacijos, kurias moterys puošė ir šventino. Nesvarbu, kiek vyras uždirbdavo ar surinkdavo išoriniame pasaulyje, ji tai išsaugodavo.

Vyras niekada nesuinteresuotas išsaugoti. Jis uždirba ir tuo visas reikalas baigiasi, jis daugiau tuo nesidomi. Jis trokšta ir rūpinasi tol, kol kovoja prieš pasaulį, meta iššūkį pasauliui, visas jo dėmesys nukreiptas į

kitas vietas, kuriose galima pergalė. Tai, ką jis parneša, kažkas kitas turi prižiūrėti, visa tai išsaugoti. Tokia individualybė turi savo vietą pasaulyje, savo vertę. Ji yra papildanti visos situacijos dalis. Kadangi ji neina uždirbti į išorę, ji nesurenka, kadangi ji nekuria, atrodo, kad ji velkasi užpakalyje. Ši nuostata įėjo net į smulkius dalykus. Moteris visur pradėjo jausti nepilnavertiškumą, kuris absoliučiai nepagrįstas.

Šis nepilnavertiškumas sukėlė blogas pasekmes. Tol, kol moteris buvo neapsišvietusi, ji toleravo šį nepilnavertiškumą, bet dabar taip nebebus. Norėdama panaikinti šį nepilnavertiškumo kompleksą, ji pradėjo elgtis taip pat, kaip vyrai. Tai atneš jai didelę žalą. Ji gali pažeisti savo giluminę asmenybę ir tai gali jos sieloje sukelti destruktivias pasekmes. Dabar ji nori būti to paties lygio kaip vyras, bet ji negali būti visiškai kaip vyras. Ji tik gali suvaidinti antraeilį vyrą, bet negali būti pirmaeilis vyras. Ji gali, jei pasirinks, tapti pirmaeile moterimi.

Tai nėra vertinimas, bet tai yra pirmų keturių kūnų faktai; tai aš ir norėjau pasakyti.

Tokiu būdu turėtų skirtis vyro ir moters dvasinė praktika.

Skirtumas yra, bet ne dvasinėje praktikoje, o proto disciplinoje. Pavyzdžiui, kai naudojamas tas pats metodas, vyras taiko jį agresyviai, kai tuo tarpu moteris taiko jį pasyviu būdu. Vyras atakuoja, moteris kapituliuoja. Metodas naudojamas tas pats, bet nuostatos yra skirtingos. Kai vyras pradeda dvasinę praktiką, jis, paprastai kalbant, pakelia galvą, o kai moteris pradeda dvasinę praktiką, ji nulenkia galvą iki kojų.

Šis nuostatų skirtumas yra natūralus ir nėra kito esminio skirtumo šiuose dalykuose. Moters nuostata kreips ją į kapituliaciją: kai ji pasieks, ji nesakys, kad ji pasiekė Dievą, greičiau ji sakys, kad jai pasisėkė, kad Dievas pasiėmė ją pas save. Kai vyras pasiekia aukščiausią būseną, jis nesako, kad Dievas pasiėmė jį pas save, jis jaučia, kad jis *pasiekė* Dievą. Skirtumas yra jų supratimo būde. Šis skirtumas yra, bet tik iki ketvirtojo kūno. Po to klausimas apie vyriškumą ir moteriškumą atkrinta.

Jūs sakėte, kad aum giedojimo praktika taip pat sukelia nada, vidinį garsą. O jei jis ateina spontaniškai? Kuris iš šių būdų yra tinkamesnis?

Jei jis ateina spontaniškai, tuomet jis vertingesnis. Jei jis ateina kartojant garsą aum, tuomet tai bus vaizduotės pasekmė. Tai, kas ateina savo vidinio kodo keliu, yra vertinga. Jei nada pradeda skambėti, ji reikia liudyti. Neištirkite jame, nes ištirpimas yra septintojo plano būseną. Jei jūs turite polinkį pasimesti nada garse iki septintojo plano, tuomet jūs įstrigsite čia; tai jums bus stabdis.

Kai šis vidinis garsas tampa vis subtilesniu ir subtilesniu, jūsų liudijimas taip pat turi būti vis subtilesnis ir subtilesnis. Mes turime stebėti iki galo, kol garsas visiškai dingsta.

Kuriame plane meditatoriuje atsitinka šaktipat ir kuriame plane atsitinka malonė? Jei meditatoriaus pirmasis, antrasis ir trečiasis kūnai nėra pakankamai išlavinti, kokią poveikį jam padarys šaktipat ir kundalini budinimas?

Aš jau kalbėjau, kad šaktipat atsitinka pirmajame kūne, o malonė ketvirtajame. Jei šaktipat atsitinka pirmajame kūne, o kundalini nėra pažadinta, tuomet ji bus su dideliu greičiu. Tuomet mes turime būti labai atidūs, kadangi tai, kas įprastai vyksta mėnesiais, esant šaktipat gali atsitikti per keletą sekundžių. Todėl iki šaktipat turėtų būti įvykę gilūs pirmų trijų kūnų paruošiamieji darbai. Staigus šaktipat asmeniui, kuris nėra visiškai pasiruošęs, Tomui, Dikui ar Hariui gali būti žalingas. Todėl prieš šaktipat nedidelis pasiruošimas yra būtinas. Nedidelio pasiruošimo užtenka tik sufokusuoti pirmus tris kūnus. Tai pirmas dalykas.

Antras dalykas yra toks, kad tarp pirmų trijų kūnų turi būti sąsajos linija, kad energija niekur nebūtų blokuojama. Jei šaktipat kur nors įstrigs ir liks pirmajame kūne, tai gali būti pavojinga. Jei energija sklis per visus tris planus, tai nebus žalinga. Jei ji sustoja pirmajame, tai labai žalinga.

Tai panašu į elektros šoką, kai jūs stovite ant žemės: tuomet tai pavojinga. Bet jei jūs stovite ant medinio rėmo, tai visiškai saugu: tuomet elektros srovė pereina jūsų kūnu ir sudaro grandinę. Jei susidaro

grandinė, tuomet nėra pavojaus. Pavojus yra tuomet, jei grandinė nutrūksta. Visos energijos seka ta pačia taisykle: jos juda ratu. Jei kur nors grandinė nutrūksta, jums būna šokas. Jeigu stovite ant medžio, jūs nepatirsite šoko.

Jūs nustebsite sužinoję, kad meditacijai naudojamų medinių padėklų paskirtis buvo jų nelaidumas. Kad meditacijos metu atsipalaidavusios energijos kiekis nesukeltų šoko, buvo naudojami elnio ar leopardo kailiai. Šios izoliacinės medžiagos buvo naudojamos sėdėti. Žmogų gali užmušti elektros šokas. Todėl meditatorius nešioja medinius sandalus ir miega ant medinių pakylų. Jis gali nežinoti, kodėl taip daro; jis gali tik laikytis taisyklių, kurias rado šventraščiuose. Tikriausiai meditatoriai, kurie praktikuoja tai, galvojo, kad jie kankina savo kūną, kad kūnas neturėtų jokio komforto. Tačiau ne čia yra priežastis. Pavojus yra visiškai kitoks. Bet kuriuo momentu iš nežinomo šaltinio meditatoriuje gali atsitikti hepeningas. Jis turi būti visiškai pasiruošęs.

Jei jo pirmų trijų kūnų pasiruošimas yra užbaigtas, tuomet priimta energija sudarys jame grandinę. Jei jis nėra pasiruošęs ir energija įstrigs pirmajame kūne, tai bus žalinga. Todėl bent minimalus pasiruošimas yra būtinas, bent tiek, kad meditatoriuje galėtų susidaryti grandinė. Šis pasiruošimas yra lengvas ir neužima daug laiko. Jis nėra sunkus.

Taigi šaktipat gali būti naudingas iki tam tikro masto tam, kad pamatytum dievišką šviesą, bet reikalingas preliminarinis pasiruošimas, kitaip nepasiruošusiam mėgėjui jis bus žalingas.

Per šaktipat kundalini kyla intensyviai, bet tai gali tęstis tik iki ketvirtąjo kūno. Kaip ten bebūtų, bet toks švystelėjimas yra daugiau negu pakankamas. Tolesnė kelionė yra visiškai individuali. Jei tamsią naktį žaibo švystelėjimas nušviečia jūsų kelią, tai daugiau negu pakankama. Jei jūs pamatote kelią, viskas pasikeičia. Po to jūs jau ne tas pats asmuo, koks buvote iki tol. Taigi šaktipat gali būti panaudojamas kelio, kuris yra priekyje, daliai pamatyti. Kaip ten bebūtų, bet preliminariniai pasiruošimai yra būtini. Jei šaktipat bus sužadintas tiesiog minioje, tai bus žalinga.

Nuostabiausias dalykas yra, kad žmonių minios visuomet ieško šaktipat ir panašių dalykų. Paprastas žmogus viską nori gauti veltui - bet nieko nepasiekama veltui. Daug kartų po to mes sužinojome, kaip brangiai turėjome užmokėti už nemokamą dovaną. Nieko nebandykite

gauti veltui. Mes visuomet turime būti pasiruošę užmokėti. Iš tikrųjų kuo labiau pasiruošę užmokėti, tuo pigiau gauname. Didžiausią kainą mokame už savo dvasinio augimo pastangas.

Prieš dvi dienas pas mane atėjo viena ledi ir pasakė: „Aš esu senyvo amžiaus ir artėju prie mirties. Kada aš pasieksiu prašvitimą? Prašom paskubėti ir padaryti ką nors, kad aš nenumirėčiau.“ Aš pasakiau jai keletą dienų ateiti į meditacijas, tuomet mes pažiūrėsime, kas gali būti padaryta.

Ji pasakė: „Aš nenorėčiau rūpintis meditacijomis. Darykite ką nors, kad aš prašvisčiau.“

Ši moteris ieško ką nors gauti, nemokėdama už tai. Toks ieškojimas yra pavojingas. Jūs nieko nelaimėsite, priešingai, jūs prarasite. Meditatorius negali turėti tokių lūkesčių. Priimame tik tai, kam esame pasiruošę. Jūs turėtumėte pasitikėti, kad yra taip.

Iš tikrųjų žmogus niekada negauna mažiau negu yra užsitarnavęs. Tai egzistencijos dėsniš, tai Visatos dėsniš. Jūs gaunate tiek daug, kiek esate pasiruošę, o jei negaunate, žinokite, kad čia nėra neteisybės, greičiau jums trūksta pasiruošimo. Bet jūsų protas visuomet ramina jus tikėjimu, kad jūsų atžvilgiu yra neteisybė. Mes visuomet esame įsitikinę savo pačių teisingumu ir skundžiamės egzistencija.

Mes visuomet gauname pagal savo tinkamumą. Tinkamumas ir pasiekimas yra du to paties dalyko vardai. Bet protas tikisi labai daug dalykų už labai mažas pastangas. Yra labai didelis atstumas tarp mūsų pastangų ir to, ko mes tikimės. Šis atstumas labai mus žlugdo. Tai labai žalinga. Todėl mes vis keliaujame ir tikimės ką nors kažkur gauti. Kai tokių asmenų skaičius išauga, atsiras koks nors gudrus asmuo, kuris pradės juos eksploatuoti. Jis pažadės jiems duoti labai daug, duoti tai, ko ieško veltui. Toks asmuo vargu, ar ką nors žino. Jis žino kokį nors receptą, kurį gavo iš kažkur ir su kuriuo jis moka dirbti, ir nors šis jo poveikis negali būti gilus, tačiau gali būti žalingas.

Pavyzdžiui, paimkime žmogų, kuris nežino šaktipat: galbūt jis praktikavo šiek tiek šaktipat, pasinaudodamas kūno magnetizmu. Bet jis nieko nežino apie kitus šešis kūnus jūmyse. Kūnas turi paties savęs magnetinę jėgą. Jei atlikti tam tikri pasiruošimai, tam tikroje situacijoje jūs per jį galite gauti šoką. Dėl to senovėje meditatoriai buvo labai

atidūs, pasirinkdami kryptį, į kurią pusę nukreipti galvą miegant. Jis nedėdavo tam tikra kryptimi galvos arba tam tikra kryptimi kojų.

Žemė turi savo magnetinę jėgą. Dėl to meditatorius visuomet turėtų susiderinti su tuo ir atsiminti, kad nuolat yra jos magnetinamas. Jeigu jūs miegate tam tikru kampu jos poveikio atžvilgiu, tai kūno magnetizmas mažės. Jeigu jūs gulite srovės kryptimi, jėga, kuri suteikia Žemei magnetizmą ir kuri formuoja Žemės ašis, įmagnetins ir jūsų kūno magnetą. Jis pripildys jūsų kūną magnetine jėga tuo pačiu būdu, kaip įmagnetinama geležis, padėjus ją prie magneto. Po jos įmagnetinimo ji pradės traukti tokius mažus objektus, kaip segtukai ir adatos.

Kūnas turi savo magnetinę jėgą. Jeigu jūs tinkamai nusiderinsite Žemės magnetinės jėgos atžvilgiu, tai bus labai naudinga. Jame taip pat atsiras magnetinės jėgos. Specialiais atvejais žvaigždės taip pat turi ypatingą magnetiškumą. Tai gali būti patikrinta, mes turime visą reikalingą informaciją. Jeigu jūs sėdėsite atitinkamoje būsenoje ir atitinkama poza tam tikru metu, atitinkama žvaigždė įmagnetins jūsų kūną. Tuomet jūs galėsite suteikti magnetinį šoką bet kam ir jis tai gali priimti kaip šaktipat. Bet tai ne šaktipat. Kūnas turi savo paties elektriškumą. Kai jis gaminamas, tai atitinkamu būdu kūnas gali uždegti penkių ar dešimties vatų lemputę, tik laikant ją rankose. Tokie eksperimentai yra buvę. Yra žmonės, kurie laikydami lemputę delne ją uždega. Bet energija kūno viduje yra daug didesnė.

Prieš dvidešimt metų Belgijoje viena moteris netikėtai tapo elektriškai įkrauta. Niekas negalėjo jos paliesti, visiems ji sukeldavo šoką. Jos vyras išsiskyrė su ja ir todėl, kad kai tik jis ją paliesdavo, ji visuomet nukrėsdavo elektros šokas. Skyrybos sukėlė sensaciją visame pasaulyje. Po daugelio patikrinimų buvo rasta, kad jos kūnas pradėjo gaminti elektros krūvio perteklių. Kūnas turi daugybę baterijų. Jei viskas veikia tvarkingai, tuomet jūs nieko nejaučiate. Jei kas nors yra sutrikę, tuomet atsipalaiduoja didelis gaminamos energijos kiekis.

Mes imame energiją iš maisto, ir ši energija įkrauna mūsų kūno baterijas. Todėl daug kartų jūs jaučiate poreikį iškrauti šias baterijas. Žmogus būna pavargęs ir išsekęs vakare. Geras nakties poilsis jį vėl įkrauna. Kaip ten bebūtų, bet jis nežino, kas jį įkrauna miegant. Miegant jį veikia kai kurios įtakos. Buvo atlikta daug psichinių tyrimų, ir dabar mes žinome, kokios jėgos veikia jam miegant. Jeigu žmogus nori, jis

gali pasinaudoti šiomis įtakomis pabudęs. Tuomet jis galės sukelti energijos šoką, nors energija nėra netgi magnetinė, bet tik iš kūno elektriškumo. Jūs galite klaidingai priimti tai kaip šaktipat.

Žinomi ir kiti pseudošaktipat būdai, kurie yra tiek pat netikri. Iš tikrųjų jie taip pat nėra susiję su dieviškos energijos praėjimu. Jei asmuo nežino apie kūno magnetizmą ir kūno elektriškumą, bet žino, kaip nutraukti jūsų kūno elektrinę grandinę, jis gali jums sukelti energijos šoką. Yra žinoma daug būdų jūsų kūno elektros grandinei nutraukti ir kai tik ji suardoma, jūs gaunate šoką. Niekas neateina per kitą asmenį, bet pats jūs patiriate šoką. Tai jūsų paties kūno elektros šokas nutraukus grandinę.

Aš negaliu visko detalčiai aiškinti, nes netinka taip daryti. Visa tai, ką sakiau, nėra pilna. Netgi netikri metodai, apie kuriuos aš kalbu, negali būti tiksliai aprašyti, kadangi yra labai pavojinga apie juos kalbėti plačiai ir išsamiai. Yra pagunda jais pasinaudoti. Mūsų žinių troškimas yra labai paviršutiniškas. Vienas mistikas pavadino smalsumą nuodėme: žmogus žino tik vieną nuodėmę - tai yra žinių troškimas. Jis neturi kitos nuodėmės. Žmogus daro tiek daug nuodėmių tik dėl žinių troškimo. Mes nesame to įsisąmoninę, bet mūsų žinių troškimas yra toks, kad dėl jo padarome daug nusikaltimų.

Biblijoje yra žinoma istorija, kad Dievas leido Adomui valgyti visų medžių vaisius, išskyrus vieno. Žinių troškimas sukėlė jam daug keblumų. Pirminė jo nuodėmė buvo smalsumas - ir jam kilo problemų. Kokia to paslaptis? Iš kur galėjo būti ypatingas vaisius ant įprastai atrodančio medžio tokiam dideliame sode su nuostabiausių vaisių medžiais? Bet šis vienintelis medis pradėjo turėti jam reikšmę ir net poilsis tapo beprasmiu. Jo protas visą laiką sukosi apie šį medį iki tol, kol jis negalėjo toliau likti nepabandęs uždrausto vaisiaus. Žinių troškimas jį nugalėjo, krikščionybė sako, kad taip buvo padaryta pirmą kartą nuodėmė. Kokia nuodėmė galėjo būti kažkokio vaisiaus paragavimas? Tikroji nuodėmė buvo jo žinių troškimas.

Visas mūsų protas užpildytas smalsumo - bet labai retai troškimu. Troškimas apima tik tą, kuris eina anapus smalsumo. Atsiminkite, kad yra esminis skirtumas tarp smalsumo ir troškimo. Smalsus žmogus niekad netrokšta, jis smalsiai domisi viskuo ir nenori nė vieno dalyko

pamatyti pilnai. Jis vos pagano akis viename dalyke ir tuo pat metu dešimt kitų dalykų traukia jo dėmesį. Todėl jis nieko negali ištirti.

Kaip anksčiau kalbėjau, netikri metodai nėra pilnatviški. Tuose metoduose kai kurios reikšmingos dalys specialiai buvo praleistos. Tai būtina padaryti, nes mūsų protas meilikuojančiai pataikauja smalsumui juos pabandyti. Visai nėra sunku atlikti tuos eksperimentus. Kai netikras ieškotojas ieško jėgos, Dievo, tuomet jis susitinka ir su netikrais jėgos davėjais. Tuomet tai panašu į aklą, lydintį aklą. Aklas lyderis sužlugs ir taip pat sužlugs ilga aklą žmonių eilė už jo. Tuomet bus padaryta didelė žala ne tik tam gyvenimui, bet ir daugeliui vėlesnių gyvenimų. Labai lengva sudaužyti daiktą ir labai sunku vėl jį surinkti.

Todėl šiuo požiūriu nebandykite pradėti ieškoti iš smalsumo. Pasiruoškite kelionei tinkama kryptimi. Tuomet viskas, kas yra jums reikalinga, atsiras jūsų kelyje, tai tikrai atsiranda.

7 KUNDALINI - TRANSCENDENTIŠKUMO DISCIPLINA

Vakar jūs kalbėjote mums apie šaktipat ir kundalini pabudimo poveikį asmeniui, kurio pirmi trys kūnai nėra paruošti. Prašom plačiau paaiškinti apie tuos poveikius, kurie bus, jei antrasis ir trečiasis kūnai nėra paruošti. Taip pat paaiškinkite, kaip meditatorius turėtų paruošti savo fizinį, eterinį ir astralinį kūnus tokiam dalykui?

Pirmas dalykas, kuris turi būti suprastas kalbant apie šį poveikį yra tai, kad yra absoliučiai būtina visiška harmonija tarp pirmojo, antrojo ir trečiojo kūnų. Jei tarp šių trijų kūnų nėra atitinkamų harmoningų sąsajų, tuomet kundalini pabudimas gali būti žalingas. Yra keletas dalykų, kuriuos būtina žinoti tam, kad būtų sukurta ši harmonija, šie santykiai.

Pirma, kol mes nesame sąmoningi ir esame neįsijautę fiziniame kūne, šis kūnas negali būti harmoningas su kitais kūnais. Sakydamas neįsijautęs, aš turiu omeny, kad mes nesame visiškai sąmoningi šio kūno atžvilgiu. Kai vaikščiojame, mes tik šiek tiek įsijaučiame, kaip mes vaikštome. Kai stovime, tik šiek tiek suvokiame, kaip mes stovime. Kai valgome, mes tik šiek tiek įsijaučiame tai, kaip valgome. Ką mes bedarytume kūnu, darome nesąmoningai, panašiai kaip lunatikai. Jei mes nesame sąmoningi šio kūno atžvilgiu, tai dvigubai nesąmoningesni esame kitų vidinių kūnų atžvilgiu, nes jie yra dar subtilesni. Jei mes nesuvokiame šio kūno, kuris yra matomas akimis, tuomet klausimas, ar mes įsijaučiame nematomų subtilių kūnų judesius, net neiškyla. Tuomet neįmanoma jų sąmoningai suvokti. Harmonija negali būti be sąmoningumo. Harmonija įmanoma tik esant sąmoningam. Nesąmoningumas harmoniją suardo.

Taigi pradžioje būtina sąmoningai suvokti kūną. Kokį nereikšmingą veiksmą kūnas bedarytų, prisiminimas yra absoliučiai būtinas. Ką mes bedarytume, tai turi būti nuolat įsijaučiama. Panašiai kaip sakydavo Buda: „Kai jūs vaikštote keliu, juskite, kaip vaikštote. Kai jūs keliate dešinę koją, jūsų protas turėtų įsijaučiant, kad jūsų dešinė

koja yra keliama. Kai naktį miegate, turėtumėte žinoti, kada apsisiverčiate ant kito šono.“

Yra žinomas Budos gyvenime įvykis, kai jis dar buvo ieškotojas. Jis ėjo su bendrakeleiviu per kaimą. Jie kalbėjosi, kai ant Budos kaklo nutūpė musė. Kai pakėlė ranką nuvaryti musę, jis buvo išsigilinęs į diskusiją. Musė nuskrido, bet Buda staiga sustojo. „Aš padariau rimtą klaidą“, - pasakė Buda bendrakeleiviui. Po to jis vėl pakėlė ranką lyg nuvarydamas šalin musę.

Draugas ieškotojas iš nuostabos sušuko: „Ką jūs darote? Musės jau nėra.“

Buda atsakė: „Dabar aš nuginiau musę taip, kaip turėjau tai padaryti. Dabar aš visiškai įsijaučiu tai, ką darau. Dabar, kai ranka kyla, aš visiškai įsijaučiu, kad ji kyla, kad ji juda link mano kaklo tam, kad nugintų musę. Tuo metu aš kalbėjau su tavimi, todėl mano veiksmas buvo mechaniškas. Aš padariau nuodėmę prieš savo kūną.“

Jei mes pradėsime daryti visus fizinius veiksmus visiškai įsijaučiant, tuomet identifikacija su fiziniu kūnu nutrūks. Jei jūs pakeliate vieną ranką aukštin su tikru dėmesiu, tuomet jausite save atskirai nuo rankos - kadangi tas, kuris kelia, yra atskirtas nuo to, kas keliama. Pojūtis, kad jūs esate atskirai nuo fizinio kūno, yra eterinio kūno įsijaučiant pradžia. Tuomet, kaip aš anksčiau sakiau, jūs visiškai sąmoningai suvoksitė ir savo antrąjį kūną.

Sakysime, kad groja orkestras. Daugelio tipų instrumentai naudojami orkestre. Jei tarp klausytojų yra žmogus, kuris niekad negirdėjo muzikos, tuomet jis girdės tik būgnus, nes šis instrumentas skamba garsiausiai, žmogus negalės pagauti kitų subtilesnių instrumentų garsų. Bet jei jis pradeda įsijaučiant muziką, palaipsniui išgirs ir subtilesnius garsus. Kai jo sąmoningumas išaugs, jis pradės girdėti pačius švelniausius, subtiliausius garsus. Kai jo sąmoningumas augs toliau, jis ne tik pagaus garsus, bet pradės įsijaučiant ir tarpus tarp dviejų garsų - tylą tarp dviejų garsų. Tuomet jis tobulai įsijaučiant muziką. Intervalas, tarpas yra paskutinis dalykas, kurį reikia suvokti. Tuomet galima pasakyti, kad muziką jis suvokia tobulai.

Intervalas, tyla tarp dviejų garsų turi savo prasmę. Iš tikrųjų garsai reikšmingi tik tam, kad pabrėžtų šią tylą. Mastas, kuriuo įtraukta ši tyla į muziką, ir nusako, kokia yra reali muzikos vertė.

Jei jūs matėte japonų ar kiniečių piešinius, turėjote nustebti, kad piešinys yra visuomet viename kampe, likusi drobės dalis paliekama tuščia. Niekur kitur pasaulyje mes nerasime tokio piešimo metodo, kadangi niekur kitur menininkai nepiešia taip meditatyviai. Iš tikrųjų niekur, išskyrus Kiniją ir Japoniją, meditatoriai nepiešė. Jei jūs paklausite menininko, kodėl panaudojo didelę drobę tokiam mažam piešiniui, kai jis galėjo lengvai panaudoti vieną aštuntadalį drobės dydžio, jis atsakys - tam, kad išreikštų tuščią erdvę, septynios aštuntosios drobės buvo palikta specialiai. Iš tikrųjų tokia yra proporcija.

Paprastai, kai piešiamas atviroje erdvėje stovintis medis, jis užima visą drobę. Iš tikrųjų medis turėtų būti viename mažame kampelyje, nes, lyginant su milžinišku dangumi, medis yra labai nereikšmingas. Tokia yra tikroji proporcija. Kai medis drobėje nupieštas teisingoje erdvinėje proporcijoje, tik tuomet jis atrodo gyvas. Štai kodėl visi jūsų piešiniai yra neproporcingi. Jei meditatorius kuria muziką, tuomet joje bus mažiau garsų ir daugiau tylos - nes garsai yra labai maži, lyginant juos su tyla, kuri juos jungia. Garsai yra panaudojami tam, kad duotų tuštumos, tylos užuominą ir po to ją paliktų. Kuo jūs labiau gilinsitės į muziką, tuo gilesnis bus jūsų tylos pojūtis.

Mūsų fizinio kūno paskirtis yra tokia, kad jis leidžia mums pradėti justti subtilesnius kūnus, bet mes niekuomet jo nenaudojame iki galo. Dėl mūsų nesąmoningos identifikacijos su juo mes liekame prisirišę prie fizinio kūno. Mes miegame, todėl mūsų kūno gyvenimas yra labai nesąmoningas. Jei įsisąmoninsite kiekvieną savo kūno veiksmą, jūs pradėsite jausti ir antrojo kūno buvimą. Antrasis kūnas turi savo paties aktyvumą, bet jūs tol nepajausite eterinio kūno, kol nebūsime visiškai įsisąmoninę fizinio kūno aktyvumo, nes eterinis kūnas yra dar subtilesnis. Jei esate visiškai įsisąmoninę fizinio kūno aktyvumą, tuomet pradėsite justti ir antrojo kūno judesius. Tuomet nustebsite, kad jūsų viduje yra eterinės vibracijos, kurios visą laiką aktyvios.

Žmogus supyksta. Pyktis gimsta eteriniame kūne, o pasireiškia fiziniame kūne. Iš esmės pyktis yra antrojo kūno aktyvumas, pirmasis kūnas yra naudojamas tik kaip priemonė jam išreikšti. Todėl jūs galite nustoti pykti, jei to norite, dar prieš pykčiui pasiekiant pirmąjį kūną. Tai daroma represijos atveju. Sakysime, aš esu pilnas pykčio: aš jaučiu norą mušti jus lazda, bet save sustabdau. Mušimas yra pirmojo plano

veiksmas. Iš esmės šiuo atveju pyktis yra, bet jis neišreiškiamas. Aš galiu susilaikyti ir nemušti, jeigu to noriu, galiu net šypsotis. Bet pyktis yra pasklidęs antrajame kūne. Taigi represijos atveju mes susilaikome išraiškos plane, bet jis jau išėjo iš pirminio šaltinio.

Kai pradėsite įsisąmoninti fizinio kūno procesus, jūs pradėsite suprasti ir apie meilę, pyktį, neapykantą savyje, jūs įsisąmoninsite jų buvimą. Iki tol, kol suvoksime šių emocijų, kurios atsiranda antrajame kūne, judesius, visa, ką jūs galite daryti, tai jas represuoti. Jūs negalite išsilaisvinti iš jų, nes pajaučiate juos tik tuomet, kai jie pasiekia pirmąjį kūną - o dažnai net ir to neįsisąmoninate: dažnai tai įsisąmoninate tik tuomet, kai šis pyktis pasiekia kito asmens kūną. Mes nejaučiame jo iki tol, kol nepliaukštelime kitam per veidą, kai suprantame, ką padarėme. Po tokio pliaukštelėjimo jūs suprantate, kad kažkas atsitiko.

Visos emocijos prasideda eteriniame kūne. Todėl antrąjį eterinį kūną aš taip pat vadinu emociniu kūnu. Jis turi savo paties impulsus, jis turi savo paties pykčio, meilės, neapykantos, nerimo judesius. Jūs sužinosite jo vibracijas.

Baimėje eterinis kūnas susitraukia. Baimėje mes juntame susitraukimo procesą, kuris nepriklauso pirmajam kūnui. Pirmasis kūnas lieka toks pat; jame nebūna jokių pokyčių. Bet šių eterinio kūno susitraukimų poveikis tampa akivaizdžiu, kai asmuo vaikšto ir sėdi. Jis visą laiką atrodo prislėgtas. Jis negali stovėti tiesiai. Kalbėdamas, jis mikčioja. Kai jis vaikšto, kojos virpa, kai rašo, pirštai dreba.

Bet kas gali atpažinti skirtumą tarp vyro ir moters rašysenos, tai nesudėtinga. Moters rašysena niekada nebūna tiesi. Nesvarbu, kokia ji simetriška, gražiai išvedžiota, joje visuomet bus jaudinimosi požymiai. Tai labai moteriška charakteristika, ji ateina iš moters kūno. Moteris visą laiką baiminasi, jos asmenybė pripildyta baimės. Taigi be jokio sunkumo galima atskirti moters ir vyro rašyseną. Iš vyro rašysenos mes taip pat lengvai galime išsiaiškinti jo baimingumą. Nėra skirtumo nei tarp vyro ir moters pirštų, nei tarp būdų, kuriais jie laiko plunksnakotį. Pirmajame kūne tarp jų šiuo požiūriu nėra skirtumo, bet antrojo kūno plane moteris yra įsibaiminusi.

Netgi šiuolaikinė moteris dar nesugebėjo išsilaisvinti nuo baimės. Mūsų visuomenė, mūsų kultūra ir mūsų galvojimo būdas vis dar tokie, kad moteris negali išlikti bebaimė. Ji visą laiką baiminasi, ir jos baimės

vibracijos užpildo jos asmenybę. Bebaimiškumo ir baimingumo laipsnis taip pat gali būti įvertintas ir iš vyrų rašysenos. Baimės energija yra eteriniame plane.

Aš jums sakiau, kad jūs turėtumėte sąmoningai suvokti kiekvieną fizinio kūno hepeningą, bet jūs panašiai turėtumėte sąmoningai suvokti ir eterinio kūno procesą. Kai jūs mylite, jaučiatės taip, lyg būtumėte išsiplėtę. Dėl šio išsiplėtimo mylintys žmonės patiria laisvę. Tuomet prieš jus yra kažkas, prieš kurį jums nereikia bijoti. Šalia asmens, kurį mylite, nėra priežasties bijoti. Tiesiai kalbant, mylėti reiškia būti visiškai be baimės kito asmens, kurį jūs mylite, akivaizdoje, reiškia pilnatvišką žydėjimą, nepriklausomai nuo to, kas jis yra. Todėl meilės momentais yra patiriamas išsiplėtimo pojūtis. Fizinis kūnas lieka toks pat, bet eterinis kūnas viduje žydi ir išsiplėčia.

Meditacijoje visuomet yra jaučiamas eterinis kūnas. Vienas meditatorius gali jausti, kad jo kūnas išsiplėčia taip, jog užpildo visą patalpą. Kaip ten bebūtų, bet fizinis kūnas lieka toks pat. Atsimerkęs, jis būna šokiruotas: kūnas liko toks pat. Bet patyrio pojūtis jam sako, kad tai, ką jautė, nebuvo iliuzija. Patyris buvo aiškus - jis užpildė visą kambarį. Tai eterinio kūno hepeningas; jo išsiplėtimo galimybės yra beribės. Šis kūnas išsiplėčia ir susitraukia pagal emocijas. Jis gali išsiplėsti taip, kad gali užpildyti visą žemę; jis gali susitraukti tiek, kad užteks vietos viename atome.

Jūs pradėsite pastebėti eterinio kūno judesius - jo išsiplėtimus ir susitraukimus, kokiose situacijose jis susitraukia ir kokiose išsiplėčia. Kai meditatorius pradeda gyventi tuose procesuose, kuriuose išsiplėčia, jis sukurs harmoniją. Jei pradės gyventi tose sąlygose, kuriose šis kūnas susitraukia, tuomet tarp abiejų kūnų nebus harmonijos. Išsiplėtimas yra įgimta savybė. Kai kūnas išsiplėčia iki ribinės galimybės, kai jis pilnatviškai žydi, tuomet lyg tiltu susijęs su pirmuoju kūnu. Kai jis tampa baimingu ir susitraukia, visi kontaktai su pirmuoju kūnu nutrūksta. Jis lieka kampe atskirtas.

Antrajame kūne vyksta ir kiti procesai, kurie gali būti sužinoti ir kitais metodais. Pavyzdžiui, jūs matote visiškai sveiką, visiškai normalų žmogų. Sakysime, kažkas pasako, kad jam paskelbtas mirties nuosprendis, tuomet jis iš karto pabąla. Pirmajame kūne neįvyko jokių pokyčių, bet eteriniame kūne iš karto atsiranda pokyčiai. Eterinis kūnas

yra pasiruošęs palikti fizinį kūną. Jei namo šeimininkas sužinos, kad nedelsdamas turi apleisti namą, visas jo džiaugsmingumas ir linksmumas dings, viskas bus suardyta. Tam tikra prasme antrasis kūnas praras ryšius su pirmuoju. Nuosprendis bus įvykdytas tik po kurio laiko, o galbūt ir iš viso nebus įvykdytas, bet ryšiai su pirmuoju kūnu nutrūks.

Sakysim, jus atakuoja žmogus su šautuvu ar liūtas džiunglėse: netgi tuomet, kai jūsų kūnui nieko neatsitiko, eterinis kūnas staigiai pasiruošia jį palikti ir tarp šių kūnų atsiranda didelis atstumas. Jūs subtiliame plane galite stebėti antrojo kūno darbą. Tai gali būti padaryta be jokių sunkumų. Problema yra ta, kad mes taip pat nestebime pirmojo kūno procesų. Jei taip darytume, tai pradėtume justi ir antrojo kūno judesius. Kai jūs aiškiai patiriate abiejų kūnų darbą, tuomet tarp jų atsiranda harmonija.

Už to yra trečiasis kūnas - astralinis kūnas. Jo judesiai iš tikrųjų yra dar subtilesni - subtilesni negu baimė, pyktis, meilė ar neapykanta. Sunku pagauti šio kūno judesius, nebent tobulai yra įsisąmonintas antrasis kūnas. Sunku įsisąmoninti trečiąjį kūną juntant tik fizinį kūną, kadangi šiuo atveju tarpas yra dar didesnis; mes nesame sąmoningi netgi pirmajame plane. Antrasis kūnas yra arčiau pirmojo, todėl galime suprasti kelis dalykus. Lyg antrasis kūnas būtų mūsų kaimynas: kartais mes galime girdėti puodų barškėjimą arba vaiko verkimą už kitų durų. Bet trečiasis kūnas yra kaimyno kaimynas, iš kurio mes negalime girdėti jokių garsų.

Trečiojo kūno fenomenas yra dar subtilesnis. Jis gali būti suvoktas tuomet, kai visiškai įsisąmonintos emocijos.

Kai emocijos kondensuojasi, jos tampa veiksmais. Astraliniai virpesiai yra subtilesni negu emocijų bangos. Štai kodėl aš nejaučiu, kad jūs esate pyktas, nebent jūs pyktį demonstruojate. Aš galiu matyti tik tuomet, kai tai tampa veiksmu. Bet tai gali būti pamatyta iš anksto. Jūs galite pajauti jį kylant eteriniame kūne. Kylantis pyktis turi savo atomus, kurie ateina iš eterinio kūno. Jei šie atomai nesusižadintų, jūs negalėtumėte supykti.

Astralinį kūną jūs galite vadinti ir vibracijų rinkiniu. Šio kūno savybės galėsite geriau suprasti iš pavyzdžio. Mes galime matyti vandenį ir galime matyti vandenilį bei deguonį atskirai: deguonyje nėra vandens pėdsakų ir vandenilyje nėra vandens pėdsakų. Nei deguonis, nei

vandenilis neturi vandens savybių, bet jų kombinacija sudaro vandenį: kiekvienas iš jų turi neatskleistas savybes, kurios pasireiškia, kai jie susijungia. Pyktis ir meilė nėra matomi astraliniam kūne, taip pat nėra matoma neapykanta ir baimė. Bet jose yra vibracijos, kurios pasireiškia susijungus joms antrajame kūne. Taigi tuomet, kai jūs esate visiškai sąmoningas antrajame kūne, kai tobulai galės stebėti savo pyktį, tuomet sužinosite, kokios reakcijos atsitinka prieš pasirodant pykčiui. Kitais žodžiais tariant, pyktis nėra pradžia. Tai kita hepeningo dalis. Jis jau kažkur yra įvykęs.

Oro burbulas nuo ežero dugno pradeda kilti aukštyn. Kai jis pradeda kilti nuo ežero dugno smėlio, jis nematomas. Kai pasiekia pusę ežero gylio, jis vis dar nematomas. Kai lieka nedidelis atstumas iki paviršiaus, jis tampa matomu, nors ir visiškai mažas. Po to jis vis didėja ir didėja, kol pasiekia paviršių, nes jam kylant vandens slėgis mažėja. Todėl mums vis lengviau jį įžiūrėti. Dugne vandens slėgis jį suspaudžia iki mažo dydžio, bet kai jis kyla aukštyn, slėgis mažėja ir mažėja, kol paviršiuje pasiekia didžiausią apimtį. Bet kai tik išsiplečia, jis tuoj pat sprogsta.

Taigi jis nukeliavo ilgą kelią. Buvo tam tikras atstumas, kai jis buvo nematomas, kai jis buvo paslėptas po smėliu. Iš ten jis iškilo, bet vis dar nebuvo matomas dėl vandens slėgio apačioje. Po to jis artėjo prie paviršiaus ir galėjo būti matomas, nors ir buvo labai mažas. Vėliau jis iškilo į paviršių, kur galėjo būti visas matomas, bet tuomet susprogo.

Taigi pykčio burbulas visiškai užauga ir sprogsta tuo metu, kai pasiekia pirmąjį kūną. Kai jis ateina iki paviršiaus, jis visiškai atsiveria. Galite sustabdyti jį antrajame kūne, jeigu to trokštate, bet tuomet tai bus represija. Jei žiūrėsite į savo eterinį kūną, jūs nustebsite aptikę, kad jis jau nukeliavo tam tikrą atstumą. Savo ištakos vietoje tai yra tik tam tikrų vibracijų energija.

Kaip jums jau anksčiau sakiau, tai nėra skirtingų dalykų tipai, greičiau tai tos pačios energijos dalelių skirtingos kombinacijos. Anglis ir deimantas turi tą pačią sudėtį: tik jų energijų dalelių kombinacija yra skirtinga. Jei jūs padalinsite medžiagą į jos komponentus, galiausiai liks tik elektros energija. Skirtingos šios energijos vibracijų kombinacijos sukelia skirtingų medžiagų struktūras. Visos šios substancijos yra skirtingos paviršiuje, bet gilumoje jos yra vienas ir tas pats.

Jeigu būsite jautrūs eteriniame kūne ir stebėsite emocijas nuo jų šaltinio, tuomet netikėtai aptiksite save astraliniam kūne. Tuomet jūs sužinosite, kad pyktis nėra pyktis, atleidumas nėra atleidumas, kad juose abiejuose vibruoja ta pati energija. Meilės ir neapykantos vibracijų energija yra ta pati. Skirtumas yra tik vibracijų natūroje.

Kai meilė pasikeičia neapykanta ir neapykanta meile, mes stebimės, kaip galėjo tokie visiškai priešingi dalykai pavirsti vienas į kitą. Pavyzdžiui, žmogus, kurį dar iki vakar vadinau draugu, šiandien tapo priešu. Tuomet aš guodžiu save, kad tikriausiai aš suklydau, kad jis niekada nebuvo mano draugas, nes kaip draugas gali pavirsti priešu? Energija, kuri vibruoja draugiškumo ir priešiškumo atvejais, yra ta pati, skirtumas yra tik vibracijų prigimtyje. Skirtumas yra tik bangų struktūroje. Tai, ką mes vadiname meile, yra meilė ryte ir neapykanta vakare. Po pietų tai yra meilė, o vakare tai virsta neapykanta. Tai sudėtinga situacija. To, kurį mylime ryte, mes neapkenčiame vakare.

Froidas stebėjosi, kad mes mylime tuos, kurių neapkenčiame ir neapkenčiame tų, kuriuos mylime. Atsakymas, kurį jis pasiūlė, tam tikru atžvilgiu yra teisingas. Dėl to, kad nieko nežinojo apie kitus žmogaus kūnus, savo tyrimais jis negalėjo eiti toliau. Jo iškelti argumentai buvo labai paviršutiniški. Jis sakė, kad santykiai su motina yra pirmieji vaiko santykių potyriai: motina yra pirmas meilės objektas. Kai motina visu atidumu juo rūpinasi ir skiria savo dėmesį, jis myli ją ir neapkenčia jos, kai motina jį plūsta ir baudžia. Taigi du jausmai jo prote yra nukreipti į tą patį objektą - į motiną: jis neapkenčia jos lygiai taip, kaip ir myli ją. Kartais jis jaučiasi lyg norėtų ją nužudyti, o kartais jam atrodo, kad negali gyventi be jos - kad ji yra pati jo gyvenimo esmė. Toks dvilypis galvojimas padaro jo motiną meilės ir neapykantos objektu. Todėl vėliau gyvenime dėl šios savo proto asociacijos viską, ką jis myli, tuo pat metu ir neapkenčia.

Tai labai paviršutiniškas atradimas. Burbulas, pagautas pačiame paviršiuje, kuriame jis jau susprogo. Jei vaikas gali mylėti motiną ir neapkęsti vienu metu, tai reiškia, kad skirtumas tarp meilės ir neapykantos yra tik kiekybiškas, bet ne kokybiškas. Meilė ir neapykanta negali pasireikšti tuo pat metu. Jei abu jie yra vienu metu, tai bus įmanoma tik tuo atveju, jei jie yra konvertuojami: kai jų bangos gali pereiti iš vienos į kitą. Taigi meditatorius tik sužino, kad jo protas

trečiajame kūne užpildytas konfliktuojančiomis emocijomis. Žmogus ateina ryte, paliečia mano kojas ir vadina mane apipiltu palaima - mylimu Meistru. Tas pats asmuo ateina vakare ir ižeidinėja mane. Jis sako: „Šis žmogus yra velnias.“ Kitą rytą tas pats žmogus vėl ateina, vėl kreipiasi kaip į mylimą Meistrą ir liečia mano kojas. Vėliau ateina kiti ir pataria man nekreipti dėmesio į jo žodžius, kai jis mane kartais vadina Dievu, o kartais velniu.

Aš sakyčiau, kad tokiu žmogum galima pasitikėti. Žmogus, kuris taip kalba, neturėtų būti peikiamas. Jis nedaro prieštaraujančių tvirtinimų, greičiau šie tvirtinimai priklauso tam pačiam spektrui. Tai tų pačių kopėčių skirtingi skersinukai, skirtingi tik kiekybišku požiūriu. Iš tikrųjų, kai jis sako „Mylimas Meistras“, jis laiko vieną dalį.

Protas yra sudarytas iš priešybių porų, taigi kur gi gali dingti antras galas? Jis yra už pirmos dalies ir laukia, kol ji išreikšite. Po visko pirma dalis išsemiama. Ar ilgai jūs galite sakyti „Mylimas Meistras“? Kai pirma proto dalis pavargsta, tuomet pasirodo antra dalis, kuri sako: „Šis žmogus yra pats velnias.“ Šie išsakymai nėra du skirtingi dalykai, tai yra viena.

Iki tol, kol neateis laikas, kai mes galėsime suprasti, kad visos konfliktuojančios emocijos yra tos pačios energijos formos, mes negalėsime išspręsti žmogaus problemų. Didžiausia mūsų problema yra meilės ir neapykantos susidūrimas. Mes esame pasiruošę užmušti asmenį, be kurio negalime gyventi. Tas, kuris yra mūsų draugas, giliai mumyse yra ir priešas. Tai didžiausia mūsų problema ir kol mes palaikome santykius, šios būsenos sukelia didelius keblumus. Vienas dalykas turi būti gerai supastas, kad už skirtingų emocijų yra ta pati energija, tarp jų nėra skirtumo.

Paprastai mes žiūrime į šviesą ir į tamsą kaip į du priešingus dalykus, bet tai yra klaidinga. Moksliniais terminais kalbant, tamsa yra minimalios šviesos būseną. Jei mes pabandysime, tai ir tamsoje rasime šviesą. Kur nėra šviesos, nėra ir tamsos. Jei mūsų tyrimo instrumentai to neregistruoja, tai visai kitas dalykas. Mūsų akys gali ir nesugebėti įžiūrėti tamsoje šviesą, bet šviesa ir tamsa yra tame pačiame plane, jos yra tos pačios energijos skirtingos formos ir vibracijos.

Tai galima lengviau suprasti kitu būdu: mes tikime, kad šviesa ir tamsa yra absoliučiai priešingos viena kitai, bet netikime, kad šaltis ir

karštis tuo pat mastu yra priešingi vienas kitam. Įdomu atlikti tokį eksperimentą. Tegul viena jūsų ranka įkaista virš krosnies, o kitą palaikykite ant ledo. Po to abi rankas įkiškite į kambario temperatūros vandens kibirą. Jums bus labai sunku nuspręsti, ar vanduo yra karštas, ar šaltas. Viena ranka rodys, kad jis karštas, kita ranka rodys, kad jis šaltas. Jums bus keblu nuspręsti, nes abi rankos yra jūsų. Iš tikrųjų šaltis ir karštis nėra du skirtingi dalykai, tai santykiniai potyriai.

Jei ką nors mes vadiname šaltu, tai tik reiškia, kad mes esame šiltesni. Tai, ką mes vadiname šiltu, reiškia tik tai, kad esame šaltesni: mes tik išreiškiame kiekybinį skirtumą tarp objekto ir mūsų pačių temperatūros, nieko daugiau. Niekas nėra nei karštas, nei šaltas - arba lygiai taip pat galite sakyti, kad tas, kas yra karštas, yra ir šaltas. Iš tikrųjų karšta ir šalta yra klaidinantys terminai. Mums reikėtų kalbėti temperatūros terminais; tai būtų teisinga išraiška. Mokslininkai taip pat nenaudoja žodžių karštas ir šaltas. Jie sako, kad tokio daikto temperatūra yra tiek tai laipsnių. Karštis ir šaltis yra poetiniai žodžiai. Jie yra pavojingi mokslui, kadangi jie nieko neišreiškia.

Kai žmogus įeina į kambarį ir sako, kad yra šalta, mes negalime žinoti, ką jis turi omenyje. Visiškai įtikėtina, kad šis žmogus turi temperatūros ir jam kambario temperatūra atrodo šalta, nors ji visiškai nėra vėsi. Todėl iki tol, kol žmogus nesužino savo kūno temperatūros, toks patalpos temperatūros įvertinimas neturi prasmės. Galime sakyti: „Nesakykite, ar kambaryje yra karšta, ar šalta. Tiesiog pasakykite, kokia yra kambario temperatūra.“ Laipsniai nenurodo, ar tai karštis, ar šaltis, jie tik informuoja, kokia yra temperatūra. Jei temperatūra yra mažesnė negu jūsų kūno temperatūra, jūs jusite šaltį, jei ji didesnė, jūs jusite karštį. Toks pasakymas yra teisingas šviesos ir tamsos atžvilgiu: tai priklauso nuo jūsų sugebėjimo matyti.

Naktį mums atrodo tamsu, bet taip neatrodo pelėdai. Pelėdai labai tamsu yra dieną. Ji gali stebėtis: „Koks keistas tvarinys žmogus! Jis nemiega naktį.“ Paprastai žmogus mano, kad pelėda yra kvaila, bet jis nežino pelėdos nuomonės apie save. Pelėdai diena yra naktis, o naktis jai yra tuomet, kai mums diena. Ji turėtų stebėtis žmogaus kvailumu! Ji mano: „Daug išmintingų yra tarp žmoniškų būtybių, bet vis tik jie nemiega naktį ir eina gulti dieną. Kai yra laikas keltis ir pradėti veikti,

šie vargšai tvariniai eina miegoti.“ Pelėdos akys gali matyti naktį. Kadangi ji gali matyti naktį, tai jai naktį nėra tamsu.

Meilės ir neapykantos vibracijos yra panašios į tamsos ir šviesos vibracijas: tarp jų yra ryšys. Kai jūs tampate sąmoningais trečiajame plane, jūs atsidursite keistose sąlygose: tuomet nebus pasirinkimo, ar mylėti, ar neapkęsti. Tuomet jūs žinosite, kad tai - to paties dalyko du vardai.

Jei jūs pasirenkate vieną, tuomet automatiškai jūs pasirenkate ir kitą, jūs negalite apeiti antro pasirinkimo. Jeigu prašysite trečiojo plano žmogų mylėti, jis sakys, ar tu esi pasiruošęs ir neapykantai? Jūs, žinoma, sakysite: „Ne, aš noriu tik meilės. Prašom duoti man meilę!“ Jis atsakys, kad tai neįmanoma, kadangi meilė yra viena iš neapykantos vibracijos formų. Iš tikrųjų meilė yra ta forma, kuri jums patinka, o neapykanta yra ta forma, kurios vibracijos jums nėra malonios.

Taigi, kai žmogus pabunda trečiajame plane, jis pradeda išsilaisvinti nuo priešybių porų. Jis pirmą kartą sužino, kad tai, į ką jis anksčiau žiūrėjo kaip į dvi priešingybes, yra viena ir tas pat. Dvi priešingos šakos tampa to paties medžio kamieno dalimis. Tuomet jis juoksis iš savo kvailių mėginimų suardyti vieną išsaugant kitą. Anksčiau jis nežinojo, kad tai neįmanoma ir kad giliai žemėje medis yra vienas ir tas pats. Tačiau prabudus antrajame plane, trečiasis planas gali būti pažintas, nes trečiasis kūnas yra labai subtilios vibracijos. Jame nėra emocijų - tik vibracijos.

Jei pradėsite suprasti trečiojo kūno vibracijas, jūs pradėsite patirti labai unikalius potyrius. Tuomet galėsite iš karto, pažiūrėjęs į asmenį, pasakyti, kokios vibracijos jį supa. Kadangi jūs nesate įsisąmoninę savo pačių vibracijų, tai jums neįmanoma tai atpažinti ir kitame asmenyje; vibracijos, kurias išspinduliuoja trečiasis kūnas, yra susirinkusios apie kiekvieno asmens galvą. Aureolė, pavaizduota Budos, Mahaviros, Ramos ir Krišnos atvaizduose, yra aura, matoma aplink jų galvas. Buvo atrasta, kad pastarosios turi specifines spalvas. Jei trečiojo kūno potyriai bus teisingi, tuomet jūs pradėsite matyti šias spalvas. Kai pradėsite matyti šias spalvas, jūs matysite ne tik savo, bet ir kitų spalvas.

Iš tikrųjų kuo giliau pradėdame matyti save, tuo giliau pamatome ir kitų vidų - tuo pačiu mastu. Dėl to, kad mes pažįstame tik savo fizinį

kūną, matome tik fizinį ir kitų kūną. Tą dieną, kai pamatysime savo pačių eterinį kūną, mes įsisąmoninsime ir kitus eterinius kūnus.

Prieš tai, kol supyksite, jūs iš anksto galėsite sužinoti, kad tampate piktu. Iki tol, kol išreiškiate meilę, gali būti lengvai išpranašauta, kad jūs ruošiatės meilei. Tai, ką mes vadiname kitų jausmų pažinimu, nėra jau toks didelis dalykas. Pradedant įsisąmoninti savo paties emocinį kūną, pasidaro lengva suvokti ir kitų jausmus, nes mes pradėdame matyti visus šiuos svyravimus. Prabudusiame trečiajame plane visi dalykai pasidaro labai aiškūs, nes tuomet galime matyti ir asmenybės spalvas.

Sadhu ir *sanjasinų* rūbų spalvos buvo parinktos pagal trečiajame kūne matomas spalvas. Pasirinkimas kiekvienu atveju buvo skirtingas ir atitiko tai, kokį kūną buvo norima pabrėžti. Pavyzdžiui, Buda pasirinko geltoną spalvą, nes jis akcentavo septintąjį kūną. Aura aplink žmogų, kuris pasiekė septintąjį planą, yra geltona, todėl Buda parinko savo *bhikhu* geltoną spalvą. Dėl šios spalvos budistų *bhikhu* buvo sunku išsilaikyti Indijoje. Geltona spalva yra tapatinama su mirtimi. Iš tikrųjų tai yra mirties spalva, kadangi septintasis planas yra aukščiausios mirties planas. Geltona spalva giliai mumyse yra susijusi su mirtimi.

Oranžinė spalva žadina gyvenimo pojūtį. Todėl oranžiniai apsirengę sanjasinai atrodo žavingesni negu geltonai apsirengę; jie atrodo gyvi. Ši spalva yra kraujo spalva ir tuo pat metu šeštojo kūno auros spalva: tai kylančios saulės spalva.

Džainai pasirinko baltą spalvą, kuri yra penktojo kūno spalva - dvasinio kūno spalva. Džainai primygtinai reikalavo palikti Dievą ramybėje - nediskutuoti apie Dievą ir nediskutuoti apie nirvaną, nes mokslinė diskusija yra įmanoma tik iki penktojo kūno. Mahavira buvo moksliško proto žmogus. Todėl jis kalbėjo tik apie tuos dalykus, apie kuriuos buvo galima kalbėti matematiškai; anapus to jis atsisakydavo kalbėti. Jis nenorėjo kalbėti apie tai, kas išreiškiant žodžiais galėjo sukelti klaidas, todėl jis atsisakydavo leisti į misticismą. Mahavira sakė, kad mes apie tai nekalbėsime; geriau judėkime į potyrį. Todėl jis nekalbėjo apie planus anapus penktojo plano. Štai kodėl Mahavira pasirinko baltumą; tai penktojo plano spalva.

Nuo trečiojo plano jūs pradėsite matyti spalvas, kurios yra susijusios su subtilių vibracijų jumyse poveikiu. Labai netolimoje ateityje bus galima jas nufotografuoti. Jei jos gali būti matomos plika

akimi, tai aišku, kad jos negali ilgai išlikti neapčiuopiamos fotoaparatu. Tuomet mes išlavinsime nuostabią galimybę įvertinti žmones ir jų charakterį.

Vokietijoje yra mąstytojas, kurio vardas Liušeras (Lushev) ir kuris studijavo spalvų poveikį milijonams žmonių. Daugelis Europos ir Amerikos ligonių naudoja jo eksperimentų rezultatus. Spalva, kurią jūs pasirenkate, pasako gilius dalykus apie jūsų asmenybę. Žmogus, kuris serga kokia nors liga, suteikia atitinkamai spalvai prioritetą, sveikas žmogus pasirenka visai kitą spalvą. Ramus žmogus suteikia prioritetą dar kitai spalvai; ambicingas žmogus pasirenka visai kitą spalvą negu neambicingas asmuo. Jūsų pasirinkimas yra užuomina į tai, kas vyksta jūsų trečiajame kūne. Įdomus faktas yra tai, kad jei yra matoma jūsų trečiojo kūno spalva ir jei yra testuojamas jūsų spalvų prioritetas, tuomet išaiškės, kad tai ta pati spalva: jūs pasirenkate spalvą, panašią į tą, kurią spinduliuoja trečiasis jūsų kūnas.

Spalvos turi ypatingą prasmę ir naudą. Anksčiau nebuvo žinoma, kad spalvos turi tokią prasmę ir kad jos netgi išoriškai gali išreikšti daug ką apie jūsų asmenybę. Taip pat nebuvo žinoma, kad spalvų poveikis atsiliepia ir jūsų vidinei asmenybei. Jūs negalite to nepaisyti. Pavyzdžiui, raudona spalva: ji visuomet susijusi su revoliucija. Tai pykčio spalva ir sunku to nepastebėti. Todėl revoliucionieriai iškelia raudonos spalvos simbolius. Raudona aura yra apie labai įpykusio žmogaus galvą. Tai kraujo spalva, tai žudymo spalva, tai pykčio ir griovimo spalva.

Įdomu sužinoti, kad jei viskas kambaryje yra nudažyta raudonai, tuomet visų tų, kurie sėdi tame kambaryje, kraujo spaudimas pakils. Jei žmogus nuolat gyvena raudonos spalvos aplinkoje, jo kraujo spaudimas niekada negali būti normalus. Mėlyna spalva sumažina kraujo spaudimą: tai dangaus ir aukščiausios tylos spalva. Jei aplink jus vyrauja mėlyna spalva, jūsų kraujo spaudimas nukris.

Palikime žmogų nuošalyje: jei pripildysime vandenių mėlyną butelį ir palaikysime jį saulėje, tuomet vandens cheminė sudėtis pasikeis. Vanduo sugeria mėlyną spalvą, kuri keičia jo sudėtį. Šis vanduo veiks žmogaus kraujo spaudimą. Jei aš pripildysiu vandeniu geltoną butelį ir padėsiu saulėje, jo charakteristikos bus visai kitos. Vanduo mėlyname butelyje liks gaivus daug dienų, tuo tarpu vanduo geltoname butelyje

greitai pradės dvokti. Geltona spalva yra mirties spalva ir ji dezintegruoja daiktus.

Jūs pradėsite matyti šių spalvų ratus aplink save. Tai bus matoma trečiajame plane. Kai įsisąmoninsite šiuos tris kūnus, pats sąmoningumas sukurs harmoniją tarp jų. Tuomet jokios rūšies šaktipat negalės sužaloti jūsų. Šaktipat energija įeis į jūsų ketvirtąjį kūną per pirmų trijų kūnų harmoningus sluoksnius, tuomet jos kelionėje bus tiesus kelias. Jei toks kelias nėra paruoštas, gali būti daug pavojų. Dėl šios priežasties aš ir sakiau, kad pirmi trys kūnai turi būti stiprūs ir tinkami, tik tuomet augama sklandžiai.

Jei žmonės po įsikūrimo ketvirtojoje, penktojoje, šeštojoje ar septintojoje čakroje miršta, kokia bus jų čakrų būseną ateinančiame gimime? Kokio plano žmonės po savo mirties lieka aukštesnės būties bekūniškoje srityje? Ar galutiniam pasiekimui aukštesnės bekūniškos būtybės turi dar kartą gimti kaip žmogiškos būtybės?

Kai kuriuos dalykus mes turime suprasti iš toli. Aš jums kalbėjau apie septynis kūnus. Turėdami tai omenyje, galime padalinti egzistenciją į septynias dimensijas. Apskritai visi septyni kūnai egzistuoja amžinai. Pabudę ar miegantys, aktyvūs ar neveiklūs, bjaurūs ar nuostabūs, tačiau jie visuomet yra. Paimkime metalo, sakysime, geležies, gabalą: visi septyni kūnai yra jame, bet visi septyni miega, visi septyni neveiklūs, neaktyvūs. Todėl geležies gabalas atrodo miręs. Paimkime augalą: jo pirmasis kūnas - fizinis kūnas tapo aktyviu; todėl augaluose galime pamatyti pirmus gyvybės švystelėjimus.

Dar yra augalai, kurių aktyvuotas ir antrasis kūnas. Judesiai, kurių nėra augaluose, prasideda gyvuliuose. Augalas įleidžia žemyn šaknis ir lieka visą laiką vienoje vietoje. Jis nemobilus, kadangi antrasis jo kūnas - eterinis kūnas - nuo kurio prasideda visi judesiai, dar neaktyvus. Jei yra pabudęs tik fizinis kūnas, tuomet kūnas nemobilus, fiksuotas. Augalai yra stovintys gyvūnai. Žinomi kai kurie augalai, kurie gali truputį judėti: jie yra tarpinėje tarp augalų ir gyvulių būsenoje. Daugelyje nešvarių Afrikos sričių yra tam tikri augalai, kurie nepastebimai nueina per metus nuo dvidešimties iki dvidešimt penkių pėdų atstumą. Savo šaknimis jie

gali pagriebti ir atpalaiduoti gruntą ir tokiu būdu judėti. Tai revoliucinė grandis tarp augalų ir gyvūnų.

Gyvūnuose pradeda veikti antrasis kūnas. Tai nereiškia, kad jų antrasis kūnas tapo sąmoningu; tai reiškia, kad jis aktyvavosi. Gyvūnai nežino apie tai. Kadangi jų antrasis kūnas aktyvus, jie patiria pyktį, jie gali išreikšti meilę, jie gali bėgioti, ginti save, patirti baimę, gali atakuoti ar pasislėpti, gali judėti.

Žmoguje aktyvuotas trečiasis, astralinis kūnas. Todėl gali judėti ne tik žmogaus kūnas, bet ir protas: jis gali keliauti prote. Jis keliauja į praeitį ir taip pat į ateitį. Gyvūnai neprisimena praeities. Dėl tos priežasties jie niekada nesijaudina, niekada neįsitempia, nes jie nesirūpina ateitimi. Mūsų didžiausias rūpestis yra tai, kas bus rytoj. Gyvūnai nežino rytojaus, viskas jiems yra šiandien. Netgi šiandien jiems neegzistuoja: ką reiškia šiandien, jei rytojus neturi prasmės? Kas yra, yra.

Žmoguje yra dar subtilesni judesiai - proto judesiai. Jie prasideda trečiajame, astraliname kūne. Jis protu gali galvoti apie ateitį. Jis taip pat gali rūpintis tuo, kas bus po mirties - kur jis eis ir kur jis nepateks. Jis taip pat gali žvilgtelėti ten, kur buvo prieš gimimą.

Ketvirtasis kūnas yra aktyvuotas ne visų - tik nedaugelio asmenų. Jei žmogus miršta po to, kai yra aktyvuotas jo ketvirtasis kūnas, jis užgimsta *devų* arba dievų plane, kuriame yra didelės ketvirtojo kūno aktyvavimo galimybės. Žmogus lieka žmogumi tik tuomet, kai aktyvus jo trečiasis kūnas. Nuo ketvirtojo kūno prasideda aukštesni planai.

Nuo ketvirtojo plano yra skirtumai, kurie turėtų būti suprasti. Jei ketvirtasis kūnas yra aktyvuotas, tuomet galimybė įsikūnyti fiziniame kūne mažėja, atsiranda didesnė galimybė būti bekūne būtybe. Kaip aš sakiau, atsiminkite, kad yra skirtumas tarp aktyvumo ir sąmoningumo. Jei kūnas yra tik aktyvuotas, bet ne sąmoningas, tokį planą mes vadiname *pretų* ar piktųjų dvasių planu; jei kūnas yra ir aktyvuotas, ir sąmoningas, tokį planą mes vadiname devų arba dieviškų dvasių planu. Tik toks skirtumas yra tarp pretų ir devų. Piktosios dvasios net nežino, kad jų ketvirtasis kūnas aktyvuotas, tuo tarpu dieviškosios tai žino. Todėl preta savo aktyvumu ketvirtajame kūne gali sukelti daug žalos sau ir kitam, nes sąmoningumas gali atnešti tik žalą. Deva bus daugybės

gerų poelgių sau ir kitiems priežastis, kadangi sąmoningumas gali būti tik naudingas.

Tas, kurio penktasis kūnas tampa aktyviu, eina anapus devų egzistencijos. Penktasis yra dvasinis kūnas. Penktajame plane aktyvumas ir sąmoningumas yra vienas ir tas pats. Niekas negali pasiekti penktojo plano sąmoningai; šiame plane aktyvumas ir sąmoningumas pasireiškia kartu. Ketvirtąjį planą jūs galite pasiekti sąmoningai. Jei jūs kelionėje pabusite, kelionė pakeis savo pobūdį: ji judės link devų plano, link dievų plano. Jei jūsų būtis bus sąmoninga, tuomet kelionė bus blogų dvasių srityje.

Penktajame plane aktyvumas ir sąmoningumas pasireiškia kartu todėl, kad tai dvasinis kūnas, o sąmoningumas nepasireiškia savo paties atžvilgiu. Atman reiškia sąmoningumą, todėl kitas atman vardas yra sąmonė. Čia sąmoningumas neturi prasmės.

Taigi nuo penktojo kūno aktyvumas ir sąmoningumas yra vienas ir tas pats dalykas, bet iki tol jų keliai skiriasi. Skirtumas tarp vyro ir moters yra tik iki ketvirtojo plano, skirtumas tarp miego ir pabudimo yra taip pat tik iki ketvirtojo plano. Reali tikrovė yra tokia, kad duališkumas ir konfliktai yra tik iki ketvirtojo kūno. Nuo penktojo prasideda neduališkumas - nedalomumas. Vienovė prasideda nuo penktojo kūno. Iki to yra skirtingumas, skirtumai. Penktojo potencialas neateina nei iš pretų, nei iš devų plano. Tai turi būti suprasta.

Penktasis kūnas neprieinamas pretoms, kadangi jų egzistencija yra sąmoninga. Jos neturi to kūno, kuris reikalingas sąmoningumui, ir jos neturi pirmojo kūno, kuris yra pirma pakopa link sąmoningumo. Dėl šios priežasties pretos turi grįžti į žmogaus formą. Todėl žmogiška būtis tam tikra prasme yra kryžkelė. Devų planas yra virš, bet ne anapus jos, kadangi einant anapus būtina sugrįžti į žmogišką būtį. Preta turi sugrįžti tam, kad nutrūktų sąmoningumas, nes žmogaus forma tam absoliučiai būtina. Deva turi sugrįžti, kadangi jos egzistencijoje nėra jokio kentėjimo. Iš tikrųjų tai pabudusi egzistencija. Kaip ten bebūtų, bet tokioje egzistencijoje nėra skausmo ir kančių, kurie pagimdo meditacijos troškimą. Ten, kur nėra kančių, nėra ir minčių apie transformaciją ar pasiekimą.

Taigi devų sritis yra statiška egzistencija, kurioje nėra progreso. Tai laimės ypatybė: tai blokuoja tolesnę pažangą. Jei yra skausmas ir

kančia, tuomet yra ir augimo troškimas. Kančia stimuliuoja ieškoti būdų ir priemonių išsilaisvinti iš skausmo ir liūdesio. Laimėje visi ieškojimai sustoja. Reikalingi labai keisti dalykai, nes žmonės paprastai to nesupranta.

Mahaviros ir Budos gyvenimų aprašymuose kalbama apie devų atėjimą pas juos, kad jie būtų mokomi, tai labai išimtinis hepeningai. Keista, kad devos turi ateiti pas žmogiškas būtybes, nes jų egzistencija yra virš žmogiškos būties. Atrodo keista, bet taip nėra, nes dangaus būseną yra statinė būseną, kurioje nėra augimo. Jei jūs norite eiti į priekį, turite sugrįžti į žmogišką būtį ir nuo čia atlikti šuolį taip, kaip norėdami gyvenime padaryti šuolį, truputį atsitraukiate atgal.

Laimės ypatybė yra ta, kad tam tikra prasme joje nėra tolesnio judėjimo. Kitas dalykas, kad laimė pradeda atsibosti. Nėra kito tokio faktoriaus, kuris sukeltų tiek daug nuobodumo, kaip laimė. Nelaimė nebūna nuobodi; nelaimingas protas niekada nenuobodžiauja. Todėl nereikia nepasitenkinimo nei nelaimingas žmogus, nei visuomenė, kurioje yra skausmas ir vargas. Tik laimingas asmuo arba laiminga visuomenė reiškia nepasitenkinimą. Indija ne tiek nepatenkinta, kiek Amerika. Tai dėl to, kad jie yra turtingi ir laimingi, kai tuo tarpu mes esame neturtingi ir nelaimingi. Nėra ko ieškoti Amerikoje, nes joje nėra kančios, kuri skatintų tolesnį augimą. Be to laimė kartojasi: tos pačios malonumo ir džiaugsmo formos tampa beprasmiškomis.

Taigi devų sritis yra nuobodybės pikas. Nėra kitos vietos Visatoje, nuobodesnės už šią, joje yra labai daug nuobodumo. Bet tam, kad atsirastų nuobodumas, reikalingas laikas. Greta to tai priklauso nuo individo jautrumo. Kuo jautresnis asmuo, tuo greičiau jam tai atsibosta; kuo mažiau asmuo jautrus, tuo tai ilgiau užtrunka. Įmanoma, kad jam iš viso tai neatsibos. Buivolas kiekvieną dieną ėda tą pačią žolę, bet tai jam niekada nenusibosta.

Jautrumas yra labai reta savybė. Nuobodulys yra proporcingas asmens jautrumui. Sensityvumas visuomet ieško naujo: jis kasdien siekia daugiau ir daugiau. Jautrumas yra nerimo rūšis, tai yra gyvumo rūšis. Taigi devų sritis yra mirusios egzistencijos rūšis, lygiai kaip ir pretų sritis. Bet devų sritis yra negyvesnė, nes pretų pasaulyje yra daug kančios ir būdų sukelti kančią ar malonumą sau ar kitiems. Jame yra pakankamai priemonių nerimui, todėl nėra nuobodybės.

Devų sritis yra labai rami: joje nėra jokių trukdymų, todėl galiausiai iš devų srities galima sugrįžti tik dėl nuobodumo. Atsiminkite, kad tai yra aukščiau žmogiško gyvenimo; jautrumas jame aukštesnis. Malonumas, kuris mums neatsibosta per daugelį metų gyvenant kūne, tampa nykiu ir nuobodžiu, kai juo džiaugiamasi devų srityje.

Štai kodėl Puranose sakoma, kad dievai trokšta gimti žmonėmis. Tai atrodo keista čia, Žemėje, nes mes trokštame patekti į devų karalystę. Yra žinomos istorijos, kuriose devos nusileidžia į žemę ir įsimyli moteris. Šios istorijos parodo proto būseną. Jos rodo, kad toje karalystėje yra laimė ir nuobodulys, nes malonumai ir džiaugsmas nesikaitalioja su skausmu ir liūdesiu. Tuomet laimė atsibosta. Jeigu žmogui duotas pasirinkimas tarp begalinės laimės be jokio liūdesio ir begalinio liūdesio ir kančios, tai išmintingas žmogus pasirinktų pastarąjį. Mes turime sugrįžti iš devų karalystės; mes taip pat turime sugrįžti iš pretų karalystės.

Žmogaus būtis yra kryžkelėje: iš čia įmanomos visos kelionės. Tačiau tas, kuris pasiekė penktąjį kūną, kaip ten bebūtų, niekur neturi eiti. Jis patenka į tokią būseną, kurioje nebereikia gimti per iščias; jis jau negims per motinos iščias.

Tas, kuris susitiko su savimi, tam tikra prasme baigė savo kelionę. Penktojo kūno būseną yra laisvės būseną. Bet jei kas pasitenkina savimi, tas gali sustoti šiame plane begalę amžių, nes jame nėra nei skausmo, nei džiaugsmo, nei vergijos, nei kančios. Jame yra tik savo paties būtis - ne universali būtis, ne visuma. Taigi asmuo gali gyventi šioje būsenoje begalę amžių iki tol, kol jam kils troškimas pažinti visumą.

Tokio poreikio sėkla yra mumyse, todėl jis iškyla. Jei meditatorius ugdo savyje troškimą pažinti visumą nuo pat pradžios, tuomet jis išvengs pavojaus įstrigti penktajame kūne.

Jei jūs žinote visą mokslą apie septynis kūnus, tuomet žinosite, kad poreikis turi būti pilnatviškas ir aukščiausias nuo pat pradžių. Jei pradėsite kelionę turėdami tikslą sustoti vidurkelyje, tuomet jūs pasieksite penktąjį planą ir jausite, kad tai jūsų kelionės pabaiga, jūsų paskirties vieta, tuomet jūs praleisite esmę.

Penktojo kūno žmogus nebeturi gimti, bet jis yra apsiribojęs pačiame savyje: jis atitrūksta nuo bet ko, bet lieka apribotas savyje. Jis ištrūko iš ego, bet ne iš pojūčio „Aš esu“. Ego yra nukreiptas prieš kitus.

Gerai supraskite: kai aš sakau „aš“, turiu omeny tą, kuris dominuoja virš „jūsų“. Kai „aš“ pasiseka dominuoti virš jūsų, ego jaučiasi pergalingai. Kai virš jo dominuoja kitas, jis jaučiasi menkysta. Aš visuomet stengiasi nugalėti jus. Ego visuomet egzistuoja kito atžvilgiu.

Penktajame plane kito nėra ir nebėra su kuo varžytis. Aš-esimo būseną, *asmita* yra aš saviužsidarymas. Tai vienintelis skirtumas tarp ego ir asmita. Tuomet aš nieko neturiu daryti su jumis; tuomet nėra aš pareiškimo, bet vis dar yra mano būtis. Man nebereikia stovėti prieš kitą, bet „Aš esu“ yra, nors nėra su kuo jo palyginti.

Dėl šios priežasties aš, laikomas ego, sakys „aš“, o būtis sakys „esu“. Čia yra skirtumas. Pasakyme „aš esu“ yra du komponentai: aš, kuris yra ego, ir esu, kuris yra būtis.

Aš buvimo jausmas nėra nukreiptas prieš ką nors; jis palaiko save. Pats pojūtis yra „aš esu“, todėl pasaulyje gali nebūti nieko kito. Tegul kyla trečiasis pasaulinis karas ir tegul visi žūna, bet aš liks. Todėl net jeigu nebus ego, manyje aš buvimo jausmas vis dar liks: aš žinau, kad aš esu, netgi tuomet, kai sakysiu aš ne kitų atžvilgiu, nes man daugiau nėra nieko kito, kuriam tai galėčiau sakyti. Taigi tuomet, kai jūs esate visiškai vienas ir nėra nieko kito, jūs vis tiek esate - egzistencinio buvimo požiūriu.

Ego išnyksta penktajame kūne - taip nukrinta vergijos grandinės stipriausia grandis. Bet aš buvimo jausmas lieka - laisvė, nepriklausomybė, beribiškumas ir visa tai be prisirišimo. Aš-esimas turi paties savęs ribas. Visi kiti apribojimai atkrinta išskyrus aš-esimo ribas. Šeštajame plane ir tai atkrinta arba yra transcendentuojama. Šeštasis yra kosminis kūnas.

Klausimas apie gimimo per iščias būtinybę penktajame kūne atkrinta, bet vis dar reikės gimti. Šis skirtumas turi būti tinkamai suprastas. Vienoks gimimas yra per motinos iščias ir kitoks gimimas yra iš savo vidaus. Štai kodėl šioje šalyje braminą mes vadiname *dvidž* (*dwij*)- dvigimiu (antrą kartą gimusiu). Šis terminas iš tikrųjų buvo naudojamas *Brahma gjani* tam, kad būtų apibūdintas tas, kuris pažino Brahmaną - kosminę realybę. Netinka vadinti neprašvitusį asmenį braminu. Kai asmuo pereidavo visai kitos rūšies antrą gimimą, tuomet

jis buvo vadinamas *dvidž* - dvigimiu; prašvites asmuo buvo vadinamas braminu.

Taigi vienoks gimimas yra per kito iščias ir visai kitoks gimimas per savo paties iščias. Jei penktasis kūnas pasiektas, jūs negalite gimti per kitą. Nuo čia jūs turėsite gimti per penktąjį kūną į šeštąjį kūną. Tai jūsų vidinė kelionė, jūsų pačių vidinis neštumas, jūsų pačių vidinis gimimas. Dabar tai nesusiję su išorinėmis iščiomis arba su kokiomis nors išorinėmis kūrimo priemonėmis. Dabar jūs neturite nei tėvo, nei motinos, jūs esate tėvas, motina ir vaikas. Tai visiškai individuali kelionė. Tuomet, kai asmuo įeina iš penktojo kūno į šeštąjį, jis gali būti vadinamas dvigimiu, bet ne anksčiau. Tuomet jis yra gimęs be išorinių kūrimo priemonių, be išorinių iščių pagalbos.

Upanišaduose vienas *riši* meldžiasi: „O Dieve, nudenk vidinių iščių auksines skraistes, kuriose realybė paslėpta.“ Skraistės iš tikrųjų yra iš aukso. Jos yra tokios, kad mes nenorime padėti jų į šalį, jos yra tokios, kad mes trokštame jas išsaugoti. Aš-esimas yra nuostabiausia skraistė, kuri yra virš mūsų. Mes patys nenorime atsiskirti nuo jo ir nėra išorinių kliūčių mums sustabdyti. Pati skraistė yra tokia maloni, kad negalime jos palikti. Todėl riši sako: „Nudenk auksines skraistes ir atverk iščias, kurias perėjęs asmuo tampa dvigimiu.“

Todėl *Brahma gjani* buvo vadinami dvigimiais ir sakydami *Brahma gjani* turime omenyje tą, kuris pasiekė šeštąjį kūną. Kelionė iš penktojo į šeštąjį kūną yra antrasis gimimas. Iščios yra kitokios, ir gimimo pobūdis yra kitoks. Čia viskas yra be iščių: tai paties savęs iščios, o mes tampame savigimiais.

Perėjimas iš penktojo kūno į šeštąjį yra gimimas, o iš šeštojo kūno į septintąjį yra mirtis. Todėl tas, kuris perėjo pastarąjį, nevadinamas dvigimiu, tai beprasmiška. Ar jūs supratote? Dabar lengva eiti toliau.

Nuo penktojo iki šeštojo kūno yra gimimas per patį save; nuo šeštojo iki septintojo kūno yra mirtis per patį save. Mes gimdavome per kitus - per kitų kūnus - o po to ateidavo mirtis taip pat per kitus. Tai aš paaiškinsiu.

Jei jūs gimėte per kitą, kaip galite mirti per patį save? Kaip tai gali būti? Tuomet galai nebus susiję. Jei kitas suteikia man gyvybę, tuomet mirtis negali būti per mane. Kai gimstama per kitą, tai ir mirštama per kitą. Skirtumas yra toks, kad pirmą kartą aš atvykstu per vienas iščias, o

antrą kartą aš įeinu į antras iščias - bet aš to neišsąmoninu. Kad aš perėjau šį gimimą, yra akivaizdu, bet dabar mano išėjimas nėra akivaizdus. Mirtis yra pirma gimimo: prieš tai, kol jūs kažkur gimėte, jūs kažkur mirėte. Gimimas yra neabejotinas, bet mirties jūs neišsąmoninate.

Šiuo metu jūs esate gimę per motiną ir tėvą: jūs įsigijote kūną ir organus, kurie funkcionuos nuo septyniasdešimties iki šimto metų. Po šimto metų šis kūnas nustos veikti. Faktas, kad jis nustos veikti, yra nulemtas gimimo momentu. Nėra svarbu, kada jis atkris, svarbu tai, kad jis *atkris*. Gimimu yra nuspręsta, kad mirsite. Iščios, kurios atnešė jums gimimą, taip pat atnešė ir mirtį. Jūs gavote juos abu kartu. Iš tikrųjų mirtis yra paslėpta gimimą suteikiančiose iščiose; tarp jų yra tik šimto metų intervalas.

Per šiuos šimtą metų jūs užbaigsite savo kelionę ir grįšite tiksliai į tą pačią vietą, iš kur atvykote. Jūsų gimimo metu iš kito priimama ir jūsų kūno mirtis, todėl ir mirtis yra iš kito. Nei jūs esate tas, kuris gimsta, nei tas, kuris miršta. Gimstant buvo mediumas ir mirštant bus taip pat. Kai jūs įeitis iš penktojo dvasinio kūno į šeštąjį, į kosminį kūną, *jūs* gimsite pirmą kartą. Tuomet jūs būsite savigimis: jūs gimsite be iščių. Bet po to savimirtis tuo pat metu lauks jūsų - be iščių mirtis dar lauks jūsų. Nuo ten, kur jus paėmė gimimas, mirtis jus lydės dar toliau į priekį. Gimimas atvedė jus iki Brahmano, o mirtis atves į nirvaną.

Šis gimimas gali būti labai ilgas, jis gali būti begalinis. Toks asmuo, jei jis pasilieka, taps Dievu. Tokia sąmonė, jei ji ilgai keliauja, jai melsis milijonai, jai bus aukojamos maldos. Tuos, kuriuos mes vadiname *avatarais*, Išvara, Dievo sūnumis, *tirthankara* yra tie, kurie įėjo iš penktojo plano į šeštąjį. Jie gali likti tame plane tiek, kiek nori ir gali suteikti didžiulę pagalbą. Šiuo atveju neįkyla klausimo apie žalą, kurią jie gali padaryti, jie gali būti vedliai. Tokie asmenys amžiais stengėsi ir dirbo dėl kitų, keliaudami ankstesnių kelionių maršrutais. Šeštojo plano žmonių sąmonės taip pat gali įvairiais keliais perduoti žinias ir tie, kurie turi nors mažiausią tokių asmenų jautimą, negali jų laikyti žemesniais kaip *Bagvanas*, palaimintas. Jie bus Bagvanas: Bagvano būtyje nieko netrūksta, nes jis pasiekė šeštąjį, kosminį kūną.

Tame pačiame gyvenime įmanoma įeiti iš penktojo plano į šeštąjį. Tą, kuris įeina į šeštąjį planą šiame gyvenime, mes vadiname Buda ar

Mahavira, ar Rama, ar Krišna, ar Kristumi. O tie, kurie supranta juos, žiūri į juos kaip į Dievą. Dėl tų, kurie nemato, klausimas neiškyla.

Vienas žmogus kaime pažįsta Budą kaip Išvarą; kitam jis yra niekas - absoliučiai įprastas. Jis kartais peršąla; kartais jis suserga kaip mes; jis valgo, miega, vaikšto ir kalba kaip mes; jis netgi miršta panašiai kaip mes. „Tai koks skirtumas yra tarp jo ir mūsų?“ Kaip tai galima argumentuoti? Žmonių, kurie nemato, skaičius yra žymiai didesnis, negu tų, kurie mato, todėl tie, kurie mato, nematantiems atrodo esą pamišę, apgaudinėjotai, nes jie neturi jokių įrodymų.

Iš tikrųjų nėra įrodymų. Pavyzdžiui, prieš mane yra mikrofonas. Jeigu jūs, kurie esate čia, negalite jo matyti, kaip aš jums įrodysiu, kad jis čia yra? Jei aš sakysiu, kad jis yra, o jūs nematote, aš būsiu laikomas pamišusiu. Matyti tai, ko kiti nemato, reiškia, kad jūsų protas nesveikas.

Prašvitimą taip pat matuojame balsų dauguma; mes taip pat turime savą balsavimo sistemą! Taigi kai kurie žmonės jaučia Budą kaip Dievą, o kai kurie to nejaučia. Tie, kurie negali matyti jo kaip Dievo, sakys: „Koks pamišimas? Jis yra karaliaus Šakjamuni (Shuddhodana) sūnus, tokia-ir-tokia yra jo motina ir tokia-ir-tokia yra jo žmona. Jis yra tas pats Gautama, o ne kas nors kitas.“ Netgi jo tėvas negalėjo matyti, kad Gautama tapo visiškai kitokiu žmogumi. Jis žiūrėjo į jį kaip į savo sūnų ir sakė: „Į kokias kvailybes tu patekai? Grįžk į rūmus. Ką tu darai? Karalystė griūna, o aš vis senstu. Sugrįžk ir pradėk viskuo rūpintis.“ Vargšas tėvas negalėjo pažinti, kad Buda tapo begalinių karalysčių Meistru. Tie, kurie turi akis, žiūri į tokius žmones, kaip į tirthankarą, Bagvaną ar Dievo sūnų. Jie vartos tokius žodžius, kad kreiptųsi į šeštojo kūno žmones.

Septintasis kūnas niekada nepasiekiamas šiame kūne. Šiame kūne daugiausia, kas yra prieinama, tai pabūti ant šeštojo kūno, iš kurio mes galime pamatyti septintąjį, ribos. Tas šuolis, tas vakuumas, ta bedugnė, ta amžinybė yra matoma nuo ten. Ten mes galime stovėti. Todėl Budos gyvenimo metais buvo minimos dvi nirvanos. Vieną nirvaną jis pasiekė po Bodhi (bodhi) medžiu ant Niranjanos (Niranjana) upės krantų: tai buvo keturiasdešimt metų iki jo mirties. Tai vadinama nirvana. Tą dieną jis atsistojo ant šeštojo kūno periferijos - ir liko ten ilgus keturiasdešimt metų. Tą dieną, kai jis mirė, vadinamą *mahaparinirvana* (*mahaparinirvana*), jis įėjo į septintąjį planą. Todėl kai kas nors

klausdavo jo: „Kas atsitinka su Tathagata (Tathagata) po mirties?“ Buda atsakydavo: „Po to Tathagatos nelieka.“

Bet tai nepatenkina mūsų proto. Vėl ir vėl klausiamo: „Kas atsitinka su Buda mahaparinirvanoje?“ Į tai Buda atsakydavo: „Ten, kur bet koks aktyvumas liaujasi, kur visi hepeningai liaujasi, tai vadina mahaparinirvana.“ Tol, kol kažkas lieka šeštajame kūne, jis yra egzistencija; anapus nėra egzistencijos. Kai Budos nėra, nieko nelieka. Tam tikra prasme jūs galite sakyti, kad jo niekad nebuvo. Jis išnyko kaip sapnas, kaip nubrėžta ant smėlio linija, kaip linija, nupiešta ant vandens, praranda savo formas. Jis yra prarandamas, ir nieko nelieka. Bet tai nepatenkina mūsų protų. Mes sakome, kad kažkur, kažkokiam lygyje, kažkokiam kampe, nesvarbu, kaip toli, jis turėtų būti. Bet septintajame plane jis tampa tik vakuumu, beformiškumu.

Anapus septintojo plano nėra jokio būdo įsikūnyti nauja forma. Žinomi žmonės, kurie stovi ant ribinės linijos ir mato septintąjį planą, mato bedugnę, todėl viskas, kas žinoma apie septintąjį planą, yra tai, ką jie pranešė stovėdami ant ribinės linijos. Tai ne tų žmonių, kurie nuėjo tenai, ataskaita, kadangi nėra priemonių perduoti koki nors pranešimą iš ten. Tai lyg žmogus stovėtų prie sienos su Pakistanu, žiūrėtų ten ir praneštų mums, kad ten yra namas, parduotuvė, kelias, kažkokie žmonės, kad jis mato medžius, kad saulė tenai nusileidžia. Bet šis žmogus stovi ant Indijos sienos.

Įeiti iš šeštojo plano į septintąjį reiškia aukščiausią mirtį. Jūs stebėsitės sužinoję, kad žodis *ačarja* senais laikais reiškė tą, kuris moko galutinės mirties. Žinomas aforizmas, kuriame sakoma: „Ačarja yra mirtis.“ Taigi, kai Nachiketa (Nachiketa) pasiekė mirties dievą, jis pasiekė ačarją. Mirties dievas gali mokyti tik mirties, nieko daugiau. Ačarja yra atžyma, nuo kurios mokoma išnykti, dezintegrotis ir dingti.

...Bet prieš tokią mirtį jums būtina gimti. Tiesiog dabar jūs neegzistuojate. Tai, ką jūs priimate kaip save, yra pasiskolinta; tai ne tikroji jūsų būtis. Netgi jeigu tai pamestumėte, *jūs* niekad nebuvote to savininkas. Tai lyg aš kažką pavogčiau ir atiduočiau labdarai: jeigu tai nepriklausė man, kaip tai gali būti mano dovana? To, kas ne mano, aš negaliu duoti. Tas, kurį mes vadiname šiame pasaulyje išsižadėjusiu, iš viso nėra išsižadėjęs, kadangi jis išsižada to, kas nėra jo. Kaip galite

išsižadėti to, kas nėra jūsų? Pareikšti, kad jūs paliekate tai, kas ne jūsų, yra pamišimas.

Atsisakymas įvyksta tuomet, kai jūs įeiniate iš šeštojo plano į septintąjį. Tuomet jūs nusimetate tai, kas *esate*, nes jūs nieko kito neturėjote. Jūs paliekate savo paties būtį.

Vienintelis išsižadėjimas yra prasmingas tuomet, kai įeiniate iš šeštojo plano į septintąjį. Iki tol visos kalbos apie išsižadėjimą yra vaikiškos. Žmogus, kuris sako „Tai mano“, yra kvaištelėjęs. Žmogus, kuris sako: „Aš palieku visa tai, kas buvo mano“, taip pat yra kvaištelėjęs, nes jis pareiškia, kad jis yra savininkas. Tik mes patys priklausome sau, bet mes to nesuprantame.

Todėl nuo penktojo iki šeštojo plano jūs sužinosite, kas esate, o nuo šeštojo iki septintojo galėsite atsisakyti to, kas jūs esate. Ir tuo momentu, kai kažkas atsisako to, kas jis yra, nieko nelieka, ko būtų galima atsisakyti. Tuomet nelieka jokio klausimo. Tuomet lieka begalinė ramybė, begalinė tyła. Po to negalima pasakyti, kad yra palaima ar taika, negalima pasakyti, kad yra tiesa ar apgaulė, šviesa ar tamsa. Nieko negali būti pasakyta. Tai yra septintojo plano būseną.

Jei fiziniame kūne pasiekiamas penktasis planas, tai kokia forma toks asmuo gimis po mirties?

Pasiekti penktąjį kūną ar prašvisti reiškia tą patį dalyką. Po to jums nebereikia pradinių kūnų. Po to jūs galite dirbti nuo penktojo plano, dabar jūs prašvitęs. Nebėra jokių sunkumų. Pradiniai kūnai reikalingi tik iki ketvirtojo kūno. Jei ketvirtasis kūnas yra aktyvuotas ir pabudęs, asmuo tampa deva - dangiška siela. Jei ketvirtasis nepabudęs, miega, tuomet asmuo įeina į pretų - piktųjų dvasių sritį. Tuomet turėsite sugrįžti iš abiejų šių būsenų į žmogaus formą, kadangi dar neturite jokio supratimo apie saviidentiskumą. Tam, kad sužinotumėte saviidentiskumą, bus reikalingas kitas. Tik per kitą jūs galėsite atpažinti save.

Tiesiog dabar, kad pažintumėte save, jums reikalingas kitas, be kito jūs negalėsite pažinti savęs. Kitas sukuria sieną, nuo kurios jūs galite pažinti save. Todėl iki ketvirtojo plano jūs turite gimti kitokiomis

sąlygomis. Nuo penktojo plano kitas nebūtinai; tai neturi prasmės. Penktajame plane jūs galite būti be ankstesnių keturių kūnų. Bet nuo penktojo plano prasideda visiškai naujos rūšies gimimas, tai yra įėjimas į šeštąjį planą. Tai iš viso kitas dalykas ir jam nereikalingi pirmi keturi kūnai.

Jei asmuo iš ketvirtojo plano įėjo į penktąjį, ar jam po mirties vėl bus reikalingas fizinis kūnas?

Ne.

Jei tirthankara trokšta gimti, ar gali jis įsikūnyti fiziniame kūne?

Tai yra visai kitas dalykas. Jei tirthankara nori vėl gimti, atsitinka labai įdomus dalykas: tai yra, prieš mirtį jis neatsisako savo ketvirtojo kūno. Žinomi keliai ir būdai tai padaryti. Tam būtinas troškimas tapti tirthankara. Todėl kai ketvirtasis kūnas nyksta, vienas troškimas turi išlikti tam, kad ketvirtasis kūnas visiškai neatkristų. Jei ketvirtasis atkrinta, tuomet fizinis įsikūnijimas neįmanomas.

Tuomet tiltas, sąsaja, per kurią jūs atėjote, dingsta. Todėl troškimas tapti tirthankara turi būti išsaugotas ketvirtajame kūne. Ne visi, kurie yra verti, tampa tirthankara, kiti nueina savo kelią tiesiai be to. Yra tikrai keletas tokių žmonių, kurie tampa tokiais Meistrais. Jų skaičius iš anksto yra apibrėžtas. Yra priežastys, kad tokių asmenų skaičius būtų apspręstas. Yra apspręsta, kad tam tikrame amžiuje tam tikras tirthankarų skaičius tokiame žmonių skaičiui bus pakankamas.

Todėl troškimas tapti tirthankara turi būti labai stiprus. Tai paskutinis troškimas ir jei jis išslysta, tuomet viskas pasibaigia. Troškimo sėkla „Aš noriu mokytį kitus“ turi būti labai stipri. Asmuo turi jausti: „Aš parodysiu kitiems kelią; aš paaiškinsiu kitiems, aš privalau grįžti dėl kitų.“ Tik tuomet tirthankara gali nusileisti į fizinį kūną. Bet tai reiškia, kad ketvirtasis kūnas dar nebuvo atmestas. Jis yra penktajame kūne, bet užkabina kabliuką ketvirtajame kūne. Šis kabliukas gali būti lengvai išrautas; labai sudėtingas uždavinys jį ten išlaikyti.

Yra žinomas procesas, kaip tampama tirthankara: tam yra sukuriamos misterinės mokyklos, tai ne individualus hepeningas. Funkcionuoja tokia mokykla, o joje medituoja grupė ieškotojų. Po to tarp meditatorių atrandamas tas, kuris išreiškia absoliutų pasižadėjimą tapti tirthankara; jis gali išreikšti tai, ką žino, jis gali perteikti tai, ką žino ir moka komunikuoti su kitais. Todėl visa mokykla pradeda dirbti jo ketvirtajam kūnui. Jam pasakoma koncentruotis į ketvirtąjį kūną taip, kad nesidezintegruotų, nes jis bus naudingas ateityje. Todėl jis turi būti mokomas būdų ir kelių, kaip išsaugoti savo ketvirtąjį kūną. Ir dar daugiau sunkauso darbo dirbama tam, kad būtų išsaugotas kūnas, kad jis neišnyktų.

Labai lengva atpalaiduoti ir leisti ištirpti ketvirtajam kūnui. Kai visi inkarai ištraukti, kai burės iškeltos ir pripildytos vėjo, kai kviečia beribis okeanas ir yra palaima, visur tik palaima, jūs galite įsivaizduoti, kaip sunku išsaugoti vienintelį mažą kabliuką. Būtent dėl šios priežasties mes kreipėmės į tirthankarą, sakydami: „Jūs esate labiausiai užjaučiantis.“

Tik dėl šios priežasties mes taip vadiname tirthankarą. Didžiausia jo užuojauta yra ta, kad viskas buvo paruošta jam išvykti, bet jis pasiliko dėl tų, kurie vis dar yra šiame krante, kurių valtytis dar nepasiruošusios išplaukti. Jo valtis yra absoliučiai paruošta, bet jis toliau kenčia šiame krante, jis iškenčia akmenis ir įžeidinėjimus. Jis galėjo išvykti bet kuriuo metu, jo valtis buvo paruošta išvykti. Be savo poreikių jis pasilieka tarp tų, kurie gali jam neduoti ramybės ar net užmušti. Todėl jo užuojauta neturi ribų. Trokšti šios užuojautos mokoma misterijos mokyklose. Todėl meditatoriai, dirbantys individualiai, negali tapti tirthankara. Tuomet, kai jų kabliukas yra prarandamas, jie net nežino to. Tik tuomet, kai valtis išplaukia, jie supranta, kad krantas liko toli.

Netgi tie asmenys, kurie pasiekė šeštąjį planą - tie, kuriuos mes vadiname Išvara - kartais padeda tirthankarai atvykti. Jei jie aptinka, kad verta, jog pastarasis nepalikėtų šio kranto, jie tūkstančiu ir vienu būdu padeda jam grįžti atgal. Netgi devos, tie, kurie, kaip aš sakiau, gali būti tinkami darant gera, dalyvauja. Jie toliau veikia taip, kad išsaugotų kabliuką. Jie sako jam: „Mes galime matyti kabliuką, jūs negalite. Bet jūs turite išsaugoti jį.“

Taigi pasaulis nėra anarchiškas, netvarkingas. Atlikti gilūs pasiruošimai, jame yra tvarka tvarkos viduje. Jame dažnai dedamos įvairių rūšių pastangos, bet kartais planai neįvykdomi, kaip tai atsitiko Krišnamurti atveju. Didžiulės pastangos buvo dedamos, kad būtų įtvirtintas kabliukas, bet jos nepasisekė. Ištisa ieškotojų mokykla dėjo didingas pastangas išsaugoti kabliuką jo ketvirtajame kūne, bet visos pastangos nuėjo veltui. Kiti asmenys pridėjo rankas prie šių pastangų. Tame darbe taip pat dalyvavo aukštesnių sielų rankos - pabudę ketvirtajame plane ir asmenys iš šeštojo ir penktojo planų. Tūkstančiai dalyvavo šiame darbe.

Buvo pasirinktas Krišnamurti ir dar keletas kitų vaikų, kurie išreiškė didžiulį pasižadėjimą tapti tirthankara, bet galimybė praėjo pro šalį, neatnešusi vaisių. Kabliukas negalėjo būti įtvirtintas, ir pasaulis prarado tirthankaros misiją, kuri buvo įmanoma per Krišnamurti. Bet tai jau kita istorija...

8 TANTROS EZOTERINĖS DIMENSIJOS

Jūs sakėte, kad skirtumas tarp vyro ir moters baigiasi penktajame kūne. Kaip susiderina keturių pirmų kūnų teigiami ir neigiami elektros laukai, kad tai atsitiktų? Prašau tai paaiškinti smulkiau.

Vyro ir moters kūnų kontekste jums buvo pasakyta, kad pirmasis moters kūnas yra moteriškas, antrasis - vyriškas, o vyro atveju atvirkščiai. Po to trečiasis moters kūnas yra vėl moteriškas, o ketvirtasis vyriškas. Aš anksčiau jums sakiau, kad moters kūnas yra nevientisas ir toks pat yra vyro kūnas. Abu kartu jie sudaro visuminį kūną. Ši vienovė galima dviem būdais. Pirma, kai vyras išorėje vienijasi su išorine moterimi ir kartu su ja sukuria vienovę. Šia vienove tęsiasi gamtos kūrimo darbas. Jei vyras ar moteris atsigręžia vidun ir susivienija su vidine moterimi ar vyru, tuomet prasideda kelionė link dieviškumo. Kaip ten bebūtų, tačiau išorinė sąjunga yra kelionė į gamtą.

Susitikus pirmajam vyro kūnui su antruoju - eteriniu, moterišku kūnu, atsiranda vienovė. Kai moters pirmasis kūnas susitinka su antruoju - eteriniu kūnu, kuris yra vyriškos prigimties, tuomet taip pat sukurama vienovė. Tai nuostabi sąjunga. Išorinė sąjunga gali būti tik trumpalaikė. Labai trumpą laiką ji suteikia laimę, tačiau po to išsiskyrimo liūdesys yra daug didesnis. Be to šis liūdesys atneša naują panašaus malonumo siekimą, kuris vėl tebus trumpas; po to išsiskyrimas vėl bus ilgas ir skausmingas. Taigi išorinis malonumas gali būti tik trumpas, tuo tarpu vidinis susijungimas egzistuoja amžinai. Kartą atsiradęs, jis niekada neišyra.

Todėl tol, kol žmoguje neatsiras vidinio susijungimo, bus liūdesys ir skausmas. Tuo pat po vidinio susijungimo pradės tekėti laimės srovė. Šis malonumas yra panašus į trumpalaikį išorinio susijungimo džiaugsmą mylintis, kuriame vienovė yra be galo trumpa ir baigiasi beveik dar neprasidėjusi. Daug kartų ji taip ir lieka nepatirta; tai atsitinka taip greitai, kad iš viso nepajuntama.

Jogoje žinoma, kad atsiradus vidinio santykio galimybei, instinktas išoriniam lytiniam santykiui tučtuojau išnyksta. Tai atsitinka todėl, kad

vidinis susijungimas yra visiškai patenkinantis ir pilnatviškas. Lytinių santykių vaizdai, nutapyti ant šventyklos sienų, nurodo šią kryptį.

Vidinis susijungimas yra meditacijos procesas. Todėl iškilo prieštaravimai dėl vidinio ir išorinio santykio sąvokų supratimo. Tai atsitiko dėl to, kad kartą patyrus vidinę lytinę vienovę, dingsta bet koks domėjimasis išoriniais lytiniais santykiais.

Taip pat turėtų būti nepamirštama štai kas: moteriai jungiantis su savo vyrišku eteriniu kūnu, sąjunga bus moteriška; vyrui jungiantis su savo moterišku eteriniu kūnu, sąjunga bus vyriška. Tai atsitinka todėl, kad pirmasis kūnas sugeria antrąjį: antrasis ištirpsta pirmajame. Po to jie yra taip pat vyras ir moteris, bet jau visai kita prasme. Tai nėra tik išorinis vyras ir išorinė moteris, kuriuos mes matome: išoriniam vyrui trūksta pilnatvės, todėl jis įsitempęs, nepatenkintas. Išorinei moteriai taip pat trūksta pilnatvės ir todėl ji neatsipalaidavusi, nerealizavusi savęs.

Jei patyrinėtume gyvybės vystymąsi Žemėje, aptiksimė, kad pirmuonys yra kartu vyriški ir moteriški. Pavyzdžiui, ameba yra pusiau vyriška, pusiau moteriška. Nėra savipilnatviškesnio gyvio šiame pasaulyje. Amebai nekyla jokio nepasitenkinimo. Dėl to ji toliau neevoliucionavo: ji visiems laikams liko ameba. Labai primityvūs organizmai biologiniame vystymesi neįgijo atskirų lyčių kūnų. Tame pačiame kūne yra ir vyriškos, ir moteriškos lyties požymiai.

Jungiantis pirmajam moters kūnui su savo vyrišku, eteriniu kūnu, gimsta nauja, pilnatviška moteris. Mes neturime jokio supratimo apie pilnatvišką moterį, nes visos moterys, kurias pažįstame, yra nepilnatviškos. Mes nepažįstame pilnatviško vyro, nes visi pažįstami vyrai yra nepilnatviški; visi jie - pusiški. Tuoju po pilnatviško susijungimo pajaučiame aukščiausią pasitenkinimą, kuriame nepasitenkinimas mažėja ir palaipsniui visiškai išnyksta. Po to pilnatviškam vyrui ir moteriai bus sunku pradėti išorinius santykius, nes išoriniame pasaulyje yra tik pusiniai vyrai ir pusinės moterys, su kuriais jų individualybės nejaus harmonijos. Nežiūrint to, pilnatviškam vyrui, kurio pirmi du kūnai viduje yra susijungę, įmanomi santykiai su pilnatviška moterimi, kurios pirmi du kūnai taip pat susijungę.

Tantroje buvo atlikta daugybė savitarpio santykių eksperimentų. Dėl to tantra turėjo pereiti didelius trukdymus ir nesusipratimus. Mes negalėjome suprasti, ką tantristai darė - tai buvo tiesiog už mūsų

supratimo ribų. Kai moteris ir vyras, kurie yra susijungę su vidiniu papildančiu kūnu, tantristiškai mylisi, tai mums atrodo, kad nėra nieko daugiau negu įprastiniame lytiniame santykiyje. Mes niekada negalėsime nustatyti, kas įvyko.

Bet tokio vyksmo kokybė yra visiškai kitokia ir tai yra labai didelė pagalba ieškotojui. Tai jam labai reikšminga. Išorinis pilnatviškų vyro ir moters susijungimas buvo tik naujo susitikimo pradžia; tai buvo kelionė link naujo susivienijimo. Viena kelionės rūšis jau pasibaigė: nepilnatviška moteris ir nepilnatviškas vyras tapo pilnais. Dėl to, kad nelieta troškimo minčių, yra pasiekiamas ypatingas pasitenkinimo slėnis.

Pilnatviškam vyrui ir pilnatviškai moteriai susitinkant tantristiškai, jie pirmą kartą patiria palaimą, malonumą kaip dvi visuminės būtybės. Jie ima suprasti, kad įvykus tobulam susijungimui viduje, atsirastų neribotos palaimos srautas. Pusinis vyras džiaugėsi susijungimu su pusine moterimi; po to jis viduje susijungė su pusine moterimi ir patyrė beribę palaimą. Dar vėliau pilnatviškas vyras susijungė su pilnatviška moterimi. Logiška galvoti, kad jam derėtų pasiekti tobulą moterį savo viduje, todėl jis pradeda ieškoti tobulo moters savyje, kuomet gali įvykti trečiojo ir ketvirtojo kūnų susitikimas.

Trečiasis vyro kūnas vėl yra vyriškas, o ketvirtasis - moteriškas; moters trečiasis kūnas yra moteriškas, o ketvirtasis - vyriškas. Tantra rūpinosi, kad žmogus nesustotų po to, kai pasiektas pirmasis tobulumas. Mumyse yra daug tobulumo laipsnių. Tobulumas niekada netrukdo, bet mumyse yra daug tobulumo rūšių, kurios lyginant su tolimesnėmis galimybėmis yra netobulos. Vis tik tai yra tobulumai netobulumų atžvilgiu. Ankstesni netobulumai dinga, o mes neturime net supratimo apie dar didesnius tobulumus, slypinčius ateityje. Tai gali kliudyti.

Todėl tantra išugdė daug nuostabių metodų, kurie negali būti greitai suprasti. Pavyzdžiui, esant lytiniam santykiui tarp pilnatviško vyro ir pilnatviškos moters, energijos nuotėkio nebus; negali būti, kadangi kiekvienas savo viduje sudaro uždara grandinę. Jie neieško energijos partneriui; pirmą kartą jie patirs malonumą neišsiekvojant energijai.

Po fizinio lytinio santykio orgazmo neišvengiamai seka skausmas. Energijos praradimas neišvengiamai sukelia nusiminimą, sielvartą,

nuovargį, gailėjimąsi. Malonumas praeina akimirksniu, o prarastai energijai atstatyti reikia nuo dvidešimt keturių iki keturiasdešimt aštuonių valandų ar net daugiau. Agonija užpildo protą tol, kol energija neatsistato.

Tantra išugdė keistus ir nuostabius lytinių santykių metodus be ejakuliacijos ir šia kryptimi tantra dirbo labai drąsiai. Kitą kartą mes atskirai pašnekėsime šia tema, kadangi tantristiniai metodai sudaro visumą. Po to, kai ši visuma buvo suardyta, visas tantras mokslas palaipsniui tapo ezoteriniu.

Labai sudėtinga viešai ir tiesiogiai šnekėti apie tantristines pratybas, nes tai apsunkina mūsų moraliniai įsitikinimai. Be to, mūsų kvaili, nieko nežinantys, bet mėgstantys apie viską šnekėti „išminčiai“ vyrai padarė neįmanomu išlaikyti bet kokią vertingą išmintį gyva. Dėl to tantristinių praktikų reikėjo atsisakyti, jas užslopinti arba tantristiniai eksperimentai turėjo nueiti į pagrindį. Dėl šios priežasties tantristinio pažinimo srovė mūsų gyvenime laisvai neteka.

Pilnatviško vyro ir pilnatviškos moters lytinis santykis yra visiškai kitoks. Tai sueitis, kurioje energija neprarandama. Tai visiškai naujas dalykas, apie kurį galima tik užsiminti. Susitinkant nepilnatviškam vyrui ir nepilnatviškai moteriai, abu praranda energiją. Energijos kiekis po jų lytinio santykio yra daug mažesnis negu iki jo.

Visiška priešingybė yra pilnatviško vyro ir pilnatviškos moters susijungimas. Po jų lytinio santykio energijos bus daugiau negu iki jo. Abiejuose partneriuose energija išauga. Energija yra viduje, ji bunda ir aktyvuojasi esant arti kitam partneriui. Pirmu atveju vyro ir moters seksualiniame akte atsitinka ejakuliacija. Antru atveju susitinkant pilnatviškam vyrui ir pilnatviškai moteriai jų individualios energijos bunda ir aktyvuojasi, bet jos lieka paslėptos kiekviename iš jų ir pilnai pasireiškia. Šis atsitikimas yra užuomina, kad gali atsitikti susijungimas pilnatviško vyro ir pilnatviškos moters viduje. Pirmasis susijungimas yra dviejų nepilnatviškų esybių susijungimas. Nuo to prasideda antroji darbo fazė, kad susijungtų trečiasis ir ketvirtasis kūnai.

Trečiasis vyro kūnas yra vyriškas ir ketvirtasis - moteriškas; trečiasis moters kūnas yra moteriškas, o ketvirtasis - vyriškas. Vyro trečiojo ir ketvirtojo kūnų susijungime jo trečiasis kūnas taps vedančiuoju, pasiliks tik vyras. Moters viduje vedančioji bus moteris.

Tuomet dvi pilnatviškos moterys susilies į vieną, nes tarp jų nebebus skiriančios sienos. Vyriškas kūnas reikalauja atskirumo. Moteriški kūnai tarp savęs reikalauja ribos panašiai kaip ir du vyriški kūnai.

Kai pirmojo-antrojo kūnų moteris susitiks su trečiojo-ketvirtojo kūnų moterimi, jos akimirksniu susijungs į vieną. Tuomet moteris pasieks tobulą - dvigubą moteriškumą. Toliau moteriškumas nebeauga, nes nėra didesnio moteriškumo. Po to moteriška būseną bus tobula. Tokia tobula moteris netrokš sutikti net tobulą vyrą.

Pirmajame pilnatviškume buvo likęs pilnatviško žmogaus susitikimo žavesys. Toks susitikimas sukuria daugiau energijos. Dabar ir su tuo baigta. Tam tikra prasme net Dievo susitikimas dabar neturėtų prasmės. Vyro viduje į vieną susijungia abu vyrai. Susijungiant keturiems kūnams, vyre pasilieka vyras, moteryje pasilieka moteris. Žengiant nuo penktojo kūno, nebelieka nei vyro, nei moters.

Procesas, kuris vyks vyre ir moteryje po ketvirtojo plano, bus skirtingas; taip turi būti. Vyksmas yra toks pat, bet jų nuostatos bus skirtingos. Vyras vis dar bus agresyvus, o moteris bus linkusi atsiduoti. Pasiekus ketvirtąjį kūną, moteris visai atsiduoda, jos atsidavimas bus totalus. Ši kapituliacija, šis atsidavimas egzistencijai ves ją kelionėje iki penktojo plano, kur ji daugiau nebebus moteris, nes tam, kad pasiliktų moteris, būtina kažką sulaikyti sau.

Iš tikrųjų mes esame tas, kas esame, todėl, kad kažką paliekame sau. Jei mes visiškai savyje atsipalaiduotume, taptume tuo, kuo iki tol niekada nebuvo. Bet visą laiką yra sulaikoma. Jei moteris visiškai atsiduos net eiliniam vyrui, net ir tuomet jos viduje įvyks kristalizacija, kuri ves ją anapus ketvirtojo kūno. Štai kodėl moteris daug kartų per savo meilę eiliniam vyrui yra perėjusi ketvirtąjį kūną.

Žodis *sati* turi būtent šią ezoterinę reikšmę. Sati nereiškia moters, kuri nežiūri į kitą vyrą; sati reiškia moterį, kuri jau nebeturi likusio savyje moteriškumo, kad dairytųsi į kitus vyrus.

Jei moteris tampa tokia pilnatviška atsiduodama meilėje net eiliniam vyrui, tai jai nereikia nueiti ilgos kelionės. Visi keturi jos kūnai susijungs ir pakils iki penktojo kūno slenksčio. Todėl buvo moterys, kurios tai patyrė ir sakė: „Vyras yra Dievas.“ Tai nereiškia, kad jos iš tikrųjų galvojo, jog vyras yra Dievas; tai reiškia, kad atsiveriant penktojo kūno durims, vyras buvo mediumas. Jos neklydo taip sakydamos, tai, ką

jos sakė, buvo visiškai teisinga. Ką kai kurie meditatoriai pasiekia didelėmis pastangomis, moteris gali lengvai atskleisti per meilę. Meilės vienam asmeniui pakanka, kad moteris pasiektų tokią būseną.

Paimkime Sitos (Sita) atvejį: tokias moteris vadina sati. Sitos atsidavimas unikalus. Ji yra tobula atsidavimo požiūriu; jos kapituliacija totali. Ravana (Ravana) nėra pilnatviškas vyras, tuo tarpu Sita yra pilnatviška moteris. Pilnatviškos moters švytėjimas yra toks, kad pusinis vyras nedrįsta jos paliesti. Jis negali į ją pakelti net žvilgsnio ir sekse jis gali susitikti tik su nepilnatviška moterimi.

Kai vyrą seksualiai traukia moteris, ne vien vyras yra atsakingas. Nepilnatviška moteris irgi neišvengiamai atsakinga. Kai vyras seksualiai galvoja apie moterį minioje, jis tik pusiau atsakingas. Žadinanti moteris yra atsakinga tiek pat. Ji tai provokuoja, kviečia ir tik dėl to, kad moteris yra pasyvi, jos agresija nejaučiama. Kadangi vyras aktyvus, akivaizdu, kad jis atkreipia dėmesį į ją. Bet mes nežinome kitos kvietimo pusės.

Ravana negalėjo net pakelti akių į Sitą, ir jis nieko nereiškė Sitai. Tačiau po karo Rama primygtinai reikalavo Sitos tyrumui patvirtinti pereiti išbandymą ugnimi. Sita nesipriešino. Jei ji būtų atsisakiusi pereiti šį išbandymą, būtų praradusi sati būseną. Ji galėjo reikalauti, kad jie abu eitų per ugnį, nes jei ji galėjo būti su kitu vyru, tai ir Rama, kuris tiek daug klajojo po miškus vienas... kas žino, kokią moterį jis galėjo sutikti!

Bet toks klausimas niekada neiškilo Sitai. Ji noriai perėjo šį išbandymą. Jei nors vieną kartą būtų suabejojusi Ramos teisumu, ji būtų praradusi savo būseną - nes tuomet atsidavimas nebūtų buvęs totalus; nors ir nedaug, bet kažko būtų trūkę. Jei nors kartą būtų paklaususi ir po toėjusi per ugnį, ji būtų apsideginusi; ji nebūtų perėjusi nepaliesta ugnies. Bet jos atsidavimas buvo totalus. Jai neegzistavo kitas vyras. Kaip ten bebūtų, jos perėjimas per ugnį neapdegus mums atrodo kaip stebuklas.

Jei eilinis žmogus eina per ugnį būdamas ypatingos vidinės būsenos, jis neapdegės. Jei hipnozės būsenoje žmogui įteigiama, kad ugnis jo nenudegins, jis gali vaikščioti per ją neapdegdamas.

Kai energijos grandinė yra uždara, eilinis fakyras, būdamas ypatingoje proto būsenoje gali vaikščioti per ugnį. Energijos grandinė nutrūksta nuo abejonės. Jei abejonė nors kartą šmėsteli prote, jei jis suabejoja, kad gali apsideginti, grandinė nutrūksta ir jis apsidegins. Jei

du fakyras šoka į ugnį, tai jūs, matydami juos, pajaučiate: „Jei šie du gali išokti ir neapsideginti, tai kodėl aš turiu apsideginti?“ Jei jūs išoksitė į ugnį, taip pat liksitė nesužaloti. Visa žmonių virtinė gali taip pereiti per ugnį ir neapsideginti. Tas, kuris dvejoja, neišdrįs šokti į ugnį, jis liks nuošaly. Bet tas, kuris mato einančius per ugnį ir nesužalotus, galvoja: „Jei tiek daug žmonių neapdega, kodėl aš turėčiau nusideginti?“ Dėl to jis gali eiti per ugnį nenusidegindamas.

Jei energijos grandinė mumyse yra uždara, tuomet net ugnis negali apdegti. Todėl įmanoma, kad ugnis nepalietė Sitos. Po išbandymo ugnimi net ir tuomet, kai Rama išvarė ją iš karalystės, ji nieko jo nepaklausė. Ji turėjo pereiti ugnies testą tam, kad įrodytų savo skaistybę. Bet Sitos atsidavimas yra toks totalus, toks pilnatviškas, kad ji nematė jokio reikalo klausti.

Jei pilnatviška moteris pasiekia tobulą meilę vienam žmogui, ji pereis keturis dvasinės praktikos laiptelius. Vyrui tai labai sunku, nes jo protas nepasiruošęs kapituliuoti. Įdomu sužinoti, kad net agresija gali būti tobula. Tam, kad agresija būtų tobula, jūs negalite likti vienas, turi būti įtraukta daug kitų dalykų. Kapituliacijoje už jos tobulumą jūs esatė atsakingas vienas, kiti dalykai neturi jokios reikšmės. Jei aš noriu kažkam atsiduoti, aš galiu tai padaryti jam nieko nesakant. Bet jei aš noriu būti kažkam agresyvus, tai ir kitas turi būti įtrauktas.

Kalbant apie šaktipat, jūs galėjote pajauti, kad kažko labai nedaug trūksta moteriai; kad ji susiduria su nedidele problema. Anksčiau aš jums sakiau, kad gyvenime veikia kompensacijos dėsniai. Moters atveju jos trūkumas kompensuojamas jos sugebėjimu atsiduoti. Vyras niekada negali pilnatviškai mylėti, nesvarbu, ar stipriai jis ką nors myli. Priežastis ta, kad jis yra agresyvus ir jo sugebėjimas kapituliuoti yra mažesnis. Taigi jei pirmi keturi moters kūnai tampa tobulais ir susijungia į vieną, ji labai lengvai galės atsiduoti penktajame kūne. Kai moteris ketvirtajame kūne peržengia dvi vidinio santykio pakopas ir tampa tobula, tuomet nėra Žemėje jėgos, galinčios jai sutrukdyti. Tuomet jai neegzistuoja niekas, išskyrus Dievą. Iš tikrųjų tas, kurį ji mylėjo pirmais keturiais savo kūnais, taip pat tampa Dievu, ir dabar viskas, kas yra, yra Dievas.

Myros gyvenime buvo nuostabus atsitikimas. Kartą ji nuėjo pas Vrindavaną (Vrindavan). Didingos šventyklos šventikas nežiūrėjo į moteris, todėl joms nebuvo leidžiama įeiti į šventyklą. Tačiau Myra su skambalėliais rankose, pasinėjusi į Dievą Krišną, įėjo vidun. Kiti žmonės šventykloje atskubėjo jai pasakyti, kad šventykla uždara moterims, nes šventikas nežiūri į moteris. Į tai Myra atsakė: „Labai keista. Aš susidariau išpūdį, kad pasaulyje yra vienintelis vyras - Krišna. Kas gi tas kitas vyras? Čia yra kitas vyras? Aš norėčiau jį pamatyti.“

Jie nuskubėjo pas šventiką ir papasakojo apie Myrą. Kai jis išgirdo juos visa tai sakant, jis atbėgo pas Myrą, parkrito prie jos kojų ir tarė: „Beprasmiška ją vadinti moterimi, jeigu jai egzistuoja vienintelis vyras. Vyro ir moters reikšmė jai pasibaigė. Aš liečiu jos kojas ir maldauju atleidimo. Matydamas eilines moteris, aš matau savyje vyrą. Bet su tokio tobulumo moterimi mano vyriškumas neturi reikšmės.“

Kai vyras pasiekia ketvirtąjį kūną, jis tampa tobulu vyru. Šiam tobulumui pasiekti jis turėjo pereiti dvi pakopas. Nuo čia jam nėra moters; žodis „moteris“ neturi jam reikšmės. Dabar jis yra tik agresyvumo jėga, panašiai kaip moteris, kuri pasiekia tobulą moteriškumą, ketvirtajame kūne tampa tik atsidavimo energija. Dabar jie yra tik agresyvumo ir atsidavimo energijos. Dabar jie neatitinka vyro ir moters sąvokų; jie yra tik energijos.

Vyro agresyvumas buvo lavinamas įvairiomis jogos praktikomis, o moters atsidavimas sužydėjo įvairiuose *bhakti* (*bhakti*), pasišventimo keliuose. Atsidavimas tampa *bhakti*, agresyvumas - joga. Dabar ir vyras, ir moteris yra tokie pat; dabar tarp jų nėra skirtumo. Skirtumas tarp vyro ir moters dabar yra tik išorinis ir pasireiškia tik fiziniame kūne. Ar lašas įkrinta į vandenyną, ar vandenynas užlieja lašą, galutinė pasekmė bus ta pati. Vyriškas lašas išsks į vandenyną ir išstirps jame. Moteriškas lašas taps bedugne gelme ir kvies visą vandenyną ją užpildyti. Ji atsiduos, ir visas vandenynas užpildys ją.

Net ir dabar ji yra neigiama; ji yra visiškai neigiamumas. Ji yra iščios, kurios laiko viduje visą vandenyną. Visa Visatos energija tekės į ją. Vyras net ir šioje pakopoje negali būti receptyviu. Jis vis dar prisirišęs prie stiprumo, todėl jis šoks ir išstirps vandenyne. Intymiausioje

savo esybių gelmėje jų individualybės turės vyriško - moteriško skirtumo iki pačios ketvirtojo kūno pabaigos.

Tačiau penktojo plano sritis yra visiškai skirtinga. Joje lieka tik siela. Joje nelieta lyčių skirtumo, todėl tolesnė kelionė visiems yra tokia pat. Tik iki ketvirtojo plano yra skirtumas ir tai tik toks, kad arba lašas įkrinta į vandenyną, ar vandenynas užlieja lašą. Galutinis rezultatas yra tas pats. Nesvarbu, ar lašas įsilieja į vandenyną, ar vandenynas - į lašą. Tačiau iki ketvirtojo kūno toliausios ribos, skirtumas yra gana akivaizdus. Jei moteris norėtų išokti į vandenyną, ji susikurtų sunkumą. Jei vyras norėtų atsiduoti, jis taip pat susidurtų su problemomis. Todėl jūs turėtumėte įsisąmoninti tokių klaidų galimybę.

Viename savo diskurse jūs sakėte, kad ilgai trunkančio lytinio santykio metu tarp vyro ir moters sukuriama elektros grandinė. Kokia ši grandinė, kaip ji sudaroma ir kaip ji susijusi su pirmais keturiais kūnais? Be to, kaip yra susijusi meditacija su paminėtu dalyku?

Kaip jau minėjau, moteris yra pusiška ir vyras yra pusiškas. Abu yra energijos, abu yra elektriškumas. Moteris yra neigiamas polius, vyras - teigiamas. Kai susitinka neigiamas ir teigiamas elektros poliai, gimsta šviesos grandinė. Ši šviesa yra įvairių rūšių: ji gali būti visai nematoma, gali būti matoma tik retkarčiais arba ją gali matyti kai kurie asmenys, o kitiems ji gali likti nematoma. Bet grandinė visuomet susidaro. Tačiau vyro ir moters vienovė yra tokia trumpa, kad vos tik susikūrusi ji nutrūksta. Todėl sukurti metodai ir sistemos lytiniam santykiui prailginti. Jei sueitis viršija pusę valandos, aplink porą gali būti matoma elektros grandinė. Yra padaryta daug nuotraukų. Žinomos primityvios gentys, kuriose lytinė vienovė tęsiasi ilgai, todėl tarp jų susidaro grandinė.

Paprastai retai tokia energijos grandinė susidaro civilizuotame pasaulyje. Kuo labiau įtemptas protas, tuo trumpesnis lytinis santykis. Ejakuliacija įvyksta greičiau, kai protas įsitempęs. Kuo didesnė įtampa, tuo greitesnė ejakuliacija, nes įtemptas protas nekuria lytinio santykio, bet siekia atsipalaiduoti. Vakaruose seksas nėra reikšmingesnis už nusičiaudėjimą. Įtampa atpalaiduojama, ir našta palengvėja. Energija

išeikvojama, ir nešulys lengvesnis. Kai energija išeikvojama, jūs jaučiatės išsekę. Viena yra atsipalaiduoti ir visiškai kas kita - būti išsekusiam. Relaksacija reiškia, kad energija yra viduje ir jūs ilsitės, o išsekimas reiškia, kad energija yra išeikvota ir jūs gulite bejėgis. Praradę energiją, jūs esate silpnesnis ir manote, kad esate atsipalaidavęs.

Todėl Vakaruose seksas tapo atsipalaidavimo nuo padidėjusios įtampos bei išsilaisvinimo nuo vidinės energijos spaudimo priemone. Vakaruose yra galvojančių, kad seksas nėra vertingesnis už nusičiaudėjimą. Nosį kutena, jūs nusičiaudite, ir protas atsipalaiduoja. Vakarai dar nepasiruošę suteikti seksui didesnę reikšmę. Ir jie yra teisūs, kadangi toks seksas, koks yra ten, nėra reikšmingas.

Ir Rytuose žmonės pamažu artėja prie šio požiūrio... Rytuose protas taip pat įsitempia. Galbūt kur nors tolimų kalnų olose mes galėtume rasti žmogų be įtampos. Jis gyvena kalnų, upių, medžių ir miškų aplinkoje, vis dar nepalietas civilizacijos. Ten galbūt ir šiandien lytinių santykių metu vis dar sukurama energijos grandinė.

Žinomi taip pat tantristiniai metodai, kuriuos naudojant bet kas gali sukurti tokią energijos grandinę. Patirti šios grandinės srovę yra nuostabu, nes tik tuomet, kai ji sukurama, jūs jaučiate vienovę. Be energijos tekėjimo grandine jūs niekada nepatirsite vienovės. Porai pradėjus lytinį santykį ir susikūrus energijos srautui, tarp dviejų esybių dingsta ribos. Jos tampa viena energijos tėkme, viena jėga. Dvi atskiros esybės dingsta ir patiriama kažkas ateinančio, išeinančio ir besisukančio.

Didėjant šios grandinės intensyvumui, lytinių santykių troškimas mažės, ir intervalai tarp jų didės. Gali atsitikti taip, kad, susidarius tokiai grandinei, pakartoti santykio nesinorės visus metus, kadangi buvo visiškai pasitenkinta.

Pažvelkite į tai šiuo būdu: žmogus valgo maistą, o po to išvemias. Todėl jis nepasisotins maistu. Pasisotinimas atsiranda ne dėl valgymo, bet dėl maisto virškinimo. Paprastai mes jaučiame, kad valgydami pasisotiname. Yra ne taip: sotumą pajuntame, kai maistas yra suvirškinamas.

Lytiniai santykiai gali būti dviejų rūšių: vieni panašūs į valgymą, kiti - į virškinimą. Tai, ką mes paprastai patiriame lytinių santykių metu, yra tik valgymas ir vėmimas, be virškinimo. Jei kas nors yra suvirškinamas, tai pasitenkinimas yra ilgas ir gilus. Tačiau energijos

įgėrimas įmanomas tik susidarius energijos grandinei. Energijos grandinė rodo, kad abiejų partnerių protai susiliejo ir absorbavosi vienas į kitą. Tuomet nelieka dviejų, abu tampa vienu. Lieka du kūnai, bet energija abiejuose susilieja į vieną; energija pakyla ir susimaišo.

Tokia lytinės energijos įgėrimo pasekmė palieka gilų pasitenkinimą - tai aš ir turėjau omeny. Tai labai naudinga jogui ir meditatoriui. Jei toks vidinis lytinis santykis prieinamas meditatoriui, tai išorinio lytinio santykio poreikis labai sumažėja. Tuomet laikotarpis tarp išorinių lytinių santykių lieka jo vidinei kelionei. Jei kartą vyras ar moteris patirs tokį vidinį lytinį santykį, prasideda jų vidinė kelionė, išorinė moteris ar vyras tampa nereikalingais.

Vyruvi šeimoje brahmačarja ir celibatas reiškia, kad jo lytiniai santykiai yra taip giliai patenkinantys, jog tarp jų lieka ne vieni brahmačarjos metai. Ieškotojui kartą pasiekus brahmačarjos periodą ir išvykus į vidinę kelionę, išorinio lytinio santykio poreikis išnyksta.

Aš sakau, kad taip yra šeimos žmogaus atveju. Tiems, kurie yra inicijuoti į sanjasą, tradicinę sanjasą, tiems, kurie nepriėmė šeimyninio gyvenimo, brahmačarja yra *antarmaitun* (*antarmaitun*), vidinė vyro ir moters lytinė vienovė. Jiems reikalingas vidinis lytinis santykis. Toks asmuo turėtų pradėti ieškoti vidinio lytinio santykio kelio, kitaip jis vengs išorinės moters tik išorėje, kai tuo tarpu jo protas suksis apie ją, ir jis daugiau energijos praras stengdamasis išlikti nuošaly nuo išorinės moters, negu jis jos prarastų lytiškai santykiaudamas.

Taigi tradicinės sanjasos kelias yra truputį kitoks. Skirtumas yra tik toks: seksualinė vienovė su išorine moterimi yra pirminis šeimos vyro laiptelis; po to jis antrajame laiptelyje susitiks vidinę moterį, tuo tarpu tradicinis sanjasinas iš karto jungiasi su vidine moterimi. Jis apsieis be pirmojo laiptelio.

Todėl kvaile tradicinėje sanjasoje ką nors išventinti į sanjasinus. Faktiškai iniciacija į tradicinę sanjasą yra įmanoma, jeigu matome, kad asmens pirmasis kūnas yra pasiruošęs susitikti su moterišku antruoju kūnu. Tik tuo atveju, kai yra taip, leistinas išventinimas į brahmačarją; kitaip tai didins pamišimą ir nieko daugiau.

Tačiau yra žmonių, kurie inicijuoja neatrinkdami. Vienas yra tūkstančio sanjasinų guru, kitas - dviejų tūkstančių sanjasinų guru, ir jie nežino, ką daro. Ar tie, kuriuos jie inicijuoja, yra pasiruošę ir tinkami

vidiniam lytiniam santykiui meditatyvioje būsenoje? Visiškai ne - jie net nežino, kad yra kažkas panašaus į vidinį lytinį santykį. Štai kodėl, kai tradicinis sanjasiņas ateina pas mane, giliausias ir slapčiausias jo rūpestis - seksas. Šeimos žmonės, kuriuos aš sutikau, turi ir kitokių problemų, bet aš dar nesutikau tradicinio sanjasiņas, kuris neturėtų sekso problemos.

Seksas yra vienas iš daugelio šeimos žmonių rūpesčių, bet jis yra viena vienintelė tradicinio sanjasiņas nelaimė. Todėl jo visas protas yra sutelktas į šį tašką. Jo guru rodo jam daug būdų, kaip apsisaugoti nuo išorinės moters, bet jis neturi jokio supratimo, kaip meditatorius gali susitikti su vidine moterimi. Todėl tampa neįmanomu atmesti išorinę moterį. Jis gali tik demonstruoti bešališkumą, bet ir tai yra labai sunku. Bioenergija turi kur nors judėti. Tik tuomet jos tekėjimas išorėn gali būti sulaikytas, kai ji gali judėti vidun. Jei ji neteka vidun, ji turi judėti išorėn. Ir nėra skirtumo, ar moteris yra reali, ar įsivaizduojama, energija gali tekėti ir tuomet, kai moteris yra tik vaizduotėje. Tas pats atsitinka ir moteriai, bet tarp šių dviejų atvejų yra nedidelis skirtumas, kurį privalome turėti omenyje.

Seksas nėra tokia didelė problema ieškotojai moteriai kaip vyrui. Aš pažįstu daug džainų vienuolių - joms seksas nesukelia didelės problemos. Priežastis yra, kad moters seksas yra pasyvus. Kartą pabudęs, jis tampa problema; jei jis nepažadintas, ji gali nugyventi visą gyvenimą ir nepajusti šios problemos.

Moteriai būtina sekso iniciacija. Kartą vyrui įtraukus moterį į seksą, energija aštriai pradeda kilti ir joje. Bet jei to nebuvo, ji gali visą gyvenimą likti nekalta. Tai jai labai lengva dėl pasyvios moteriškos prigimties. Jos pačios protas neagresyvus, ji gali laukti, laukti be galo. Dėl to aš jaučiu, kad inicijuoti ištekęsiją moterį yra pavojinga, nebent ji moka susijungti su vidiniu vyru.

Nekalta mergina gali būti inicijuota. Ji yra geresnėje padėtyje negu vaikas. Ji gali neapibrėžtai ilgai laukti, kol bus įtraukta į seksą, nes ji yra neagresyvi. Ir jei nėra agresijos iš išorės, tuomet vidinis vyras palaipsniui pradės jungtis su išorine moterimi. Jos antrasis kūnas yra vyriškas, agresyvus.

Taigi vidinis lytinis santykis moteriai yra daug lengvesnis nei vyrui. Ar jūs suprantate, ką aš turiu omeny? Antrasis moters kūnas yra vyriškas ir jis yra agresyvus. Todėl net jei moteris neranda išorinio vyro,

tai jai nėra svarbu. Ir jei ji nepatiria sekso su išoriniu šaltiniu, tuomet vidinis vyras taps agresyviu. Jos eterinis kūnas pradės veržtis į fizinį; tuomet ji pasisuks vidun ir pasiners į vidinį lytinį santykį.

Vyrui vidinis lytinis santykis yra sunkiai pasiekiamas, nes jo pirmasis kūnas yra agresyvus, o antrasis kūnas - moteriškas. Toks kūnas negali laimėti prieš pirmąjį. Tik pirmajam kūnui judant link antrojo, jis bus priimtas.

Tokie yra skirtumai ir vieną kartą juos supratę, mes turėtume pakeisti visus savo susitarimus. Jei šeimos vyrui pasiseka lytiniame santykiuje sukurti elektrinę grandinę, tai jam labai padės. Tokia pat energijos grandinė susidarys ir vidinio lytinio santykio metu. Įprastinį vyrą energijos srautas apsupa tik eilinio lytinio santykio metu. Vyrą, kuris yra susijungęs su savo antruoju kūnu, tokia pat energija apsupa dvidešimt keturias valandas per parą. Energijos ratas kiekviename plane plėtės ir plėtės.

Jokio Budos atvaizdo nebuvo sukurta penkis šimtus metų po jo mirties, ir šis reiškinys buvo pakartotas istorijoje daugelį kartų. Vietoj to, bodhi medžio atvaizdas buvo išpjaustytas ir garbinamas šventyklose, bet ta vieta po medžiu, kur turėtų būti pavaizduotas sėdintis Buda, buvo paliekama tuščia. Šiuo metu studijuojantys istoriją ir mitologiją yra labai suintriguoti, kodėl nebuvo išdrožinėtas Budos atvaizdas: kodėl medis simbolizavo Budą? Ir kodėl Budos atvaizdas buvo atkurtas tik po penkių šimtų metų? Kodėl vieta po medžiu visą laiką buvo vaizduojama tuščia? Tai misterija, kurios negali atskleisti nei istorikai, nei mitologai.

Faktiškai tie, kurie labai atidžiai stebėjo Budą, konstatavo, kad stebint jį kontempliatyviai, Buda buvo nematomas: likdavo tik medis ir energijos aura. Jo fizinis kūnas išnykdavo. Pavyzdžiui, jei dabar jūs mane labai atidžiai stebėsite, aš taip pat išnyksiu, pasiliks tik kėdė. Taigi tie, kurie jį matė giliai, tvirtino, kad Buda negali būti matomas, bet tie, kurie to nepatyrė, sakė, kad jis gali būti matomas. Kaip ten bebūtų, bet pirmųjų tvirtinimas yra autentiškesnis. Penkis šimtus metų buvo gerbiamas žodis tų, kurie sakė, kad Buda niekada nebuvo matomas ir kad buvo tik medis ir po juo tuščia vieta. Bet ši nuostata gyvavo iki tol, kol buvo žmonės, galintys giliai matyti. Kai tokio masto žmonių sumažėjo, pasidarė sunku dievinti medį be Budos. Praėjus penkiems

šimtams metų po Budos, buvo įtvirtintas jo stabas. Tai labai įdomus faktas.

Tie, kurie giliai žiūrėjo į Jėzų, taip pat negalėjo jo matyti; jie matė tik šviesą. Tie, kurie žiūrėjo giliai į Mahavirą, taip pat galėjo matyti tik šviesą, tas pats buvo ir su Krišna. Jei tokio masto žmonės labai atidžiai stebimi, bus matoma tik energijos šviesa; žmogus nebus matomas.

Po kiekvienų dviejų kūnų susijungimo vitalinė energija išauga. Po ketvirtojo kūno ji pasiekia pilnatviškumą. Nuo penktojo kūno lieka tik energija. Nuo šeštojo kūno ši energija nebus atskirta, ji bus vienvėde su žvaigždėmis ir dangumi. Nuo septintojo plano net ir tai išnyks. Pradžioje išnyks materija, o po to ir energija.

Kuriame plane meditatoriai pasiekia ne-minties būseną? Ar be sąmonės susitapatinimo su objektu įmanomos mintys, ar mintims būtinas susitapatinimas?

Tobula ne-minties būseną pasiekama penktajame kūne, bet maži blyksniai atsiranda jau ketvirtajame. Ketvirtajame kūne mintys tęsiasi, bet tarp dviejų minčių pradedamas aptikti tarpas. Iki ketvirtojo kūno yra mintys, mintys ir tik mintys, mes nematome tarpų tarp minčių. Ketvirtajame kūne atsiranda intervalai ir pasikeičia akcentas. Jei jūs stebėjote gestalt paveikslėlius, tuomet jūs tai galite suprasti. Sakysime, yra nupiešta laiptinė su laiptais: ji gali būti nupiešta taip, kad jei jūs atidžiai žiūrėsite, pirmiausiai pamatysite laiptus, vedančius aukštyn; jei jūs pažiūrėsite dar kartą, pamatysite laiptus, vedančius žemyn. Bet įdomiausia, kad jūs negalite pamatyti kylančių ir nusileidžiančių laiptų vienu metu. Jūs galite matyti tik vienus iš dviejų. Jums matant antrąjį paveikslėlį, pirmasis dings.

Mes galime nupiešti paveikslą, kuriame yra du veidai, atgręžti vienas į kitą nosimis, akimis ir smakru. Pradžioje mums pasirodys, kad tai du vienas į kitą žiūrintys vyrai. Nuspalvinkite veidus juodai, palikdami tarp jų baltą tarpą. Po to jūs sakysite, kad tame tarpe yra vazonėlis; nosys ir akys taps vazonėlio kontūrais. Jūs negalėsite vienu metu matyti vazonėlio ir dviejų veidų. Kai jūs matysite du veidus, išnyks vazonėlis, kai matysite vazonėlį, dings veidai. Nesvarbu, kiek jūs besistengtumėte juos matyti kartu, paveikslėliai keisis, priklausomai nuo

jūsų akcento. Kai jūsų akcentas persikels į veidus, dings vazonėlis, kai jūsų akcentas bus į vazonėlį, dings veidai.

Iki trečiojo kūno mūsų proto nuostata akcentuoja mintį. Rama ateina, taigi Rama yra matomas ir jo atėjimas yra matomas. Mes nematome tuščios erdvės Ramai einant arba tuščios erdvės iki jo atėjimo ir jam išėjus. Akcentuojamas ateinantis Rama, erdvė intervaluose nestebima. Pokyčiai prasideda nuo ketvirtojo kūno. Staiga jūs būsite sukrėsti, kad Ramos atėjimas jau nėra labai svarbus. Iki Ramos atėjimo čia buvo tuščia erdvė, kai jis išėjo, ši erdvė vėl tuščia. Tuščia erdvė atsiras pasikeitus jūsų proto fokusuotei: veidai išnyks, išvysite vazonėlį. Kai dėmesys sufokusuotas į tuščią erdvę, jūs negalite galvoti.

Jūs galite daryti tik vieną iš dviejų dalykų: tol, kol žiūrite į mintis - jūs galvosite, bet kai žiūrėsite į tuščią erdvę, būsite viduje tuščias. Šis pokytis atsitiks ketvirtajame kūne. Kartais jūs matysite du veidus, o kartais vazonėlį, tai yra, kartais matysite mintis, o kartais tarpą tarp jų. Bus tyla, ir mintys ateis.

Skirtumas tarp tylos ir tuštumos yra tik toks: tyla reiškia, kad mintys dar nedingo, bet akcentas pasikeitė. Sąmonė pasitraukė nuo minčių ir džiaugiasi tyla, bet mintys vis dar lieka. Kol kas pasikeitė tik sąmonės fokusuotė: dėmesio mintims neliko. Dėmesys nukrypo į tylą. Bet mintys kartais grįžta ir kai jos pajėgia patraukti jūsų dėmesį, tyla vėl prarandama, ir prasideda galvojimas.

Iki paskutinių ketvirtojo kūno momentų protas kaitalios akcentą. Penktajame plane visos mintys išnyks, pasiliks tik tyla. Tai nebus aukščiausia tyla, tai bus tyla palyginus su galvojuimu ir kalbėjimu. Tyla reiškia nekalbėjimą, tuštumą reiškia būseną, kurioje nei galvojama, nei kalbama. Neliks nei veidų, nei gėlių vazonėlio, tik tuščias popieriaus lapas. Toje būsenoje paklausus jūsų, kas yra - veidai ar gėlių vazonėlis, jūs atsakysite: „Nėra nieko.“

Totali ne-minties būseną atsiranda penktajame kūne. Ketvirtajame kūne mes patiriame šios būsenos blykstelėjimus; tarp dviejų minčių tarpas bus tai matomas, tai nematomas. Penktajame kūne ne-minties būseną taps akivaizdi, ir mintys išnyks.

Antroje klausimo dalyje jūs teiraujatės: „Ar mintims atsirasti būtinas susitapatinimas, ar mintys gali atsirasti be susitapatinimo?“ Iki trečiojo kūno susitapatinimas ir mintys atsiranda tuo pat metu. Jūs

susitapatinate, ir pasirodė mintis: tarp šių dviejų dalykų nėra intervalo. Jūsų mintys ir jūs esate viena - ne du dalykai. Kai jūs esate piktas, neteisinga sakyti, kad *jūs* esate piktas. Teisingiau būtų pasakius, kad jūs tapote piktu, nes tam, kad būtumėte piktas, turėtumėte egzistuoti ir galimybė jums nebūti piktam. Pavyzdžiui, aš sakau: „Aš judinu ranką“, tada, tarkime, jūs liepiate: „Dabar sustabdykite ranką“, o aš atsakau: „Tai neįmanoma, ranka toliau juda“, po to jūs galite pasitikslinti, ką aš turiu omeny, sakydamas „Aš judinu ranką“. Aš turėčiau sakyti: „Ranka juda“, nes jei aš judinu ranką, tai turėčiau galėti ir sustabdyti ją. Jei aš negaliu sustabdyti rankos, tai negaliu ir tvirtinti, kad esu jos šeimininkas. Tuomet tai neteisinga. Kadangi negalite sustabdyti savo minčių, tai iki trečiojo kūno jūsų susitapatinimas su jomis yra absoliutus. Iki tol jūs esate mintys.

Taigi iki trečiojo kūno, veikdamas kieno nors mintis, jūs veikiate ir tą žmogų. Jei jūs tokiam žmogui pareiškiate: „Tai, ką jūs sakote, yra neteisinga“, jis niekada nejaus, kad tai, ką jis sako, yra neteisinga, bet jaus, kad *jis* yra neteisingas. Barniai ir peštynės būna ne dėl pareiškimo, bet dėl „aš“, nes žmogus yra visiškai susitapatinęs. Kautis su jūsų mintimis reiškia kautis su jumis. Net jei jūs sakote: „Viskas gerai, jei jūs nesutinkate su mano minčių eiga“, viduje jaučiate, kad *jums* buvo pasipriešinta. Daug kartų atsitinka, kad klausimo esmė paliekama nuošalyje, ir mes imame peštis ne dėl jos, nes mes įrodinėjame savo požiūrį, o ne ką nors kita. Jūs palaikote šią idėją, nes ji tapo jūsų nuomone, jūs priėmėte ją kaip savo šventąjį raštą, savo principą, savo argumentą.

Iki trečiojo kūno nėra tarpo tarp jūsų ir jūsų minčių. Jūs esate mintys. Ketvirtajame kūne prasideda švytavimas. Tuomet jūs kartais pamatysite, kad esate kažkas atskira ir mintys yra kažkas atskira. Bet kol kas negalite nustoti galvoti, nes jūsų asociacijų šaknys vis dar yra. Viršuje, tarp šakų jūs jaučiate skirtumą. Esate ant vienos šakos, o mintys yra ant kitos šakos, ir jūs matote, kad jos nėra jūs. Bet giliai viduje jūs ir jūsų mintys yra viena. Todėl atrodo, kad mintys yra atskirtos ir tuo pat metu atrodo, kad mintys liausis, jeigu jūsų asociacijos su jomis nutrūks. Bet jos neišnyksta. Kažkuriname gilesniame lygyje asociacijos su mintimis tęsiasi.

Ketvirtajame plane prasideda pokyčiai. Jūs pradėsite miglotai suprasti, kad mintys atskirtos nuo jūsų. Mąstymas vis dar mechaniškas, ir jūs vis dar negalite jo liudyti. Jūs negalite nei sustabdyti, nei sukelti minčių. Jei aš galiu jums pasakyti: „Nustokite pykti ir parodykite, kad esate šeimininkas“, aš taip pat galiu pasakyti: „Supykite ir įrodykite, kad jūs esate šeimininkas.“ Jūs paklausite: „Kaip tai padaryti? Aš negaliu supykti.“ Tuo momentu, kai galite tai padaryti, jūs tampate šeimininku. Tuomet bet kuriuo momentu jūs galite ir nustoti pykti. Kai jūs esate šeimininkas, pykčio sukėlimas ir atpalaidavimas - abu šie dalykai - yra jūsų rankose. Jei jūs galite supykti, jūs taip pat galite ir nustoti pykti.

Įdomu pastebėti, kad sustabdyti pyktį yra truputėlį sunkiau, negu sukelti. Taigi jeigu jūs norite būti šeimininkas, pradžioje išmokite supykti, nes tai lengviau. Įpykimo situacijoje jūs esate ramus, bet pykčio sustabdymo momentu jūs jau esate supykęs ir nelabai įsisąmoninate save. Tuomet kaip jūs sustabdysite pyktį? Visuomet lengviau pradėti eksperimentuoti žadinant pyktį, negu jį stabdant. Pavyzdžiui, jūs pradėsite juoktis ir aptinkate, kad negalite nustoti juoktis, kad tai sunku. Bet jei jūs nesijuokiate ir norite sukelti savyje juoką, per vieną ar dvi minutes galėsite tai padaryti. Tuomet jūs sužinosite juoko paslaptį - iš kur ir kaip jis ateina. Tuomet, kai sužinosite jo sustabdymo paslaptį, *galėsite* juoką sustabdyti.

Ketvirtajame plane jūs pradėsite suprasti, kad jūs ir mintys esate atskirti, kad jūs - tai ne jūsų mintys. Todėl, kaip aš jau minėjau anksčiau, atsiradus ne-minties būsenai, tuo pat metu atsiras ir liudijimo, o pasirodžius mintims, liudijimas išnyks. Intervale tarp minčių - tai yra protarpyje tarp jų aiškiai matysite savo atskirumą nuo minčių. Tuomet tarp jūsų ir minčių nebus asociacijų. Bet ir tuomet būsite bejėgis stebėtojas. Jūs negalėsite daug padaryti, nors visos pastangos turi būti įdėtos būtent ketvirtajame kūne.

Aš apibūdinau dvi ketvirtojo kūno galimybes - pirmą, kuri yra prigimtine, ir antrą, kuri yra pasiekama per meditaciją. Tarp šių dviejų galimybių jūs ir švytuosite. Pirmą galimybę yra galvojimas, antra - supratimas. Tuo momentu, kai jūs pasiekiate antrą ketvirtojo kūno potencialą - *vivek* arba supratimą - ketvirtasis kūnas atkris taip pat kaip ir sąmonės susitapatinimas su protu. Kai jūs pasiekiate penktąjį kūną, atkris du dalykai - ketvirtasis kūnas ir šis susitapatinimas.

Penktajame kūne pagal savo norą jūs galite arba galvoti, arba būti tyloje. Pirmą kartą mintys bus kaip priemonė ir nebus susitapatinimo. Jei jūs norite supykti, jūs galite supykti, jei trokštate įsimylėti, jūs galite tai padaryti. Jei nieko netrokštate sukelti, jūs esate laisvas nieko nedaryti. Jei panorote sustabdyti pyktį įpusėjus, jūs galite liautis pykti. Kokią mintį bepanorėtumėte sužadinti - ji ateis, o ta, kurios nenorite, niekaip negalės įsiveržti į jūsų protą.

Daug tokių pavyzdžių yra Gurdžijevo (Gurdjieff) gyvenime. Žmonės jį laikė labai savotišku. Jei du žmonės sėdėjo prieš jį, į vieną jis galėjo žiūrėti su didžiausiu pykčiu, į kitą - su begaline meile. Jis taip staigiai sugebėdavo pakeisti savo išraišką, kad pastarieji apie jį pasakodavo visiškai skirtingai. Nors jie abu jį matė vienu metu, vienas iš jų galėjo sakyti: „Jis atrodo kaip baisus žmogus“, kai tuo tarpu kitas galėjo sakyti: „Jis meilės kupinas žmogus.“ Tai labai lengva penktajame plane. Gurdžijevs buvo virš jų supančių žmonių supratimo. Akimirksniu jis galėjo keisti į bet kokią savo veido išraišką. Jam tai buvo nesunku, bet tai sukeldavo sunkumus kitiems.

Priežastis ta, kad penktajame kūne jūs esate savo paties šeimininkas; jūs galite sukelti bet koki norimą jausmą. Tuomet pyktis, meilė, neapykanta, atlaidumas, visos jūsų mintys taps tik žaisliuku; jūs galėsite atsipalaiduoti, kai tik to panorėsite. Atsipalaiduoti po žaidimo labai lengva, bet atsipalaiduoti nuo gyvenimo - sunku. Jei aš tik žaidžiu pyktį, tai aš nepyksiu, kai tik jūs paliksite kambarį. Jei aš žaidžiu kalbėjimą, iš karto nutilsiu jums išėjus. Bet jei kalbėjimas yra mano kvėpavimas, tuomet aš kalbėsiu net jums išėjus. Net jei niekas nesiklausytų, aš klausysiuos. Aš toliau kalbėsiu, nes tai mano gyvenimo esmė; tai ne žaidimas, po kurio aš galiu atsipalaiduoti. Tai mano gyvenimo būdas, jis pagavo mane. Taigi toks žmogus kalbės net naktį. Sapne jis taip pat surinks minią ir kalbės. Sapne jis taip pat barsis, kovos ir darys viską, kaip darė dieną. Jis tęs tai visas dvidešimt keturias valandas, nes toks jo gyvenimas, tokia jo tikroji būtis.

Jūsų susitapatinimas nutrūksta penktajame kūne. Tuomet pirmą kartą savo laisva valia būsite ramus ir tuščias. Bet atsiradus poreikiui, jūs taip pat galėsite galvoti. Taigi penktajame kūne jūs pirmą kartą galėsite pasinaudoti visa mąstymo jėga. Geriau būtų pasakius, kad iki penktojo kūno mintys naudojosi jumis; po penktojo - jūs naudojates jomis. Iki tol

nėra teisinga sakyti: „Aš mąstau.“ Penktajame kūne jūs taip pat sužinosite, kad mintys ne jūsų: aplinkinių žmonių mintys taip pat įsiskverbia į jūsų protą. Kaip ten bebūtų, jūs net nesuvokėte, kad mintys, kurias priskyrėte sau, galėjo būti kažkieno kito.

Gimė Hitleris, ir visa Vokietija įgėrė jo mintis - bet kiekvienas vokietis manė, kad tai jo paties mintys. Labai dinamiškas žmogus išbarsto savo mintis į kitų protus ir jie tampa jo minčių aidu. Šis dinamiškumas yra tiek svarbus, kiek yra gilus. Pavyzdžiui, jau du tūkstančiai metų praėjo po Jėzaus mirties. Jo paliktos mintys vis dar banguoja pasaulyje ir yra įsiskverbiosios į krikščionių protus, kurie mano, kad tai jų yra nuosavos mintys. Tas pats yra Mahaviros, Budos, Krišnos ir kitais atvejais. Bet kokia aktyvaus žmogaus minčių rūšis, nesvarbu ar jos yra gero asmens, ar blogo, gali paveikti žmogaus protą. Mūsų protai dar nėra laisvi nuo Tamerlano (Tamerlane) ir Čingis Chano (Genghis Khan) įtakos, nè nuo Krišnos ar Ramos įtakos. Jų mintys amžiais banguoja aplink mus, ir jūs galite pagauti tas minčių bangas, kurios yra artimos atitinkamai jūsų proto būsenai.

Visuomet atsitinka taip, kad žmogus, kuris yra labai geras ryte, tampa blogu vidurdienį. Ryte jis sinchronizuojasi su Ramos bangomis; po pietų jį pagauna Čingis Chano bangos. Skirtumą sukelia jautrumas ir laikas. Elgeta išmaldos visuomet prašo ryte, nes tekant saulei blogų vibracijų poveikis yra mažiausias. Įdienojus ir saulei pavargus ilgoje kelionėje dangumi, padidėja naudos įtaka, todėl elgeta vakare negali tikėtis geraširdiškumo iš kitų. Jei anksti ryte elgeta prašo dviejų *rupijų*, žmogus negalės atsisakyti; įdienojus pasakyti elgetai „taip“ yra daug sunkiau. Vakare žmogus yra pavargęs nuo dienos darbų, todėl vakare jis pasiruošęs atsakyti. Jo proto būseną tuo metu yra visiškai kitokia; kitokia yra ir aplinkos erdvė. Taigi mintys, kurias mes priimame kaip nuosavybę, nepriklauso mums.

Tai jūs suprasite tik penktajame kūne ir nustebsite, matydami, kokių būdu mintys ateina ir išeina. Pradžioje mintis ateina, po to išeina, pradžioje užvaldo jus, po to palieka vieną. Yra tūkstančiai minčių rūšių, labai prieštaringų viena kitai; todėl jūsų prote tokia sumaištis. Kiekvieną žmogų lydi sumaištis. Jei visos mintys būtų jūsų, visiškai nekiltų painiavos. Jūs viena ranka sučiumpate Čingis Chaną, kita įsikimba į

Krišną, todėl atsiranda painiava. Abiejų rūšių minčių bangos lūkuriuoja ir, jums atsivėrus joms, įsiskverbia vidun. Jos egzistuoja aplink jus visur.

Visa tai sužinosite, kai jūsų susitapatinimas su mintimis visiškai nutrūks. Didžiausias pasikeitimas bus tas, kad iki tol jumyse buvo mintys, o po to jūs pradėsite mąstyti. Tarp šių dviejų dalykų yra skirtumas. Mintys yra atomiškos: jos ateina ir išeina, bet jos visuomet yra svetimos. Visiškai teisinga pasakyti, kad mintys visuomet yra svetimos. Mąstome mes, bet mintys - ne mūsų. Toks mąstymas prasidės jumyse penktajame kūne. Tuomet jūs galėsite galvoti, tuomet jūs nekolekcionuosite kitų žmonių minčių. Todėl penktojo kūno mąstymas jūsų niekada neapsunkins, nes mąstote jūs patys. Toks penktajame kūne gimstantis mąstymas gali būti pavadintas išmintimi, supratimu ar kaip nors kitaip.

Penktajame plane jūs turite savo intuiciją, savo supratimą, savo inteligentiškumą. Penktajame kūne išorinių minčių įtaka baigsis, ir jūs tapsite sau šeimininku; jūs pasieksite savo būtį; tapsite savimi. Po to jūsų mintys, jūsų galvojimo galia, jūsų matymas ir vizija bus savi. Po to ateis tik tai, ko jūs norite; ko nenorite, niekada nepriartės prie jūsų. Jūs galėsite galvoti tik apie tai, ką norite galvoti; kitos mintys neįsiskverbs. Nuo tol jūs tapsite šeimininku. Tuomet susitapatinimo klausimas neiškils.

Šeštajame kūne galvojimas taip pat nereikalingas. Mintys būtinos iki ketvirtojo kūno, galvojimas ir išmintis būtini penktajame kūne. Šeštajame plane netgi tai baigiasi, jie tampa visai nebereikalingais. Jūs tampate kosmišku, susilieiate vienovėje su Brahmanu. Tuomet kiti neegzistuoja.

Faktiškai visos mintys visuomet susijusios su kitu žmogumi. Mintys iki ketvirtojo kūno yra nesąmoningi ryšiai su kitais. Penktojo kūno mintys yra sąmoningi ryšiai, bet jos vis dar susijusios su kitais. Pagaliau kam reikalingos mintys? Jos reikalingos tik tam, kad sukurtų savitarpio santykius su kitais žmonėmis. Iki ketvirtojo kūno jos yra nesąmoningi ryšiai; penktajame kūne jos tampa sąmoningais ryšiais. Šeštajame kūne nebelineka „kitų“ ryšiams sukurti. Visos giminystės baigiasi, lieka tik kosmiškumas. „Aš“ ir „tu“ dabar yra vienovėje. Dabar nėra vietos ir nėra priežasties atsirasti mintims.

Šeštasis kūnas yra Brahmanas - kosminė realybė, kurioje nėra minčių. Brahmane nėra minčių; todėl gali būti pasakyta, kad Brahmane atsiranda žinojimas. Iš tikrųjų mintys, kurios yra iki ketvirtojo kūno, yra nesąmoningos mintys; jos atsiranda dėl nemokšiškumo. Jos rodo, kad mums mintys reikalingos tam, kad kovotume su savo tamsumu. Penktajame kūne yra vidinis sąvokų pažinimas, bet mes vis dar liekame nemokšiški kitų atžvilgiu; mums vis dar yra kiti. Todėl penktajame kūne yra poreikis galvoti. Šeštajame kūne nebėra nei vidaus, nei išorės, nėra nei „aš“, nei „tu“, nėra nei „tas“, nei „kitas“. Čia nėra atstumo atsirasti mintims. Tuomet kas yra, yra. Todėl šeštajame kūne yra tik žinojimas, ne mintys.

Septintajame kūne nėra ir žinojimo, kadangi nėra žinančio. To, kas galėtų būti sužinota, taip pat nėra. Taigi septintajame plane nėra net žinojimo. Septintasis planas yra nežinojimas anapus žinojimo. Jeigu norite, tai galite taip pat pavadinti nemokšišku. Štai kodėl visuomet aukščiausio sąmoningumo žmogus ir visiškai nesąmoningumo žmogus atrodo vienodai, nes jų elgesys dažnai yra panašus. Štai kodėl visuomet yra didelis panašumas tarp mažo vaiko ir prašvitusio seno žmogaus; iš tikrųjų jie skiriasi, bet išoriškai atrodo panašūs. Kartais prašvites išminčius elgiasi panašiai kaip vaikas; kartais vaiko poelgyje mes pagauname šventumo blykstelėjimus. Kartais prašvites asmuo atrodo kaip absoliutus nemokša, kaip visiškai kvailys ir atrodo, kad niekas negali būti kvailėsnis už jį. Bet išminčius nuėjo anapus žinojimo, o vaikas yra vis dar žemiau žinojimo. Panašumas yra tas, kad abu jie yra žinojimo išorėje.

Kuriame kūne egzistuoja tai, ką jūs apibūdinote kaip samadhi?

Iš tikrųjų egzistuoja daug samadhi tipų. Pirmoji samadhi atsitiks tarp ketvirtojo ir penktojo kūnų. Atsiminkite, samadhi nėra vieno plano įvykis; ji visuomet atsitinka tarp dviejų planų, tai prieblandos periodas. Kas nors gali paklausti - ar prieblanda priklauso dienai, ar naktiai. Prieblanda nepriklauso nei dienai, nei naktiai - ji yra vyksmas tarp dienos ir nakties. Taip pat yra ir su samadhi.

Pirmoji samadhi atsitinka tarp ketvirtojo ir penktojo planų. Ši samadhi veda į savirealizaciją - *atma gian* (*atma gyan*). Kita samadhi atsitinka tarp penktojo ir šeštojo planų, pastaroji veda į *brahma gian* - kosminį žinojimą. Samadhi, kuri atsitinka tarp šeštojo ir septintojo planų, yra samadhi, kuri veda į nirvaną. Todėl įprastai kalbant yra šios trys samadhi, kurios vyksta tarp paskutinių trijų *šarir*, tarp paskutinių trijų kūnų.

Žinoma viena netikra samadhi, kurią reikia išmokti atpažinti. Ji atsitinka ketvirtajame kūne ir nėra samadhi, nors panaši į ją. Japonijoje zen budizme tokį vyksmą vadina *satori* (*satori*). Tai netikra samadhi. Tai būseną, kurią pasiekia dailininkas, skulptorius ar muzikantas, kai visiškai pasineria į meną. Tuomet jis patiria didingą palaimą. Tai ketvirtojo kūno - psichinio plano vyksmas. Netikra samadhi atsitinka, jei protas absoliučiai pasineria ryto saulės grožyje, klausomoje melodijoje, žiūrime šokyje ar žiedo atsivėrime. Panašią apgaulingą samadhi gali sukelti hipnozė ar apgaulingas šaktipat. Panašią dirbtinę samadhi taip pat gali sukelti alkoholis, marihuanos rūšies narkotikai, LSD, meskalinas, hašišas.

Taigi yra keturi samadhi tipai. Iš tikrųjų yra trys autentiškos samadhi, ir jos atsitinka viena po kitos. Ketvirtoji yra visiškai netikras pergyvenimas, tik panaši į samadhi. Tai netikras pergyvenimas - tik apgaulingas samadhi jausmas. Daug žmonių suklaidino satori. Ši ketvirtoji samadhi atsitinka ketvirtajame - psichiniame plane. Ji atsitinka ketvirtojo kūno viduje; ji nėra pereinamas procesas tarp ketvirtojo ir penktojo planų. Trys autentiškos samadhi atsitinka kūno išorėje perėjimo periode, kuomet pereinama iš vieno plano į kitą. Samadhi yra durys, praėjimas.

Tarp ketvirtojo ir penktojo kūnų atsitinka pirmoji autentiška samadhi. Pasiekama savirelaksacija. Mes galime įstrigti čia. Paprastai žmonės įstringa netikroje samadhi ketvirtajame kūne, nes tai yra taip lengva. Mums reikia labai mažai energijos, visai nereikia pastangų ir tai pavadinama samadhi. Dauguma meditatorių sustoja čia. Pirmoji reali samadhi, kuri vyksta tarp ketvirtojo ir penktojo kūnų, pasiekama labai sunkiai; trečioji - tarp šeštojo ir septintojo kūnų pati sunkiausia. Trečioji samadhi vadinama - *vajrabhed* (*vajrabhed*) - perveriantis žaibo blykstelėjimas. Tai sunkiausias perėjimas, nes jis vyksta pereinant iš

būties į nebūtį; tai šuolis iš gyvenimo į mirtį; tai pasinėrimas iš būties į nebūtį.

Taigi iš tikrųjų yra trys samadhi. Pirmąją galėtume vadinti *atma samadhi*, antrąją - *brahma samadhi* ir paskutiniąją - *nirvana samadhi*. Pačią pirmąją - netikrą samadhi - galėtume vadinti satori. Šios jūs turėtumėte saugotis, nes ji labai lengvai pasiekama.

Kitas metodas patikrinti samadhi realumą yra tai, kad jei ji vyksta plano viduje, tai ji yra netikra; ji turi vykti *tarp* planų. Samadhi yra durys; ji nevyksta patalpos viduje. Ji atsitinka patalpos išorėje, pereinant į kitą patalpą.

Kodėl kundalini simboliu buvo pasirinkta gyvatė? Prašom paaiškinti visas priežastis. Teosofų simboliuje vaizduojama susisukusi gyvatė su uodegos galiuku burnoje. Ramakrišnos Misijoje gyvatės uodega liečia gaubtą. Prašom paaiškinti šių dalykų prasmę.

Kundalini vaizduojančios gyvatės simbolis yra labai tinkamas ir prasmingas. Tikriausiai nėra tinkamesnio simbolio. Todėl ne tik kundalini, bet ir gyvatė turėjo pereiti ilgą simbolio kaitos kelią. Nėra pasaulyje religijos, kurioje kur nors nebūtų pavaizduota gyvatė. Tai atsitiko todėl, kad gyvatė turi daug kundalini atitinkančių požymių.

Pirmas dalykas, kuris ateina į galvą paminėjus gyvatę, yra judėjimas slystant - šliaužimas. Pirmutinis kundalini pojūtis primena kažką tai viduje judėjimą. Jūs juntate, lyg kažkas judėtų viduje - tiesiog kaip juda gyvatė. Kitas dalykas, kuris ateina į galvą, paminėjus gyvatę, yra tai, kad ji neturi kojų, bet vis tik juda. Ji neturi judėjimo priemonių - ji yra gryna energija - ir vis dėlto gali keliauti. Trečias dalykas, kuris ateina į galvą, kai gyvatė sėdi, tai jos susisukimas į spiralę. Kol kundalini mūsų viduje miega, ji taip pat ilsisi tuo pačiu būdu.

Kai ilgas daiktas turi įsitemti mažoje erdvėje, jis turi susisukti, kitos išeities nėra. Labai galinga jėga yra patalpinta labai mažame centre, todėl ji gali tilpti tik susisukusi. Kai gyvatė pabunda, ji išsivynioja vijomis viena po kitos, panašiai kaip išvyniojama spiralė. Kai kundalini energija pradeda kilti, tuo pat būdu mes jaučiame jos išsivyniojimą mumyse.

Kartais gyvatė žaisdama pačiumpa savo uodegos galiuką burna. Toks uodegos laikymas burnoje yra taip pat reikšmingas simbolis. Tai vertingas simbolis, ir daugelis jį tokiu pripažino. Jis yra reikšmingas, nes nurodo, kad kundalini visai pabudus, tampa apskritimu ir pradeda kurti energijos ratą savo viduje. Jos galva laikys uodegą, gyvatė taps ratu. Jeigu simbolis vaizduoja vyrišką sadhaną, vyrišką dvasinę praktiką, tuomet jame uodega bus burnoje, tai bus agresyvu. Jei simbolis nurodo moterišką sadhaną, moterišką dvasinę praktiką, tuomet uodegos galiukas tik lies galvą. Tai atsiduodanti uodega - ji nelaikoma burnoje. Tik toks skirtumas ir yra.

Gyvatės gaubtas taip pat tapo reikšmingu. Uodegos galiukas yra labai siauras, tuo tarpu gaubtas labai platus. Kai kundalini visiškai pabunda, ji pasiekia *sahasrara*. Ji atsiveria ir išsiplečia kaip gyvatės gaubtas, ji nepaprastai išsiskleidžia. Tai lyg daugybė gėlių pražystų joje. Tada jos uodegos galiukas tampa labai mažu.

Kai gyvatė atsistoja, tai - nuostabus reginys, ji atsistoja vertikaliai ant savo uodegos galiuko. Tai beveik stebuklas. Gyvatė yra bestuburė, sutvėrimas be kaulų ir vis dėlto ji gali atlikti šitokią veiksmą. Tai atlieka viduje esanti vitalinė energija, nes joje nėra kitų tinkamų priemonių vertikaliai atsistoti. Ji atsistoja savo valios jėga, joje nėra jokios materialios jėgos, kuria būtų galima pasikliauti. Taip pat yra, kai bunda kundalini: ji fiziškai nepalaikoma, tai nemateriali energija.

Tai yra tos priežastys, dėl kurių gyvatė buvo pasirinkta simboliu. Yra ir kitų priežasčių. Pavyzdžiui, ji yra nekalta būtybė, todėl induistų dievas Šiva, kuris vadinamas „nekaltu Šiva“, nešioja ją ant savo galvos. Gyvatė niekada nieko nesužeidžia, bet jei ji sutrikdoma, tuomet gali būti labai pavojinga. Tas pats tinka ir kundalini. Tai labai nekalta energija, ji pati jums niekuomet nekels rūpesčių. Bet jei jūs sutrikdysite ją netinkamu būdu, tuomet vargas jums. Ji gali būti labai pavojinga. Todėl gyvatės simbolis mums primena, kad pavojinga netinkamu būdu trikdyti kundalini. Turint tai omenyje, tinkamesnio simbolio už gyvatę nebuvo.

Visame pasaulyje gyvatė simbolizuoja išmintį. Jėzus yra pasakęs: „Būkite gudrūs ir išmintingi kaip gyvatė ir nekalta kaip karvelis.“ Gyvatė yra labai sumanus gyvis - labai jautri, labai akyla, aštri ir labai greita. Visas šias savybes ji turi. Kundalini savybės irgi panašios. Per ją jūs

pasiekiate aukščiausią išminties viršūnę, ji yra labai greita ir labai galinga.

Senovėje, kai buvo pasirinktas šis kundalini simbolis, tikriausiai nieko geresnio negu gyvatė nebuvo. Net ir šiuo metu nieko nėra tinkamesnio. Galbūt ateityje galės būti naujas simbolis - kažkas panašaus į raketą. Kokioje nors ateities koncepcijoje kundalini gali būti pavaizduota panaši į raketą. Ir jos kelionė yra panaši, ji keliauja iš vieno dangaus į kitą, iš vienos planetos į kitą, o tarp jų yra tuštuma. Ji gali tapti simboliu. Amžius apsprendžia simbolį.

Šis simbolis buvo pasirinktas tuomet, kai žmogus dar buvo labai arti gyvūnų pasaulio. Visi to meto simboliai buvo parinkti iš gyvūnų, nes mūsų žinojimas tiek teaprypė, taigi tarp jų mes stengiamės surasti ir simbolius. Gyvatė buvo tinkamiausias simbolis apibūdinti kundalini.

Anuomet mes negalėjome sakyti, kad kundalini primena elektrą, šiandien mes taip galime sakyti. Prieš penkis tūkstantmečius kundalini negalėjo būti apibūdinta kaip elektrą, kadangi tuomet apie elektrą nebuvo jokio supratimo. Bet gyvatė turi elektros savybių. Mums sunku tuo patikėti, nes daugelis iš mūsų neturi jokio patyrimo, kas yra gyvatė. Mes tikriausiai neturime jokios kundalini patirties, ir labai mažai potyrių turime su gyvatėmis. Gyvatė mums yra mitas.

Neseniai Londone atlikti tyrimai parodė, kad septyni šimtai tūkstančių vaikų niekada nėra matę karvės. Aišku, kad šie vaikai, kurie niekada nematė karvės, negali turėti jokio supratimo apie gyvatę. Visas jų galvojimas ir įsivaizdavimas, - o tai yra jų simboliai, - bus visiškai kitokie.

Šiuo metu gyvatės tapo senamadiškomis: jos nebėra svarbi mūsų gyvenimo dalis. Kadaisė gyvatė gyveno labai arti mūsų, ji buvo mūsų kaimynė ir būdavo su mumis dvidešimt keturias valandas per parą. Būtent tuomet žmogus pastebėjo jos gyvumą, protingumą, judrumą ir lengvumą, kuriuo ji judėdavo. Tuomet žmogus suprato ir tai, kokia pavojinga gali būti ši būtybė. Žinomos istorijos apie gyvatę, saugančią kūdikį, ir tai yra taip nekalta... Yra daug pavyzdžių, kai ji įkandavo žiauriausiems žmonėms ir jie mirdavo, tokia pavojinga ji gali būti. Joje glūdi abi šios galimybės.

Kai žmogus gyveno arti gyvatės, jis turėjo ją labai atidžiai stebėti. Kundalini potyris atsirado maždaug tuo pat metu, todėl buvo surasti

požymių tarp gyvatės ir kundalini panašumai. Visi simboliai yra prasmingi ir jei per amžius išsilaikė iki mūsų, vadinasi, yra tinkami, jie žengia koja kojon su mumis. Bet dabar jų gali būti atsisakyta. Gyvatės simbolis ilgai negyvuos. Mes negalėsime kundalini apibūdinti gyvatės energija, nes kur dabar yra vargšė gyvatė? Ji jau nebėra mūsų kaimynė, neliko jokių ryšių su ja. Mes nesutinkame jos ant kelio. Jei mes neturime su ja jokių ryšių, iškyla šis klausimas. Jis niekada nekildavo anksčiau, kai ji buvo vienintelis tinkamas simbolis.

Sakoma, kad kylanti kundalini valgo kūną ir geria kraują. Ką tai reiškia?

Tai turi prasmę. Tai beveik pažodinė tiesa. Iš tikrųjų, kai kundalini kyla, kūne vyksta daug transformacijų. Kai kūne atsiranda nauja energija, visa jo ankstesnė struktūra pasikeičia. Ji turi pasikeisti; kūnas funkcionuoja įvairiais nežinomais būdais, kurių atžvilgiu mes esame visiškai nesąmoningi. Pavyzdžiui, panagrinėkime šykštuolio atvejį. Šykštumas yra proto savybė, bet šykštuolio kūnas taip pat tampa šykščiu. Jo kūnas ima kaupti tokias medžiagas, kurių gali prireikti ateityje. Jis tai be jokio reikalo kaups iki tol, kol pasieks nerimo ir diskomforto būseną.

Žvilgtelėkime į kitą žmogų, kuris yra bailus. Jo kūnas kaups elementus, kurie yra laidūs baimei. Tarkim, kūnas nori drebėti iš baimės, bet neturi būtinų priemonių - ką jis darys? Jūs reikalaujate iš kūno baimės reakcijos, bet jame neveikia reikalingos liaukos ir nėra hormonų: ką jis darys? Todėl kūnas, žinodamas jūsų reikalavimus, kaupia atsargas. Bailaus žmogaus kūnas ruošia baimės liaukas, kad atsipalaiduotų nuo pataikavimo baimei. Žmogus, kuris prakaituoja iš baimės, turės gerai išugdytas prakaito liaukas; tuomet jis sugebės gausiai prakaituoti. Toks prisitaikymas yra tiesiog būtinas, nes per dieną žmogui to gali prireikti daug kartų. Kūnas kaupia medžiagas, atitinkančias mūsų proto reikalavimus, ir dar daugiau.

Kai protas pasikeičia, kūnas taip pat pasikeičia. Kylant kundalini, jūsų kūnas visiškai pasikeis. Šios transformacijos procese gali sumažėti jūsų svoris ir kraujo kiekis, bet jie mažės tiksliai pagal jūsų poreikius.

Taigi kūnas bus visiškai transformuotas. Pasiliks tik tiek svorio ir kraujo, kiek reikia kūnui; likusi dalis sudegs. Tik tuomet jūs pajausite šviesą, tik tuomet jūs pajėgsite skristi vidiniame danguje. Tai bus visai kas kita.

Tai, kas buvo pasakyta - teisinga. Meditatorius privalo laikytis specialios dietos, specialių gyvenimo sąlygų, arba jis turės įvairių problemų. Kai kyla kundalini, iš elektros energijos viduje pasigamina daug šilumos, tai yra labai aukštos įtampos energija. Aš ką tik jums sakiau, kad kundalini simbolis yra gyvatė, bet kai kuriose vietose jos simbolis yra ugnis. Tai taip pat labai tinkamas simbolis.

Taigi kundalini degs jūsų viduje kaip ugnis, ir liepsnos kils aukštyn. Daug dalykų sudegs šioje liepsnoje. Pabudus kundalini, gali atsirasti tikra sausra. Dėl to žmogus turėtų būti labai harmoningas, kad jame susidarytų gaivinantis kanalai. Sakysime, yra piktas žmogus: jei jo kundalini pradės busti, jis susidurs su sunkumais. Jis yra sausas ir šiurkštus, todėl jei jo viduje užsiliepsnos ugnis, jis turės problemų. Mylinčiame žmoguje yra gili cheminė harmonija. Cheminei harmonijai jo viduje būdingas vienalytiškumas. Jis nebus priešiškas nusiteikęs prieš kundalini budimą.

Kas buvo pasakyta, pasakyta atsižvelgiant į šias detales. Senovėje šie dalykai buvo išsakyti apytikriai, nes pats požiūris dar nebuvo pakankamai subrandintas ir išraiškos menas nebuvo tiek pažengęs. Bet kas buvo pasakyta, yra gili tiesa: kūnas, kraujas ir kaulų čiulpai degs, jūs visiškai pasikeisite, jūs tapsite visiškai nauju asmeniu. Visi jūsų įsitikinimai, jūsų sandara turės visiškai pasikeisti. Meditatoriui tai reikėtų turėti omenyje ir palaipsniui ruoštis.

9 KUNDALINI IR DVASINGUMO OKULTINĖS GELMĖS

Nargolo meditacijos stovykloje jūs sakėte, kad jogų praktikoje asanos, pranajamos, mudros (mudra) ir bandhos (bandha) buvo atrastos meditacijos būsenoje. Skirtingose meditacijos būsenose kūnas užima skirtingas pozas, iš kurių galima pasakyti apie meditacijos gylį. Ar gali atvirkščiai tą pačią vidinę būseną sukelti į atitinkanti kūno poza? Tokiu atveju, ar gali meditacija būti pasiekta naudojant įvairias asanas, pranajamas, mudras ir bandhas? Kokia yra jų nauda ir reikšmė?

Pradžioje buvo patirta meditacija. Meditacinių potyrių metu buvo aptikta, kad kūnas užima skirtingas padėtis. Iš tikrųjų, kai protas yra atitinkamos būsenos, tuomet ir kūnas užima atitinkamą pozą. Pavyzdžiui, kai jūs pilni meilės, jūsų veidas, jo išraiška atrodo vienaip, o kai jūs piktas, išraiška tampa visai kitokia. Pyktyje jūs griežiate dantimis, sugniaužiate kumščius, ir jūsų kūnas yra pasiruošęs kovoti arba atsitraukti. Kai nuotaika atlaidi, jūsų akys yra minkštos ir rankų delnai atverti. Kai žmogus pilnas atleidimo, jo kumščiai niekada nesusigniauja. Kaip kumščių sugniaužimas yra pasiruošimas kovai, taip kumščių atvėrimas ir delnų ištiesimas nurodo potraukį nekovoti; žmogus garantuotas saugumu. Sugniaužti kumščiai gąsdina kitą asmenį.

Kūno prigimtis tokia, kad jis derinasi prie proto būsenos. Kūnas seka protą: jis visuomet seka iš paskos. Taigi paprastai mes žinome, ką žmogus darys įpykęs ir ką darys mylėdamas, o taip pat, ką darys pasitikėjimo būsenoje. Bet mes nežinome, kaip jis reaguos gilesnėje proto būsenoje.

Kai sukuriama gilios proto būsenos, tuomet daugelis dalykų vyksta ir kūne. Kūnas užima įvairias pozas, asanas, atitinkamai juda ir gestikuliuoja. Tai sako apie pokyčius viduje. Iš tikrųjų kūno asanos susidaro ruošiantis atitinkamai vidinei būsenai. Mudros gimsta vėliau, kai kūnas jau žino apie asmens vidinę būseną.

Kai atsitinka vidiniai pokyčiai, kūnas randa ekvivalentiškus būdus harmonizuotis su vidiniais pokyčiais. Kai viduje pabunda kundalini, kūnas turi užimti įvairiausias neįprastas pozicijas, kad padarytų kelius energijai judėti. Nugara savaime išsilenks daugeliu būdu, kad energija galėtų pakilti. Galva, pabudus kundalini, taip pat užims kitą poziciją. Kūnas darys tokias pozas, kokių niekuomet nedarydavo iki tol. Panašiai kaip nemiegant kūnas užima stačią poziciją, o miegant atsigula - tuomet jis negali stovėti ar sėdėti.

Sakykime, kad koks nors žmogus nuo pat gimimo nežino, kas yra miegas: jis niekad nesigulė. Jei po trisdešimties metų jis nori užmigti, tuomet jis pirmą kartą atsiguls. Pirmą kartą atitinkamai pasikeis jo proto būsenos ir jis pradės snauti. Kaip ten bebūtų, bet jis labai susidomės nauja pozicija, kokios kūnas anksčiau niekada nebuvo užėmęs. Iki šiol jis sėdėdavo, stovėdavo, vaikščiodavo, bet niekad negulėdavo. Dabar jis atsigulė, todėl jo viduje įvyko būtini pokyčiai, reikalingi miegui. Kai kūnas atsigula, protui lengviau pereiti į kitas atitinkamas būsenas. Skirtingi žmonės skirtingai guli, kadangi kiekvieno asmens protas yra skirtingos būsenos.

Pavyzdžiui, žmogus iš kokios nors genties nedės pagalvėlės po galva, o civilizuotas žmogus negali miegoti be jos. Genties žmogus žymiai mažiau galvoja, todėl kraujo tekėjimas į galvą yra daug mažesnis. Miegant būtina, kad kraujas tekėtų į galvą taip silpnai, kaip tai įmanoma. Jei jo per daug, jūs negalėsite užmigti. Jei smegenų nervai nesiils, tai ir jums bus sunku atsipalaiduoti, kraujas toliau tekės į smegenis. Todėl jūs padedate vieną pagalvėlę po galva, po to dar vieną. Kuo labiau išsilavinęs ir civilizuotas asmuo, kuo jis kultūringesnis, tuo daugiau pagalvėlių reikia po jo galva. Kaklas turi būti beveik vertikaliaje padėtyje, kad trukdytų kraujui tekėti į smegenis.

Kūno poza atitinka žmogaus proto būseną. Pabudus energijai viduje, jos judėjimas įvairiais būdais pradeda formuoti asanas. Įvairios čakros taip pat veda kūną į skirtingas asanas. Susidaro įvairios pozos. Kai tik viduje pradeda formotis atitinkama būsenos, atitinkamai pasikeičia jūsų rankų, veido ir akių išraiška. Tai atsitinka meditacijoje. Kaip pasekmę reikia turėti omeny ir priešingą dalyką: tai yra, ar atliekant atitinkamas asanas, jos gali padėti įeiti į meditaciją? Būtina suprasti tai.

Meditacijoje šie procesai vyksta; bet tai nėra neišvengiama. Kitais žodžiais tariant, ne visi meditatoriai pereis tuos pačius kūno procesus. Tam turi gimti tos pačios sąlygos prote: vieno meditatoriaus kūno ir proto būseną skiriasi nuo kitų meditatorių kūno ir proto būsenų - todėl ne visi pereis tas pačias asanas. Pavyzdžiui, jei vieno meditatoriaus kraujas teka link galvos lėčiau, kundalini pažadinti reikia, kad jo pratekėtų daugiau, tuomet meditatorius net nežinodamas užims *śirśasanā* (*shirshasana*), stovėjimo ant galvos pozą. Ne visi meditatoriai darys šią asaną, nes kiekvienam reikalingas skirtingas kraujo kiekis, kiekvieno poreikiai yra skirtingi. Taigi asanos susiformuoja pagal kiekvieno meditatoriaus poreikius.

Kai mes patys pasirenkame asanas ir jas praktikuojame, tuomet nežinome, kokia asana mums reikalinga ir naudinga. Asanos gali būti ir žalingos, ir naudingos. Kuriam nors meditatoriui atitinkama asana gali būti nereikalinga ir net žalinga - jei ji reikalinga, ji padės. Viena problema ta, kad tai yra neapibrėžtas dalykas. Kita problema yra ta, kad kam nors atsitikus viduje, tuo pat metu kažkas atsitinka taip pat ir išorėje, todėl energija pradeda judėti ir išorėn. Kai mes darome veiksmus orientuodamiesi į išorę, tuomet tai nebus nieko daugiau, kaip tik fiziniai pratimai.

Aš jau sakiau, kad pykčio metu kumščiai automatiškai susigniaužia. Bet visiškai nebūtina, kad sugniauždami kumščius jūs iššauksite pyktį. Mes galime dėtis supykę, kai viduje pykčio nėra. Jeigu norime iššaukti pyktį viduje, tai kumščių sugniaužimas gali būti naudingas, bet mes negalime garantuoti, kad pyktis sukils. Jei turime pasirinkti tarp to, ar sugniaužti kumščius, ar nesugniaužti, kumščių sugniaužimas padidins pykčio sužadavimo galimybę. Ši nedidelė pagalba galima.

Jei asmuo yra ramybės būsenoje, jo rankos užima reikalingą mudrą. Bet jei asmuo praktikuoja tokios mudros formavimą rankomis, nebus galima garantuoti pasakyti, ar protas yra taip pat ramybėje. Vis dėlto atitinkama kūno pozicija gali būti naudinga protui nuraminti. Kai kūnas yra pasiruošęs kooperuotis, tuomet protui reikia padaryti tai, kas reikalinga. Bet pokyčiai kūne nereiškia, kad atsitiks pokyčiai ir prote. To priežastis yra tai, kad proto būseną yra pirminė kūno būsenos atžvilgiu. Štai kodėl, kai pasikeičia protas, kūnas atitinkamai seka juo, bet,

pradėjus keisti kūną, geriausiu atveju tai sukurs tik galimybę keistis protui. Ir tai be garantijos.

Todėl tokiais atvejais visuomet yra pavojus suklysti. Žmogus gali toliau atlikinėti asanas ir mudras ir tikėtis, kad kas nors vyksta; tokie atvejai yra buvę. Tūkstančiais metų žmonės atlikinėjo asanas ir mudras, galvodami, kad jie praktikuoja jogą. Taip palaipsniui jogoje buvo prarasta meditacija. Tariant žodžius *joga sadhana*, visų pirma omenyje turimos asanos, pranajamos ir t. t. Jei jūs kieno nors paklausite, kas yra joga, jis galvos, kad tai asanos, pranajamos ir taip toliau. Todėl aš visuomet primygtinai raginu, kad tik tuomet, kai meditatoriaus poreikiai yra žinomi, gali būti suprasta, kokios kūno pozos jam bus naudingos. Bet pasekmė nėra garantuota. Štai kodėl aš visuomet suteikiu pirmenybę darbui iš vidaus, o ne iš išorės.

Jei kas nors pradeda vidinį darbą, mes suprasime jo prasmę. Sakysime, meditatorius sėdi meditacijos pozoje. Aš jaučiu, kad vidiniai jis nori pratrūkti šauksmais, bet jis susilaiko. Aš galiu matyti, kad jei jis rėks dešimt minučių ir pradės judėti, tuomet atsitiks katarsis. Kaip ten bebūtų, jis bijo pratrūkti ir pradėti rėkauti, todėl susilaiko. Jeigu tokiu metu jam bus pasakyta nesuturėti savęs, bet šaukti, pradžioje jis tik bandys šaukti. Po dviejų ar trijų minučių, kai impulsas rėkti iš vidaus prasiverš į išorę, rėkimas taps autentišku. Rėkimo procesas prasiveržia per užtvartą. Tai, kas galėjo pratrūkti, pratrūko.

Kitas meditatorius jaučia poreikį šokti, bet susilaiko. Jei jam bus pasiūlyta šokti, pradžioje jis tik darys tai: tai bus tol, kol šokis neprasidės ir iš vidaus. Kai tik jis pradeda šokti, vidinei energijai suteikiama galimybė pratrūkti. Greitai tai atsitiks, ir šokis iš vidaus susilies su šokiu iš išorės. Jei nėra vidinės priežasties šokiui ir mes pasakysime meditatoriui šokti, tuomet jis šoks, bet nieko neatsitiks.

Taigi turi būti atsižvelgta į daugelį dalykų. Yra daug įvairiausių sąlygų, apie kurias aš jums jau sakiau. Jei visa tai turėsite omenyje, tuomet jūs suprasite. Jei nenorite, kad tai būtų jums našta, geriausia pradėti veikti iš vidaus ir leisti dalykams atsitikti spontaniškai. Nesustabdykite hepeningo iš išorės, nekovokite prieš jį. Tuomet dalykai atsitiks patys savaime.

Kokius fizinius ir psichinius skirtumus sukelia sėdėjimas ar stovėjimas tuose meditaciniuose pratimuose, kuriuos jūs čia vedate?

Yra labai didelis skirtumas. Kaip sakiau jau anksčiau, giliai viduje kiekviena kūno būseną yra susijusi su atitinkama proto būseną, kuri ją atitinka. Jei mes paprašysime žmogaus neužmigti, kai jis gulį, jam bus sunku tai padaryti, jei jį paprašysime likti budriu, kai jis stovi, jam bus lengva. Jei mes paprašysime miegoti, kai stovi, jam bus sunku; jei paprašysime miegoti, kai jis atsigulė, bus lengva.

Tai dvigubas procesas, kuriame yra būgštavimas, kad meditatorius gali užmigti arba tapti mieguistu. Jei jis atsistoja, tuomet tokie būgštavimai išsisklaido. Jei jis stovi, jo mieguistumo galimybės yra mažesnės.

Antra potyrio dalis yra liudijimo nuostata - sąmoningumas. Pradžioje sunku išlaikyti sąmoningumą gulint. Vėliau tai bus lengva. Visuomet lengva palaikyti liudijimą, kai jūs stovite. Pradinis hipnozės procesas, kuris veda į transą, yra labai supaprastinamas atsistojus.

Be to, dar yra kiti du ar trys dalykai. Kai jūs atsistojote, visi kūno judesiai yra laisvi; kai atsigulate, judėti nebus taip lengva. Kai sėdite, pusė jūsų kūno negalės judėti iš viso. Sakysime, kojos nori šokti, bet jūs sėdite: tuomet kojos negali šokti. Jūs net nežinosite, ko joms reikia, kadangi kojos neturi būdo save išreikšti. Tokiais atvejais būna subtilios užuominos, kurių mes nesuvokiame. Jei stovite, jūsų kojos pačios pradės kilnoti, ir žinosite, kad jos nori šokti. Bet jei sėdite, šios užuominos negalės būti išreikštos.

Iš tikrųjų visa meditacijų sėdint tradicija buvo specialiai tam, kad represuotų visus kūno judesius. *Sidhasana (siddhasana)*, *padmasana (padmasana)* ir *sukhasana (sukhasana)* turėjo būti plačiai praktikuojamos iki meditacijos kūno judesiams sustabdyti. Šiuo atveju energijos kilimo galimybė viduje yra nuo pat pradžios. Dėl to atsitinka daugybė dalykų. Jūs norite šokti, dainuoti, šokinėti ar bėgioti. Šie emociniai veiksmai visuomet asocijuojami su pamišimu. Pamišęs asmuo šaukia, juokiasi, šoka ar šokinėja. Kai panašiai elgsis meditatorius, jis atrodo kaip pamišęs.

Sidhasana, padmasana, sukhasana ir kitos pozos sėdint, kurios yra plačiai praktikuojamos tam, kad kūnas būtų visiškai kontroliuojamas,

neatrodė visuomenei pamišėliškos. Todėl meditatorius pasauliui neatrodė pamišęs. Sėdimos padmasanos, sukhasanos ir sidhasanos pozicijos sukelia jūsų kojų standumą. Jų sunkumas arčiau žemės yra didesnis, kai tuo tarpu nutolus nuo žemės jos tampa lengvesnėmis. Jūsų pamatas tampa sunkus, panašiai kaip šventyklos ar piramidės: platus apačioje ir smailas viršuje. Tuomet judėjimo galimybė yra minimali - beveik lygi nuliui.

Didžiausios galimybės judėti yra kai stovite - kai nėra nieko, kas jus varžo. Kai sukryžiuojate kojas ir atsisėdate, jūs sukuriate nejudamą bazę. Didesnė jūsų kūno dalis yra fiksuota gravitacijos, kuri laiko jus pagavusi vietoje. Po to padedate rankas taip, kad jų judėjimo galimybės taip pat būtų minimalios. Stuburas taip pat laikomas tiesus ir stabilus. Iki tol, kol jums pavyks įeiti į meditaciją, šis asanos tipas ilgomis pratybomis turi būti tobulinamas.

Pagal mano nuostatą yra kaip tik atvirkščiai. Mano požiūriu, nėra esminio skirtumo tarp mūsų ir tų, kurie yra pamišę. Mes esame represuoti pamišėliai; mumyse pamišimas yra užslopintas. Jūs galite sakyti, kad mūsų pamišimas yra normalus arba kad mes esame „normaliai pamišę“. Tiek daug bendro tarp mūsų ir pamišusių... Tie, kurie yra šiek tiek labiau pamišę, susiduria su didesniais sunkumais, bet ir visuose mumyse yra pamišimo, kuris bando rasti kelius pratrūkti.

Kai esate pikti, jūs esate laikinai pamišę. Tokiu metu darote tokius dalykus, apie kuriuos net nesvajojate, kai esate sąmoningi. Jūs šaukiate, įžeidinėjate, mėtote akmenis, laužote baldus. Jūs net galite nušokti nuo stogo, jūs bet ką galite padaryti. Jei pamišęs asmuo daro tokius dalykus, mes galime suprasti, bet, kai „normalus“ asmuo tai daro, mes tik sakome, kad jis buvo piktas. Tai buvo tas pats „normalus“ žmogus, bet jei šių dalykų jame nebūtų, tai jie ir nebūtų pratrūkę. Visa tai yra mumyse ir tai mes saugome. Mano supratimu, prieš įeinant į meditaciją būtina visa tai išmesti iš savęs laukan. Kuo labiau išsilaisvinsite nuo pamišimo, tuo lengvesnis bus jūsų protas.

Todėl ten, kur senas sidhasanos metodas reikalavo daugelio metų rezultatui pasiekti, šis naujas katarsinis metodas atlieka tą patį uždavinį per keletą mėnesių. Senasis metodas reikalavo daugelio gimimų jam įvykdyti; šis metodas reikalauja kelių mėnesių. Vidinis pamišimas turi būti atpalaiduotas, bet senuoju metodu katarsis vykdavo ne fiziniame, o

eteriniame kūne. Tai yra visai kas kita, kadangi juokas, rėkimas, šokimas ir taip toliau yra jumyse. Absoliučiai būtina, kad tai būtų išreikšta.

Jei jūs labai lavinsite savo fizinį kūną, tai jis liks ramus daugelį valandų, po to katarsis įvyks jūsų eteriniame kūne. Tai nebus matoma kitiems, tai matysite tik jūs. Taip jūs apsaugote save nuo visuomenės; kai tai darote tik savo viduje, niekas nežino, nemato, kai jūs šokate ar dainuojate. Tai bus lyg sapne. Jūs šoksitė viduje, rėksitė viduje, juoksitės viduje, bet fizinis kūnas visiškai neparodys, kas ten vyksta. Jis sėdės ramus be jokio pėdsako, kad kažkas viduje vyksta.

Mano nuomonė tokia - visiškai neverta pergyventi dėl smulkių dalykų. Ieškotojui visai nereikia praleisti daug metų kūnui kontroliuoti iki tol, kol pradėsime medituoti. Be to, yra ir kitos galimybės. Jei žmogus labai išlavina fizinio kūno kontrolę ir visiškai užslopina fizinį kūną, gali atsitikti, kad eteriniame kūne negims vibracijos ir jis gali tapti visiškai inertišku. Esant tokioms aplinkybėms, gali atsitikti, kad jumyse nevyks joks gilesnis procesas, kad jūs tik išmoksitė sėdėti kaip statula. Esant tokioms sąlygoms, kai visi procesai viduje užslopinami, reikėtų būkštauti, kad individas gali tapti pamišėliu.

Praeityje meditatoriai kartais tapdavo pamišėliais. Kaip ten bebūtų, bet tas metodas, kurį aš patariu, jei jį praktikuos pamišęs žmogus mėnesį ar du, išlaisvins jį nuo pamišimo. Šiuo atveju, naudojant šį metodą normaliam asmeniui, negalima tapti pamišėliu, nes mano metode pamišimas ne slopinamas, o atpalaiduojamas. Seni meditacijos metodai daugelį paversdavo pamišėliais, bet tokie faktai būdavo dangstomi gražiais žodžiais. Mes sakydavome apie tokį asmenį: „Jis ekstaziškai pamišęs; jis apsvaigęs dieviškumu; jis tapo šventuoju.“ Bet faktas lieka toks: jis absoliučiai pamišo. Jis užslopino savyje kai kuriuos dalykus taip netikusiai, kad jie visiškai tapo nevaldomais.

Šis metodas atlieka du dalykus. Pirma jo užduotis yra katarsinėmis priemonėmis išlaisvinti jus nuo šiukšlių, kurios yra jumyse. Pradžioje turite tapti besvoriu - tokiu besvoriu, kad nė mažiausio pamišimo neliktų jumyse; po to pradėsite kelionę vidun. Tai, kas šiame metode atrodo panašu į pamišimą, yra vidinis jūsų išsilaisvinimo nuo pamišimo procesas. Aš teikiu pirmenybę tam, kad viskas, kas yra jumyse, visi sunkumai, įtampos, susirūpinimai atsipalaiduotų.

Įdomiausias faktas yra tas, kad kai pamišimas jus nugali, jūs negalite jo kontroliuoti. Bet kai jūs patys atsipalaiduojate nuo pamišimo, esate jo šeimininkas. Jeigu kartą pamatėtė savo pamišimą, tai jis niekada jau negalės jūsų apsėsti.

Paimkime žmogų, kuris šoka, dainuoja, juokiasi ar šaukia savo laisva valia: jis daro visa tai, ką daro ir pamišęs žmogus. Tarp jų yra vienintelis skirtumas: pamišėliui šie dalykai atsitinka nesąmoningai, o meditatorius sąmoningai pats atpalaiduoja juos. Jei meditatorius visapusiškai nepalaikys, šio pamišimo atpalaidavimas negalės tęstis nė vieno momento. Meditatorius gali sustoti bet kuriuo momentu, kai to nori. Dabar šis žmogus negali tapti pamišėliu, nes jis patyrė pamišimą, matė jį, susipažino. Dabar tai jam tapo valingu hepeningu; dabar pamišimas yra jo valdomos srities viduje.

Mūsų kultūra treniravo mus taip, kad pamišimas yra anapus kontrolės, jis tapo nevalingu. Todėl kai jis apima mus, mes nieko negalime padaryti.

Aš matau, kad šis metodas žmonijai bus labai vertingas ateityje, nes kasdien visa civilizacija suka link visiško pamišimo. Kiekvienam bus reikalinga ši technika, kad išsivaduotų nuo beprotybės; nėra kito būdo.

Jei žmogus laisvinasi nuo pamišimo vienos valandos meditacijoje, žmonės palaipsniui priims šį meditacijos būdą. Žmonės žinos, kad šis žmogus daro meditaciją. Kaip ten bebūtų, jei žmogus atliks panašius veiksmus ant kelio, jis bus uždarytas į kalėjimą. Jei jis atsipalaiduos nuo savo pykčio tarp žmonių, visi jo santykiai taps negražiais ir nutrūks.

Pamišimas turi būti paliktas vienaip ar kitaip, priešingu atveju bus sunkumai. Jei mes neleisime jam atsipalaiduoti valingai, tai pamišimas ras šimtus būdų prasiveržti išorėn. Kartais žmogus visiškai prisigeria tam, kad galėtų atsipalaiduoti jo beprotybė; kartais jis išreiškia savo beprotybę nepaprastai įsiutusi šoku. Bet kam reikalingi žmogui tokie trukdymai? Šiuo metu pasirodė nauji šokiai, tokie kaip tvistas ir panašūs, kurie nėra atsitiktiniai dalykai. Kūnas iš vidaus nori judėti, bet mes nepalikome vietos judesiui. Todėl jis susikuria savo priemones ir sukinėjasi šių priemonių raizginyje.

Meditacija atpalaiduoja beprotybę be šių alternatyvių priemonių. Meditacijoje išmetame tik tai, kas yra mūsų viduje ir ką mes

nusprendžiame išmesti. Jei išmokysime šio katarsinio metodo švietimo įstaigose vaikus, labai sumažės išprotėjančių žmonių skaičius. Beprotybė gali būti išguita amžiams. Bet vietoj to mes ją diena iš dienos didiname. Visuomenei toliau progresuojant, ji tampa vis labiau ir labiau nesuvaldoma.

Mūsų kultūra moko mus tai užslopinti. Etiketas neleidžia mums garsiai verkti ar garsiai juoktis; jis neleidžia mums šokti ar rėkti, kai mums to norisi. Jis spaudžia mus iš visų pusių taip, kad tai, kas turėtų atsitikti iš vidaus, lieka užslopinta. Todėl vieną dieną sukauptos emocijos pratrūksta, situacija tampa nevaldoma. Todėl katarsis yra pirmas mūsų meditacinio metodo žingsnis, per jį mes atpalaiduojame visas viduje laikomas emocijas.

Dėl šios priežasties aš patariu jums eksperimento metu stovėti, kad pajustumėte mažiausius vidinius judesius ir galėtumėte laisvai judėti. Meditatorius turi būti uždaroje patalpoje. Jis ne tik turėtų stovėti, bet ir būti absoliučiai nuogas, kad jokia medžiagos skiautelė netaptų jam kliūtimi. Jis turėtų būti absoliučiai laisvas, kad visi judesiai galėtų pasireikšti. Bet kurioje jo asmenybės dalyje neturėtų būti nė mažiausios kliūties, kad nesutrukdytų tokių judesių. Tuomet jis greitai progresuos ir tai, kas užimdavo metų metus ar net gyvenimus, kad sukeltų tam tikrus pokyčius hatha (hatha) jogos ar kitų jogų būdais, šiuo metodu sukels juos per kelias dienas.

Ištęstos jogos praktikos netinka šiam pasauliui; dabar žmonės nenori laukti ne tik keletą dienų, bet ir keletą valandų. Mums reikalingi metodai, kurie atneša greitus rezultatus. Jei žmogus įsipareigoja dirbti septynias dienas, šio periodo pabaigoje turėtų pajusti, kad kažkas jame atsitiko. Jis turi tapti kitokiu žmogumi per septynias dienas. Jei eksperimentas duoda rezultatus tik po septynių gyvenimų, nė vienas neis artyn prie tokių eksperimentų. Senų metodų rezultatai pasireikšdavo po daugelio gimimų. Jie sakydavo: „Atlikinėkite šią praktiką šiame gyvenime, o rezultatas ateis kitame gyvenime.“ Tuomet žmonės buvo kantrūs ir ištvermingi. Jie darydavo meditacijas netgi tuomet, kai rezultatas būdavo žadamas ateinančiame gyvenime. Dabar jūs nerasite nė vieno tokio žmogaus. Jei nebus rezultato jau šią dieną, niekas nenorės laukti net iki rytojaus.

Ir kas gali pasitikėti rytojumi? Jeigu atominė bomba nukris ant Hirosimos ir Nagasaki, mūsų rytoj nebus. Tūkstančiai amerikiečių merginų ir vaikų atsisako eiti į koledžus. Jie sako: „Ar liks pasaulis tuo metu, kai mes baigsime lavintis? Niekas negali žinoti, kas gali atsitikti rytoj.“ Jie jaučiasi tuščiai leidžią laiką. Jie bėga iš mokyklų ir koledžų. Jie taip aiškina tėvams: „Per šešerius metus mes baigsime universitetą, bet ar egzistuos tuomet pasaulis? Ar jūs galite tai garantuoti? Kodėl mes neturėtume praleisti šiuos šešerius brangius savo gyvenimo metus visapusiškai naudingai?“

Ten, kur rytojus tampa tokiu netikru, beprasmiška kalbėti daugelio gyvenimų terminais. Niekas nepasiruošęs klausytis, niekas neklauso. Todėl aš sakau - praktikuokite šiandien ir jauskite rezultatą iš karto. Jei žmogus pasiruošęs eksperimentuoti su manimi valandą, po valandos jis turi jausti rezultatą. Tik tuomet jis dirbs su manimi valandą rytoj, kitaip neaišku, ar jisai dirbs rytoj. Šiame amžiuje poreikiai pasikeitė. Jaučio vežimo laikais viskas judėjo lėtai, todėl ir meditacijos buvo lėtos. Dabar reaktyvinių lėktuvų amžius, dabar negali įsigalėti lėtos meditacijos. Jos turi būti greitos.

Prašom paaiškinti pagarbos kundalini energijai prisilaikymo reikšmę ir prasmę: sukniubimą ant grindų, pagarbiai nusilenkiant šventam asmeniui, jo kojų lietimą galva ar rankomis, maldą šventose vietose, dieviško asmens palaiminimą, suteiktą paliečiant ieškotojo galvą ar nugarą, sikhų ir musulmonų galvos uždengimą, įeinant į gurdvarą (gurudwara) ar mečetę.

Šie dalykai turi daug priežasčių. Kaip aš jau anksčiau sakiau, kai esame pilni pykčio, mes jaučiamės lyg ką nors muštume, jaučiamės lyg lenktume jo galvą prie savo kojų. Kadangi tai yra nepraktiška, mes darome kitą, geresnį dalyką: metame į jį batą. Labai sunku šešių pėdų aukščio žmogų nulenkti iki mūsų kojų, todėl metame savo batus į jo galvą kaip simbolį, kad mumyse yra sukilęs pyktis. Bet niekas niekad neklausia, kokia bato mėtymo priežastis. Ir tai nėra veiksmas, leistinas kokioje nors vienoje sektoje ar šalyje; tai universalu. Tiesa yra tai, kad

kai kas nors yra supykęs ant kito, jo nenumaldomas troškimas yra nulenkti pastarojo galvą prie savo kojų.

Kai žmogus dar buvo primityvus, tikriausiai jisai imdavo ilsėtis tik padėjęs savo kojas ant oponento galvos, kadangi tuomet batų nebuvo. Taigi, kai jūs pykčio būsenoje, jūs jaučiatės lyg dėtumėte kojas ant kieno nors galvos. Kaip ten bebūtų, bet yra ir priešinga tiesa: kai esate pilni pasitikėjimo ir pagarbos, jūs norite padėti galvą prie kieno nors kojų. Tam yra daug priežasčių kaip ir ankstesnei situacijai.

Būna momentai, kai norite pasilenkti ir tai yra tie momentai, kai jaučiate vitalinę energiją, tekančią iš kito į jus. Iš tikrųjų tuomet, kai norite pasemti iš srovės, jūs turite pasilenkti žemyn. Jei norite pasemti puoduką vandens iš upės, jūs turite pasilenkti žemyn. Tam, kad pasisemtų iš tekančios srovės, kiekvienas turi susilenkti, nes visos srovės teka žemai. Todėl jei jaučiate, kad kažkas teka iš ko nors, kuo jūsų galva labiau nulenкта, tuo ji tampa receptyvesnė.

Antra, energija teka nuo užaštrintų asmens taškų: pavyzdžiui, nuo pirštų ir pėdų. Energija neteka iš visų vietų. Bioenergija, šaktipat energija arba bet kuri kita energija, kuri teka iš kūno, teka iš pirštų ir pėdų galų. Ji neteka nuo viso kūno, bet teka tik nuo užaštrintų galūnių. Taigi tas, kuris nori priimti energiją, padės galvą prie Meistro kojų ir tas, kuris nori atiduoti energiją, padės savo rankas ant to, kuris nori priimti, galvos.

Tai labai okultiniai ir giliai mokslieški dalykai. Natūralu, kad daugelis tik imituos veiksmus. Tūkstančiai žmonių deda galvas prie kitų kojų be jokio tikslo ir tūkstančiai kitų deda rankas ant žmonių galvų be jokios prasmės. Todėl labai gilus principas palaipsniui tapo tik formalumu. Kai formalumas tęsiasi ilgą laiką, žmonės pradeda maištauti prieš jį. Jie sako: „Kokia tai nesąmonė? Ką reiškia dėti savo galvą prie kieno nors kojų? Ir kas atsitinka tik palietus galvą?“ Kaip ten bebūtų, devyniasdešimt devyni procentai šių atvejų yra nesąmonės, vienas procentas yra vis dar prasmingas.

Buvo metas, kada tai buvo prasminga šimtu procentų, nes tai buvo spontaniška. Jūs neturėtumėte lenktis prie kieno nors kojų tik todėl, kad galvojate, jog turite tai daryti. Kartais, kai jaučiate, jog jums reikėtų kristi prie kieno nors kojų, jums nereikėtų susilaikyti: kriskite! Ir nebuvo taip, kad kitas asmuo *turėjo* uždėti ranką ant recipiento galvos. Kai

kuriais momentais atsitinka, kad ranka tampa labai sunkia ir kažkas yra pasiruošęs tekėti iš jos. Jei kitas yra pasiruošęs priimti, tik tuomet ranka dedama ant galvos. Bet per ilgą laikotarpį viskas pavirsta ritualu, kuris tampa beprasmišku. Ir kai jis tampa tokiu, jis kritikuojamas. Tuomet toks kritiškumas sulaiko daugybę kreipimusi, nes mokslas tradicijoje būna prarastas. Tai yra labai prasmingas gestas, bet prasmingas tik tuomet, kai yra gyvas Meistras ir receptyvus mokinys.

Žmogus krinta prie Budos ar Mahaviros kojų ir pergyvena neprilygstamą džiaugsmą, jis pajaučia malonės liūtį į save. Niekas iš išorės negalės to pamatyti, kadangi tai yra visiškai vidinis hepeningas. Tai yra realybė tam, kuris tai jau yra patyręs. Jei kitas paprašys įrodymų, jis jų neturės. Iš tikrųjų yra sunkumai su visais okultiniais fenomenais: individas tai patyrė, bet negali pateikti kaip įrodymą kitiems. Tuomet toks asmuo atrodo kitiems kaip aklai tikintis. Jis sako: „Aš negaliu to paaiškinti, bet kažkas atsitiko.“ Tie, kurie nepergyveno panašaus dalyko, atsisako tikėti, nes jie nieko nejautė. Tuomet jiems atrodo, kad šis vargšas yra iliuzijos auka.

Jei asmuo panašiai parkrinta prie Jėzaus kojų, nieko jam neatsitiks ir jis garsiai pareikš, kad visa tai yra nesąmonės: jis padėjo galvą prie Jėzaus kojų, bet nieko neatsitiko. Tai panašu į sėmėją, kuris su atidengtu ąsočiu pasilenkia iki vandens. Po to jis sako: „Aš pasilenkiau ir prisipildžiau.“ Kitas sėmėjas, kurio ąsotis yra uždengtas, gali ketinti tai padaryti pats. Jis gali nerti giliai į upę, bet sugrįš tuščias. Po to jis pareikš, kad visa tai yra apgaulė ir kad niekas neprisipildo, panėrus jį į upę. Jis pareikš: „Aš pasilenkiau, aš įnėriau, bet sugrįžau tuščias.“

Tai dvipusis hepeningas. Nepakanka to, kad energija teka nuo asmens, lygiai taip pat svarbu yra, kad jūs būtumėte tuščias ir atviras. Daugelį kartų energijos tekėjimas nuo ko nors yra ne taip svarbu, kaip jūsų pasiruošimas, jūsų atvirumas ją priimti. Jei jūs pakankamai atviras, netgi tuomet, jei energijos nėra asmenyje, esančiame prieš jus, tuomet iš aukštesnių šaltinių, esančių virš asmens, energija pradės tekėti link jūsų ir pasieks jus. Nuostabiausias dalykas yra tai, kad jei jūs būsite labai nuoširdus netgi prieš asmenį, kuris neturi ką duoti, jūs priimsite per jį energiją. Bet energija ateina ne iš jo; jis yra tik priemonė, jis yra visiškai nesąmoningas, kad buvo toks hepeningas.

Antra jūsų klausimo dalis yra apie įėjimą su uždengta galva į gurudvarą arba mečetę. Daugelis fakyrų mėgsta užsidengti galvas ir po to praktikuoti meditaciją. Tai turi savo prasmę. Kai energija pabunda, galva gali tapti labai sunkia. Jei jūs uždengiate galvą medžiaga, ši energija tikriausiai neištekės. Energija sukurs jumyse grandinę, ir tai suintensyvins jūsų meditaciją. Taigi raištis ant galvos gali būti labai naudingas. Jei medituosite uždengta galva, iš karto pajusite skirtumą. Tuomet tai, kas galėtų atsitikti per penkiolika dienų, gali įvykti per penkias.

Kai energija pasiekia galvą, gali atsitikti taip, kad energija išsibarstys ir išsisklaidys. Jei ji gali būti surinkta ir iš jos sudaryta grandinė, tuomet jūsų potyris bus daug gilesnis. Dabartinis galvos uždengimas mečetėse ir gurudvaruose yra tik formalumas, tai neturi jokios prasmės. Kaip ten bebūtų, bet lieka faktas, kad šis paprotys turi daug prasmės.

Visiškai suprantama, kad kažkokia energija gali būti priimta, paliečiant kito kojas arba tuomet, kai jo ranka pakyla jums palaiminti. Bet ką gali gauti žmogus, kuris pasilenkia prieš karstą arba prieš paveikslą šventykloje? Čia reikėtų suprasti daug dalykų. Paveikslų ir idolų kūrimas turi galias mokslines priemones.

Sakysime, aš greitai mirsiu, o aplink mane yra keletas žmonių, kurie mane myli, kurie kažką manyje mato, kurie ieškojo ir kažką aptiko manyje. Dabar šie žmonės klausia manęs, kaip galėtų mane prisiminti. Iki mirties mes turėtume susitarti dėl simbolio. Tai gali būti bet kas - idolas, akmuo, medis, netgi pakyla, mano kapas, mano samadhi, mano rūbų gabalėlis ar mano šlepetė - bet kas. Bet tai turi būti tarp mūsų nuspręsta iš anksto; tai mūsų susitarimas. Tai negali būti nuspręsta tik iš vienos pusės; aš turiu būti liudytojas. Mano sutikimas, mano patvirtinimas dėl simbolio yra būtinas. Tuomet aš galiu pasakyti, kad jei jie atsistos prieš simbolį ir pagalvos apie mane, aš atsirasiu bekūnėje būsenoje. Tokį pažadą aš turiu duoti. Visas darbas vyksta pagal šį pažadą. Tai yra absoliuti tiesa.

Todėl vienos šventyklos yra gyvos, o kai kurios kitos šventyklos yra mirusios. Mirusios šventyklos yra tos, kurios sukurtos tik vienos pusės; jose nėra kitos pusės pažado. Mes trokštame pastatyti Budos šventyklą, bet tai bus mirusi šventykla, nes jos atžvilgiu Buda nėra nieko

pažadėjęs. Yra žinomos gyvos šventyklos, kurioms yra duota kitos pusės garantija, nes jos įkurtos pagal švento asmens pareiškimą.

Tibete yra vieta, kurioje Budos pažadas yra įvykdomas jau du su puse tūkstančio metų. Dabar ši vieta susidūrė su keblumais. Ten veikia grupė - penkių šimtų lamų komitetas - ir kai vienas iš penkių šimtų miršta, yra labai sunku surasti jam pakaitalą. Šis penkių šimtų žmonių skaičius yra nekintamas; jis negali būti nei didesnis, nei mažesnis. Kai vienas miršta, vietoj jo išrenkamas kitas, bet tik likusiems keturiems šimtams devyniasdešimt devyniems lamoms pritarus. Jei nors vienas iš keturių šimtų devyniasdešimt devynių atsisako priimti jį, jis negali būti įtrauktas į grupę. Šis penkių šimtų lamų komitetas susirenka kartu ant tam tikro kalno Budos Purnimos (Poornima) naktį - gegužės mėnulio pilnaties naktį, kai švenčiamas Budos gimtadienis - ir tiksliai nurodytu metu yra girdimas Budos balsas. Šis dalykas neatsitiks kitoje vietoje arba su kitais žmonėmis. Tai atsitinka tiksliai pagal susitarimą.

Panašu į tai, kad jūs nusprendėte prieš miegą vakare, jog atsikelsite penktą valandą ryto: po to nereikalingas skambutis jums pažadinti. Tiksliai penktą valandą jūs netikėtai pabusite. Tai kažkas nuostabaus - jūs tai galite patikrinti savo laikrodyje. Laikrodis gali suklysti, bet jūs ne. Jeigu jūsų sprendimas yra tvirtas, jūs tikrai atsikelsite penktą valandą.

Jei nusprendėte mirti tam tikrų metų tam tikrą dieną, jokia pasaulio jėga negalės to sulaikyti: jūs mirsite būtent pasirinktu momentu. Jei jūsų sprendimas yra labai gilus ir intensyvus, savo pažadą galite įvykdyti netgi po mirties. Pavyzdžiui, Jėzaus pasirodymas po mirties: šis pažadas buvo įvykdytas. Tai sukelia daug sunkumų krikščionims, kadangi jie nežino, kas atsitiko vėliau. Todėl jie nėra įsitikinę, ar Jėzus prisikėlė, ar ne. Bet tai buvo jo pažadas kai kuriems mokiniams, kuris buvo įvykdytas po mirties.

Iš tikrųjų vietos, kuriose tam tikri gyvi pažadai vis dar įvykdomi, po tūkstančių metų palaipsniui tampa *tirth* (*tirth*) vietomis, šventomis piligrimų vietomis. Palaipsniui pažadai pamirštami. Vėliau žmonių atmintyje lieka tik vienas dalykas - kad jie turi nueiti ir aplankyti šias vietas, tai viskas.

Tam tikrus pažadus yra davęs Mahometas; tam tikrus pažadus yra davęs Šankara (Shankara). Taip pat kai kuriuos pažadus davė Buda, Mahavira ir Krišna. Jie yra susiję su specialiomis vietomis, specialiais

momentais ir specialiu laiku. Mes vis dar galime sukurti ryšį su jais. Tose vietose jūs vėl žemai nusilenksite ir visiškai kapituliuosite; tik tuomet jūs galėsite sukurti ryšį.

Šventos vietos, šventyklos, samadhi vietos - visa tai turi savo panaudojimą, bet kaip ir su kitais dalykais, šios prasmingos vietos galiausiai tampa tradicinėmis. Po to jos numiršta ir tampa bevertėmis. Po to jos turėtų būti nugriaunamos, turėtų būti duodami nauji pažadai, kurie sukurs naujas piligrimų vietas, naujus idolus ir naujas šventyklas. Senos turi būti nugriautos, nes jos tapo negyvos. Mes neturime jokio supratimo apie tuos procesus, per kuriuos buvo dirbama.

Pietų Indijoje buvo jogas. Vienas anglų keliautojas atvyko pas jį. Išvykdamas jis paklausė jogo: „Aš palieku jus ir tikriausiai niekada negrišiu į Indiją. Jei aš norėčiau jus pamatyti, kaip galėčiau tai padaryti?“

Jogas parodė savo poveikslą ir įteikė jį, sakydamas: „Kai jūs užsidarysite kambaryje ir nemirkčiodamas akių vokais penkias minutes koncentruositės į šį poveikslą, aš atsirasiu.“

Šis vargšas žmogus negalėjo nustygti visos kelionės metu. Jis buvo apstėtas vienos minties: pabandyti šį eksperimentą kiek galima anksčiau. Jis negalėjo patikėti, kad toks dalykas gali atsitikti - bet jis atsitiko. Duotas pažadas buvo įvykdytas astrališkai. Tai visiškai nesunku. Prašvitęs žmogus gali įvykdyti savo pažadą netgi po mirties. Dėl to reikšmingais tapo poveikslai ir statulos. Jų reikšmingumo priežastis yra ta, kad per juos gali būti įvykdytas pažadas. Kuriant poveikslus ir idolus, susidarė ištisas mokslas.

Idolas negali būti pagamintas bet koku būdu, tai turi visiškai atitikti tam tikrą metodą. Jeigu žiūrėsite į dvidešimt keturių džainų tirthankarų poveikslus, jūs susidursite su keblumu, nes jie visi panašūs, tik jų simboliai skiriasi. Mahavira turi vieną ženklą, Paršvanatas (Parshwanath) - kitą, Neminatas (Neminath) dar kitą ir taip toliau. Jei jų simboliai nuimti, neįmanoma atskirti vieną tirthankarą nuo kito. Negali būti, kad visi jie atrodė panašiai. Tai įmanoma tik todėl, kad vėlesni tirthankaros naudojo tą patį pirmojo tirthankaros prototipą. Nebuvo jokio reikalo daryti skirtingus poveikslus, vieno tirthankaros poveikslas buvo naudojamas visiems.

Bet tai nepatenkino tų, kurie buvo atsidavę skirtingiems tirthankaroms, todėl jie kreipėsi į savo tirthankaras bent pagal ženklus, simbolius, kurie skyrėsi vienas nuo kito. Todėl skirtingi tirthankaros sukūrė skirtingus simbolius, bet poveikslas liko tas pats. Vieno buvo liūtas, kito - kažkas kito ir taip toliau. Todėl jų simboliai skiriasi - ir tai yra jų duoto pažado dalis. Tik atitinkamas tirthankara susijęs su atitinkamu simboliu, gali būti pasiektas per pastarąjį.

Tokie susitarimai simbolių atžvilgiu yra sudaromi ir jie veikia. Pavyzdžiui, Jėzaus ženklas yra kryžius; jis veiks. Mahometas atsisakė, kad būtų daromas jo idolas. Iš tikrųjų daug poveikslų buvo sukurta Mahometui gyvenant, bet jis norėjo savo pasekėjams duoti visiškai kitokios rūšies simbolį. Jis pasakė: „Nedarykite jokios mano statulos. Aš sukursiu santykius su jumis visiškai be statulos. Nedarykite mano statulos, nepieškite mano poveikslo. Aš susisieksiu su jumis be poveikslo ar statulos.“ Tai labai gilus ir drąsus metodas, bet paprasti žmonės labai sunkiai susisieks su Mahometu.

Todėl po Mahometo mirties mahometonai pastatė tūkstančiams savo šventųjų mauzoliejus ir antkapius. Jie nežinojo, kaip susisiekti tiesiogiai su Mahometu, todėl padarė kai kurių mahometonų šventųjų antkapius. Niekur pasaulyje nėra taip plačiai paplitęs meldimasis antkapiams ir kapams, kaip tarp mahometonų. Tai atsitiko dėl to, kad jie neturėjo nieko, kas galėtų sukurti kontaktą su Mahometu tiesiogiai. Jie negalėjo sukurti jo poveikslo, todėl sukūrė kitų poveikslus ir pradėjo per juos kurti santykius.

Visa tai yra mokslinis procesas. Jei tai bus mokslškai suprasta, rezultatai gali būti stebuklingi, bet jei tuo sekama akiai, tai pražūtinga.

Kokia yra idolo instaliacijos, atliekamos pranos pratištha (prana pratishtha) metu, okultinė reikšmė?

Tai turi didelę reikšmę. Pats prana pratištha terminas - okultinė idolo instaliacija - reiškia, kad mes kuriame naują poveikslą, kuris remiasi senu pažadu. Pagal požymius mes turime išsiaiškinti, ar senas pažadas tinkamai įvykdytas. Iš savo pusės mes turime patikliai sekti senais nurodymais; mes turime žiūrėti į idolą ne kaip į statą, bet kaip į

gyvą esybę. Mes turime įvykdyti visas priemones su juo kaip su gyvu asmeniu ir po to pradėsime gauti užuominas ir ženklus, iš kurių galėsime sužinoti, ar okultinė idolo instaliacija buvo priimta. Bet šis antras aspektas visiškai dinga iš mūsų žinojimo srities. Jei tokių ženklų nėra, nepaisant to, kad mes atlikome idolo instaliaciją, ji nebuvo sėkminga. Turi būti tikri įrodymai, kad idolo instaliacija buvo sėkminga. Dėl šios priežasties yra duoti kai kurie specialūs okultiniai požymiai. Jei šie požymiai aptinkami, tuomet aišku, kad idolo instaliaciją okultinė jėga priėmė ir dabar jis yra gyvas ir aktyvus.

Sakysime, aš instaliuoju jūsų name naują radiją... Pirmas dalykas yra tas, kad radijo aparatas turi būti geros išvaizdos, visi jo komponentai turi būti tinkamose vietose. Po to jūs jį įjungiate į elektros tinklą, bet aptinkate, kad jis nesusiderina su kokios nors stoties dažniu. Tai reiškia, kad jis neveikia. Tai negyvas daiktas. Jis turi būti arba pataisytas, arba pakeistas. Idolas taip pat turi tam tikros rūšies priėmimo tašką, per kurį mirus kūnui miręs prašvites asmuo įvykdo savo pažadą, kurį davė kitiems. Bet jei laikysite paveikslą ir nežinosite požymių, kurie patvirtintų instaliaciją, tuomet jūs niekada nesužinosite, ar paveikslas yra gyvas, ar miręs.

Idolo instaliacijos procesas turi dvi dalis. Pirmą dalį įvykdo šventikas. Jis žino, kokios mantros turi būti kartojamos, kiek mazgų turi būti surišta, kokios sąlygos turi būti įvykdytos maldoje, kokio tipo malda turi būti atlikta ir taip toliau. Tai pusė darbo. Antra šios ceremonijos dalis gali būti atlikta tik penktojo plano asmens. Kai šis asmuo ištaria žodžius, kad paveikslas yra gyvas, tik tuomet jis pradeda gyventi. Tai tapo beveik neįmanoma šiuo metu, todėl mūsų šventyklos nėra gyvos šventyklos, bet mirusios vietos. Naujos šiuolaikinės šventyklos iš tikrųjų yra mirusios vietos.

Neįmanoma sugriauti gyvą šventyklą, nes tai nėra įprastas įvykis. Jei ji yra sugriauta, reiškia, kad tai, ką manėme, esant gyva, nėra gyva, kaip tai atsitiko, pavyzdžiui, su Somanatho (Somanath) šventykla. Jos sugriovimo istorija yra labai keista ir ji parodo šventyklų mokslo būklę. Joje buvo penki šimtai *pudžari* (*pujari*) - šventikų - kurie tarnavo joje, kurie buvo įsitikinę, kad jos viduje esanti statula yra gyva, todėl, jų manymu, jog ji nesugriauinama. Šventikai atliko savąjį uždavinio dalį,

bet tai buvo vienpusiška, nes nebuvo nė vieno žmogaus, kuris galėtų iš tikrųjų išsiaiškinti, ar statula mirusi, ar gyva.

Vieną dieną aplinkiniai karaliai ir princai į šventyklą atsiuntė žinią apie tai, kad ateina mahometonų grobikas Gadžanavi (Gajanawi) ir pasiūlė jiems apsaugą, bet šventikai pagalbos atsisakė, sakydami, kad idolas apsaugo viską ir yra anapus jų apsaugos galimybių. Princai paprašė atleidimo ir pasišalino - bet tai buvo klaida: idolas buvo negyvas. Šventikai buvo apimti iliuzijos, galvodami, kad už idolo statulos yra didžiulė jėga. Kai jie manė, kad ji gyva, tai buvo klaida tikėtis jos apsaugos. Gadžanavi atėjo ir savo kardo smūgiu sudaužė idolą į keturis gabalus. Netgi tuomet šventikai nesutiko, kad idolas miręs. Tai negali atsitikti su gyvu idolu; netgi akmuo negali iškristi iš statulos, kai ji gyva. Jei šventykla būtų gyva, niekas negalėtų jos paliesti.

Paprastai šventyklos nėra gyvos, kadangi labai sudėtinga palaikyti jas gyvas. Gyva šventykla yra didelis stebuklas. Tai labai gilaus mokslo dalis. Deja šiandien nėra nė vieno gyvo, kuris pažintų šį mokslą ir galėtų atlikti įvairius su tuo susijusius dalykus. Mūsų laikais žmonių, kurie aptarnauja šventyklas lyg parduotuves, skaičius yra toks didelis, kad jei ir atsirastų žmogus, kuris pažįsta šį mokslą, jo neprileis net prie šventyklos pastato. Šventyklos dabar aptarnaujamos kaip konvejeriai ir šventikai suinteresuoti, kad šventykla liktų mirusi. Gyva šventykla nenaudinga *purohitams* (*purohit*), šventikams. Jie nori, kad šventykloje būtų miręs dievas, kurį galima užrakinti ir po to raktą saugoti su savimi. Jei šventykla yra susijusi su aukštesne jėga, nebus įmanoma šventikams joje likti. Todėl jie yra šių mirusių šventyklų sukūrimo instrumentai. Jos aprūpina juos puošniu bizniu. Iš tikrųjų yra tik kelios gyvos šventyklos.

Didelės pastangos dedamos išlaikyti šventyklas gyvas, bet šventikų ir panditų skaičius visose religijose ir šventyklose yra toks didelis, kad sunku tai padaryti. Galiausiai taip visuomet atsitinka. Dėl šios priežasties yra tiek daug šventyklų, kitaip nebūtų jokio reikalo turėti tiek šventyklų. Jei Upanišadų laikais įkurtos šventyklos ir šventos piligrimų vietos būtų buvusios gyvos Mahaviros laikais, nebūtų reikėję Mahavirai statyti naujų. Bet šventyklos ir šventos vietos buvo visiškai mirusios ir aplink jas buvo toks šventikų tinklas, kad jis negalėjo būti pertrauktas. Į jas nebuvo galima įeiti, todėl nebuvo kito kelio, kaip

statyti naujas. Šiandien net Mahaviros šventyklos yra mirusios, o jas supa tos pačios rūšies šventikų tinklas.

Jeigu būtų buvę išsaugoti gyvi religijos principai, tai pasaulyje nebūtų atsiradę tiek daug religijų. Bet tai negali būti išsaugota, nes aplink jas susirenka įvairiausių rūšių drumstynas, o dėl to galiausiai jos praranda savo potencialą. Po to, kai iš vienos pusės sąlygos yra sulaužytos, kitos pusės pažadas taip pat nutrūksta. Tai dvipusis susitarimas, kuris atsirado iš dviejų pusių. Mes turime laikytis susitarimo iš savo pusės; tik tuomet kita pusė gali atsakyti; kitu atveju pažadas negali būti įvykdytas. Reikalas tuo užsibaigia.

Pavyzdžiui, gyvendamas fiziniame kūne, aš sakau jums: „Atsiminkite mane, ir aš būsiu su jumis.“ Jeigu jūs niekada negalvojate apie mane, jei išmetate mano paveikslus į šiukšlių dėžę ir visa tai pamirštate, ar ilgai ši sutartis gali tęstis? Jei šį susitarimą sulaužėte jūs, nėra jokio reikalo jo laikytis ir man. Tokie susitarimai visuomet sulaužomi.

Todėl okultinis idolo instaliacijos procesas yra labai prasmingas, bet jo reikšmė yra patikrinama įvairiais testais ir požymiais, kuriais nustatoma, ar instaliacija buvo sėkminga, ar ne.

Kai kuriose šventyklose nuo statulų natūraliai srovena vanduo. Ar tai yra ženklas, kad šventykla yra gyva?

Ne. Gyvos šventyklos tikrumas neturi nieko bendro su tuo. Šis vanduo srovens nepriklausomai nuo to, ar žemiau yra paveikslas, ar ne. Tai netikri įrodymai, nors dėl šios priežasties mes priimame tokias šventyklas gyvomis. Vis dar yra šventyklų, kuriose nenukrenta nė lašo vandens, bet jos gali būti ir yra gyvos.

Dvasiniame ieškojime, dykškoje (deeksha), iniciacijoje didelę reikšmę suteikia vietai. Naudojamos specialios ceremonijos, kurios vyksta specialiose sąlygose. Buda ir Mahavira suteikdavo iniciaciją. Ar daug iniciacijos tipų yra? Kokia jų reikšmė ir nauda ir kodėl jos reikalingos?

Bus naudingas trumpas pokalbis apie iniciaciją. Vienas dalykas, dykša, iniciacija niekuomet neduodama, iniciacija įvyksta, tai hepeningas. Pavyzdžiui, asmuo lieka su Mahavira ir jo iniciacijai atsitikti reikalingi metų metai. Mahavira paprašo jo pasilikti, būti su juo, vaikščioti su juo, stovėti, sėdėti, medituoti. Po to ateina momentas, kai asmuo būna visiškai pasiruošęs. Tuomet Mahavira yra tik mediumas. Tikriausiai netinka net sakyti, kad jis yra mediumas - greičiau tam tikra labai gilia prasme jis lieka tik liudytojas, o iniciacija atsitinka prieš jį.

Iniciacija visuomet ateina iš dieviškumo, bet tai gali atsitikti Mahaviros akivaizdoje. Asmuo, su kuriuo tai vyksta, mato prieš save Mahavirą, bet jis negali matyti dieviškumo. Tai atsitinka su juo prieš Mahavirą, todėl natūralu, kad jis lieka dėkingas Mahavirai - taip irgi atsitinka. Bet Mahavira nepriims jo padėkos. Jis tik tuomet priims padėką, kai žinos, kad inicijavo jis.

Taigi yra dviejų tipų iniciacija. Viena yra ta, kuri atsitinka, ir aš ją vadinu „teisinga“ iniciacija, kadangi šiuo atveju jūs susisiejęte su dieviškumu. Po to jūsų gyvenimo kelionė įgyja naują pobūdį: nuo dabar jūs tampate kažkuo kitu; dabar jūs jau nesate tuo pačiu, kuo buvote; viskas jūsų viduje transformavosi. Jūs pamatėte kažką naują. Kažkas naujo atsitiko jumoje, nauji spinduliai įėjo į jus ir dabar jumoje viskas yra kitaip.

Realios iniciacijos metu guru stovi nuošalyje kaip liudytojas ir gali patvirtinti, kad iniciacija įvyko. Jis gali matyti visą procesą, o tuo tarpu jūs - tik jo pusę. Jūs galite matyti tik tai, kas atsitinka su jumis; jis mato tai, nuo kur įvyko iniciacija. Taigi jūs nesate visuminio hepeningo liudytojas; visa, ką jūs galite pasakyti, yra tai, kad jumoje įvyko didinga transformacija. Bet įvyko iniciacija ar ne, ar jūs priimtas, ar ne - to negalite apibūdinti pasakyti. Netgi po iniciacijos jūs stebėsitės: „Ar aš buvau priimtas? Ar aš buvau išrinktas? Ar aš buvau dieviškumo priimtas? Ar aš dabar galiu sakyti, kad esu jo? Iš savo pusės aš kapituliavau, bet ar jis priėmė mane?“ To jūs negalite žinoti iš karto. Tai jūs sužinosite po kurio laiko, bet šis laiko intervalas gali būti ilgas. Taigi antras asmuo, kurį jūs galite vadinti guru, tai gali žinoti, nes jis stebėjo hepeningą iš abiejų pusių.

Teisinga iniciacija nei gali būti duota, nei gali būti priimta. Ji ateina iš dieviškumo; jūs esate tik recipientas.

Yra ir kito tipo iniciacija, kurią mes galime vadinti klaidinga iniciacija, kuri gali būti ir duota, ir priimta. Joje visiškai nėra dieviškumo, joje yra tik guru ir mokinys. Guru duoda, mokinys priima, bet trečio realaus faktoriaus nėra.

Ten, kur yra tik du dalyviai - guru ir mokinys - iniciacija yra klaidinga. Ten, kur dalyvauja trise - guru, mokinys ir jis, nuo kurio tai atsitinka - viskas pasikeičia. Iniciacijos davimas yra ne tik klaidingas, bet ir pavojingas, fatališkas, kadangi iliuzinės iniciacijos metu negali atsitikti tikra iniciacija. Jūs gyvensite tik iliuzijoje, kad iniciacija atsitiko.

Pas mane atėjo ieškotojas, kuris kažkieno buvo inicijuotas. Jis pasakė: „Aš buvau tokio ir tokio tai guru inicijuotas ir atėjau pas jus tam, kad išmokčiau meditacijos.“

Aš paklausiau jo: „Kam jūs tuomet priėmėte iniciaciją? Jei nepasiekėte meditacijos, ką jūs gavote iš savo iniciacijos? Visa, ką jūs priėmėte, yra rūbai ir vardas. Jei vis dar ieškote meditacijos, kokia jūsų iniciacijos prasmė?“

Tiesa tokia, kad iniciacija gali atsitikti tik per meditaciją. Meditacija po iniciacijos neturi prasmės. Tai lyg žmogus, kuris pareiškė, kad yra sveikas ir vis dar beldžiasi į gydytojo duris, prašydamas vaistų. Iniciacija yra priėmimas, gaunamas po meditacijos. Tai jūsų priėmimo pritarimas - sutikimas. Dieviškumas sužinojo, kad jūs įėjote į jo sritį. Iniciacija tai tik šio fakto patvirtinimas.

Tokia iniciacija dabar jau prarasta, ir aš jaučiu, kad ji turėtų būti atnaujinta: iniciacija, kurioje guru nėra davėjas, o mokinys nėra recipientas, bet duodantis, yra Dievas. Tai gali būti; taip turi būti. Jei aš esu kieno nors iniciacijos liudininkas, aš netapsiu jo guru. Tuomet guru yra dieviškumas. Jei jis dėkingas, tai jo reikalas. Bet reikalauti dėkingumo yra nesąmonė kaip ir jį priimti.

Gurudomas arba taip vadinamų guru voratinklis buvo sukurtas tam, kad duotų naują iniciacijos formą. Į ausį pašnibždami žodžiai, duodamos mantros ir kas nors ką nors inicijuoja. Ar jis pats inicijuotas, dar nėra tikra, dar nežinoma, ar dieviškumas jį patį priėmė. Tikriausiai jis buvo inicijuotas tokiu pat būdu. Kas nors pašnibždėjo jam į ausį, jis pašnibždėjo į kieno nors kito ausį, o pastarasis pašnibždės į dar kieno nors ausį.

Žmogus kuria melą ir apgaules visur - ir kuo paslaptingesnis hepeningas, tuo daugiau apgaulių, kadangi nieko materialaus negali būti pateikta įrodymui.

Aš žadu prikelti šį metodą. Dešimt ar dvylika žmonių yra tam pasiruošę. Jie priims iniciaciją iš dieviškumo. Kiti, kurie dalyvaus, galės būti liudytojais ir jų darbas bus patvirtinti, ar iniciacija buvo dieviškumo priimta; tai viskas. Jūs patirsite, bet jūs negalėsite iš karto atpažinti, ar tai atsitiko. Tai taip jums nepažįstama, kaip jūs atpažinsite, kad dalykas atsitiko? Patvirtinti gali tik prašvites asmuo. Tai vienintelis įvertinimo pamatas.

Aukščiausias guru yra *paramatmanas* - tik Dievas. Jei tarpe bus guru, tuomet iniciacija bus lengvesnė, bet tarpinis guru liks pritvirtintas. Jo ego džiūgaus, darydamas save dievu ir demonstruodamas save. Daugelio rūšių iniciacijų yra duota aplink šį ego. Jie neturi jokios reikšmės, nors dvasingumo terminais kalbant, jie yra nusikaltėliai. Jeigu kurią nors dieną mes pradėsime bausti dvasinius nusikaltėlius, šie neturėtų likti nenubausti.

Medituojantis ieškotojas laiko iniciaciją savaime suprantamu dalyku. Po to jis vaikšto didžiudamasis, kad priėmė iniciaciją, kad gavo mantrą ir kad visa tai, kas atsitiko, atsitiko su juo. Todėl visi jo tinkamo hepeningo ieškojimai sustoja.

Kai kas nors kreipdavosi į Budą, jis niekuomet neinicijuodavo iš karto; kartais tai trukdavo daug metų. Buda atidėdavo tai, prašydamas pakeisti pratimus ir kita. Po to, kai ateidavo momentas, jis paprašydavo jį atsistoti iniciacijai.

Budos iniciacijoje buvo trys dalys. Tas, kuris ateidavo, pereidavo trijų tipų atsidavimą. Pirmiausiai jis sakydavo: „Aš atsiduodu Budai - Budham šaranam gačchami (Buddham sharanam gachchhami).“ Tai sakydamas, jis neturėdavo omenyje Gautamos Budos; tai reiškia atsidavimą prašvitusiam.

Kartą vienas ieškotojas atėjo pas Budą ir pasakė: „Aš atsiduodu Budai.“ Buda išklaušė ir liko tylus.

Po to kažkas paklausė jį: „Šis žmogus sako „aš atsiduodu Budai“, o jūs tik išklaušėte jį?“

Buda atsakė: „Jis atsiduoda ne man, jis atsiduoda prašvitusiam. Aš esu tik pretekstas. Daug buvo budų prieš mane ir daug budų bus po

manęs. Aš esu tik pretekstas. Aš esu tik kabliukas. Jis atsiduoda prašvitusiam, tai kas aš toks, kad galėčiau jį sustabdyti? Jei jis atsiduotų man, iš tikrųjų aš jį sustabdyčiau, bet jis tris kartus pasakė, kad atsiduoda prašvitusiam.“

Po to yra antras atsidavimas, kuris yra dar nuostabesnis. Tuomet asmuo sakys: „Aš atsiduodu prašvitusių asamblėjai - *Sangham šaranam gačchami* (*Sangham sharanam gachchhami*).“ Ką reiškia ši asamblėja? Paprastai Budos pasekėjai priima tai kaip Budos asamblėją, bet ne tokia to prasmė. Tai *visų* prašvitusių kolektyvinė asamblėja. Yra ne vienintelis Buda, kuris prašvito; prieš jį buvo daug budų ir po to bus daug budų, tų, kurie dar prašvis. Jie priklauso vienai komunai, vienam kolektyvui. Budistai mano, kad šis terminas reiškia budistų asociaciją, bet tai yra klaida.

Pačiame pirmajame atsidavime, kuriame Buda paaiškina, kad ieškotojas atsiduoda prašvitusiam, o ne jam kaip asmeniui, viskas paaiškėja. Antras kreipimasis viską padaro dar aiškesniu. Pastarajame asmuo aukoja save prašvitusių komunai.

Pradžioje jis lenkiasi prašvitusiam, kuris yra tiesiog prieš jį. Kai jis yra tiesiog čia, lengva kreiptis į jį, jam išsakyti. Po to jis atsiduoda prašvitusių brolijai, kurios nariai yra prašvite jau seniai ir kurių jis nepažįsta, ir tiems, kurie prašvis ateityje ir kurių jis taip pat nepažįsta. Jis atsiduoda visiems jiems, žengdamas žingsnelį link subtilumo.

Trečia kapituliacija yra *dhamai* (*dhamma*) - religijai. Trečią kartą ieškotojas sako: „Aš atsiduodu dhamai - *Dhamam šaranam gačchami* (*Dhammam sharanam gachchhami*).“ Pirmasis atsidavimas yra prašvitusiam, antrasis yra prašvitusių brolijai, o dabar trečiasis atsidavimas aukščiausiai prašvitimo būsenai - dhamai. Tai mūsų prigimtis, kurioje nėra individualumo, nėra bendrumo, kurioje yra tik dhama, dėsni. Jis sako: „Aš atsiduodu dhamai.“

Kai šie trys atsidavimai užbaigti, tik tuomet yra atpažįstama iniciacija. Buda buvo tik šio hepeningo liudytojas. Tai nebuvo tik pakartojimo dalykas. Kai šie trys dalykai užbaigti - Buda galėjo matyti, ar šie dalykai užbaigti - tik tuomet individas buvo inicijuotas. Buda buvo hepeningo liudytojas.

Vėliau Buda sakydavo ieškotojui: „Netikėk tuo, ką aš tau pasakiau tik todėl, kad aš prašvitęs, netikėk tuo tik todėl, kad aš esu garsus ar

todėl, kad aš turiu daug pasekėjų, ar todėl, kad šventraščiai tai patvirtina. Nuo dabar tikėk tik tuo, ką sako tavo vidinis supratimas.“

Buda niekuomet netapo guru. Jo mirties momentu, kai jo buvo paprašyta pasakyti paskutinę savo žinią, jis pasakė: „Būkite šviesa sau patiems. Nevaikščiokite paskui kitus, neskite kitais. Būkite šviesa sau. Tai mano paskutinė žinia.“

Toks asmuo kaip Buda negali būti guru. Toks asmuo yra liudytojas. Jėzus daug kartų sakė: „Paskutinę teismo dieną aš būsiu jūsų liudininkas.“ Kitais žodžiais tariant, paskutinę dieną Jėzus pareiškė: „Taip, šis žmogus buvo tas, kuris ieškojo prašvitimo. Šis žmogus norėjo atsiduoti dieviškumui.“ Jis kalba simboliais. Tai, ką kalba Kristus, reiškia tai: „Aš esu ne guru, bet jūsų liudytojas.“

Guru nėra, todėl saugokitės iniciacijos, kurioje kas nors tampa jūsų guru. Iniciacija, kurioje jūs tampate betarpiškai ir tiesiogiai susijusiu su dieviškumu, yra unikali iniciacija. Atsiminkite, kad tokios iniciacijos atveju jūs neturite palikti savo namo ir išvykti, jūs neturite tapti induistu, mahometonu ar krikščioniu. Jūs neturite būti su kuo nors susijęs. Jūs liekate ten, kur esate visiškai laisvas; pokyčiai ateis iš vidaus. Klaidingos iniciacijos atveju jūs turite būti susijęs su religija: jūs turite būti induistas, mahometonas ar krikščionis. Jūs turite tapti organizacijos dalimi. Koks nors tikėjimas, kokia nors religinė tvarka, kokia nors dogma, koks nors asmuo ar guru pagaus jus ir sunaikins jūsų laisvę.

Ta iniciacija, kuri nesuteikia jums laisvės, nėra iniciacija. Tik ta iniciacija, kuri suteikia jums absoliučią laisvę, yra vienintelė teisinga iniciacija.

Jūs sakėte, kad Buda pasiekė mahaparinirvaną, bet taip pat sakėte, kad Buda dar kartą įsikūnys žmogaus forma ir bus žinomas kaip Maitrėja (Maitreya). Kaip įmanoma įsikūnyti žmogaus forma, kai pasiekta nirvana? Prašom paaiškinti tai.

Tai sunkoka, todėl apie tai vakar nekalbėjau. Tai reikalauja detalaus paaiškinimo, dabar aš jums trumpai paaiškinsiu. Neįmanoma įsikūnyti pasiekus septintąjį planą. Neįmanoma vėl gimti, įėjus į septintąjį kūną. Yra toks negrįžimo taškas, nuo kurio jūs negalite grįžti

atgal. Bet taip pat tiesa, kad Buda yra pasakęs, jog jis vėl ateis Maitrėjos vardu. Abu šie dalykai atrodo prieštaringi: aš jums sakiau, kad neišmanoma grįžti iš septintojo kūno ir kad Buda žadėjo vėl ateiti. Buda pasiekė septintąjį kūną ir įsiliejo į nirvaną - kaip tai įmanoma? Yra kitas būdas. Tam jūs turite sužinoti ir suprasti keletą dalykų.

Kai mes mirštame, atkrinta tik fizinis kūnas; kiti šeši kūnai lieka su mumis. Kai asmuo pasiekia penktąjį planą, pirmi keturi kūnai atkrinta ir lieka tik trys - penktasis, šeštasis ir septintasis. Penktajame kūne asmuo gali nuspręsti išsaugoti savo antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį kūnus ir tai gali atsitikti, jei jo sprendimas yra labai intensyvus ir gilus. Tokiam asmeniui kaip Buda tai buvo lengvas dalykas: jis amžiams galėjo palikti savo antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį kūnus. Šie Budos kūnai kaip energijų masės juda erdvėje.

Visi Budos jausmai, kuriuos jis patyrė savo begaliniuose gyvenimuose, yra jo antrojo - eterinio kūno - savybės. Visų Budos praėjusių gyvenimų, kuriuos jis akumulioavo, išpūdziai ir pasekmės yra akumuliuoti trečiajame - astraliname kūne. Ketvirtajame kūne yra visi Budos proto pasiekimai. Visi jo pasiekimai anapus proto buvo išreikšti per jo protą, kaip išraiškos, perteiktos per protą. Kai žmogus nori perteikti tai, ką jis pasiekė penktajame ar net septintajame kūne, jis turi panaudoti ketvirtąjį kūną - kadangi ketvirtasis kūnas yra išraiškos priemonė. Taigi tas, kuris girdėjo Budą kaip ką nors gyvą ar negyvą, yra jo ketvirtajame kūne. Tai, ką jis galvojo, pergyveno ar sužinojo, yra surinkta jo ketvirtajame kūne.

Pirmieji trys kūnai dezintegruojasi labai lengvai. Kai asmuo įeina į penktąjį kūną, šie trys kūnai suardomi. Kai žmogus įeina į septintąjį kūną, visi ankstesni jo kūnai suyra. Bet jei penktojo plano asmuo trokšta, jis gali palikti šių trijų kūnų vibracijas erdvėje. Tai primena erdvėlaivius, kuriuos mes dabar darome: šie Budos antrojo, trečiojo ir ketvirtojo kūnų rinkiniai judės erdvėje ir pasireikš individualybėje, kurios vardas bus Maitrėja.

Taigi, kai asmuo su reikalinga Maitrėjai būsena gims, šie trys Budos kūnai įeis į jį. Iki tol jie lauks jo ateinant. Kai šie trys kūnai įeis į tą asmenį, jis pasieks Budos mastą, kadangi juose yra akumuliuoti visi Budos potyriai, emocijos, troškimai ir veiksmai.

Pavyzdžiui, sakysim, kad aš palieku savo kūną ir jei jis gerai saugojamas...

Prieš trejus ar ketverius metus Amerikoje mirė žmogus. Jis paliko milijonų dolerių kreditą ir išreiškė valią, kad jo kūnas būtų išsaugotas iki to laiko, kol mokslas atras mirusio kūno prikėlimo gyventi paslaptį. Milijonai dolerių leidžiami tam, kad būtų išsaugotas jo kūnas, kad jis nesugestų. Jo kūnas yra palaikomas moksliniu būdu. Jei iki šio šimtmečio pabaigos mums pasiseks atgaivinti mirusį kūną, tai jo kūnas bus prikeltas gyventi. Bet siela bus kita, ji negali būti ta pati.

Kūnas bus tas pats: jo akys, spalva, jo bruožai, jo vaikščiojimo būdas, jo fiziniai įpročiai liks tie patys. Tam tikra prasme žmogus, kuris yra miręs, bus atstovaujamas šiame kūne. Jei žmogus buvo centruotas apie savo fizinį kūną, o taip ir turėjo būti, kitaip troškimo išsaugoti savo kūną nebūtų buvę, kita siela galės veikti per jį, nežinodama apie kitus kūnus. Ji veiks lygiai tokiu pat būdu, kaip miręs žmogus, o mokslininkai sakys, kad tas pats žmogus sugrįžo gyventi. Visa jo atmintis, prisiminimai, kurie yra saugomi jo fizinėse smegenyse, vėl bus pabudinti: jis net galės pažinti savo motinos, sūnaus, kurie jau seniai mirę, atvaizdus; jis atpažins miestą, kuriame gimė; jis parodys vietą, kurioje mirė, net žinos žmonių, kurie gyveno prieš jo mirtį, vardus. Siela bus kita, nors smegenų turinys bus tas pats.

Dabar mokslininkai pareiškė, kad jau labai greitai bus galima transplantuoti atmintį. Tai bus įmanoma. Jei aš mirsiu, visi mano prisiminimai dings su manimi. Bet dabar bus galima išsaugoti visą atminties mechanizmą po mano mirties taip pat, kaip mes išsaugome akis transplantacijai. Rytoj kas nors galės matyti mano akimis. Ir ne tik aš vienas galėsiu gyventi su savo širdimi - kas nors kitas galės mylėti mano širdimi rytoj. Dabar negalima pažadėti: „Mano širdis amžiams priklausys tau“, nes ta pati širdis gali pažadėti tą patį kitam tolimesnėje ateityje.

Tuo pat būdu bus transplantuota ir atmintis. Tai užims laiko, nes tai keblus ir labai subtilus dalykas. Bet ateityje, kaip mes dovanojame bankui akis, bus galima bankui dovanoti ir atmintį. Tuomet mano atmintis bus transplantuota į mažo vaiko smegenis, kuris po to žinos viską, ką aš išmokau. Jis augs jau žinodamas daugelį dalykų, kadangi mano atmintis bus jo smegenų struktūros dalis. Tuomet mano mintys bus

jo, mano atsiminimai bus jo ir tam tikra prasme jis galvos tuo pat būdu, kaip aš, kadangi jis turės mano smegenis.

Buda dirbo kita kryptimi - kryptimi, kuri yra ne mokslinė, bet okultinė. Tam tikrais metodais buvo įdėtos pastangos tam, kad išsaugotų jo antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį kūnus. Budos jau nebėra; siela, kuri gyveno jame, prarasta septintajame plane. Bet iki tol, kol siela išiliejo į septintąjį planą, buvo atlikti darbai tam, kad būtų išsaugoti trys kūnai - antrasis, trečiasis ir ketvirtasis - ir jie nemirė. Budos ryžto ir pažado energijos impulsas buvo įterptas į juos. Jei aš mesčiau akmenį su didele jėga, kad jis nulėktų penkiasdešimt mylių, o po to greitai numirčiau, mano mirtis negali sutrukdyti akmeniui judėti. Jis turi suteiktą jėgą tam, kad nukeliautų penkiasdešimt mylių ir jis nukeliaus jas, nepriklausomai nuo to, ar aš gyvas, ar ne. Jėga, kurią aš panaudojau, palaikys jo judėjimą.

Buda suteikė šiems trim kūnams impulsą ir jie gyvena. Jis taip pat pasakė, kiek laiko jie išliks. Dabar atėjo laikas, kai Maitrėja turi gimti. Šis eksperimentas išaiškėjo per J. Krišnamurti (J. Krishnamurti), teigiant, kad jis turėjo priimti šiuos tris Budos kūnus. Pradžioje šis eksperimentas buvo padarytas su Nitjananda (Nityananda), vyresniuoju Krišnamurti broliu, bet pastarasis šio proceso metu mirė. Tai labai unikalūs procesas - toks, kurį labai sunku pereiti.

Buvo darytos pastangos atskirti Nitjanandos antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį kūnus ir vietoj jų patalpinti Maitrėjos kūnus. Tačiau Nitjananda mirė. Po to tas pats eksperimentas buvo pabandytas su Krišnamurti, bet jis taip pat nebuvo sėkmingas. Vėliau dar buvo pabandyta su vienu ar dviem žmonėmis: Džordžas Arundeilas (George Arundale) buvo tarp tų, su kuriais bandė atlikti eksperimentą tie žmonės, kurie žinojo šią misteriją. Tarp tų, kurie žinojo šias paslaptis, buvo madam Blavatsky (Blavatsky), kuri buvo giliausia šio šimtmečio moteris okultinių mokslų srityje. Ani Bezant (Annie Besant) buvo dar viena, kuri tai žinojo; Lydbyteris (Leadbeater) taip pat žinojo daug okultinių dalykų. Yra labai nedaug žmonių, kurie turėjo tokį supratimą.

Šie keli žmonės žinojo, kad jėga, esanti šiuose trijuose Budos kūnuose, baigiasi. Jei Maitrėja negims, šie kūnai negalės ilgiau išsilaikyti, jie išsisklaidys. Šiuo metu jų impulsas artėja prie pabaigos. kažkas turi būti pasiruošęs įgerti šiuos tris kūnus. Tas, kas absorbuos

šiuos kūnus, taps Budos atėjimo priežastimi. Budos siela nesugrįš, bet tos individualybės siela, kuri priims Budos kūnus, veiks pagal juos. Tas asmuo bus iš karto įtrauktas į Budos misiją.

Ne kiekvienas asmuo gali būti šioje būsenoje. Kas jis bebūtų, jis turėtų būti beveik to paties sąmoningumo lygio, kokio buvo Buda. Tik toks asmuo galės sugerti jo tris kūnus, kitaip jis mirs. Šis eksperimentas nebuvo sėkmingas, kadangi jo procese buvo daug sunkumų. Pastangos vis dar tęsiamos. Netgi šiandien yra smulkios ezoterinės grupės, kurios bando surinkti šiuos tris Budos kūnus. Bet dabar apie tai nėra propagandos, nes ji pasirodė žalinga.

Buvo galimybė, kad šie trys kūnai įeis į Krišnamurtį. Jis buvo to vertas. Tai buvo plačiai paskelbta. Ši propaganda buvo nuoširdi. Tai buvo daroma dėl tos priežasties, kad vėl atėjęs Buda galėtų būti greitai atpažintas. Tai buvo daroma ir dėl to, kad būtų atgaivinta tų dabar gyvenančių žmonių, kurie gyveno Budos laikais praėjusių gyvenimų atmintis, kad jie galėtų atpažinti, jog tai tas pats žmogus. Bet ši propaganda pasirodė žalinga. Ji sukūrė Krišnamurti prote reakciją, nes jis buvo kuklus, atsargus ir jautrus asmuo. Jam buvo sunku būti minioje. Jei eksperimentas būtų vykęs tyliai ir izoliuotoje vietoje, jei niekas nebūtų žinojęs apie tai, kol hepeningas neatsitiko, labai panašu į tai, jog hepeningas galėjo atsitikti.

Bet tai neatsitiko. Krišnamurti nesutiko atpalaiduoti savo antrąjį, trečiąjį ir ketvirtąjį kūnus ir pakeisti juos trimis Budos kūnais. Tai buvo didingas mūsų laikų okultinio mokslo dvelktelejimas. Toks didžiulis ir painus eksperimentas niekuomet nebuvo atliktas pasaulyje kur nors kitur, išskyrus Tibetą. Toks procesas buvo atliekamas Tibete nuo seno ir daug sielų dirba per kitų kūnų mediumą.

Tikiuosi, kad jūs supratote tai, ką aš pasakiau. Čia nėra prieštaravimo netgi jei kartais jums gali atrodyti, kad taip yra. Įtikėtina, kad jūs galite jausti kažkur esančius prieštaravimus, nes aš apie tai kalbėjau iš įvairių pozicijų, bet taip nėra.

APIE OŠO

Dauguma mūsų gyvena pasaulyje laike, prisimindami praeitį ir laukdami ateities. Labai retai mes susiliečiame su dabarties belaike dimensija - netikėto grožio ar pavojaus momentais susitikdami su mylimuoju ar nustebinti netikėtumo. Labai retai žmonės išeina iš laiko ir proto pasaulio, iš savo ambicijų ir konkurencijos ir pradeda gyventi belaikiamame pasaulyje. Iš tų, kurie taip gyveno, tik keletas pasistengė pasidalinti savo potyriais. Lao Tze, Gautama Buda, Bodhidharma... ar šiuolaikiniai Džordžas Gurdžijevs, Ramanas Maharši, D. Krišnamurti - amžininkai laikė juos ekscentriškais ar net pamišusiais, po jų mirties jie vadinami "filosofais." Laikui bėgant, jie tampa legendomis - ne kūno ir kraujo žmogiškomis būtybėmis, bet mitologinėmis mūsų kolektyvinio noro būtybėmis, kurios išaugo anapus smulkmenų ir niekų, anapus kasdienio gyvenimo beprasmiškumo.

Ošo yra vienas iš tų, kuris atvėrė savo gyvenimo belaikės dimensijos dabartyje duris - jis vadino save „tikru egzistencialistu“ - jis pašventė savo gyvenimą tam, kad išprovokuotų kitus ieškoti tokių pačių durų išeiti iš praeities ir ateities pasaulio ir atrasti savyje amžinybės pasaulį.

Ošo gimė Indijoje, Kušvade, Madje Pradeše 1931 metų gruodžio 11 d. Nuo pat ankstyvos vaikystės savo dvasia jis buvo maištingas ir nepriklausomas, atkakliau ieškodamas tiesos pats, negu prašydamas žinių ar tikėjimo iš kitų.

Po prašvitimo, būdamas dvidešimt vienerių metų, Ošo baigė savo akademines studijas ir praleido keletą metų mokydamas filosofijos Džabalpuro universitete. Tuo pat metu jis keliavo per Indiją, vesdamas diskursus, iššaukdamas į viešus debatus ortodoksinių religijų lyderius, tyrinėdamas tradicinius tikėjimus ir susitikdamas su žmonėmis įvairiose gyvenimo situacijose. Jis skaitė plačiai ir viską, ką galėjo rasti tam, kad išplėstų savo supratimą apie tikėjimų sistemas, psichologiją ir apie šiuolaikinį žmogų. Šeštojo dešimtmečio pabaigoje Ošo pradėjo vystyti unikalias savo dinaminių meditacijų techniques. Jis sakė, kad šiuolaikinis žmogus yra taip apkrautas senomis tradicijomis ir šiuolaikinio gyvenimo

rūpesčiais, kad turi pereiti per labai gilų valymosi procesą, kol gali tikėtis atverti savyje bemintiškumo ir relaksuotą meditacijos būseną.

Pirmieji vakariečiai pradėjo klausytis Ošo aštuntojo dešimtmečio pradžioje. Aplink jį Indijoje, Punoje 1974 metais įsikūrė komuna, į kurią atvykstančių iš Vakarų lankytojų srovė greitai tapo srautu. Savo darbe Ošo kalbėjo apie kiekvieną esminį žmogaus sąmoningumo ugdymo aspektą. Jis traukė iš šiuolaikinio žmogaus dvasinio ieškojimo prasmės pačią esmę, kuri rėmėsi ne intelektualiu supratimu, bet tuo, kas buvo patirta jo paties egzistenciniame pergyvenime.

Jis priklauso „ne“ tradicijai - „Aš esu visiškai naujo religinio sąmoningumo pradžia“, sako jis. „Prašom nesusieti manęs su jokia praeitimi - jos neverta net prisiminti.“

Jo pokalbiai su mokiniais ir ieškotojais iš viso pasaulio buvo publikuoti daugiau kaip šešiuose šimtuose tomų ir išversti į daugiau negu trisdešimt pasaulio kalbų. Jis sako: „Mano misija yra ne doktrina, ne filosofija. Mano misija yra tikra alchemija, transformacijos mokslas, todėl tik tie, kurie nori mirti tokie, kokie yra, ir vėl gimti visiškai nauji, tokie, kokių net negali įsivaizduoti... tik tie, keletas drąsių žmonių, bus pasiruošę klausyti, kadangi pats klausymasis yra rizikingas.“

„Klausymasis yra pirmas žingsnis link atgimimo. Tai ne filosofija, kuria jūs galite apsisiausti ir eiti toliau girdamiesi. Tai ne doktrina, kurioje jūs galite rasti paguodą dėl neduodančių ramybės klausimų. Ne, mano misija nėra verbalinis ryšys. Tai daug rizikingiau. Tai nemažiau kaip mirti ir prisikelti.“

Ošo paliko savo kūną 1990 metų sausio 19 d. dėl to, kad JAV vyriausybės agentai apnuodijo jį, kai laikė slaptai įkalinę 1985 metais dėl techninių imigracijos pažeidimų.

Didžiulė jo komuna Indijoje ir toliau lieka didžiausias dvasinio augimo centras pasaulyje. Ji žavi tūkstančius užsieniečių lankytojų, kurie atvyksta dalyvauti meditacijose, terapijos, kūnougdos ir kūrybinės programose arba tiesiog iširti, kas tai yra būtis buda-lauke.

Meditacinis Resortas - Ošo Tarptautinė Komuna

Ošo Tarptautinė Komuna - Meditacinis resortas, įsteigtas Ošo kaip oazė Indijoje, kurioje yra įkūnijamas jo mokslas, ir toliau kasmet pritraukia apie 15000 lankytojų iš daugiau nei 100 šalių.

Platesnei informacijai apie Ošo ir jo darbą, įskaitant ir kelionę į Meditacijos Resortą Punoje, aplankykite www.osho.com

Ošo Tarptautinės Komunos meditacinis resortas yra Punoje (Indija), apie 100 mylių į pietryčius nuo Mumbajaus. Pradžioje išaugusi kaip maharadžų ir turtingų britų kolonialistų vasaros rezidencija, Puna dabar yra klestintis šiuolaikinis miestas, kuriame yra įsikūrę daugybė universitetų ir aukštos technologijos pramonė.

Ošo Komunos infrastruktūra užima 32 akrų medžiais apsodinto žemės ploto priemiestyje, vadinamame Koregaon'o parku. Kiekvienais metais apie 15000 žmonių iš daugiau kaip 100 skirtingų šalių aplanko šį resortą. Atsižvelgiant į apsistojimo trukmę, jie apsigyvena viename iš daugelio arti esančių viešbučių ar privačių butų.

Visos Resorto programos remiasi į Ošo kokybiškai naujos žmogiškos būties viziją, kurioje žmogus gali džiaugsmingai gyventi kasdienį gyvenimą ir atsipalaiduoti tyloje ir meditacijoje. Dauguma programų, įskaitant ir daugybę individualių sesijų, kursų ir darbų, vyksta šiuolaikinėse patalpose su kondicionuotu oru. Dauguma personalo yra atitinkamų sričių pasaulio lyderiai. Programos apima viską nuo kūrybinių menų iki holistinių gydymo būdų, individualų augimą ir terapiją, ezoterinius mokslus, „Zen“ metodus sportui ir poilsiui bei visokio amžiaus vyrų ir moterų bendravimo, amžiaus ciklų perėjimo problemų šalinimą. Abi – individualios ir grupinės sesijos, greta visą dieną besitęsiančių Ošo aktyvių meditacijų grafiko, vyksta ištisus metus, taip pat yra daug erdvės atsipalaidavimui vešliuose tropiniuose soduose, baseine ar „Meditacijų klubo“ patalpose ir aikštelėse.

Resorto zonoje atvirame ore įrengtos kavinės ir restoranai patiekia ir tradicinius indiškus, ir įvairiausių internacionalinius patiekalus iš ekologiškai išaugintų pačios komunos fermoje augalų. Resortas pats tiekia saugų ir filtruotą vandenį.

Informaciją apie kelionę į Ošo Tarptautinės Komunos Resortą ar išankstinį programų užsakymą pagal www.osho.com pasitikrinkite artimiausiame Punos informacijos centre.

Papildoma informacija

www.dhyan.eu

Lietuviškos Ošo knygos:

Stebuklo beieškant I t.
Stebuklo beieškant II t.
Meditacija – pirmoji ir paskutinė laisvė
Nuo medicinos į meditaciją
Meditacijos kelias
Tobulumo kelias
Tantra – aukščiausias suvokimas
Ošo Zen Taro

Audio:

Osho Meditations on Buddhism
Osho Meditations on Sufism
Osho Meditations on Tantra
Osho Meditations on Tao
Osho Meditations on Yoga
Osho Meditations on Zen

Knygų, audio ir video ieškokite www.ezoterika.lt

Papildoma informacija: www.osho.com

Tai interneto puslapiai įvairiausiomis kalbomis, išsamiai apibūdinantys Ošo meditacijas, knygas ir įrašus, tai virtualus turas po Ošo Tarptautinės Komunos meditacinį Resortą, po pasaulyje išsidėsčiusius Ošo informacijos centrus ir Ošo pokalbių rinkinius.

Osho International
New York
Telephone: (1) 212-588-9888
Fax: (1) 212-588-1977
email: osho-int@osho.org

ŽODYNĖLIS

Ačarja (acharya) - dvasios mokytojas
Atmanas (atman) - siela
Asana (asana) - kūno poza
Avataras (avataras) - įsikūnijusi didinga siela
Bagvanas (Bagwan) - Dievas
Bhakta (bhakta) - dvasios ieškotojas
Bhakti (bhakti) - meilės jogos kelias
Brahmanas (Brahman) - Kosminė siela
Brahmačarja (brahmacharya) - susilaikymas nuo lytinių santykių
Čakra (chakra) - energijos transformacijos centras vitaliniame kūne
Kundalini (kundalini) - pradinė Visatos energija
Maja (maya) - iliuzija
Mokša (moksha) - prašvitęs, išsilaisvinęs asmuo
Nada (nada) - dieviškas garsas
Paramatmanas (paramatman) - Kosminė siela
Pranajama (pranayam) - kvėpavimo praktika
Sadhak (sadhak) - dvasinis ieškotojas
Sadhana (sadhana) - praktikuojantis jogą asmuo
Sahasrara (sahasrar) - septintoji čakra
Sanjasa - iššventinimas į dvasinę praktiką
Sanjasinas - iššventintas asmuo
Samadhi (samadhi) - prašvitimas
Sat-čit-ananda (sat-chit-ananda) - tiesa-sąmoningumas-palaima
Sati (sati) - dieviška moteris
Sidhi (siddhi) - psichinė galia
Šaktipat (šaktipat) - dieviškos energijos impulsas
Šiva (Shiva) - Aukščiausio Dievo vardas
Sutra (sutra) - malda
Tirthankara (tirthankara) - didingos sielos asmuo
Vyna (veena) - muzikos instrumentas

OŠO

Stebuklo beieškant

II tomas

*Iš anglų kalbos vertė
Svamis Prembuda -
Mečislovas Vrubliauskas*

Redaktorius *Svamis Prembuda*
Stilistė *Dalia Tupčiauskienė*
Techninės redaktorės *Ma Pudža Bhumi*
Ma Anand Šaida - 4, 8 sk.

Meditacijos centras „Ojas“

Meditacijos mokykla

Gerovės, dvasingumo ir laimės pamatas yra meditacija, dvasinis eksperimentas ir išvalga. Meditacija natūraliai suvienija gamtą, žmogų ir pasaulį, nes ji gimsta iš dvasinio mokslo, esančio darnoje su gyvenimu, gamtos mokslu, pažanga ir meile.

Meditacija atveria egzistencinius dėsnius, tiesą ir yra metodas pažinti save, gyvenimą ir juos suderinti. Tai lengviausia patirti mokantis unikalioje **Meditacijos mokykloje (MM)** ir teisingai medituojant. Mokykitės medituoti ir jūsų gyvenime bus daug daugiau gėrio, grožio ir laimės.

Šiuo metu Meditacijos Mokykloje

yra viena grupė. Mokyklos praktikumas (kursus) galima lankyti geriausiu būdu – kas mėnesį po vieną savaitgalį nuo penktadienio vakaro iki sekmadienio vakaro, arba pasirinktinai tuomet, kai mokiniui patogiu, kai yra poreikis, dvasinis troškulys.

Mokykloje per vienus kalendorinius metus vyksta po 10 praktikumų - po vieną kas mėnesį, išskyrus birželį ir gruodį. Paprastai geram meditacijos pradmenų pažinimui, įsisavinimui reikia keturių metų – 40 praktikumų.

Naujokai gali įsijungti nuo bet kurio

Meditacijos mokyklą veda
t.dr. ir meditacijos meistras
Prembuda
ir meditacijos mokytojai

praktikumo pradžios.

Kiekvieną Meditacijos mokyklos savaitgalį meditacijos ir meditacinės praktikos apima ir budina pirmuosius keturis žmogaus kūnus – fizinį, emocinį (vitalinį), proto (astralinį) ir psichinį (mentalinį) bei juos atitinkančius pirmuosius energetinius centrus ar kaip Rytuose juos vadina čakras. Kiekvienas mokinytis, priklausomai nuo jo sąmoningumo, labiau lavina tuos kūnus ir centrus, kuriuos jis junta, jaučia, įsisąmonina, nors bunda ir lavinasi visi kūnai ir centrai.

Mokykloje kiekvienas tyrinėja įvairias meditacijas ir meditacines praktikas, bendrus jų principus, dvasinio mokslo dėsnius, jų taikymą, ieško sau tinkamiausių meditacijų.

Pradedantieji meditatoriai labiau susipažįsta su fizinio kūno vidine puse (pojūčiais, judesiais, energijomis, masažais, deblokavimais) bei

vitaliniu kūnu (emocijomis, vitaline, kundalini, kitomis energijomis), jų transformacija. Jie mokosi šiuos kūnus atpalaiduoti, patikimai patirti ir tobulinti bei šiek tiek susipažįsta su vidine proto ir vaizduotės pusėmis.

Pažengę meditatoriai toliau gilina fizinio ir vitalinio kūnų vidinį patyrimą, gilina jų ir aukštesnių kūnų atpalaidavimą, susipažįsta su minčių, norų, karmos, ego, vaizduotės prigimtimi, vidine astralinio ir mentalinio kūno puse, praėjusiais gyvenimais, kūryba, ateities ir meilės kūrimu.

MM mokomasi teisingai, laimingai ir turtingai gyventi viduje ir išorėje, tinkamai naudotis visais kūnais ir energijomis.

Meditacija naudinga jauniems, nes jie dar ieško savęs, savo kelio. Ji naudinga ir vyresniems žmonėms, nes apšviečia kelią, ateitį, atgaivina širdį ir sielą bei paruošia kelionei per mirtį.

Į Mokyklą atvažiuoja mokiniai iš visos Lietuvos ir užsienio (Danijos, Vokietijos).

Baigę Meditacijos mokyklą gali toliau tobulintis individualiai ar Meditacijos akademijoje.

Mokykloje gali gilinti žinias buvę mokiniai ir absolventai.

Mokyklą veda meditacijos meistras Prembuda ir meditacijos mokytojai.

„Esu labai laiminga, kad Lietuvoje yra vieta, kur galiu jaustis laisva, tiesi, laiminga, kur susipažinau su visa tai.“ /Audronė, Danija, MM ketvirtosios laidos ketvirtakursė./

Mokyklos praktikumai vyksta penktadienį vakare, šeštadienį ir sekmadienį su vienos valandos pietų pertrauka. Atvykstant į praktikumą, turėti asmens dokumentą, lengvą higienišką aprangą, patartina turėti kilimėlį ir būti 2-3 val. nevalgius.

Plačiau apie Meditacijos mokyklą: www.dhyan.eu

Meditacijos centras „Ojas“

p.d. 994, 09013 Vilnius-51

Pavasario g. 21D

Tel.: (8-5) 215 3398

Mob.: (8-685) 11533

Faks.: (8-5) 215 3507

El. paštas: ojas@dhyan.eu

Interneto svetainė: www.dhyan.eu

PREM BUDA

MEDITACIJA – SIELOS DALIJIMASIS

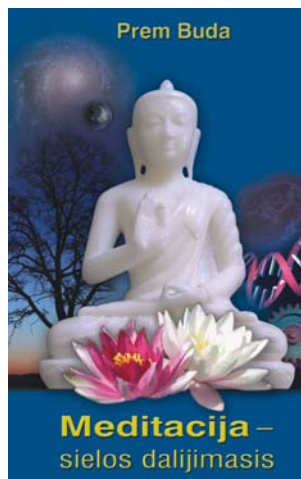
*Pirmoji lietuvių autoriaus knyga apie meditaciją,
skirta žmogaus gerovei ir dvasingumui*

Knygos pamatas yra spontaniški Prem Budos eksperimentai ir atsakymai, patikrinti gyvenimu.

Knygoje 148 klausimai ir atsakymai padalinti į dvylika skyrių apie meilę, meditaciją, žmogaus kūnus ir energijas, jų tekėjimą, porą, santuoką, vedimą – tekėjimą poroje, sielos, proto ir kūno darną ir pan. Joje pateikti atsakymai ir į egzistencinius klausimus apie dirbtinį apvaisinimą, lyties keitimą, eutanaziją, kt. Tik meditacija darniai sujungia gyvenimą, mokslą ir evoliuciją. Jos ženklai – atsipalaidavimas, gyva ramybė ir bemintė tyła.

Žmogui tereikia išmokti iš vidaus elgtis ir medituoti, o gerovė, ramybė ir taika atseka juos kaip šešėlis.

Knygos ieškokite www.ezoterika.lt

Ištęstos jogos praktikos netinka šiam pasauliui; dabar žmonės nenori laukti ne tik keletą dienų, bet ir keletą valandų. Mums reikalingi metodai, kurie atneša greitus rezultatus. Jei žmogus įsipareigoja dirbti septynias dienas, šio periodo pabaigoje turėtų pajusti, kad kažkas jame atsitiko. Jis turi tapti kitokiu žmogumi per septynias dienas.

...Kur rytojus tampa tokiu netikru, beprasmiška kalbėti daugelio gyvenimų terminais. Niekas nepasiruošęs klausytis, niekas neklauso. Todėl aš sakau - praktikuokite šiandien ir jauskite rezultatą iš karto.

Jaučio vežimo laikais viskas judėjo lėtai, todėl ir meditacijos buvo lėtos. Dabar reaktyvinių lėktuvų amžius, dabar negali įsigalėti lėtos meditacijos. Jos turi būti greitos.

Ošo

„[Ošo] yra prašvities meistras, kuris dirba visomis kryptimis tam, kad padėtų žmonijai praeiti sunkią sąmonės augimo fazę.“

Dalai Lama

„Jis yra didingiausia inkarnacija po Budos Indijoje. Jis - gyvas Buda.“

Lama Karmapa